

Độc
lạc
phiên
hạ

Tác giả: Lý Hàm
Editor: Hồng Bạch & Mìn

Mục lục

Văn Án

Quyển 1 : Bồ Hi Á Mã Lạp

Chương 1: Mộ Cổ

Chương 2: Đường Như Đang Mơ

Chương 3: Không Phải Mơ

Chương 4: Lịch Sử

Chương 5: Yến Hội

Chương 6: Sinh Nở

Chương 7: Diệp Hách

Chương 8: Chuyện Cũ

Chương 9: Thảm Bại

Chương 10: Hôn Lễ

Chương 11: Giăng Co

Chương 12: Thăm Bệnh

Chương 13: Ngăn Cấm

Chương 14: Gặp Lại

Chương 15: Cố Hết Sức Đánh Cuộc Một Lần

Chương 16: Chủ Tố

Chương 17: Cầu Hôn

Chương 18: Đính Hôn

Chương 19: Thông Báo

Chương 20: Sai Lầm

Chương 21: Tập Viết

Chương 22: Thăm Viếng

Chương 23: Huỷ Hôn

Chương 24: Cứu Giúp

Chương 25: Phá Huỷ

Chương 26: Hợp Đồng

Chương 27: Mới Gặp

Chương 28: Khóc Kẽ
Chương 29: Điều Tra Trong Đêm
Chương 30: Song Mĩ
Chương 31: Uống Rượu Thay
Chương 32: Làm Nhục
Chương 33: Tổn Thương
Chương 34: Đá Kịch
Chương 35: Sinh Nhật
Chương 36: Đàm Luận
Chương 37: Dời Đô
Chương 38: Cùng Ngủ
Chương 39: Trưởng Thành
Chương 40: Tâm Nguyện
Chương 41: Qua Đời
Chương 42: Tang Lễ
Chương 43: Dịu Dàng
Chương 44: Bắt Cóc
Chương 47: Quân Cứu Viện
Chương 48: Gặp Lại

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Văn Án

Nữ nhiếp ảnh gia Bộ Du Nhiên đã mất cả cha lẫn mẹ, trong một lần thám hiểm mộ cổ đã ngoài ý muốn xuyên không về bốn trăm năm trước, bước vào thời đại của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, linh hồn nhập vào trên thân thể của đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân - Đông Ca. Theo những gì mà lịch sử ghi lại thì: Đông Ca, tên vốn là Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp, hưởng thọ 34 tuổi... Theo truyền thuyết trong dân gian thì: Đông Ca từ khi sinh ra đã được tiên đoán là người mang theo số mệnh "có thể khiến thiên hạ hưng thịnh, cũng có thể khiến thiên hạ diệt vong", khi 10 tuổi đã khiến cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích không ngừng phát động chiến tranh, đã tạo nên truyền thuyết "một cô gái khiến cho tứ quốc diệt vong", cũng trở thành một trong "thất đại hận" trong cuộc đời của Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Khi một người phụ nữ thần bí của bốn trăm năm trước có được linh hồn của một cô gái hiện đại trong cơ thể, sinh mệnh cùng với tình yêu của nàng sẽ thay đổi như thế nào? Một cô gái hiện đại đột ngột tham gia vào trong dòng chảy lịch sử mà kết cuộc của nó đã được định sẵn, đối mặt với sự sắp xếp của số phận, cô ấy có thể thích ứng được với thân phận mới của mình không? Cô ấy sẽ đối phó thế nào với cảnh những người theo đuổi ào ạt tấn công? Trong quãng đời ngắn ngủi còn lại của mình cô ấy có thể tạo nên một truyền thuyết khác hay không? Xin hãy xem tác phẩm xuyên không kinh điển của Lý Hâm đã được cô ấy dùng bút pháp tinh tế kể lại một câu chuyện tình lãng mạn kinh điển của bốn trăm năm trước.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 : Bồ Hi Á Mã Lạp

Tên truyện: Độc bộ thiên hạ.

Tên gốc: Độc bộ thiên hạ.

Tác giả: Lí Hâm.

Tình trạng bản gốc: hoàn.

Thể loại: Thanh xuyên, xuyên không, linh hồn chuyển đổi.

Độ dài: 155 chương (bản năm 2006) hoặc 150 chương (bản chỉnh sửa năm 2011).

Xuất bản: đã được xuất bản bởi Công ty TNHH văn hóa đọc Bắc Kinh (Bắc Kinh duyệt độc kĩ văn hóa hữu hạn trách nhâm công ti - hình như dịch thành như thế).

Nhân vật chính: Bộ Du Nhiên (Diệp Hách Na Lạp Bồ Hi Á Mã Lạp, Trát Lỗ Đặc Bác Nhĩ Tế Cát Đặc Du Nhiên, Bác Nhĩ Tế Cát Đặc Cáp Nhật Châu Lạp), Ái Tân Giác La Hoàng Thái Cực. Phối hợp diễn: Ái Tân Giác La Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Trử Anh, Đại Thiện, Đa Nhĩ Cỗn... Còn lại: Mãn Thanh khai quốc, Nữ Chân đệ nhất mỹ nữ.

Editor: Hồng Bạch & Min.

Bản edit là bản chỉnh sửa năm 2011 gồm 150 chương. Truyện làm theo order của lamxuy 😊

Văn án:

Bánh răng số phận từ từ chuyển động

Luân hồi bốn trăm năm...

Một lần đó

Yêu hận tình thù

Chàng có còn ở nơi đó

Chờ thiệp như trước đây không?

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mộ Cổ

"A Bộ, nhanh lên...".

Lại thúc giục? Bọn họ đúng là một đám dã man, không biết họ có phải là quái vật hay không, thúc đêm liên tục nhiều ngày như vậy mà cũng không thấy mệt? Có chút phong độ đàn ông cũng không được à? Cho dù bản thân tôi không phải là đại mỹ nhân người gặp người yêu, nhưng dù gì đi nữa thì cũng là người duy nhất thuộc phái nữ trong đoàn làm phim ngoại cảnh này, mọi người có chăm sóc đồng nghiệp nữ một chút thôi cũng không được à? Hơn nữa, trên người tôi còn đang vác theo ba cái camera "quan trọng" khác nhau nữa đấy, làm sao có khả năng đi nhanh như bọn họ được cơ chứ. Đúng là một đám đàn ông không có nhân tính, không có chút nam tính nào cả!

"A Bộ". Sam đang đi phía trước đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn tôi. Ánh mắt lạnh thật đấy! Mặc dù là đang ở trong bóng đêm ánh sáng yếu ớt không nhìn rõ mọi vật, tôi vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt như muốn giết người sắc bén tựa mũi dao.

Nhưng mà... tôi không nhịn được mà ngáp một cái, bước chân đã bắt đầu loạng choạng, bước đi mà như đang dẫm lên đồng bông mềm, cơ thể nghiêng ngả, dường như muốn rơi rụng. Tối hôm qua ngồi chọn lựa những tấm ảnh đẹp trong laptop như thường lệ, tới tận lúc gần rạng sáng, vất vả lắm mới xong được, vừa mới trèo lên giường nhắm mắt lại, thế mà lại bị bọn họ lôi ra khỏi đồng chăn ấm một cách tàn bạo, nói cái gì mà mới nhận được tin tức, ở chỗ nào đó dưới lòng đất trên thảo nguyên Khách Nhĩ Khách mới tìm thấy một ngôi mộ cổ. Đây cũng vốn chẳng phải là chuyện

gì ghê gớm lắm, hơn nữa cái việc khai quật cùng với khảo sát mộ cổ hình như chẳng có chút liên quan nào đến việc chúng tôi đến thảo nguyên Mông Cổ này để làm phóng sự về việc tìm kiếm thăm dò các khu di tích cổ, nhưng mà Sam lại nói, chỗ mới được phát hiện này là ngôi mộ cổ được bảo tồn gần như nguyên vẹn nhất từ xưa tới nay trên đất nước Mông Cổ, cũng là lăng mộ cổ đại xa hoa nhất.

Lúc anh ta giải thích thì tôi đang ngủ gà ngủ gật, nên không nghe hiểu rõ ràng lắm, chỉ nghe được có một chút xiu, chính là trên thảo nguyên rất ít khi phát hiện ra loại cung điện ngầm như thế. Lý do thứ nhất là những người dân tộc thiểu số sinh sống ở khu vực này nếu không thực hiện thiên táng thì cũng sẽ là hỏa táng, rất ít người lựa chọn phương thức thổ táng; lý do thứ hai là cho dù đó đúng thật là huyết mộ từ thời cổ đại còn lưu lại, nếu không phải bị kẻ trộm mộ vơ vét sạch sẽ không còn gì, thì cũng bị khí hậu ở địa phương này phá hủy sạch rồi.

Bây giờ Sam lại nói bên trong cung điện ngầm này sạch sẽ đến nỗi không có một hạt bụi, không những kết cấu của cung điện rất hoàn chỉnh, không hề có sự sụt lún, ăn mòn, mà đến bề mặt của mỗi một đồ vật bồi táng cũng đều mới tinh đến đáng sợ. Nếu như những lời này không phải là do Sam vẫn luôn nghiêm nghị cứng nhắc nói ra, tôi sẽ rất nghi ngờ là mình đang nghe Sơn Hải Kinh(1).

Chính vì cái "kỳ tích" chứa đựng rất nhiều điều tưởng như không tồn tại, cho nên chúng tôi không thể không đi tìm nó. Vì để có được những tư liệu đầu tiên, đám người Sam bọn họ không tiếc bỏ hết tất cả vốn liếng ra để mua được một mối quan hệ, nhân lúc đêm đen mà thừa dịp lén lén vào trong mộ cổ - tôi thì thấy chúng tôi giống như đang đi trộm mộ, chứ chẳng giống như là đang đi chụp ảnh tư liệu?

"A Bộ, buồn ngủ lắm à?". Không biết từ lúc nào, Hữu Hoành đã sóng vai đi ngang hàng với tôi. Tôi gật đầu, uể oải. Từ Thượng Hải bay ra ngoài thảo nguyên Mông Cổ mất ba ngày, tôi hầu như chưa từng được chớp mắt,

không chỉ vì vấn đề lệch giờ, mà còn vì điều kiện khách sạn nơi nghỉ chân quá tệ hại, không thích ứng được với điều kiện khí hậu hiện tại, khiến cho tôi ăn cái gì vào là nôn ra cái đấy, đến ngay cả sữa là món mà tôi vẫn thích uống nhất, bây giờ ngửi mùi thôi cũng thấy khó chịu, cứ ngửi thấy mùi là muốn nôn. Thân thể tôi từ chỗ bình thường khỏe mạnh cứng rắn như sắt thép, trải qua ba ngày như vậy, cũng đã sụt mất bảy tám cân thịt, quả thật là có hiệu quả hơn so với uống bất kỳ loại thuốc giảm cân nào.

"Chiều nay chúng ta có thể quay về rồi, trông em xanh xao quá...", Hữu Hoành lại gần tôi, nói nhỏ bên tai tôi, "Nhìn Sam có vẻ thờ ơ với em như vậy, chứ thật ra anh ta đã đặt sẵn vé máy bay để ngày mai quay về Thượng Hải rồi, lại còn là vé khoang hạng nhất nữa nhé".

Tôi cười một cách yếu ớt với anh ấy. Chắc là do sắc mặt của tôi quá tái nhợt, gió đêm trên thảo nguyên thổi tóc tôi bay tứ tung trên mặt giống như đám cỏ tranh, ánh sáng từ cây đèn pin trên tay thoáng chiếu qua, khiến cho Hữu Hoành lúc nhìn thấy tôi bị dọa khiếp sợ giống như nhìn thấy quỷ vậy.

"Tới nơi rồi". Sam đang đi đầu đội hình chợt dừng lại, cố gắng nói thật nhỏ, từ trong bóng đêm ở phía đối diện có bóng người đi tới trao đổi mấy câu với Sam, sau đó người kia dẫn chúng tôi đi vào một chỗ rẽ uốn khúc, bước vào bên trong một cái lều được dựng tạm thời. Căn lều đã ngăn lại tiếng của những cơn gió đang gào thét bên ngoài, phía trên đỉnh lều có một cái đèn dầu hỏa đang nghiêng qua nghiêng lại, dưới ánh sáng âm u của ngọn đèn, có thể thấy một tảng đá bám đầy rêu đang được đặt trên mặt đất đầy bùn với cỏ xanh.

Người kia nâng tảng đá lên, lập tức trên mặt đất lộ ra một cái hang động mà cố gắng lắm cũng chỉ để vừa một người đi qua: "Từ đây đi thẳng xuống... Cẩn thận một chút, vì sợ bị không khí ăn mòn, bên dưới còn chưa được thông gió, tốt nhất là mọi người nên thắp một ngọn đèn rồi hãy đi xuống... Nếu như thấy có gì khác thường, thì phải lập tức đi lên".

Từ cửa động đi thẳng xuống khoảng mười thước, các dấu vết bùn đất dần dần ít đi, phía dưới cũng dần lộ ra một cầu thang bằng đá, đi theo cầu thang đá vừa dốc vừa chật hẹp xuống dưới, khoảng chừng mười phút, cuối cùng cũng đặt chân xuống tới mặt đất bằng phẳng. Trong không khí ngập tràn một loại mùi hương, nhàn nhạt, không giống như mùi của sự mốc meo, mà giống như mùi đàn hương. Nhưng mà đối với cái dạ dày trống rỗng của tôi mà nói, loại mùi hương này đúng là muốn đoạt mạng của tôi mà - từ lúc bước xuống khỏi bậc thang đá cuối cùng, tôi đã không ngừng nôn khan. Sam vẫn như trước quăng cho tôi một cái nhìn đầy khinh bỉ.

Ba bốn cái đèn pin đầy điện năng quét qua lại ngang dọc khắp bốn phía trong hầm mộ, cuối cùng đều tập trung lại chiếu lên một bức tường. Tôi đang ngồi xổm ở một bên, bất chợt nghe thấy tiếng bọn họ đồng thời hít vào sâu một hơi.

"Sao thế?". Tôi ngẩng đầu, bất chợt sửng sốt, ngạc nhiên đến độ suýt chút nữa thì đã nhảy lùi lại phía sau mấy bước theo bản năng. Ánh sáng đèn không phải chiếu lên một bức tường kín, mà là chiếu lên một tấm bia đá vô cùng lớn. Bốn phía của tấm bia đá đều được điêu khắc những hoa văn phức tạp, chân tấm bia đá cắm xuống trên lưng một con Bí Hí(2) nhìn rất hung dữ. Toàn thân con Bí Hí đen tuyền, bia đá lại được điêu khắc từ đá cẩm thạch trắng, hai màu đen trắng đan xen, tạo nên vẻ thần bí kỳ lạ. Lại gần xem mới thấy, trên mặt tấm bia trắng như tuyết có khắc những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Hữu Hoành chỉ hận không thể đem mặt mình dán luôn vào trên mặt tấm bia đá, anh ấy vừa xem vừa ngạc nhiên không thôi.

"Anh không biết văn tự Mông Cổ?". Không phải là tôi chọc ghẹo anh ấy, mà là mấy ngày nay đi lại bên ngoài, việc Hữu Hoành không biết ngôn ngữ và văn tự địa phương không biết đã tạo ra bao nhiêu câu chuyện cười rồi.

"Không phải là văn tự Mông Cổ". Sam đột nhiên thốt lên một câu với ngữ điệu suýt nữa thì khiến người ta chết ngất.

Tôi biết anh ta hiểu văn tự Mông Cổ, tuy rằng nói chuyện không quá lưu loát, nhưng bình thường nhìn cách anh ta xem thực đơn gọi đồ ăn là biết trình độ của anh ta rồi, đối với đám người chúng tôi không biết ngôn ngữ giống như những người vừa cầm điếu lại vừa bị mù mà nói, anh ta chính là người tuyệt đối có quyền nhất trong cả nhóm. Trong lúc tâm tư bái phục Sam của tôi đang ngày càng phát triển, anh ta lại thản nhiên bổ sung một câu: "Tôi nhìn mà không hiểu trên đó viết cái gì".

Rầm! Hữu Hoành sơ ý một cái trượt chân đầu đập ngay vào tấm bia đá. Sam đẩy anh ấy ra, thật cẩn thận đeo một đôi găng tay trắng vào, rồi nhẹ nhàng vuốt ve mặt tấm bia: "Tuy rằng có mấy chữ là có thể nhận ra được, nhưng đặt cùng một chỗ thì lại không hiểu được văn phong cả câu, ý nghĩa không khớp, chắc không phải là văn tự Mông Cổ".

"Không cần phí sức làm gì, nhìn xem này!". Đột nhiên Hữu Hoành lên tiếng một cách hưng phấn, ánh sáng của cây đèn trên tay chiếu vào bên trái tấm bia, "Có chữ! Là tiếng Trung! Chữ Hán phần thể!".

"Ở đâu? Ở đâu?". Bốn người đàn ông to lớn như ong vỡ tổ chạy qua, đẩy tôi ra ngoài vòng chen lấn. Tôi cầm camera mà làm thế nào cũng không tìm được góc chụp đẹp, kiểu gì thì trên màn hình cũng hiện lên bốn cái đầu đen sì.

"Tránh ra nào!". Tôi bất mãn kêu lên, tiếc là không có ai thèm để ý.

"Nhìn chỗ này xem... Chỗ này! Tuy rằng so với mấy chữ xiêu vẹo đằng kia thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng mà vẫn khắc rất rõ ràng", Hữu Hoành cúi đầu tìm kiếm, để cho anh ấy nhìn rõ hơn, đèn trên tay mọi người đều hướng về phía anh ấy chỉ. Vì thế, chỗ tôi đang đứng đột nhiên tối om. Cho dù tôi là người theo thuyết vô thần, nhưng khi bản thân đang đứng ở trong

một ngôi mộ mai táng người chết, lại bị bóng đêm lạnh lẽo dần dần bao quanh, cũng không nhìn được mà sợ hãi, da gà nổi lên từng đợt.

"Này, tôi bảo các anh...".

Đang định xắn tay áo lên đuổi theo bọn họ, tôi lại nghe thấy giọng nói đầy hưng phấn của Hữu Hoành: "Bố, Hi... Bố Hi Á Mã Lạp, trên này viết đúng là Bố Hi Á Mã Lạp! Bố Hi Á Mã Lạp".

Tiếng của anh ấy quả thật là quá lớn, khiến cho bên trong ngôi mộ trống tạo nên tiếng vọng, lặp đi lặp lại năm chữ: "Bố Hi Á Mã Lạp... Bố Hi Á Mã Lạp... Bố Hi Á Mã Lạp... Mã Lạp... Lạp...".

Thịch. Trái tim tôi như đột nhiên bị người ta bóp mạnh một cái. Sau đó, sờn gai ốc!

"Bên dưới còn có... Ồ, chữ số Arab? Không thể nào?".

"Viết cái gì?".

"1582 - 1616? Bố Hi Á Mã Lạp (1582 - 1616)?...". Tiếng của Hữu Hoành chợt ngừng lại, có luồng không khí quý dị lưu chuyển giữa năm người chúng tôi.

"Ha, ha...". Tôi không hiểu vì sao, chắc là vì muốn giảm bớt bầu không khí đầy áp lực này, nên chọc ghẹo Hữu Hoành, "Không thể nào, cuối thế kỷ XVI, đầu thế kỷ XVII đâu đã dùng chữ số Arab để tính toán năm công nguyên? Bốn trăm năm trước, lúc đó vẫn là năm Vạn Lịch dưới triều Minh Thần Tông...". Tôi tạm dừng lại, có luồng khí lạnh từ lòng bàn chân hướng thẳng lên đỉnh đầu. Mấy người kia ở đối diện thì vẻ mặt như gặp phải quỷ.

"Ha, chỗ này... ngôi mộ này là giả đúng không?". Hữu Hoành cười đầy xấu hổ. Một lúc lâu sau cũng chẳng có ai tiếp lời anh ấy.

"Là thật...", Sam lạnh lùng lên tiếng, "Bên cạnh ở phía ngoài ngôi mộ cổ này đã đào lên được hai đồ vật bồi táng, đã qua tay chuyên gia giám định, đúng thật là đồ cổ thời kỳ cuối Minh đầu Thanh". Lúc anh ta nói ra những lời này thì rất bình tĩnh, quả nhiên đúng là đại ca mặt than của toàn công ty.

Tôi nhăn mũi, cố tình không thèm để ý đến cảm giác khác thường trong lòng, không quan tâm đến xung quanh mà liên tiếp nhấn nút chụp hình. Răng rắc... Nheo mắt lại, khi từ màn hình camera nhìn ra xung quanh, tôi đột nhiên cảm thấy hoa mắt. Lúc đầu cũng không quá để ý, còn tưởng là cảm giác đói đến hoa mắt do không có gì trong dạ dày, cái loại cảm giác choáng váng, tay chân không có chút lực nào, tim đập nhanh này không phải là tôi chưa từng trải qua trong ba ngày này. Nhưng đến khi bên tai tôi truyền đến một tiếng thở dài, tôi chợt cảm thấy tóc gáy dựng đứng, máu trong thân thể như muốn chảy ngược, chân tay lạnh ngắt, sợ tới suýt chút nữa đã hét chói tai lên rồi.

"Làm sao vậy?". Đám người Hữu Hoàn đã đi ra phía sau tấm bia, chỉ còn có Sam đứng ở bên cạnh tấm bia đang chờ tôi.

"Anh...", tôi chần chừ, "Vừa rồi có phải anh gọi tên tôi không?". Sam nhú mày, trên mặt hiện lên vẻ rất không bình tĩnh. Tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười thật tươi, vội vàng đuổi theo bước chân của anh ta, đi từ bên cạnh tấm bia ra phía sau.

Phía sau là một gian mộ thất lớn, rộng khoảng chừng hai ba mươi thước vuông, hình chữ nhật. Giữa một thất có đặt một cỗ quan tài bằng vàng được khảm đầy bảo thạch lấp lánh. Trong khoảnh khắc, tôi cho rằng mình đã nhìn thấy quan tài xác ướp bằng vàng ở bên trong Kim Tự Tháp Ai Cập cổ đại. Rốt cuộc thì ngôi mộ này là nơi an táng người nào vậy? Gu thẩm mỹ của người xây dựng nên ngôi mộ này đúng là trâu bò mà, tập hợp phong cách từ cổ chí kim từ trong nước đến nước ngoài ở cùng một chỗ.

Địa cung, mộ thất cầu kỳ, bia Bí Hí, quan tài bằng vàng.... Tiếp theo còn có thứ gì xuất hiện khiến cho người ta mở rộng tầm mắt đây?

Trong lúc tôi đang dâng trào cảm xúc chuyển đi đêm nay đúng là không tẻ chút nào, bọn Hữu Hoành đã nhanh chóng vây quanh quan tài bằng vàng, sau đó không ngừng ngạc nhiên khen ngợi. Tất nhiên rồi, đến cả Sam lúc nhìn thấy quan tài bằng vàng gương mặt cũng hiện lên vẻ không thể tin được cơ mà.

Quan sát đồ vật bồi táng được bày biện ở bốn phía xung quanh một thất, vì đây là nơi đặt chủ mộ mà không phải là khu vực bồi táng, cho nên đồ vật cũng không có nhiều lắm, nhưng đồ vật nào cũng là tinh phẩm, hơn nữa chất liệu không phải vàng thì cũng là bạc, kiểu dáng là những đồ vật mà người Hán thường dùng trong triều đại nhà Minh, chỉ có điều là công nghệ chế tác không phải là hoàn mỹ nhất, không được như những đồ vật ở khu vực Trung Nguyên của Trung Quốc tạo ra.

Càng lúc tôi càng tò mò, rốt cuộc thì chủ nhân của ngôi mộ này lúc còn sống là người như thế nào vậy? Đúng là không thể nào mà tưởng tượng nổi! Ngôi mộ này nếu như được khai quật đầy đủ, nhất định sẽ khiến cho cả thế giới phải kinh ngạc. Thảo nào mà Sam lại căng thẳng đến như thế, khứu giác nghề nghiệp của anh ta đúng là nhanh nhạy hơn bất cứ ai.

Tôi không ngừng ấn nút chụp hình, ánh đèn loang loáng quét qua trước mặt. Vù... vù... Không khí trong mộ thất đột nhiên di động, một luồng khí lạnh ngập tràn mùi đàn hương từ phía sau gáy tôi thổi lại. Lạnh thật. Tôi run rẩy, camera trên tay thiếu chút nữa là rơi xuống. Trong lòng run lên, cảm giác kỳ quái lúc này cố gắng lắm mới đè ép xuống được lại chột nảy lên. Đột nhiên tôi quay đầu lại.

Ánh đèn trên camera đảo qua trong thoáng chốc, tôi rõ ràng nhìn thấy một đôi mắt trong suốt lạnh lùng, dường như đang nhìn thẳng vào tôi...

"A...", tôi hét lên một tiếng chói tai, rồi lùi lại phía sau ba bốn bước, đến khi lưng chạm vào quan tài bằng vàng.

"Cái gì thế...". Sam giận dữ hỏi.

Tôi chỉ về phía đối diện, tay run rẩy không nói được một câu nào. Cuối cùng cũng nhận thấy thái độ của tôi kỳ lạ, bọn họ nhìn theo hướng tay tôi chỉ.

"A!". Bọn họ cũng giống tôi không tránh khỏi kinh ngạc mà thốt lên. Chẳng ai nghĩ đến phía sau tấm bia đá lại có một bí mật khác - phía sau tấm bia, thế nhưng lại có vẽ một bức tranh màu sắc rực rỡ to bằng người thật. Một cô gái đang ngồi bên bờ hồ nghịch nước, trên người mặc trường bào đỏ tươi, mái tóc đen trên đầu được búi lại, trên búi tóc có cài một cây trâm hoa, còn có đeo rất nhiều mã não giống như những cô gái Mông Cổ khác vẫn thích đeo, mai đôi môi được tạo thành chuỗi vòng quấn quanh rồi buông rủ xuống. Một cơn gió lạnh thổi qua, cô gái trong bức tranh sống động như thật dường như muốn từ trong tấm bia bước ra ngoài, trong gió như có tiếng chuỗi vòng va chạm đinh đang vang lên khi cô gái bước đi.

Đôi mày nhạt ẩn vào trong tóc mai, mắt sáng như làn nước mùa thu, đôi môi đỏ mọng như cong lên... Trong lúc hoảng hốt, dường như tôi nghe thấy tiếng than thở buồn phiền thoát ra từ đôi môi của cô ấy.

"Bố Hỉ Á Mã Lạp... Bố Hỉ Á Mã Lạp... Bố Hỉ Á Mã Lạp...". Một tiếng rồi lại một tiếng, giống như tiếng thở dài triền miên không dứt, giống như tiếng than thở đầy tang thương, lại càng giống như tiếng kêu gọi vừa tuyệt vọng lại vừa đau đớn, "Bố Hỉ Á Mã Lạp... Bố Hỉ Á Mã Lạp...".

Dường như bị một bàn tay vô hình cố sức bóp cổ, tôi không thể thở được, trái tim đập còn nhanh hơn cả tôi nghĩ, mà tiếng thở dài như đang kêu gọi kia vẫn đang gào thét âm ỉ bên tai không ngừng.

"Vì sao... Không quay về... Vì sao... Phải rời đi... Bối Hỉ Á Mã Lạp... Bối Hỉ Á Mã Lạp... Quay về... Quay về... Bối Hỉ Á Mã Lạp...".

Vì não thiếu dưỡng khí, nên tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng. Nhưng giọng nói ai oán đó, đôi mắt lạnh lùng đó, lại giống như những sợi dây thừng to lớn quấn lấy tôi, trói chặt tôi lại. Cuối cùng thì, cảnh vật trước mắt tôi hoàn toàn trở nên tối tăm, lúc tôi không còn chút sức lực nào mà ngã vào phía trên mặt chiếc quan tài, như có tiếng nhạc kỳ ảo theo gió truyền tới, một giọng nói vừa giống nam vừa giống nữ đang điên cuồng ca hát trong tiếng nhạc.

"...có thể khiến thiên hạ hưng thịnh, cũng có thể khiến thiên hạ diệt vong...".

Chú thích:

(1) Sơn Hải Kinh: Sơn Hải Kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tông giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại. Sơn Hải Kinh nguyên bản có cả hình vẽ mô tả, gọi là "Sơn Hải Đồ Kinh", nhưng bản này đến đời Ngụy Tấn thì thất truyền. Có học giả cho rằng, Sơn Hải Kinh không chỉ đơn thuần là quyển sách ghi lại truyện thần thoại, mà là thứ sách địa lý thời cổ đại, bao quát nhiều loài chim thú khắp núi sông vùng Hoa Hạ lẫn các lãnh thổ hải ngoại. Tác giả và thời gian hoàn thành Sơn Hải Kinh chưa được xác định, trước thì cho rằng do Bá Ích và Đại Vũ làm, nhưng hiện giờ các học giả Trung Quốc cho rằng thời gian để hoàn thành sách này trải qua nhiều thời kỳ, làm bởi nhiều tác giả khác nhau, niên đại vào khoảng từ thời Chiến Quốc kéo dài cho đến đầu thời Hán. Sách có thể là do nhiều người ở nước Sở, Sơn Đông, Ba Thục cùng người từ nhiều địa phương khác, đến thời Hán thì được tập hợp lại để làm sách dạy học.

Sơn Hải Kinh chuyển tải nhiều thần thoại cổ sự mang màu sắc thần bí với hàng loạt quái thú kỳ dị. Trong sách có rất nhiều chuyện được viết từ lời truyền khẩu, tập hợp thành nhiều bản khác nhau. Ngoài ra, Sơn Hải Kinh còn ghi lại những sự kiện kỳ quái mà hầu hết cho đến nay vẫn còn đang được tranh luận. Sách này ấn theo đất đai ghi lại sự kiện, chứ không ghi theo thời gian. Trong đó, hầu hết sự vật đều phát sinh từ hướng nam, sau đó mới dần lên hướng Tây, hướng Bắc, rồi tới trung bộ (Cửu Châu) của đại lục. Cửu Châu được vây quanh bởi Đông Hải, Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải. Việc thuận theo hướng Nam - Tây - Bắc - Đông này rất khác với thuận hướng Đông Nam Tây Bắc sau này, so với các thư tịch ghi lại chuyện các đại đế thời cổ thường ngồi xoay mặt về hướng nam, rồi quan niệm "thiên nam địa bắc" ... nhất định có liên quan. Từ thời cổ đại, Trung Quốc cứ nhất mực lấy Sơn Hải Kinh làm sách tham khảo cho các đại sử gia, ngay cả như Tư Mã Thiên cũng nhận định trong Sử Ký của mình: "Chí Vũ Bốn kỷ, Sơn Hải Kinh sở hữu quái vật, dư bất cảm ngôn chi dã".

(2) Bí Hí: còn gọi là Quy Phu, Bá Hạ, Bát Phúc, Thạch Long Quy, có thân và mai như Rùa, mặt như Hồ Báo, chân vuốt như Sư Tử, thích mang nặng, có thể công được tam sơn ngũ nhạc không bao giờ mỏi. Vì thế Bí Hí công bia, trụ đá, nhiều người nhầm với rùa.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đường Như Đang Mơ

Dễ chịu, dễ chịu quá. Đã bao lâu rồi tôi không có cảm giác ngủ được một giấc thoải mái đến như thế này? Tuy là cơ thể bởi vì quá mệt nhọc mà mỗi như đến mức khó có thể chịu đựng được, nhưng mà... Đúng rồi, bây giờ là mấy giờ? Hữu Hoành nói buổi chiều sẽ đón xe đi đến sân bay, nếu như tôi còn tham ngủ nướng vẫn tiếp tục nằm ở trên giường không chịu dậy, có thể nào muộn giờ hay không? Cứ nghĩ đến việc bỏ lỡ mấy chuyến bay, tôi sẽ bị cả đám mấy cái tên vô lương tâm vô đạo đức kia vứt bỏ một mình ở lại trên thảo nguyên rộng lớn, thì đang ngủ tôi cũng giật mình một cái, kêu to một tiếng rồi từ trên giường ngồi bật dậy.

"Ôi...", đầu tiên là tôi nghe thấy một giọng nữ trong trẻo kêu lên đầy kinh ngạc, đến khi tôi mở mắt ra nhìn, thì lại thấy một cô gái mặc loại quần áo giống như là trường bào của Mông Cổ trong tay cầm một cái khay gỗ hồng đang từ từ lùi lại phía sau ba bốn bước, cuối cùng thì cũng ngã ngồi xuống mặt đất. Trước mặt cô ấy là một cái bát sứ Thanh Hoa đang xoay tròn trên mặt đất, nước thuốc màu đỏ thẫm bị đánh đổ văng ra đầy đất.

Tôi trợn mắt nhìn cái bát mà kinh ngạc không hiểu gì hết, còn cô gái kia khi nhìn thấy tôi tỉnh thì gương mặt hiện lên vẻ vừa mừng vừa sợ, sau đó cô ấy đột ngột lao tới chỗ tôi, đến trước giường của tôi thì quỳ xuống: "Cách cách, người tỉnh rồi? Trời ơi! Cách cách tỉnh... Cách cách tỉnh...".

"Cô...", không đợi tôi hỏi rõ mọi chuyện, cánh tay đang vươn ra vẫn còn đang ở giữa không trung, cô gái kia đã giống như một cơn gió thổi qua tầm mắt của tôi mà đi mất vậy. Đây... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tay của

tôi đang đứng ở giữa không trung, nhưng từ đầu ngón tay truyền đến từng cơn run rẩy lại để lộ ra sự bất an lo lắng trong nội tâm của tôi.

Giường lò(3), phía trên giường có sáu cái trụ bằng gỗ, ở trên trụ có treo màn che bằng lụa hồng, vén màn che lên nhìn ra bên ngoài, bốn phía trong gian phòng nhỏ nhỏ xung quanh giường lò, đối diện với giường là một cái bàn thấp(4), đệm ngồi... Cửa sổ làm bằng gỗ, cánh cửa cũng làm bằng gỗ, cách trang trí trong căn phòng này xem ra hết sức cổ kính. Vẫn nói khách sạn mà mấy ngày nay chúng tôi ở điều kiện vô cùng tồi tệ, nhưng chỗ này xem ra, điều kiện còn không bằng cả khách sạn. Có cần khoa trương đến như thế này hay không? Rốt cuộc là bọn Hữu Hoàn đã kéo tôi đến chỗ nào thế này? Không lẽ chỗ này rất gần sân bay? Hay là... tôi đang ngủ mơ?

"Két!". Hình như là cánh cửa ở phòng ngoài bị mở ra, có tiếng bước chân dồn dập bước đến, rồi một đám người mặc trường bào kỳ quái xuất hiện trong phòng, đối với những người đã từng nhìn thấy người Mông Cổ mặc trang phục dân tộc thì sẽ biết họ có dùng đai lưng, tuy trường bào mà những người này mặc không rộng rãi bằng trang phục của những người Mông Cổ, nhưng cho dù là nam hay nữ thì trang phục đều là từ cổ kéo dài đến đầu gối, kiểu cách quần áo thì lại càng giống với quần áo dùng trong các bộ phim truyền hình về thời nhà Thanh, chỉ khác ở chỗ là trường bào của bọn họ không có thắt eo, cũng không dùng đai lưng để thắt eo.

Sau khi bọn họ bước vào phòng, cả đám đều dùng ánh mắt quan tâm mà nhìn chăm chú vào tôi. Khoảng cách gần như thế, khiến cho cảm giác áp bức lại càng mạnh hơn, cho dù tôi có không muốn nhìn thấy cách hóa trang kỳ quái của bọn họ cũng không được. Tuổi tác của bọn họ cũng không lớn, đều là những đứa nhỏ khoảng chừng trên dưới mười tuổi, phía trước và sau đầu đều được cạo sạch sẽ bóng loáng, phía sau đầu chỉ để lại một túm tóc to, tết thành một bím tóc nhỏ để buông xuống bên vai trái, đuôi bím tóc dùng một sợi tua rua màu đen để buộc.

Đây là kiểu ăn mặc gì thế này? Người Mông Cổ cho dù có thích mặc trang phục dân tộc đến thế nào đi nữa, cũng sẽ không để tóc tết thành bím nhỏ như thế này, kiểu dáng này giống như là cách ăn mặc của những người Mông Cổ ở triều Nguyên. Rốt cuộc thì đây là chỗ nào? Tại sao phong cách của người dân ở đây lại trở về nguyên thủy đến mức khủng bố thế này?

Tôi bị nhìn đến mức da đầu cũng muốn run lên, tim đập thình thịch, chột dạ đến nỗi lùi sâu lại vào phía trong giường. Không đợi đến lúc tôi lùi đến đầu giường, cánh tay tôi đã bị người ta tóm lấy, trong phút chốc cả người rơi vào một cái ôm ấm áp.

"Thật tốt quá... Thật tốt quá! Mọi người không sao...!". Cho dù là tiếng nói, hay là hai cánh tay đang ôm ta của người kia cũng đều đang run rẩy.

Tôi chờ người ra, theo bản năng muốn đẩy tay người kia ra, nhưng lực tay của người kia rất lớn, chút sức lực của tôi giống như là châu chấu đá xe vậy, không hề có chút tác dụng gì cả.

Ngất mắt! Tôi không nhận được quay người trừng mắt với người kia, nhưng lại bất ngờ nhìn thấy một đôi mắt trong suốt ấm áp. Tôi ngạc nhiên, đôi mắt kia dường như nhìn thấy điều gì đó, trong sự bình thản ấy lộ ra chút ý cười, nhìn lướt qua mấy người đứng ở trước giường, sau đó mới nhìn thấy rõ ràng chủ nhân của đôi mắt ấy, là một tiểu nam hài mặc áo choàng màu xanh lam, trên gương mặt thể hiện tình cảm quan tâm lo lắng rất chân thành, cùng với sự vui vẻ sau khi thời phào nhẹ nhõm một hơi. Vậy là sao? Tôi kinh ngạc, tôi với nó có quen biết à? Nhìn vẻ mặt của nó kiểu gì cũng thấy nó với tôi rất quen thuộc.

"À...". Tôi định mở miệng hỏi, nhưng khi nghe thấy âm thanh khàn khàn từ cổ họng mình phát ra thì tôi cũng sợ đến mức muốn nhảy dựng lên.

"Đại ca! Huynh mau buông Đông Ca ra đi, nếu như A Mã [1] nhìn thấy huynh ôm mọi người ấy như vậy, nhất định người sẽ tức giận!". Người nói

những lời này là một tiểu oa nhi khoảng năm sáu tuổi đang chen chúc đứng trong số những người đang đứng trước giường, trông rất kháu khỉnh bụ bẫm, trên đầu cạo sạch sẽ bóng loáng, chỉ có một nhúm tóc đen nhánh ở trên thóp, trông đáng yêu như Hồng Hải Nhi trong "Tây Du Ký" vậy. Nhìn nó tuổi nhỏ, nhưng khi nói chuyện thì thập phần chính khí, giống như là một tiểu đại nhân.

Tôi đang định cười, thì chợt phát hiện người vốn đứng ở phía sau tiểu oa nhi, trước đó đôi mắt vẫn nhìn thật sâu vào tôi chợt sáng lên rồi lại ảm đạm, sau đó thật nhẹ nhàng không để ai chú ý lùi lại phía sau, trốn ở sau đoàn người. Tôi hơi ngạc nhiên, người đang ôm tôi lại buông tôi ra, quay người nhắc bổng tiểu oa nhi lên giữa không trung: "Đệ nói gì thế? Mãng Cổ Nhĩ Thái, đệ đang uy hiếp huynh đấy à?".

Tiểu oa nhi kia lập tức kêu to lên, gương mặt bé nhỏ trở nên đỏ bừng. Đây... rốt cuộc là họ đang làm cái quỷ gì vậy? Trong lòng tôi chợt thấy lạnh, không biết vì sao mà cả người cảm thấy lạnh khủng khiếp, hai hàm răng va vào nhau, vang lên lách cách.

"Đại ca". Mọi người xung quanh đều ngại ngùng nên không lên tiếng, nam hài mặc trường bào màu xanh lam kia cuối cùng cũng đành phải mở miệng, cho dù chỉ là hai chữ rất đơn giản, nhưng cái tên hung thần ác sát trước mặt tôi đây sau khi nghe xong lại chỉ hừ lạnh một tiếng, ném tiểu oa nhi từ ở giữa không trung xuống mặt đất. Cái tên kia, nhìn chín chắn thể thôi, chứ thật ra cũng chỉ là một tiểu hài tử khoảng hơn mười tuổi mà thôi.

Tôi ôm đầu gối, lấy chăn bông dày ở trên giường quấn chặt lấy bản thân, ngoảnh mặt làm ngơ.

"Đông Ca!". Nó đột ngột quay người lại mà không báo trước.

Ôi... Gương mặt to quá! Lại gần như vậy để làm gì?

"Huynh bắt nạt đệ! Đệ muốn nói cho A Mã biết!". Tiểu oa nhi chật vật đứng dậy khỏi mặt đất chọt hét to lên, rồi lao ra khỏi phòng.

Gương mặt trước mắt tôi trở nên lạnh lùng, trong đôi mắt lộ ra vẻ giận dữ khiến tôi hoảng sợ. Ánh mắt này là sao đây? Một đứa bé mới có mười một mười hai tuổi sao lại có ánh mắt tàn nhẫn đến như thế? Không đợi tôi tìm hiểu cho xong, nó đột nhiên lật chần bông trên người tôi ra, rồi lao lên ôm lấy tôi. Khoan đã! Nó ôm tôi? Một tiểu nam hài mới hơn mười tuổi có thể ôm trọn lấy tôi? Chẳng lẽ là nó có thiên phú dị năng? Nếu thế thì cũng quá là kỳ bí đi.

"Đại ca!". Bỗng dưng cổ tay bị nắm, cánh tay nắm tay tôi lạnh như băng ấy, tôi sợ run hết cả người. Hóa ra đó là nam hài có đôi mắt dịu dàng ấm áp, "Bình tĩnh một chút! A Mã sẽ đến ngay đây...".

"Đến đúng lúc! Bất cứ giá nào huynh cũng sẽ không, sẽ không đưa Đông Ca cho bất cứ ai! Cho dù có là đệ đi nữa... Đại Thiện!".

Bùm - như có tia lửa vừa lóe sáng giữa tầm mắt của hai người họ. Không lẽ... thật ra là tôi đang nằm mơ? Nhắm mắt lại, có lẽ là tôi đang nằm mơ thật! Đúng rồi, nhất định là thế, tôi còn đang ở trong giấc mơ chưa tỉnh lại.

"Đông Ca...". Hơi thở mang theo sự ấm áp ở trên đỉnh đầu tôi chọt đè xuống, nó hôn lên tóc tôi, nhẹ giọng nói, "Lát nữa A Mã đến, huynh sẽ cầu xin ông lấy muội, Đông Ca... Đông Ca, muội thích huynh, đúng không?".

Tôi chấn động, thân thể giống như bị điện giật mà run lên vạ. Ôi Thượng đế! Giấc mơ này cũng quá là kỳ quái rồi đấy? Không thể được! Không thể được! Cho dù là mơ đi nữa! Tôi tuyệt đối không thể không có nguyên tắc mà để cho một đứa trẻ còn hơi sữa chọc ghẹo được. Tôi mở mắt ra, trợn mắt hung dữ nhìn nó một cái: "Quý sứ, quay về chờ mọc đủ răng rồi hãy đến đây".

Cả phòng chợt đầy tiếng hít sâu, khiến cho vẻ mặt của nó trở nên hung dữ, gương mặt vốn vô cùng dịu dàng chợt trở nên tối tăm, nó nghiêng răng mà hỏi: "Không lẽ, muội thật sự thích A Mã của huynh?"

Tôi nghe mà không hiểu nó đang nói cái gì, nên hừ lạnh, khoát tay: "Cảm phiền trước tiên đặt tôi xuống cái đã!". Giấc mơ này đúng là kỳ lạ quá, tôi cần phải nhanh chóng tỉnh dậy, trở lại hiện thực thôi. Bàn tay đang nắm lấy cánh tay tôi chợt siết chặt, tôi kêu lên đau đớn, có cảm giác như xương cốt sắp bị nó bóp nát mất rồi, đau quá.

Đứa bé vẫn đứng ở phía đối diện không hề mở miệng, à, nó tên là Đại Thiện thì phải? Ai quan tâm nó tên là gì, dù sao thì cũng là đang mơ mà, cho dù có tên đi nữa thì cũng chỉ là một cái danh hiệu hư ảo mà thôi - cuộc đời này tôi chưa từng mơ một giấc mơ chân thực đến thế, các nhân vật trong giấc mơ còn tự mình có những cái tên khác biệt nhau nữa cơ đấy. Bình thường không phải vẫn được gọi là Giáp Ất Bính Đinh hay sao?

Đại Thiện chỉ im lặng khi tôi cố gắng tìm cách giật tay mình ra, lúc đầu nó còn cố giữ lấy tay tôi không buông, nhưng sau khi Đại Thiện dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nó chăm chú thì cuối cùng nó cũng buông tay tôi ra. Tôi thở phào một hơi, cuối cùng cũng có cảm giác chân chạm đất rồi. Nhưng mà... Vì sao tôi lại trở nên thấp đến thế này? Thậm chí so với hai người bọn họ tôi còn thấp hơn đến nửa cái đầu! Cái giấc mơ quỷ quái gì thế này? Tại sao lại biến tôi trở thành nhỏ bé đến như thế này? Tôi dờ khóc dờ cười mà bước một bước, đang định mở miệng nói chuyện, thì lại nghe thấy phía ngoài cửa có tiếng náo động, sau đó có tiếng cười sang sảng truyền đến trước cả khi có người bước vào phòng: "Cách cách Đông Ca đã tỉnh chưa? Mau dẫn tôi vào xem!".

Cùng lúc đó rèm cửa được vén lên, mọi người trong phòng đều quỳ xuống, mở miệng hô: "Cung thỉnh Bối lạc Thục Lạc thánh an!".

Cảnh vật trước mắt tôi trở nên rực sáng, một nam tử tầm ba mươi tuổi tinh thần phấn chấn nhanh nhẹn bước vào trong phòng. Trên đầu anh ta đội một chiếc mũ lông chồn, quanh cổ quàng khăn lông chồn, người mặc áo lông chồn có thêu hoa văn rồng năm màu, thắt lưng bằng tơ tằm màu vàng, hai bên thắt lưng có mang theo khăn bội duyệt, đao phụng, lệ thạch, sừng hươu, chân mang giày da hươu có lót cỏ ô lạp(5), toàn thân lộ ra một loại quý khí khó mà có thể diễn tả thành lời được.

Cùng bước vào với anh ta, ngoại trừ một đám người giống như là người qua đường Giáp, thì có một nữ tử, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, thanh tú đoan trang, có thể nói chính là điển hình của mỹ nữ, có điều nhìn thân thể mềm mại của cô ấy, dưới những lớp trang phục dày dặn lông lầy cũng không che giấu được cái bụng khá to đã lộ ra. Chăm sóc tốt thật đấy, bà mẹ đang mang thai này vô cùng xinh đẹp, có điều là gương mặt cô ấy nhìn thế nào thì cũng thấy mới chỉ có mười bảy mười tám tuổi thôi.

Nhìn thấy tôi kinh ngạc đến mức nói không nên lời, nam tử kia mỉm cười, đưa tay ra như muốn chạm vào trán tôi, tôi rụt người lại theo phản xạ có điều kiện, nhưng lại không tránh được, mà vẫn bị lòng bàn tay ấm áp ấy đặt lên trán.

"Ừ, hạ sốt rồi. Nếu như Cách cách mà còn không tỉnh, tôi sẽ chém hết cái đám đại phu người Hán vô dụng này!". Giọng nói của anh ta không cao, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Mẹ ơi, chém người đấy, vì sao anh ta có thể nói ra nhẹ nhàng giống như là chém mấy cây củ cải thể hả trời?

Lúc này vị tiểu mỹ nữ kia cũng bước lại gần cầm lấy tay của tôi, nhỏ giọng nói với tôi: "Đông Ca, nhớ kỹ sau này đừng đùa giỡn như vậy nữa. Nếu như có chuyện gì xảy ra với cháu, thì người làm cô cô như tôi sẽ phải ăn nói thế nào với A Mã của cháu?". Tay tôi run lên, không chịu được mà hất tay cô ấy ra. Cô ấy nhìn tôi đầy kinh ngạc.

Ánh mắt sáng như sao của Bối lạc gia Thục Lạc chợt đảo qua, không giận mà uy, lấy khí thế áp bức người khác mà chất vấn: "Trử Anh, vừa rồi con bắt nạt Mãng Cổ Nhĩ Thái?".

Đại nam hài đứng bên cạnh tôi mím môi không nói câu nào, để lộ ra gương mặt trắng bệch, nhưng ánh mắt rũ xuống ấy lại lộ ra vẻ ương ngạnh.

"A Mã!". Đại Thiệu bỗng nhiên bước lên phía trước mấy bước, giải thích một cách bình tĩnh, "Không có chuyện gì quan trọng đâu, đại ca chỉ đùa giỡn với ngũ đệ thôi".

Bối lạc gia hừ lạnh một tiếng, nữ tử tự xưng là cô cô của tôi nắm lấy cánh tay của anh ta, mím cười rồi nói một cách dịu dàng: "Chỉ là bọn nhỏ đùa giỡn ầm ĩ một chút mà thôi, gia không cần cho là thật".

Tôi cúi đầu, thấy cánh tay của Trử Anh buông xuống bên người từ từ nắm chặt lại, khiến cho ngón tay trở nên trắng bệch. Trái tim của tôi đập thình thịch trong lồng ngực, dường như trong phòng có thêm nhiều người, nhưng mà một chút dưỡng khí cũng không có, có cảm giác đau đớn giống như hít thở không thông bao vây lấy tôi. Tôi không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng mơ hồ, trong lòng tôi có cảm giác sợ hãi và hoảng loạn không thể nói thành lời. Trong lúc vô tình, tôi quay người, nhìn vào mặt gương ở bên cạnh đặt phía trên hòm quần áo, trên mặt gương đồng cổ phẳng lì hiện ra một gương mặt trắng bệch xa lạ nhưng lại vô cùng hoàn mỹ khiến cho người ta muốn nín thở, hình ảnh hiện ra trên gương vô cùng rõ ràng sắc nét.

Tôi chấn động, vội vã bước tới cầm gương trong tay, nhìn lại - gương mặt này, tuy hoàn mỹ nhưng vẫn còn nét trẻ con, nhưng mà đôi lông mày kia, ánh mắt kia, đôi môi kia... Chỗ nào cũng lộ ra cảm giác quen thuộc. Là cô ấy! Trong lòng tôi chợt hiện lên một bóng hình. Là cô ấy! Tuy rằng tuổi tác có sự chênh lệch, nhưng mà, khuôn mặt này - khuôn mặt xuất hiện

trong gương, chắc chắn là gương mặt của cô ấy. Là cô ấy - Bồ Hi Á Mã Lạp! Là chủ nhân của ngôi mộ cổ ấy!

"Đông Ca!". Có người nắm lấy cổ tay của tôi, rất chặt, rất lạnh, truyền đến cảm giác lo lắng, căng thẳng trong nội tâm của người ấy. Ánh mắt kinh hoàng mờ mịt của tôi từ trên mặt gương rời đi, đảo qua gương mặt dịu dàng nho nhã kia, rồi sau đó, há mồm cắn mạnh vào ngón trỏ bàn tay trái của mình một cái.

"Đông Ca...". Đại Thiện kinh ngạc mà hét lên, còn tay của tôi thì rất nhanh đã run lên. Đau quá! Mọi người vẫn nói tay đứt ruột xót, hóa ra là đau đến thế thật! Đau đến nỗi tâm cũng co rúm hết cả lại. Đây không phải là mơ - lúc tôi ngất xỉu, trong đầu tôi lo lắng mà hiện lên một ý niệm như vậy.

[1] A Mã: cách phát âm từ ama của người Mãn, có nghĩa là bố/ phụ thân.

Chú thích:

(3) Giường lò: từ gốc là thổ炕 (土炕), là một loại giường mà những người ở phương Bắc Trung Quốc thường hay dùng gạch mộc xây thành hình chữ nhật, phía trên có trải chiếu, phía dưới có đường thông với ống khói, có thể nhóm lửa sưởi ấm. Bên cạnh giường thường có một cái bếp lò nhỏ, có thể dùng để nấu nước, nhưng thường không dùng để nấu ăn. Giường lò ngoài tác dụng làm ấm ngày đông còn có tác dụng chữa bệnh phong thấp, làm thẳng lưng còng. Ở đây mình dùng từ giường lò, vì mình đọc trong "trở về năm 1981" có thấy dùng từ này. Ngoài ra bonus thêm đoạn chú thích trên baike: vì thời tiết ở phương Bắc có những biến đổi rất lớn, nên đặc điểm của giường lò là đông ấm hạ mát, sẽ không làm xuất hiện hiện tượng cần tiểu bằng hữu giúp đại nhân "làm ấm giường" như ở phương Nam, nhưng phải chú ý là đa phần người phương Bắc hỏa khí

vượng nên không sao, chứ những người ngoài đến ngủ ở giường lò thường bị chảy máu mũi.

(4) Bàn thấp: từ gốc là kháng trác (炕桌), nghĩa là một loại bàn thấp bốn chân, chỉ cao khoảng 20 - 40 cm, thường được những người ở phương Bắc Trung Quốc, Nhật Bản, Triều Tiên dùng để ăn cơm, viết chữ ở trên giường, rất tiện dụng.

(5) Giày ô lạp: là một loại giày của người Mãn trước đây, bên trong có lót cỏ ô lạp, được dùng để đi trong mùa đông để giữ ấm. Cỏ ô lạp, tên khoa học là *Carex meyeriana*, tên tiếng Anh là ula grass, là một loại cỏ thuộc loại cỏ gấu, mọc thành bụi xanh biếc, là cây lâu năm, được coi như là một trong ba loại đặc sản của vùng Đông Bắc trong câu tục ngữ "Quan Đông có tam bảo, nhân sâm, da chồn, cỏ ô lạp". Cỏ ô lạp sau khi phơi khô, đập nhuyễn như bông rồi lót vào trong giày có thể giữ ấm chống lạnh.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Không Phải Mơ

Bây giờ tôi đã có thể xác định bản thân mình không phải là đang nằm mơ. Bởi vì lúc tôi tỉnh lại, đôi mắt dịu dàng kia vẫn không hề biến mất, tôi cũng không hề quay trở về không thời gian mà tôi vốn đã từng sống. Bây giờ chuyện duy nhất mà tôi cần phải làm rõ là, rốt cuộc thì tôi đang ở đâu? Tôi là ai? Vì sao mà rõ ràng là tôi đã hai mươi ba tuổi rồi, lại biến thành một con nhóc mới có mười tuổi? Lại còn gương mặt này nữa chứ...

"Muội đừng véo mặt của mình nữa". Sau một tiếng thở dài rất khẽ, tay của tôi bị người ta nhẹ nhàng cầm lấy, đặt vào trong một đôi bàn tay lạnh như băng giá.

Đại Thiên, nghe nói là một A Ca nhỏ hơn "tôi" một tuổi - là đứa con trai thứ hai của vị Bối lạc Thục Lạc có khí thế oai phong hôm trước, nam hài tử gọi là Trử Anh là con trai cả của vị ấy, còn Mãng Cổ Nhĩ Thái bị Trử Anh bắt nạt là đứa con trai thứ năm - nhìn qua thì vị kia tuổi cũng không lớn lắm, thế mà đã có những năm đứa con... Ôi, không chừng là tương lai còn chưa có hết đâu.

Điều kiện sống ở nơi này rất kham khổ. Về hoàn cảnh sống, không chỉ là không thể so sánh với Thượng Hải phần hoa, mà đến cả Ngoại Mông trước kia chúng tôi từng đi qua cũng không bằng được, nhiệt độ không khí nơi này lạnh đến mức khiến cho người ta không dám tùy tiện đi ra khỏi phòng. Phòng ở giống như những căn phòng tự xây dựng ở nông thôn, đồ dùng gia đình nhìn có vẻ rất cổ kính, vô cùng lỗi thời, nhưng lại giống như vô cùng cổ xưa và đơn giản. Nơi này không có điện năng không có sóng di động cũng không có nước máy, bếp dùng để nấu cơm là bếp lò, chính là

loại có thông với giường lò. Chuyện này khiến cho người sống ở Thượng Hải từ nhỏ đến lớn như tôi làm thế nào để quen được? Hơn nữa, đồ ăn cũng quá tệ... Nghe nói món ăn mà bọn họ thường ăn nhất là món lẩu thịt lợn nấu lẫn với cải thảo mà người dân nơi đó vẫn thích ăn nhất, gọi là lẩu, thật ra chỉ là một nồi thức ăn thập cẩm trộn lẫn mà thôi. Lúc đầu mới ăn xem như là món mới, nhưng ngày nào cũng ăn món này, đã khiến tôi thấy buồn nôn.

Tôi rút tay mình khỏi tay Đại Thiện, ba ngày, dấu răng trên ngón trỏ vẫn giống như hôm đầu tiên, tuy là có thuốc bôi giảm đau làm mát, nhưng những lúc vô tình cử động, tôi vẫn cảm thấy đau đến toàn thân.

Tình hình hiện tại của tôi, có phải là xuyên qua giống như những tình tiết cầu huyết trong tiểu thuyết hay không? Vấn đề là tôi còn chưa có hiểu được làm thế nào mà tôi lại xuyên qua được, và chỗ này có tồn tại thật trên Trái Đất hay không? Hơn nữa, cái cô gái "Bố Hi Á Mã Lạp" xuất hiện ở mộ cổ đó, vì sao mà dáng vẻ của tôi hiện tại và cô ấy lại giống nhau đến như thế? Giữa hai người có gì liên quan đến nhau hay không?

Cuộc sống nơi này không chỉ là rất tệ, quan trọng là còn vô cùng bất bình đẳng, cái gì mà A Ca với chả Cách cách, cái gì mà nô tài với chả Bối lạc gia, nghe thấy những cách xưng hô này khiến cho người ta có cảm tưởng giống như đang tiếp xúc với cả đám hậu duệ quý tộc Mãn Thanh vậy, nhưng mà sự thật thì, những gì nhìn thấy trước mắt so với trong TV trình chiếu về cuộc sống ở triều Thanh là hoàn toàn khác nhau.

Cả ngày gặm cải thảo, buổi tối ngủ giường lò, có Bối lạc với A Ca mà cuộc sống hàng ngày phải bắt cá với săn thú sao? Có đánh chết tôi cũng không tin! Không phải vẫn diễn về Thanh cung như vậy hay sao? Quần áo có người mặc cho cơm được bưng đến tận miệng, rảnh rỗi ở nhà chọc ghẹo nữ nhân, chán thì ra ngoài tụ tập, trên đầu cạo bóng loáng sáng như trăng, sau đầu tết một cái bím tóc to tướng, cầm y hoa phục, đó mới là dáng vẻ của hoàng thân quốc thích thuộc bất kỳ chứ!

"Vẫn không nhớ được gì sao?".

Tôi lắc đầu. Ngoại trừ giả vờ mất trí nhớ ra thì còn biện pháp nào nữa không? Tôi đối với tiểu cô nương này, ặc, tức là thân thể hiện tại của tôi, Cách cách Đông Ca mười tuổi, có thể nói là hoàn toàn chẳng biết tí gì hết.

"Đừng lo lắng...", Đại Thiện nhẹ nhàng an ủi, "Không nhớ ra cũng không quan trọng, chỉ cần... Muội còn ở đây, chỉ cần, muội không sao là tốt rồi". Không hiểu sao, tôi cảm thấy trong giọng của nó có sự run rẩy. Nó sợ hãi với lo lắng cái gì mới được cơ chứ?

"Chuyện này... Đại Thiện". Tôi liếm môi, cố gắng mỉm cười tỏ ra thiện ý và thân thiện, "Bây giờ là triều đại gì?". Thấy nó nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị, tim tôi đập mạnh, vội vàng tìm từ ngữ khác để diễn đạt ý của mình, "Ý của tôi là... Bây giờ vị Hoàng đế nào đang cầm quyền? Hôm nay là ngày tháng năm nào?".

Thịch! Tôi lại nói sai cái gì rồi hay sao? Vì sao ánh mắt nó nhìn tôi lại đáng sợ đến như thế? Theo bản năng tôi lùi lại phía sau mấy bước.

"Nếu muội muốn hỏi Hoàng đế, thì bây giờ là Thiên triều Đại Minh, đang cầm quyền là Chu Dực Quân... Hôm nay là ngày hai mươi mốt tháng chín năm Nhâm Thìn Long...". Ánh mắt nó nhìn tôi có chút thương tiếc và đau buồn.

Chu Dực Quân thời triều Minh! Tôi đang ngồi trên giường cũng phải nhảy dựng lên. Triều Minh! Thế mà lại là triều Minh! Tuyệt thật, tôi chỉ ngủ một giấc thế mà khi tỉnh dậy đã xuyên đến triều Minh! Nhưng mà Chu Dực Quân là vị Hoàng đế nào thế nhỉ? Năm Nhâm Thìn Long là năm nào? Ai có thể nói cho tôi biết năm Nhâm Thìn Long rốt cuộc là năm nào không? Trong lòng tôi đang gào thét tự hỏi, còn chân thì dẫm nát mặt đất giống như một con ruồi không đầu đang bay loạn xạ, cho đến tận khi bị Đại Thiện ôm lấy.

"Đừng nghĩ nữa, không nhớ ra cũng không sao, tôi có thể nói cho mọi người biết... Mọi người năm nay mười tuổi, là nữ nhi của Bối lạc Bối Trại thủ lĩnh của bộ tộc Diệp Hách thuộc liên minh Hồ Luân Nữ Chân, vị Phúc tấn [1] Diệp Hách Na Lạp mà A Mã tôi cưới là cô cô của mọi người...".

"Cô cô của tôi? Ai cơ?". Tôi ngẩng đầu, trong đầu là một đống lộn xộn, mất một lúc lâu sau mới nhớ ra, "Bạn nói là tiểu... mỹ nữ mấy hôm trước tới đây?". Suýt chút nữa thì tôi đã thốt lên gọi cô ấy là tiểu mọi người.

"Ừ". Nó dừng lại một chút, rồi cúi đầu nhìn tôi bằng một ánh mắt chăm chú nóng bỏng, "Mọi người đẹp hơn cô ấy".

Tóc gáy tôi dựng đứng. Một đứa bé chín tuổi mà biết thế nào là đẹp à? Nói ra một câu buồn nôn như vậy, nó nghĩ mình là nam diễn viên trong phim của Quỳnh Dao hay sao? Nhưng mà... Vì sao gương mặt của nó lại nghiêm túc và chân thành đến thế? Trong ánh mắt của nó có thứ gì đó mà tôi nhìn không hiểu, nhưng lại khiến trái tim tôi đập loạn nhịp. Không dám nhìn tiếp vào ánh mắt của nó, tôi cúi đầu, tỏ ra xấu hổ để tránh khỏi cái ôm của nó. Nó cũng không ép buộc tôi, nhưng vẫn dùng giọng điệu dịu dàng ấy, nhẹ nhàng hỏi tôi: "Đông Ca, tôi có thể hỏi mọi người một chuyện được không?".

"Hả?".

"Mọi người có thích A Mã của tôi không?". Giọng điệu dịu dàng nhưng lại đầy dưới đó sự căng thẳng lo lắng.

Trong đầu tôi lại lần nữa phác họa lại dung mạo của Bối lạc Thực Lạc, sáng suốt uy vũ, khí phách uy phong, dáng vẻ nhanh nhẹn, không thể nói là thuộc loại đẹp trai cực phẩm, nhưng miễn cưỡng thì cũng có thể nói là nam nhân anh tuấn thuộc loại có cơ bắp vận động, cũng coi như là nhìn được. Quan trọng là quần áo đã che hết cả dáng người rồi, quả thật là khiến cho

người ta phải mơ tưởng, chắc là cũng không tệ nhỉ? Ở thời hiện đại mà có dáng vẻ như vậy, thì chắc là phải đi phòng tập thể hình không ít lần nhỉ? Được rồi... Tôi thừa nhận là suy nghĩ của tôi không biết đã đáp xe lửa mà chạy đến tận chỗ nào rồi.

"Muội thích A Mã của tôi!". Thấy tôi mãi mà không trả lời, Đại Thiện chột thốt lên.

Tôi ngẩng đầu, không hiểu mà hỏi: "Sao vậy?".

Vẻ mặt của nó tỏ ra lo lắng, trong ánh mắt lại tràn đầy sự ưu thương, đôi mắt như bị một lớp sương mù bao phủ, mịt mờ không thấy đáy: "Trong lòng muội quả nhiên là...".

"Nói bậy cái gì thế!". Tôi không kiên nhẫn mà phát tay. Cái loại "lão" nam nhân có một đống lớn lão bà như thế một chút hứng thú tôi cũng chẳng có, cho dù là bên ngoài hay là bên trong, anh ta cũng không phải gu của tôi.

"Đông Ca...".

"Được rồi, đừng có nói những chuyện mà tiểu hài tử không nên nói như thế nữa, muốn giả bộ là người lớn cũng không phải dùng biện pháp này". Tôi đưa tay ra chỉ vào trán nó, cười, "Chúng ta vẫn nên nói chuyện khác đi... Chẳng hạn như, chỗ này là tỉnh nào? Chu Dực Quân có niên hiệu hay không? Hoàng đế trước ông ta là ai? Còn nữa, A Mã của cậu làm gì? Đúng rồi, chuyện này nhất định là cậu biết, cậu phải thành thật nói cho tôi biết, vì sao mà tôi lại mất trí nhớ? Trước khi tôi mất trí nhớ đã xảy ra chuyện gì...". Tốc độ nói của tôi có thể so với tốc độ bắn đạn của súng liên thanh, bắn vèo vèo ra ngoài.

Đôi môi của Đại Thiện mím chặt lại, một lúc lâu mới thấy gương mặt căng thẳng của nó giãn ra, rồi lại ngồi xuống cạnh tôi lần nữa. Tốc độ nói của nó rất chậm, tuy mang theo âm điệu khàn khàn lúc thay đổi giọng nói

của nam hài tử, nhưng lại tạo thành một sức hấp dẫn riêng: "Đông Ca, tôi đã bắt đầu để tóc rồi, không bao lâu nữa tôi sẽ lớn lên thôi".

"Hả?".

"Cho nên... Không cần coi tôi như tiểu hài tử nữa".

"A... phụt...", nhìn dáng vẻ nghiêm túc của nó mà xem, hóa ra là vì lý do này mà nãy giờ nó dỗi. Tiểu hài tử đúng là tiểu hài tử, đến ngay cả lúc giận dỗi cũng lộ ra tính khí trẻ con. Tôi không nhịn được mà sờ cái đầu tròn bóng của nó, khác với Mãng Cổ Nhĩ Thái và Trử Anh, nam hài tử trong thời kỳ thay đổi giọng nói trên đầu được cạo sạch sẽ, giống như một vị tiểu hòa thượng vậy. Tôi nhịn cười nói: "Đại Thiện, cậu thật là đáng yêu".

Nếu cái thân thể này không phải là của tiểu cô nương Đông Ca, tôi thật sự muốn lao lên ôm nó vào lòng rồi hôn nó một cái. Một tiểu nam hài chín tuổi, nếu như ở hiện tại cũng mới chỉ học đến năm ba bậc tiểu học đi? Hình dáng đầu của nó vô cùng đẹp, tròn vo không hề méo chỗ nào cả, rất thích hợp để đầu trọc, lúc sờ vào cảm xúc rất tuyệt, quả thật... Quả thật là rất đáng yêu!

Gương mặt nhỏ bé trắng nõn của Đại Thiện chột đỏ ửng, tôi đang muốn nhân cơ hội mà tiếp tục sờ mó, đột nhiên cửa lớn đang mở rộng lại bị người ta dùng lực đập cho một cái, nghe rầm một tiếng.

Lại là tiểu ác ma cộng thêm tiểu sắc lang không thể nói lý lẽ kia! Tôi âm thầm mắng trong lòng một câu, dù sao chỗ này cũng là nhà nó, đừng nói là nó đá cửa, cho dù là nó muốn dỡ cả cái cửa ra cũng chẳng liên quan gì tới tôi. Tay tôi vẫn còn đang đặt trên đầu Đại Thiện, sắc mặt của Trử Anh xanh mét, đứng ở cửa chỉ tay vào Đại Thiện gào lên một cách giận dữ: "Đệ, đi ra ngoài cho huynh!".

Đại Thiện chậm rãi đứng lên. Tôi không quen nhìn thấy Trử Anh lấy lớn bắt nạt bé, nên lúc Đại Thiện nhắc chân muốn đi thì tôi tóm lấy tay nó.

Đại Thiện ngậy người ra.

Trử Anh nhìn tôi, rồi quay sang nhìn Đại Thiện, sắc mặt vô cùng khó coi: "Đi ra ngoài! Chúng ta thi bắn tên! Đại tử là người làm chứng, ai thua sẽ phải từ bỏ Đông Ca!".

Đại Thiện không trả lời, yên lặng cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt nó nhìn tôi đầy phức tạp.

"Làm càn!". Một tiếng quát trong trẻo mềm mại từ phòng ngoài vọng vào, lúc này tôi mới để ý hóa ra hôm nay Trử Anh không phải là một mình đến đây, phía sau còn có một thiếu nữ tầm mười bốn mười lăm tuổi đi cùng, gương mặt tròn mà trắng nõn, đôi mắt to tròn để lộ ra sự lanh lợi và lão luyện.

"Tỷ...". Đại Thiện cúi đầu nói, dường như có phần kính trọng vị thiếu nữ này.

Có khách quý đến chơi, tôi cũng không thể nào không biết xấu hổ mà lại quay lại ngồi trên giường ấm được nữa, đứng tại chỗ, tôi mới phát hiện ra áo choàng của mình bị đè nhăn nhúm, góc áo có nhiều nếp gấp do lúc ngồi bị đè lên, không ra kiểu cách gì hết cả, tôi vội vàng đưa tay ra vuốt phẳng lại.

Tay phải của thiếu nữ vịn vào thị nữ, chân bước trên đôi giày cao cả mấy tấc đang rảo bước vào phòng. Tôi thấy cô ấy tuy tuổi còn nhỏ, nhưng toàn thân lại toát ra quý khí lẫm liệt, nên không tránh được ngắm nhìn cô ấy lâu một chút.

"Cách cách Đông Ca". Cô ấy lạnh lùng thốt lên, bởi vì tuổi cô ấy lớn hơn "tôi", dưới chân lại đi "giày cao gót", nên nhìn qua thì có vẻ như cô ấy cao hơn tôi nửa cái đầu, cái loại kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống như thế khiến cho tôi chột cảm thấy khí thế của cô ấy rất lớn.

"Đây là đại tỷ của tôi, Cách cách Đông Quả, mọi gọi tỷ ấy là Đông Quả tỷ tỷ là được rồi". Đại Thiện nhắc nhở bên tai tôi một cách quan tâm chăm sóc.

Cách cách Đông Quả? Được rồi, lại là một vị Cách cách chủ tử. Cái chỗ này đúng là thừa Cách cách với A Ca, cũng giống như nông sản nổi tiếng ở đây là cải thảo vậy.

"Đông Quả tỷ tỷ...". Tôi nói rất nhỏ, trong lòng bởi vì phải gọi một cô bé rõ ràng là tuổi nhỏ hơn mình là tỷ tỷ mà buồn bực muốn chết.

"Ừ". Cách cách Đông Quả cởi giày, ngồi lên chiếc giường ấm của tôi, chiếm lấy chỗ tốt, nâng ngón tay lên chỉ vào chiếc bàn thấp ở đối diện, "Ngồi đi, mọi mới bị cảm lạnh, đừng để bị mệt".

Tôi tỏ ra biết điều bước tới mép bàn nghiêng người ngồi xuống, chứ không ngồi hẳn lên trên bàn, bàn tay của Đại Thiện ở sau lưng tôi đã rất nhẹ nhàng mà nắm chặt lại - bàn tay của nó lạnh như băng ấy, đúng là còn có tác dụng hơn bất cứ một loại thuốc bôi ngoài da nào.

"Đệ còn đứng ở đấy làm gì?". Đôi lông mày lá liễu của Cách cách Đông Quả khẽ đảo qua, đôi mắt lạnh như băng dừng lại ở trên người Trử Anh đang đứng cạnh cửa. Trử Anh hừ lạnh một tiếng, rất không tình nguyện mà bước vào trong phòng.

"Còn không mau xin lỗi Cách cách Đông Ca? Hôm đó nếu không phải là đệ quá nhiều, thì làm sao cô ấy lại ngã xuống hồ được?".

Gương mặt Trử Anh trắng bệch, đôi mắt buông xuống liếc nhìn tôi một cái rất nhanh, tôi không nhận ra ánh mắt ấy có ý gì. Ấy vậy? Bối rối? Tủi thân? Hay là buồn bã?

"Chuyện này... Không cần đâu". Đùa sao, tôi thấy nếu như muốn nó giải thích không bằng cầm dao đâm nó một nhát còn hơn, với cái tính cách

bướng bình hung hãn của nó mà bắt nó xin lỗi tôi trước mặt mọi người, không biết chừng nó sẽ ở sau lưng tôi tìm cách chơi xấu tôi đâu. Ở chỗ này tôi lại không quen biết ai hết cả, tốt nhất vẫn là không nên đắc tội với người khác.

Trử Anh hung hăng trừng mắt nhìn tôi, tôi chỉ có thể coi như không thấy, giả vờ hồn nhiên không biết gì hết cả, mỉm cười ngọt ngào với nó. Dường như nó không nghĩ tôi sẽ có phản ứng như thế, nên chột ngẩn người ra, sững sờ đến phát ngốc.

"Tỷ tỷ, Cách cách Đông Ca muội ấy... không nhớ được những chuyện đã xảy ra lúc trước". Đại Thiện nhìn tôi đầy thương tiếc, nhẹ giọng nói.

Tôi còn chưa kịp vui mừng vì đã chọc ghẹo được Trử Anh, không ngờ là sau khi Trử Anh nghe thấy những lời này thì sắc mặt biến đổi.

Cách cách Đông Quả cũng "A" lên một tiếng, kinh ngạc mà hỏi lại: "Thật ư? Vậy đại phu nói thế nào? Có cách nào chữa trị hay không?".

"Đại phu nói là vì sốt cao nên đầu óc bị tổn thương, e là không chữa được, lần này Cách cách phúc lớn mạng lớn có thể vượt qua được, đã là may mắn lắm rồi".

Gương mặt của Trử Anh trong giây lát chột hiện lên biểu tình đau khổ xen lẫn áy náy vô cùng quái dị, nó đột nhiên bước một bước dài lại chỗ tôi, dùng hai tay ôm lấy tôi rồi chạy ra phía ngoài cửa.

Lúc bị đột ngột giật ra khỏi bàn tay của Đại Thiện đang nắm ngón tay bị thương của tôi, vết thương chột đau nhức đến toàn thân, tôi "A" một tiếng rồi kêu to lên: "Làm gì vậy? Đặt tôi xuống!".

Tôi giống như là bao cát bị nó vác trên vai chạy ra khỏi phòng. Mấy hôm nay tôi bị hạ nghiêm lệnh phải ở trong phòng dưỡng bệnh không được bước ra ngoài, mà đám nha đầu nô tài trông nom tôi lại có một đồng lớn,

cho dù tôi có kêu gào muốn bước ra ngoài một lúc, cũng chẳng có ai dám trái lệnh mà cho tôi bước ra khỏi cửa lớn một bước. Bây giờ thì tốt rồi, nhờ phúc của Trử Anh, tôi mới chân chính biết được cuộc sống ở cổ đại. Tuy là bị nó nổi cơn điên vác lên vai mà khiêng ra khỏi cửa, khiến cho lồng ngực với xương sườn đau từng cơn, nhưng khi nhìn thấy khoảng cách với con tuấn mã hàng thật giá thật trong chuồng càng ngày càng rút ngắn, sự hưng phấn trong tôi đã khiến cho tôi quăng luôn cảm giác cần cảnh giác ra sau đầu. Cho dù là trong ba ngày ở đại thảo nguyên Mông Cổ tôi cũng đã nhìn thấy không ít ngựa, nhưng mà Sam cái kẻ cuồng công việc ấy chỉ mãi giục tôi làm việc, cơ bản là không cho tôi thời gian và cơ hội để tiếp xúc thân mật với mấy chú ngựa đáng yêu kia. Quả nhiên, Trử Anh đặt tôi lên lưng ngựa. Tôi thở dài một tiếng hài lòng từ tận đáy lòng, kích động đến mức tay chân run rẩy. Trời ạ! Cuối cùng thì tôi cũng có cơ hội được cưỡi ngựa rồi! Tuy rằng mùi của mấy con ngựa này quả thật là không dễ chịu chút nào...

Trử Anh nhẩy lên ngựa ngồi ở phía sau tôi, hai tay xuyên qua dưới nách tôi, cầm lấy dây cương. Chắc là cảm thấy tôi run rẩy, nên nó đưa ngực dán chặt vào lưng tôi, trầm giọng nói bên tai tôi: "Không phải sợ! Có huynh ở đây, sẽ không giống như lần trước... Không bao giờ như vậy nữa".

Lần trước? Lần trước là lần nào?

"Hô!". Chân nó kẹp vào bụng ngựa, con ngựa hí dài một tiếng, sau đó liền phi ra ngoài. Đầu tiên là tôi cảm thấy toàn thân nghiêng ngả sang hai bên, sau đó không chờ tôi phản ứng lại đã cảm thấy hoa mào chóng mặt dữ dội, thì lúc này tôi mới ý thức được cưỡi ngựa không phải là một chuyện tốt lành gì cả, sự thật so với những gì tôi nghĩ quả thật là cách xa nhau đến cả vạn dặm.

"A", tôi hét chói tai, tóm chặt lấy bờm ngựa không dám buông tay, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai, cảnh vật xung quanh nhanh chóng lướt qua.

"Đông Ca".

Là tiếng của Đại Thiện. Nhưng mà đầu óc tôi lúc này đang choáng váng đến mức không thể nhận ra được tiếng gọi ấy đến từ hướng nào nữa, tôi chỉ có thể dựa vào bản năng tìm đường sống mà hét lên: "Đại Thiện! Cứu tôi... Cứu mạng..."

"Đại Thiện không cứu được muội đâu! Không ai có thể cứu được muội hết!". Tiếng nói của tiểu ác ma sau lưng tôi nghiêng rãng nghiêng lợi phát ra giống như là sứ giả đến từ địa ngục vậy, "Muội là của huynh! Muội nhất định là của huynh! Ai cũng không thể cướp muội đi được!".

[1] Phúc tấn: cũng có thể được gọi là Phúc kim, tiếng Mãn phát âm là fujin, ý là thê tử (vợ).

Ngoài lề: viết ra mấy chi tiết lịch sử mà mình mới đọc cho đỡ quên, đại khái thì dân tộc Nữ Chân được chia ra làm 3 bộ (hay có thể hiểu là 3 phe) là Kiến Châu Nữ Chân, Hải Tây Nữ Chân, Dã Nhân Nữ Chân hay còn gọi là Đông Hải Nữ Chân. Trong mỗi bộ lại bao gồm nhiều nhiều bộ tộc nhỏ hơn. Bộ tộc Diệp Hách của nữ chính thuộc phe Hải Tây Nữ Chân, còn bộ tộc của nam chính thuộc Kiến Châu Nữ Chân. Sau này, bộ Kiến Châu Nữ Chân được bộ do Nỗ Nhĩ Cáp Xích cầm đầu thống nhất đã đánh bại và thu phục hầu hết Đông Hải Nữ Chân, Hải Tây Nữ Chân, để rồi làm bước đệm cho nam chính lật đổ triều Minh, tạo nên triều Thanh trong lịch sử. Sau này, nữ chính sẽ trở thành Thần phi Hải Lan Châu của nam chính Hoàng Thái Cực, chết trước nam chính 2 năm. Có bạn nào muốn tìm hiểu về cặp đôi này trong lịch sử thì cứ search google đi nhé, có khá nhiều truyện viết về cặp đôi này, còn phim thì mình chỉ biết là có nhiều phim về Đại Ngọc Nhi với Đa Nhĩ Cổn hơn, chú thích thêm là Đại Ngọc Nhi là Trang phi của Hoàng Thái Cực, còn Đa Nhĩ Cổn là em trai của Hoàng Thái Cực, chứ phim về Hải Lan Châu với Hoàng Thái Cực thì hình như có Mỹ nhân vô lệ.

Lâm nhảm: bạn Bạch hết nhiệm vụ với chương 1 rồi, phần 1.4 đến 1.6 thuộc về bạn Min, các bạn có thể săn tin bên nhà bạn Min ở đây hoặc là chờ khi nào có chương mới mình reblog lại ở nhà mình. Hẹn gặp lại các fan của Độc bộ ở chương 2.1, bây giờ mình quay lại với Gian thần và Cửu trùng đây. Hehe, quên mất, bạn Minh có post trên face là laptop của bạn ý bị hỏng đang mang đi sửa chữa nên các bạn cố gắng chờ bạn ý nhé. Chào thân ái và quyết thắng!!!

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lịch Sử

"Oe...". Toàn bộ rau cải ăn lúc sáng sớm bị nôn ra nguyên xi, một mặt nước mắt tôi chảy ròng ròng, một mặt không ngừng lại được cơn buồn nôn cố nén.

Một bàn tay lạnh lẽo chụp lên lưng tôi, cơn giận trong lòng tôi bộc phát, giận dữ đẩy nó ra.

Trữ Anh cau mày nhìn tôi: "Ghét tôi như vậy sao?"

Tôi không hé răng, trên thực tế ngoại trừ tôi vội vàng tiếp tục nôn dịch chua ra, cơ bản là không mở miệng trả lời nó.

"Muội thật sự không nhớ rõ chuyện trước đây?". Dường như nó vẫn đang nén giận, lại ôm qua bả vai tôi, dùng sức lay: "Ở chỗ này, ngay tại nơi này, muội nói cho ta, sao muội lại quên sạch sẽ không còn một mảnh như vậy?"

Muốn tôi chết sao! Hoặc là hoàn toàn ngắt xiu cũng đúng! Dù thế nào cuối cùng cũng bị hấn mạnh mẽ lay toàn thân.

"Buông ra...". Tôi khàn giọng quát.

"Muội nói muội thích Phí A Lạp (1), thích tộc nhân nơi này, cũng giống như người nhà của mình, muội muốn có thể tiếp tục sống ở nơi này..."

Thằng quý nhỏ! Bà này không ra oai, mà cho bà này là con mèo bệnh sao?

Tôi rất tức giận, tuy rằng tức giận với một đứa nhóc nhỏ có độ tuổi nhỏ hơn mình một nửa thì thật không có phong độ của người lớn, nhưng thời hiện đại làm gì có tên tiểu ma đầu nào đáng ghét như vậy?

"Buông ra! Quý nhỏ!". Không chút khách khí, tôi đấm một cái vào cằm của nó. Chỉ tiếc sức lực của 'Đông Ca' có hạn, đầu của Trữ Anh chỉ hơi nghiêng đi một chút, đợi cho đến lúc nó quay đầu lại, trên mặt hiện lên vẻ vừa sợ vừa giận làm tôi hoảng sợ.

Theo bản năng tôi định giơ chân chạy trốn, lại bị nó mạnh mẽ níu bím tóc nhỏ phía sau lại.

"Á!". Da đầu suýt nữa bị rơi ra, tôi lao đảo ngã ra phía sau, sau lưng lại bị cánh tay nó kéo vào, chỉ có thể kinh ngạc nhìn khuôn mặt kìm nén của nó, cảm thấy trên môi chột lạnh, bờ môi bị nó hôn mạnh.

"Ừm...". Tôi hít một hơi khí mát, giã ra từ trong ngực nó, phản ứng đầu tiên chính là kịch liệt lau nước miếng dính trên môi. Thương đế ơi! Phật tổ ơi! Thói đời này là gì hả! Những đứa nhóc ở đây sao lại giống như một đám háo sắc vậy chứ!

Sắc mặt nó tối sầm lại, trong đáy mắt nổi lên một cơn tức giận như gió bão cuộn cuộn.

"Cậu không buồn nôn à?". Không thấy tôi vừa nôn ào ào sao? Đến bây giờ miệng vẫn còn vị chua. Tên nhóc háo sắc này có phải đang trong độ tuổi dậy thì không? Tóm được ai thì muốn ném thử hả?

Tôi nghiêng người quan sát nó, đã thấy nó tức giận đến mức sắc mặt xanh mét, thân mình khẽ run, hình như muốn ngay lập tức nhào đến bóp chết tôi.

Tôi không rét mà run.

"Ha ha". Lúc này đột nhiên có người cười thành tiếng phía sau lưng tôi.

Đột nhiên quay đầu lại, đã thấy một thanh niên cười ngửa chậm rãi đi đến đây, khi đến trước mặt tôi, trên mặt tươi cười giả dối: "Ô, mỹ nữ đẹp nhất tộc Nữ Chân, chúng ta lại gặp nhau..."

Một tay Trữ Anh kéo tôi ra phía sau, căng thẳng trừng mắt nhìn người đó.

Tôi có chút tò mò, trộm nhìn xung quanh phía sau Trữ Anh - mặt chữ điền, làn da ngăm đen, thoạt nhìn cũng không giống người gian tà, chỉ là nụ cười trên mặt hằn lại thật làm cho người ta khó có thiện cảm.

"Bái Âm Đạt Lễ! Hẳn hôm nay người phải đưa tộc nhân của người quay về Huy Phát (2) đi mới đúng!"

"Đúng vậy, chiều hôm nay xuất phát, Nỗ Nhĩ Cáp Xích giữ ta lại ăn cơm xong mới đi". Ngoài miệng Bái Âm Đạt Lễ nói chuyện với Trữ Anh, nhưng cặp mắt kia lại chăm chú nhìn vào tôi. Thấy tôi đang dò xét hẩn, bỗng nhiên nhếch miệng cười với tôi, giơ tay nhẹ lướt qua cằm tôi, tuy rằng lập tức bị Trữ Anh cản lại, hẩn vẫn hờn nhiên cười ha ha không thu về: "Bổ Hỉ Á Mã Lạp, theo huynh về Huy Phát đi, muội ở Kiến Châu lâu như vậy chẳng lẽ không thấy chán sao? Huynh cam đoan thành Hổ Nhĩ Kỳ (3) chắc chắn thú vị hơn Phí A Lạp nhiều".

Tôi chấn động, lúc hẩn gọi năm chữ 'Bổ Hỉ Á Mã Lạp' này, giống như bị điện giật.

"Nàng sẽ không đi theo người! Bổ Hỉ Á Mã Lạp đã nói, nàng sẽ vĩnh viễn ở lại thành Phí A Lạp!"

"Vậy ư?". Bát Âm Đạt Lễ cười ủ rũ: "Nói như vậy, ông lão Bồ Trại kia đã quyết định dâng đệ nhất mỹ nhân cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích? Diệp Hách bộ và Kiến Châu bộ...Ha ha, lại thông gia à..."

"Bố Hỉ Á Mã Lạp muốn ở lại Phí Lạp Thành, cũng không phải nhất định gả cho a mã ta!". Trữ Anh khí khái dào dạt cãi lại.

"À, thật không?". Bát Âm Đạt Lễ dịch chuyển ánh mắt nhìn trên người tôi, có ý liếc Trữ Anh một cái, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to. Hắn cũng không quan tâm ánh mắt căm thù của Trữ Anh đang nhìn hắn, tự mình ngoảnh đi cười ngửa trở về phía bên kia hồ, vừa đi vừa nghe hắn dùng giọng nói thô kệch cất cao giọng hát: "Cô nương xinh đẹp của ta ơi - mau đến bên cạnh ta..."

Hắn ca hát rất vui vẻ, nhưng trong thế giới nội tâm của tôi, cũng đã dấy lên một cơn sóng cuộn trào.

"Oe...". Tôi khổ sở cúi người xuống, tiếp tục nôn ra dịch chua.

Ghê tởm quá, dạ dày quặn lên từng cơn, bụng lâm râm đau.

Rốt cuộc tôi xuyên đến thời đại nào chứ?

Nỗ Nhĩ Cáp Xích...Kiến Châu...Tôi không kìm nén được toàn thân run rẩy, có thể nào cũng không ngừng được.

"Đông Ca!". Trữ Anh hô to một tiếng, vội cúi người nhìn tôi: "Sao lại nôn ra?"

"Bố Hỉ Á Mã Lạp là ai?". Tuy rằng đã lờ mờ thấy không ổn, nhưng tôi vẫn rất sợ hãi khi biết chuyện này là thật.

Trữ Anh nhìn tôi một cách quái dị: "Bố Hỉ Á Mã Lạp...Chính là muội! Đông Ca, muội đừng làm ta sợ, muội như vậy thoát nhìn quá xa lạ..."

"A...". Tôi lấy tay chùi miệng, cười yếu ớt: "Vậy Đông Ca đâu? Đông Ca là ai? Tại sao các người gọi tôi như vậy?"

"Đông Ca - Đây là nhũ danh của muội! Vì cô muội gọi muội như vậy nên mọi người mới gọi muội như vậy, chẳng lẽ muội không thích?"

Tôi bắt lấy cổ tay nó, móng tay cắm sâu vào da thịt nó, lộ ra nụ cười sâu thẳm: "Nói cho tôi biết! Tôi là ai? Rốt cuộc tôi là ai?"

Có lẽ bị nụ cười gằn thắm đậm tuyệt vọng của tôi dọa, Trữ Anh run rẩy la lên: "Muội là Diệp Hách Na Lạp Bồ Hỉ Á Mã Lạp! Ta mặc kệ muội có nhớ chuyện trước đây không, tóm lại, ta sẽ không để cho muội lấy a mã ta!". Nó dùng sức kéo một cái, tôi bị nó kéo vào trong ngực.

"A mã cậu...Nỗ Nhĩ Cáp Xích...". Tôi bị ai đến độ muốn khóc, chỉ là trong hốc mắt khô khốc cũng không có một giọt nước mắt, "A mã của cậu là Ái Tân Giác La Nỗ Nhĩ Cáp Xích?"

"Phải".

Tôi cười lạnh tự giễu. Danh nhân này, trên đời có mấy ai là người hiện đại như tôi có thể thấy được phong thái danh nhân?

Nhìn thấy gương mặt khoa trương mặc dù vẫn còn là trẻ con của nó, lại nghĩ đến a mã của nó, tôi không ngừng rùng mình, sao ngay từ đầu lại không chú ý đến? Sao ngay từ đầu lại không nghĩ ra? Năm Nhâm Thìn Long...Nỗ Nhĩ Cáp Xích...Năm Vạn Lịch Minh Thần Tông...

Tôi nổi điên đầu nó ra, bằng chút kiến thức lịch sử ít ỏi, tôi có khả năng xuyên qua khoảng năm Mãn Thanh nhập quan (4), Khang Càn thịnh thế (5). Trước đó...trước đó là gì nhỉ?

Trong năm Vạn Lịch Minh Thần Tông...Hóa ra Chu Dực Chương là tên của Minh Thần Tông! Thời Minh Thần Tông xảy ra gì nhỉ? Trong phút

chốc tôi không đứng dậy nổi, chỉ lờ mờ nhớ trong Tử Cấm Thành Bắc Kinh, Minh Thần Tông thích vợ vét của cải, liên tục lâm triều trong hai mươi lăm năm, là một hoàng đế đốn mạt trong mắt quần thần!

Đột nhiên, một quầng sáng hiện lên, không khỏi nhớ đến chữ Hán khắc trên bia đá cổ mộ, Bồ Hỉ Á Mã Lạp (1582 - 1616) - tôi mười tuổi, đó không phải là năm công nguyên 1592?

Năm 1592 xảy ra chuyện gì mà tôi có thể biết? Tôi thờ hồng học, đáng giận quá, vì sao thông thường trong tiểu thuyết nữ chính xuyên đến Khang Càn thịnh thế, sau đó nhờ vào tri thức lịch sử muốn gió được gió, muốn mưa được mưa? Mà tôi lại xui xẻo xuyên qua hơn trăm năm?

Đây là thời điểm lịch sử nào? Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nổi dậy ba mươi năm (?)...Nỗ Nhĩ Cáp Xích cuối thời Minh...Tôi ra sức suy nghĩ, ra sức đào bới kiến thức lịch sử ít ỏi trong đầu, chỉ là, không thu hoạch được gì.

Vấn đề lớn nhất kế tiếp, đó là thân thể này!

Aaaaaaaaa - tôi thật muốn ôm đầu thét chói tai, không biết có thể trở về hay không nữa? Nếu như tôi mượn xác hoàn hồn, chẳng lẽ phải đợi đến lúc cơ thể nào qua đời, linh hồn của tôi mới có thể giải thoát sao?

1582 - 1616, Bồ Hỉ Á Mã Lạp hương tiêu ngọc vẫn*, phải chờ đến lúc nàng ta 34 tuổi, đó không phải chỉ ra tôi phải ở trong thời đại này hai mươi mấy năm nữa?

*ngọc nát hương tàn, ý chỉ cái chết theo 1 cách văn hoa.

Trời ạ! Nơi này không có điện, không có điều hòa, không có hệ thống lò sưởi, không có TV, không có di động...Càng không có camera kỹ thuật số tôi thích nhất!

Giờ phút này, tôi thật sự 'chết trong lòng nhiều ít' rồi!*

*mượn ý thơ bác Xuân Diệu 'yêu là chết trong lòng 1 ít, haha.

(1) Phí A Lạp: là thành tự trị của dân tộc Mãn, được gọi là 'doanh trại quân đội Kiến Châu', do Nỗ Nhĩ Cáp Xích lập nên

(2) Thành cổ Huy Phát: ở phía đông bắc thị trấn Huy Nam, là nơi ở của bộ tộc Huy Phát thuộc dân tộc Nữ Chân.

(3) Thành Hồ Nhĩ Kì: là cố thành của bộ tộc Diệp Hách, chia làm Diệp Hách Hà Nam và Diệp Hách Hà Bắc,

(4) Mãn Thanh nhập quan: năm 1644. Bấy giờ, Lý Tự Thành khởi loạn, chống nhà Minh, năm 1642 tiến binh về Bắc Kinh của nhà Minh, đến năm 1644 thì chiếm được kinh thành, vua Minh Tư Tông tự vẫn tại núi Mối Sơn. Lý Tự Thành nhập kinh, lên ngôi hoàng đế, lấy quốc hiệu là Đại Thuận.

Lý Tự Thành có chiếm và làm nhục người thiếp của Ngô Tam Quế là Trần Viên Viên, còn giết cha của Quế. Ngô Tam Quế vốn là tướng nhà Minh trấn phòng quân Thanh, nay thấy Lý Tự Thành như vậy, tức giận, cầu viện nhà Thanh đánh Lý Tự Thành. Khi nhà Thanh hay tin, Đa Nhĩ Cổn bèn đem quân vượt qua Sơn Hải Quan, tiến về kinh đô nhà Minh phối hợp với quân Ngô Tam Quế. Cuối cùng cũng đã diệt được Lý Tự Thành tiến vào trung nguyên.

Quân Thanh còn tiến binh chiếm các tỉnh thành của Trung Hoa, rồi thống nhất Trung Quốc, đưa Phúc Lâm đến Bắc Kinh làm Hoàng đế Trung Hoa. Từ đó, người Hán sống dưới sự thống trị của người Mãn Châu (nguồn wiki)

(5) Khang Càn thịnh thế: là thời kì hưng thịnh của nhà Thanh, bắt đầu từ năm Khang Hi thứ 20 (1681) cho đến năm Gia Khánh thứ nhất (1760).

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Yến Hội

Lười biếng tựa vào tấm nệm mềm, mỹ nữ bên cạnh luôn luôn tươi cười hòa nhã thương hại với tôi.

Diệp Hách Na Lạp Mạnh Cổ Triết Triết, đây là tên của 'cô cô' tôi. Trời chứng giám, sự hiểu biết của tôi với Diệp Hách Na Lạp chỉ giới hạn ở Từ Hi Thái Hậu*! Thật không ngờ bản thân mình lại có ngày có cơ hội ngồi cùng bữa ăn trưa với lão tổ tông của Từ Hi.

*Từ Hi Thái Hậu là người thuộc dòng họ Diệp Hách Na Lạp thị

Hãy, lại thờ dài.

Quả thật cơ thể này của tôi cũng mang họ Diệp Hách Na Lạp? Gia tộc Diệp Hách Na Lạp luôn có mỹ nữ, trách không được Từ Hi Thái Hậu có thể ngồi yên ổn ở hậu cung, cứ thế buông rèm chấp chính. Hãy, phụ thân tôi so với Từ Hi ở hiện tại có lẽ mạnh mẽ hơn gấp trăm lần nha!

Nơi này có những gì? Nói theo khía cạnh Đại Minh*, bất kể bộ lạc Kiến Châu của dân tộc Nữ Chân cũng được, bộ lạc Hải Tây Nữ Luân của dân tộc Nữ Chân cũng được, đều chỉ là những bộ lạc hoang dã thuộc dân tộc thiểu số mà thôi. Có lẽ lúc này Nỗ Nhĩ Cáp Xích chỉ mới ba mươi ba tuổi, vẫn đang thừa kế tước vị Đô đốc Kiến Châu do Đại Minh thiên triều thụ phong.

*triều Minh

Như vậy, hai mươi năm sau sẽ ra sao? Tôi mờ mịt suy nghĩ, đợi đến khoảnh khắc tôi thoát ra thân thể trở về hiện đại, thế lực của Nỗ Nhĩ Cáp Xích còn phát triển như nào nữa? Hãy, dù sao ông ta cũng nổi danh là hoàng đế trên lưng ngựa, cũng không phải là hoàng đế thật sự, cả đời ông ta cũng đâu có xưng đế đâu? Người xưng đế là ai? Con của ông ta - Hoàng Thái Cực!

Đúng rồi! Hoàng Thái Cực!

Tôi sợ hãi, Đông Quả cách cách kia là trưởng nữ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Trữ Anh là trưởng nam, kế tiếp là thứ tử Đại Thiện, nghe nói ba người này là cùng một mẹ sinh ra. Đáng tiếc mẹ đẻ của bọn họ là Đông Giai Cáp Cáp Nạp Trát Thanh đã sớm rời khỏi nhân gian, trước mắt Đại phúc tấn của Nỗ Nhĩ Cáp Xích chính là Tát Tế Phú Sát Cỗn Đại, cũng chính là mẹ đẻ của Mãng Cổ Nhĩ Thái.

Tôi hí hóp mắt nhìn về phía người phụ nữ đối diện, không thể nói là quá đẹp, nhưng trầm ổn nội liễm, là một người phụ nữ rất có khí chất. Bình thường Cỗn Đại không nói nhiều, bây giờ đãi tiệc tuy rằng trong một bàn tôn quý, nhưng bà vẫn nói rất ít, ngay cả tươi cười cũng không nhiều, tùy tiện để tì nữ bên cạnh đứng hầu hạ gấp thức ăn.

Cỗn Đại không nói lời nào, những người khác cũng không nói nhiều lời, mâm cỗ tiệc rượu này ăn trong sự im lặng lạnh lẽo, một chút hứng thú cũng không có. Nhưng thật ra bên cạnh bàn tiệc của những người đàn ông cực kì náo nhiệt, Nỗ Nhĩ Cáp Xích hào hứng sang sảng, Trữ Anh tùy hứng kiêu ngạo, Đại Thiện ôn hòa kín đáo, cộng thêm Bái Âm Đạt Lễ âm trầm nội liễm.

Đúng rồi, đây là bữa tiệc tiễn biệt Bái Âm Đạt Lễ. Ăn cơm xong hẳn sẽ thu dọn đồ đạc cuốn xéo. Nói thật, tôi không thích người này, ánh mắt hẳn chăm chăm nhìn tôi luôn âm u, không biết trong lòng có chủ ý gì, khiến cho cả người tôi không thoải mái.

Giờ phút này người khiến tôi thấy kì lạ chính là Đông Quả cách cách, cô ta lại không ở trong bàn tiệc của nhóm nữ dùng cơm mà công khai ngồi xuống bên người Nỗ Nhĩ Cáp Xích, chẳng lẽ vì là trưởng nữ nên thân phận cô ta đặc thù? Hay là Nỗ Nhĩ Cáp Xích đặc biệt yêu thương cô ta?

Vì thói quen nghề nghiệp, tôi đặc biệt thích nhìn trộm người khác, quan sát biểu cảm biến hóa của bọn họ, đoán nội tâm bọn họ đang diễn ra những gì, đây là chuyện thú vị nhất của tôi.

Ánh mắt đảo qua từng ấy người đàn ông, ngoại trừ huynh đệ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích là Thư Nhĩ Cáp Tề, còn có một số thuộc hạ của ông ta, tuổi đều đã lớn, tôi tự động loại trừ họ ra, như vậy trong bàn tiệc này thì đứa nhóc nào là Hoàng Thái Cực?

"Việc này...Cô cô".

"Chuyện gì? Đông Ca". Buổi tiệc ngọt ngào lâu lắc, cuối cùng vì một câu nói của tôi mà phá vỡ tình thế bế tắc. Nhìn một đồng người đồng loạt chuyển ánh mắt nhìn về tôi, tôi không khỏi có một hồi chột dạ.

"Ha ha, con chỉ muốn hỏi một chút, bên đó...Người nào là Hoàng Thái Cực?"

Biểu cảm của Mạnh Cổ Triết Triết nhìn tôi kì lạ: "Đông Ca con nói gì vậy?". Trực giác đầu tiên của tôi là tôi đã nói bậy. Nhìn ánh mắt hoang mang của đám phúc tấn của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi thật muốn chui vào gầm bàn.

"Khụ". Cỗ Đại nhẹ nhàng ho ra tiếng, tiểu nha đầu bên cạnh chạy nhanh đến bưng qua một mâm thịt dê cho bà.

Trên trán nhẵn bóng chảy mồ hôi lạnh, tôi xấu hổ nhấp nhồm không yên.

Mạnh Cổ Triết Triết nhìn ra sự ngỡ ngàng của tôi, chụp nhẹ đầu gối tôi dưới bàn, nhẹ giọng hỏi: "Con muốn tìm Hoàng Thái Cực là thuộc hạ của ai? Nếu con có việc gấp, chờ yến hội xong ta sẽ sai người tìm ngay được không?"

Lòng tôi đột nhiên nảy lên: "Không...Không phải. Hảh...". Quay đầu lại nhìn về phía nhóm đàn ông, vừa lúc Trữ Anh và Đại Thiện cũng đang ngóng nhìn sang, vội vàng thoáng nhìn, Đại Thiện điềm nhiên như không quay đầu đi, ngược lại Trữ Anh nhếch miệng cười với tôi, thật tự đắc.

"Hoàng Thái Cực...". Tôi cười khỗ, sao lại không có Hoàng Thái Cực? Chẳng lẽ lịch sử đã xoay chuyển sao?

"Không...". Mạnh Cổ Triết Triết bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, trong giọng mang theo một tia đau đớn. Tôi liếc mắt nhìn cô, đã thấy cô ôm bụng, nhăn mặt nhíu mày thở chầm chậm.

"Sao vậy?"

Mạnh Cổ Triết Triết còn chưa trả lời, Cỗ Đại ở đầu bên kia đã mở miệng hỏi: "Tính ra cũng không còn lâu nữa?"

"Vẫn còn một tháng nữa...". Mạnh Cổ Triết Triết miễn cưỡng ngồi thẳng người, trên mặt tươi cười ngọt ngào thản nhiên tràn ngập hạnh phúc.

Tôi giật mình, hóa ra là nói chuyện sinh nở. Chuyện này tôi cũng không có kinh nghiệm, cho nên cũng không có quyền lên tiếng. Chỉ là, vì sao lại không có ai là Hoàng Thái Cực? Sự hoang mang này như một thứ gì đó bén nhọn đâm vào trong tư tưởng của tôi.

Chẳng lẽ...Bởi vì sự có mặt của tôi, lịch sử bắt đầu chuyển biến sao?

Nếu thật sự là như vậy, con người Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp này, có thể sẽ không đến 34 tuổi, qua đời theo thiên mệnh? Rốt cuộc tôi còn

có thể trở lại thời hiện đại không?

Trong lòng hoảng sợ, chợt nghe thấy tiếng cười vang sôi nổi. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên kia Trữ Anh đột nhiên đứng dậy, lộ ra khuôn mặt đỏ tía tai. Đông Quả cách cách thấy thế, buông chén rượu trong tay ra, nháy mắt ra dấu, có người khoảng ba mươi tuổi ngồi hai bên cô, một thanh niên có diện mạo trắng trẻo lập tức đứng lên, cầm trong tay chén rượu lúc nãy, cười ẩn ý: "Đại a ca thật nể mặt ta, đến đây! Ta kính người..."

Trong lòng tôi cả kinh, một chén rượu tràn đầy lại cho một đứa nhỏ mới mười hai tuổi một hơi uống cạn, đây chẳng phải giống như đang chuốc rượu người ta sao?

Trữ Anh ngăn người, hung hăng trừng mắt nhìn Bái Âm Đạt Lễ một cái, tay giơ ra thuận thế tiếp nhận chén rượu của Hà Hòa Lễ, ngửa đầu uống cạn một hơi. Một chén rượu lót bụng, chỉ thấy đầu tiên trên mặt hấn trắng, trong giây lát hai gò má bắt đầu ửng đỏ.

Bái Âm Đạt Lễ lại cười ha ha, cũng bưng một chén rượu đứng lên: "Đại a ca rộng lượng, tuổi nhỏ đã có phong cách người lớn, quả nhiên là hổ phụ không sinh khuyển tử! Đến đây! Ta, Bái Âm Đạt Lễ cũng kính người!"

Trữ Anh chăm chăm nhìn vào chén rượu kia có chút run sợ, vừa rồi nếu nó đã tiếp rượu của Hà Hòa Lễ, giờ phút này sẽ không vô lý bác bỏ mặt mũi của thủ lĩnh Huy Phát bộ. Tôi nó hấn do dự, liền giơ tay muốn tiếp chén rượu kia, không khỏi âm thầm sốt ruột thay nó.

"Đại ca". Bên cạnh có bàn tay trắng trẻo lạng lẽ chặn lại tay Trữ Anh, giành lấy chén rượu trong tay Bái Âm Đạt Lễ. Ý đồ đoạt rượu của nó hết sức rõ ràng, động tác lại tao nhã như vậy, không chút nào hoảng sợ, chỉ vẻn vẻn khí độ trầm ổn này đã khiến người khác nhìn với cặp mắt khác xưa.

Quả nhiên sắc mặt Bái Âm Đạt Lễ khẽ biến.

Đại Thiện đem chén rượu kề sát vào miệng, ừng ực không nhanh không chậm uống cạn một hơi, còn nhanh nhẹn và mạnh mẽ hơn lúc Trữ Anh uống rượu lúc trước, Đại Thiện khiến cho người ta có cảm giác không nóng không lạnh.

Rượu cạn đáy chén, Đại Thiện nhẹ nhàng buông nó xuống, trên mặt trắng trẻo ôn hòa không có nửa điểm biến hóa, tôi không nhìn ra trong đôi mắt trong veo kia một chút men say.

Tên nhóc này...thật đúng là làm càn!

"Được!". Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẫn im lặng đột nhiên cười to, vỗ vỗ bả vai Đại Thiện, cười nói, có chút tán dương: "Quả nhiên đứa con ngoan của ta!"

Nỗ Nhĩ Cáp Xích nói như vậy, ngược lại Bái Âm Đạt Lễ không nói gì cả, da mặt ngăm đen hơi hơi giật hay cái, mỉm cười nói: "Nhị a ca có tửu lượng thật tốt".

Vì vậy mọi người khôi phục lại nguyên trạng, tiếp tục náo nhiệt ăn uống vui đùa nhưng không quá mức. Tôi có chút lo lắng cho Đại Thiện, cho nên vừa ăn linh tinh, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn nó. Có lẽ biểu cảm và động tác của tôi rõ ràng quá mức, Bái Âm Đạt Lễ vốn nói cười với Nỗ Nhĩ Cáp Xích trước đó đột nhiên nghiêng đầu, liếc mắt nhìn tôi một cái thật sâu.

Đôi mắt đen sâu như hồ không thấy đáy kia của hắn, tôi không đoán ra trong lòng hắn suy nghĩ điều gì, chỉ thần nhiên, gan dạ cũng bị người ta tính kế, thật là sờn tóc gáy. Tôi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, ngồi nghiêm túc, không dám liếc mắt nhìn lung tung nữa.

"Khụ". Đại phúc tấn Cỗn Đại phía đối diện ho nhẹ một tiếng, tôi lặng lẽ ngẩng mặt, đã thấy mặt bà âm trầm, khóe miệng hơi rũ xuống, cười như không cười, dường như so với khóc còn không vui vẻ bằng.

Nhất thời bên ngoài lại có thêm ca múa trợ hứng, đám đàn ông thỏa mãn bắt đầu hoan hô nói cười, thối phồng lời nói trêu chọc lẫn nhau, tôi không dám quay đầu lại nhìn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Cố Đại u ám như thế, vẻ mặt nhóm phúc tấn bên cạnh cũng cứng lại không được tự nhiên cho lắm. Tôi không biết rốt cuộc là tại sao, lại phát hiện thân thể Mạnh Cổ Triết Triết bên cạnh đột nhiên hơi run rẩy, sắc mặt tái nhợt không chút máu.

Tôi ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, cô quay lại tươi cười cổ vũ, an ủi tôi, nhưng đọng lại trong mắt tôi, nụ cười này có chút bất đắc dĩ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi không nói gì vươn tay đến, lặng lẽ cầm chặt bàn tay trái đã lạnh như băng của Mạnh Cổ Triết Triết. Đầu ngón tay cô run rẩy, qua một hồi lâu mới thấy cô cúi đầu cười với tôi, nụ cười lúc này cũng ấm áp hơn.

Yến hội kết thúc, Nỗ Nhĩ Cáp Xích sai thuộc hạ thân tín tự mình đi tặng cho Bái Âm Đạt Lễ một tàu ngựa để quay về bộ lạc Huy Phát, đám phúc tấn lớn nhỏ của ông ta tự nhiên đều quay về phòng nghỉ tạm.

Còn lại chỉ có tôi, Đông Quả cách cách và một nhóm tiểu a ca.

Từ lúc Trữ Anh bị Bái Âm Đạt Lễ chuốc rượu, tuy rằng Đại Thiện lặng lẽ thay nó cản đi không ít, nhưng hai đứa nó tuổi tác vẫn còn quá nhỏ, sau khi kính rượu xong, Trữ Anh là đứa đầu tiên say rượu nằm úp xuống.

Dường như Đông Quả cách cách rất tức giận, sai nô tài đưa Trữ Anh say như chết về phòng, còn định gọi người đưa Đại Thiện đi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nó khoát tay áo, ý bảo không cần.

Đông Quả cách cách liếc mắt nhìn nó, thở dài, dặn dò: "Vậy đệ trở về nghỉ ngơi, lát nữa ta sai người đưa canh giải rượu cho đệ". Trái ngược với say túy lúy là không say, đi đường lão đảo, ít nhất thần trí nhị đệ vẫn còn

tỉnh táo, hiển nhiên cô càng lo lắng người uống đến mức thần trí lơ mờ, sai hạ nhân đến đỡ đại huynh đệ đang la hoảng kia đi.

Đại Thiện lạnh nhạt gật đầu. Đông Quả cách cách liếc mắt về phía sau tôi một cái thật sâu, cuối cùng vội vàng theo nhóm tùy tùng đưa Trữ Anh đi.

Tôi thở dài, hỏi Đại Thiện: "Đã tỉnh táo lại chưa? Có muốn nôn không? Vẫn mệt mỏi buồn ngủ sao?"

Nó lắc đầu, mặc dù sắc mặt trắng, nhưng đôi mắt kia lại đen óng trong trẻo lạ thường.

"Tôi đưa cậu về!". Bước hai bước, trong lòng tôi suy nghĩ trước khi Đông Quả cách cách rời đi, cái thoáng nhìn ấy có thâm ý gì.

Tuy nói có đám nô tài hầu hạ, không cần tôi chú ý chút nào. nhưng Đại Thiện nghe nói như vậy, vẫn lộ ra nụ cười dịu dàng khó nén được vui sướng.

Trở lại nơi ở của Đại Thiện, sắp xếp đưa nó đi lên giường nằm, đứa nhóc này thân nhiên cười từ đầu đến cuối, nhưng vẫn không nói nửa câu. Tôi thấy nó vẫn chưa buồn ngủ, cũng ngồi yên bên đầu giường của nó, bắt đầu tìm đề tài nói chuyện phiếm với nó.

"Bái Âm Đạt Lễ Bối lặc kia đến Kiến Châu làm gì vậy?"

"Cầu hôn".

"Cầu hôn?"

"Ừ". Một chữ vô cùng đơn giản, không nói thêm.

Đối với Bái Âm Đạt Lễ dù sao tôi cũng không có hứng thú gì, nên đề tài này ngừng lại như vậy. Sau đó mắt tôi lay động, tiếp tục nhiều chuyện:

"A mà cậu có phải rất thương tí tí cậu không?"

"Ừ".

"Vì sao ông ấy lại đặc biệt thương tí tí cậu? Đơn giản vì cô ấy là trưởng nữ sao?"

Đại Thiện nhíu mày, ra vẻ nghi vấn tôi. Tôi lại gần, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao cô ấy lại có thể ngồi cùng với các cậu? Lần sau tôi cũng ngồi ăn cơm cùng các cậu được không?". Ngồi ăn cơm chung với Cố Đại và đám phúc tấn kia thật sự rất buồn.

Đầu tiên hần ngẩn ra, rồi sau đó trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lại hiện lên nét đỏ ửng nhàn nhạt: "Khụ. Đại tỷ...Ngồi chung với trượng phu của tỷ ấy, cho nên..."

"Cái gì? Cô ấy đã lập gia đình?". Tôi kinh ngạc, thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, "Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi, sao đã lập gia đình?"

Đại Thiện mỉm cười với tôi, thân mình thoáng động đậy: "Tỷ tỷ của ta năm nay đã mười bốn tuổi, khi tỷ lấy Hà Hòa Lễ thì là lúc mười một tuổi".

Ầm! Trước mắt tôi tối sầm lại, suýt nữa ngã từ lò sưởi đặt ở đầu giường xuống. Đây là thế giới gì vậy? Mười một tuổi! Chỉ sợ cô bé kia còn chưa dậy thì hoàn thiện nữa, sao lại lập gia đình sớm vậy? Chẳng lẽ thời đại này đàn ông đều thích luyện đồng* sao?

*thích trẻ con (hiểu theo nghĩa trưởng thành nha mấy bạn =.=)

Tuy rằng tôi cũng biết thời cổ đại đa số con gái đều gả cho người khác làm vợ, nhưng không phải trong sách cũng nói bình thường phải qua tuổi mười lăm cập kê thì mới nói đến chuyện kết hôn sao? Mười một tuổi, mặc dù thêm thêm một tuổi, chẳng qua cũng chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, còn kém hai, ba năm nữa mới cập kê.

"Làm sao vậy?"

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, trên mặt nóng lên không tự nhiên, nếu suy đoán này ăn khớp, có phải không lâu nữa trong tương lai tôi cũng sẽ bị gả sớm cho một người lạ không?!

"Suy nghĩ chuyện gì mà xuất thần vậy?". Ngón tay mềm lạnh của Đại Thiện lướt qua tóc mai tôi.

Tôi cười khổ thốt ra: "Tôi không nghĩ lập gia đình sớm vậy...Tôi không muốn lấy một ông lão già như a mà tôi làm chồng".

Hai mắt Đại Thiện đột nhiên bừng lên ánh hào quang, đồng tử trong trẻo lúc này nhìn qua hết sức đẹp mê người - tên nhóc này, lớn thêm chút nữa chắc chắn là một người rất đẹp trai. Lòng tôi nghĩ mơ hồ, không ngờ bị nó dùng sức kéo lại, ngời mạnh xuống đùi nó. Nó ôm chặt lấy tôi đang nhìn ngây ngốc, thấp giọng: "Có những lời này của muội là đủ rồi! Đông Ca...Ta rất vui mừng. Tin ta, sẽ có một ngày, ta sẽ ngồi ăn cơm chung một chỗ với muội...Ta cam đoan!"

Đang nói gì vậy?

Tôi cố chịu tê ngứa, bất đắc dĩ để nó tùy tiện lướt đôi môi mỏng lạnh lẽo phía sau tai tôi, không nhịn được ngẩng đầu lên trời khinh bỉ.

Trong vòng một ngày, tôi lại bị hai tên quý nhỏ vị thành niên sàm sỡ hai lần, có kể ra chắc cũng không có ai tin - xem ra không chỉ mấy lão già cổ đại thích trẻ em, những đứa bé trai vị thành niên cũng có vấn đề trầm trọng như vậy.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sinh Nở

Đầu giờ Sửu ngày hai mươi lăm tháng mười năm Nhâm Thìn*.

*tính theo âm lịch

Khi tôi còn đang làm tổ trong chăn, hồi tưởng lại giấc mơ cũ lúc ở thời hiện đại, lại bị tiếng nói ồn ào chói tai trong phòng đánh thức. Ôm một bụng tâm sự, tôi ló đầu ra từ ổ chăn.

Mùa lạnh ở Liêu Đông (1), nhưng giường lò trong phòng còn chưa được đốt lên, chỉ dựa vào hai lò than sưởi ấm trong phòng, không chú ý một chút lửa lò sẽ tắt, nửa đêm sẽ bị cái lạnh quay quắt làm cho tỉnh lại.

Không biết Đông Ca trước kia là người da dày xương nặng ngoan cường chịu lạnh như thế nào, tôi chỉ biết nếu đêm xuống tôi bị lạnh thì khó có thể ngủ được, đã hơn một tháng, giấc ngủ không được đầy đủ, mỗi ngày cứ khổ sở như vậy, nhưng khi nào đầu chạm vào gối cũng bị cái lạnh làm cho tỉnh lại. Nơi tôi ngủ là gian ngoài phòng ngủ của Mạnh Cổ Triết Triết, chỉ có một phòng, không có nhà bếp, cho nên đốt giường lò đặc biệt xa xỉ. Mạnh Cổ Triết Triết biết tôi sợ lạnh, đặc biệt hối thúc vài lần, nhưng không lần nào được đáp lại. Nha hoàn A Tế Na hầu hạ tôi và đại nha hoàn của Mạnh Cổ Triết Triết một mặt thêu hoa khi đang trông bếp lò nấu nước, một mặt nói chuyện phiếm, nghe khẩu khí của hai cô nàng, dường như đại phúc tấn Cổ Đại đã sớm đốt giường lò trong phòng rồi.

"Cách cách..."

"Vút...". Tôi che chiếc chăn dày trên đầu, mắt híp lại thành một đường.

A Tế Na đặt lò sưởi gần đầu giường, cúi đầu nhìn tôi, sắc mặt lo lắng: "Cách cách, dậy, dậy".

"Chuyện...chuyện gì?". Trong phòng này dù đốt bếp lò, nhiệt độ vẫn chưa ấm. Tôi nghe thấy trong phòng dường như có người nào đó, giật mình một cái, chui ra từ ổ chăn: "Hãy, xảy ra chuyện gì?"

A Tế Na nhanh chóng cầm áo khoác buộc lại cho tôi: "Tiểu chủ* của tôi ời, người làm sao vậy, thức dậy nhanh như vậy...Nhanh mặc y phục vào, cẩn thận bị đông cứng".

*chủ - chủ nhân. Vì bạn Ca ở đây là con nít nên gọi là tiểu chủ.

Tôi đã nghe ra giọng nói kia là của Mạnh Cổ Triết Triết, vội vàng xuống giường mặc y phục: "Cô cô làm sao vậy?"

"Chắc là sắp sinh..."

Tôi mê mê tỉnh tỉnh, nhìn sắc mặt vui mừng của A Tế Na, bỗng nhiên hiểu ra, a lên hai tiếng, lắp bắp nói: "Sắp sinh rồi sao?". Nhìn sắc trời, ngoài phòng một mảng tối đen.

"Hải Chân đi gọi người rồi, phúc tấn dặn kẻ dưới đưa cách cách đến phòng phía tây ngủ - thu dọn lại đồ trên giường lò này, chuyển đồ từ giường phúc tấn sang...". A Tế Na oang oang nói chuyện, xem ra, cô ta rất vội vã, nửa đêm Mạnh Cổ Triết Triết đau bụng sinh em bé, không có Hải Chân quen thuộc hầu hạ bên cạnh, tôi và A Tế Na là hai kẻ tạm trú ở đây, có vẻ rất thừa thãi.

Sau một lúc, Mạnh Cổ Triết Triết sắc mặt tái nhợt bước ra khỏi phòng, tinh thần cô ấy không tốt lắm, vẫn không quên phất tay với tôi: "Vào...vào

trong ngủ một lát đi..."

Tôi lắc đầu, dáng vẻ như vậy mà còn ngủ được thì tôi chính là Thiên Bồng Nguyên Soái đầu thai rồi.

Mạnh Cổ Triết Triết yếu ớt cứ cười dịu dàng, cười cho đến khi người ta không còn cách mở miệng cự tuyệt: "Ngoan nào...Ồi!". Cô đau đến mức nhú mào, trên trán đổ mồ hôi lạnh, sau khi kéo dài một lúc lại tiếp tục cười với tôi: "Con còn nhỏ...ở nơi này không tiện, vào phòng phía tây ngủ một lúc đi. A Tế Na, chăm sóc cho cách cách tốt nhé".

Giường lò mới lót rơm và chiếu, mấy ma ma* dìu Mạnh Cổ Triết Triết lên giường. A Tế Na kéo tay tôi đưa tôi về phòng phía tây, không gian phòng này nhỏ, lại đốt ba lò than, tôi suy nghĩ rồi nói với A Tế Na: "Đưa hai bếp lò ra ngoài đi".

*người hầu lớn tuổi (gọi theo kiểu người Mãn)

Hải Chân đi cho đến giờ Thìn, quả thật hàng rào cũng không lớn, không biết sao cô ta đi lâu như vậy mới trở về. Cũng may cuối cùng dẫn về hai bà mẹ đỡ đẻ, chẳng qua là tiếng kêu thảm thiết của Mạnh Cổ Triết Triết lúc này làm cho tôi sờn tóc gáy.

Nhưng sau đó lại nhiều hơn, hình như còn có chút mệt nhọc, kể cả ngoài phòng bà đỡ cũng lập đi lập lại: "Đừng dùng sức...", "Phúc tấn nghỉ ngơi một chút, tiết kiệm sức lực...". Tôi mê man xiêu vẹo trên giường, nhìn thấy trên cửa sổ giấy có một ít ánh sáng.

Hải Chân dăng lên điểm tâm sáng, nhưng mà mắt mũi cô ta đỏ hoe, cũng không biết là do trời lạnh hay do khóc, đi đưa cơm mà người nhấp nhồm không yên, chỉ dặn dò A Tế Na giữ tôi trong phòng đừng cho chạy loạn bên ngoài.

Kết quả một ngày trông giữ, ăn cơm trưa ở phòng phía tây, đợi cho đến giờ cơm chiều, tiếng bà đỡ bên ngoài đã đổi thành: "Dùng sức! Dùng sức đi!", "Phúc tấn...người tỉnh lại đi...lại dùng sức đi!".

Nói một cách tương đối thì, đã không nghe thấy tiếng của Mạnh Cổ Triết Triết nữa.

Tôi nghiêng tai nghe cả buổi, nghe thấy trong phòng bên kia đột nhiên vỡ òa, bà đỡ bối rối thét chói tai làm run rẩy lòng người.

"Sao lại thế này". Tôi lần theo mép giường đứng lên, muốn vén rèm đi ra ngoài cửa, lại bị A Tế Na chặn lại.

"Cách cách! Cách cách! Người...". Cô ta muốn ngăn tôi lại, ánh mắt lấp lánh đánh giá sắc mặt của tôi, sợ chọc tôi giận.

Dù sao tôi cũng không phải là đứa trẻ không biết nặng nhẹ, tuy rằng trong lòng nôn nóng, nhưng vẫn thờ dãi bất đắc dĩ. Trong phòng tiếng kêu liên tiếp như cũ, nhưng cùng lúc đó, ngoài phòng lại có tiếng chuông kêu leng keng, chuông kêu theo nhịp trống, tiếng niệm chú cũng vang lên inh ỏi.

Trong lòng tôi run lên, chỉ cảm thấy cả người run rẩy một cách khó hiểu, run giọng nói: "Bên...bên ngoài có ai vậy?"

Sắc mặt A Tế Na vui mừng, vẻ mặt thành kính quỳ sát dưới đất: "Thần Tát Mãn (2) đó!". Vừa nói vừa đập đầu xuống.

Tôi càng nôn nóng, không kiên nhẫn đứng dậy, bên ngoài cực kỳ náo nhiệt, cách cửa sổ có thể nghe thấy tiếng chúc mừng Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tiếng cười Nỗ Nhĩ Cáp Xích vang to khiến người ta chán ghét che lấp luôn tiếng cầu phúc của Tát Mãn sư. Nhưng tương phản với tiếng vui mừng ríu rít bên ngoài, bên trong phòng thê lương như ma quỷ. Tôi lạnh run người, cuối cùng không chịu nổi xông ra ngoài.

A Tể Na còn quỳ trên mặt đất, không ngờ tôi xốc mình bước ra.

"Phúc tấn! Phúc tấn...người tỉnh lại đi...lại dùng sức đi!"

Trong phòng sinh hỗn loạn, mặt Mạnh Cổ Triết Triết tái nhợt từ từ nhắm hai mắt bất tỉnh trên giường lò lạnh như băng, tóc dài đen nhánh rối bời trên áo gối, nhìn không có sức sống. Ma ma đứng chặn phòng, hai bà đỡ lớn tuổi quỳ bên giường lò, một người giữ hai chân Mạnh Cổ Triết Triết, một người dùng sức đè bụng cô.

Tôi giật mình. Cái này mà sinh em bé nổi gì, rõ ràng là hành hạ sản phụ đến chết! Bà đỡ thấy Mạnh Cổ Triết Triết bất tỉnh, liền sai một nha hoàn đến ấn vào huyệt nhân trung* của cô. Nha hoàn kia, không biết là tuổi còn nhỏ hay do dùng lực không đủ, bị cảnh này dọa cho choáng váng, run lẩy bẩy cả buổi, một hồi lâu cũng không thấy Mạnh Cổ Triết Triết có phản ứng.

*nằm ở điểm lõm chân mũi (giao điểm hai lỗ mũi hướng xuống chân răng), khi bất tỉnh dùng móng tay bấm vào đó có tác dụng chữa choáng ngất, ù tai, chóng nôn, hoa mắt, co giật

Hải Chân vừa mới bưng nước ấm rửa mặt vào, thấy tình cảnh này, gấp gáp đến mức nước mắt rơi đầy mặt, vang giọng hô lớn: "Cách cách! Cách cách, người phải trụ vững...cách cách ơi..."

Mấy tiếng kêu 'cách cách' của cô ta gọi lên làm cho tôi phục hồi thần trí lại, bất chấp kiêng kị, vén tay áo lên, động tác lưu loát trèo lên giường. Bà đỡ kinh ngạc nhìn tôi, nhất thời không có phản ứng sao một đứa bé gái như tôi từ đâu đến, tôi cũng cố không giải thích thêm, ấn vào huyệt nhân trung của Mạnh Cổ Triết Triết. Móng tay tôi đủ dài, dùng lực cũng đủ mạnh, bị tôi ấn như vậy, Mạnh Cổ Triết Triết đã tỉnh lại, vẻ mặt vô cùng đau khổ, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân run run.

"Đỡ phúc tấn ngồi xuống!". Bà đỡ cũng không quan tâm tôi là ai, lớn giọng dặn dò tôi: "Trụ vững..."

Tôi nâng Mạnh Cổ Triết Triết dậy, để cho lưng cô tựa vào người tôi, cô nửa nằm nửa ngồi, bà đỡ lại hô lên: "Phúc tấn, có thể nhìn thấy đầu của tiểu chủ rồi, người dùng sức thêm đi..."

Cả người Mạnh Cổ Triết Triết run lên, lắc đầu rên rỉ: "Ngạch nương*...ngạch nương! Cứu con...ngạch nương, ngạch nương..."

*ngạch nương: tiếng Mãn là eniye, nghĩa là mẹ

Bà đỡ đỡ mồ hôi đầm đìa, một nửa mồ hôi kia là bị người dọa, hai bà cụ liếc mắt nhìn nhau, tôi nhìn vẻ mặt kinh sợ của cả hai, không nhịn được lòng hơi động, một điềm xấu đột nhiên dâng lên, nhịn không được quát: "Hai người thất thần cái gì? Nếu có chuyện không hay xảy ra cho cô cô ta, ta nhất định bắt hai người đền mạng!".

Đến đây hơn một tháng, nếu tôi không thích ứng cũng hiểu được xã hội này quan niệm cấp bậc chủ tớ đặc biệt mạnh mẽ, chuyện sống chết của đám nô tài chẳng qua cũng chỉ do một quyết định của chủ tử. Có lẽ hai bà đỡ kia không phải nô tài của tôi, không cần nghe theo lời ép buộc của tôi, nhưng thân phận hiện giờ của tôi là cách cách của dòng họ Diệp Hách, là người nhà mẹ đẻ Mạnh Cổ Triết Triết, đại diện cho cả bộ lạc Diệp Hách phía sau.

Cuối cùng hai bà đỡ cũng tỉnh lại, hoang mang rối loạn nhanh chóng cứu chữa.

Tôi càng lớn tiếng đe dọa: "Hôm nay ta ở nơi này, nếu các người có nửa điềm chậm trễ, ta sẽ khiến các người chết không có chỗ chôn!".

Từ nhỏ đến lớn, cũng không phải chưa từng buông lời hù dọa ác độc người ta, nhưng tất nhiên đối diện với đám nô tài đứng chật phòng ở đây,

lời nói của tôi mới chính thức có tác dụng làm người ta sợ hãi. Tôi cất giọng nói với các nha hoàn, nô tài lớn nhỏ, lạnh lùng nói: "Mẹ con phúc tấn bình an thì thôi, bằng không, ta sẽ khiến tất cả các người chôn chung!"

Một bà đỡ run run bưng một chén nước thuốc đen sì lại, nhẹ nhàng khuyen Mạnh Cổ Triết Triết uống thuốc, tôi tức giận nói: "Cô cô như thế này thì nghe thấy người nói gì chứ?". Tôi nâng đầu Mạnh Cổ Triết Triết lên, đỡ cằm cô, bà đỡ thuận thế dứt thuốc vào.

"Ngạch...nương...khụ khụ...". Cô ta vẫn mê man, vẫn chưa tỉnh lại.

Hốc mắt bà đỡ ngập nước, bất đắc dĩ quỳ xuống lò sưởi gần đầu giường dập đầu với tôi: "Cách cách, phúc tấn bất tỉnh vì kiệt sức, dù cho thần Tát Mẫn có hạ thế cũng bất lực thôi. Nô tỳ...chúng nô tỳ đã cố gắng hết sức! Thật sự..."

Tôi luống cuống đứng dậy, chuyện sinh em bé này đã thấy trên phim truyền hình, cũng phải đối diện sự thật, dù là bà đỡ có kinh nghiệm đỡ đẻ đến mấy cũng bó tay không có biện pháp, huống chi tôi chỉ là một người chưa từng sinh nở?

"Hải...Hải Chân!". Tôi gọi Hải Chân đến thay vị trí của tôi, sau đó vội rời đi đến trước mặt Mạnh Cổ Triết Triết, thấy cô vẫn đang trong bộ dạng bi thảm, nói những lời vô nghĩa lúc hôn mê, quyết tâm dùng hai bàn tay tát vào mặt cô.

Tiếng tát lạnh lót vang lên làm cho những người đứng đầy phòng sợ hãi đến mức cứng người. Tôi níu vạt áo Mạnh Cổ Triết Triết, lớn tiếng gọi bên tai cô: "Đừng làm con cô chết chung với cô, tỉnh lại cho tôi!"

Hai bàn tay này đúng là có ích, lông mi dài của Mạnh Cổ Triết Triết hơi hơi rung động, chậm rãi mở mắt.

"Cô sẽ làm ngạch nương! Vì đứa nhỏ, cô phải kiên cường lên! Làm ơn, xin cô ngàn lần chịu đựng đi!". Tôi tùy tiện dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên thái dương cô, trong lòng tràn ngập chua xót. Cô gái đáng thương, cũng chỉ mới mười bảy tuổi thôi, xét theo tiêu chuẩn thời hiện đại thì vẫn còn là con gái vị thành niên, nhưng giờ phút này vì thăng chức làm mẹ mà đau đến chết đi sống lại.

Lần đầu tiên, tôi thấy hận sự lạc hậu thời cổ đại, nếu...nếu có thể phẫu thuật thì tốt biết mấy! Nếu có thuốc gây tê thì tốt biết mấy!

"A -". Mạnh Cổ Triết Triết cắn răng thét chói tai đến tê tim liệt phổi, hai tay gắt gao níu chặt vào dải lụa trắng ở cổ tay.

"Dùng sức! Dùng sức đi!". Đám bà đỡ lớn tiếng hô.

Lòng tôi quặn lại lo lắng, tôi còn có thể làm gì không? Còn có thể làm chút gì đó giúp cô ấy không?

"Aaaaaaaa".

"Dùng sức, cứ dùng sức đi, đầu ra rồi, lại..."

Tiếng quát tháo của bà đỡ dường như cũng trở nên có lực hơn. Bỗng nhiên tôi cảm giác dưới chân mình ẩm ướt, cúi đầu nhìn, là một vũng máu loãng tràn đến đây. Nhìn nó giống như màu đỏ sẫm trong màn đêm đen, đầu óc tôi quay cuồng, nhất thời váng đầu hoa mắt.

Lúc thần trí tỉnh táo, cũng bị một tiếng trẻ con khóc giòn tan làm cho tỉnh lại.

Bà đỡ vui sướng vạn phần, ôm đứa trẻ nhăn nheo đỏ ửng lau đi, lại quần lại gọn gàng.

"Là a ca hay là cách cách?". Tuy rằng Mạnh Cổ Triết Triết yếu ớt, nhưng ánh mắt còn miên cưỡng mở to.

"Chúc mừng phúc tấn, là một a ca". Bà đỡ ôm đứa bé quý xuống hành lễ ở đầu giường, vẻ mặt tươi cười.

Tôi tò mò nhìn qua, lúc này trong phòng có một đứa bé con trắng trẻo, cử động trong tấm tã lót, cái miệng nhỏ nhắn thoạt nhìn vừa hồng vừa bé, giống như một con khỉ con, nhìn hơi khó coi một chút, bộ lông (nguyên văn =.=) đen thui trên đầu sũng ướt dính lại một chỗ, hai mắt híp lại thành một đường chỉ, cái mũi nhỏ tẹt tẹt, trên đầu mũi và sống mũi chỉ chút những nốt mẩn đỏ.

Vừa đẹp vừa xấu!

Tôi nhăn mũi, quay đầu lại đã thấy Mạnh Cổ Triết Triết ghen ngào kích động.

"Chúc mừng cô...". Tôi nhẹ giọng nói, mũi cay cay, nước mắt không kịp được chảy từ khóe mắt xuống.

"Đông Ca...". Mạnh Cổ Triết Triết nắm lấy tay tôi, thở dài: "Ít nhiều có con..."

"Cô cô, người đừng nói vậy, nghỉ ngơi chút đi".

Hai chúng tôi nói chuyện, ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng hoan hô, một tiếng hô lớn đặc biệt vang dội, là tiếng nói hưng phấn của Nỗ Nhĩ Cáp Xích: "Tốt quá! Đây là bát a ca của ta..."

Không biết vì sao, trong lòng tôi đột nhiên ngập tràn chua xót, hòa tan với sự vui sướng của 'bà mẹ trẻ' Mạnh Cổ Triết Triết.

Trong phòng người đến người đi, trong nháy mắt Hải Chân lão đảo bước chân chạy đến, hốt hển nói: "Bối lạc gia...người nói muốn nhìn tiểu a ca".

Đàn ông và người ngoài ra vào phòng sinh nở là không phù hợp lắm, cho nên Nỗ Nhĩ Cáp Xích muốn nhìn đứa bé tất nhiên là muốn ôm đứa nhỏ ra ngoài nhìn. Vẻ mặt Mạnh Cổ Triết Triết hơi buồn, nắm tay tôi căng thẳng: "Đông Ca, cô cô muốn nhờ con một chuyện..."

Ngoài phòng vẫn đang náo nhiệt, nghĩ đến chuyện phúc tấn Diệp Hách Na Lạp sinh tiểu a ca chắc đã truyền khắp thành Phí A Lạp, cho nên bạn bè nữ quyến muốn đến chúc mừng đứng chật cả hàng rào. Tôi mau mắn vì không gặp lại Tát Mãn pháp sư, mặt nạ quý này thật sự làm cho lòng tôi sợ hãi.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang ở trong phòng Cồn Đại, khi tôi ôm tiểu a ca được quấn kín không có chút kẽ hở đi vào cửa, Nỗ Nhĩ Cáp Xích vô cùng sửng sốt, ánh mắt kinh ngạc dao động, sau đó chậm rãi sai bước đến giường lò.

Trong phòng Cồn Đại rất nóng, so với căn phòng lạnh như băng của Mạnh Cổ Triết Triết kia quả là một trời một vực. Đứng trong căn phòng khô ráo do lò sưởi này làm ấm, không biết vì sao, ánh mắt tôi chua chát.

"Sao lại là nàng?".

Từ lúc biết người đàn ông này chính là Thanh Thái tổ tiếng tăm lừng lẫy sau này, tôi cố ý trốn tránh ông ta, cũng may công vụ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích bận rộn, căn bản ban ngày không ở trong hàng rào, vì Mạnh Cổ Triết Triết có thai nên buổi tối ông ta đều ngủ ở phòng những phúc tấn khác, ít khi đến ở chỗ của Mạnh Cổ Triết Triết. Cũng chính vì vậy, Cồn Đại mới dám ngằm ngàng chân Mạnh Cổ Triết Triết như vậy, biết rõ cô ấy là phụ nữ

có thai sắp lâm bồn, vẫn cố ý chậm chạp không đốt giường lò cho cô như những tiểu phúc tấn* khác.

*tiểu phúc tấn: tiếng Mãn là ajige fujin, dịch âm ra là a tế cách phúc tấn, chuyển sang tiếng Hán là tiểu phúc tấn, tương đương với 'thiếp'.

Tôi càng nghĩ càng tức giận, người Nữ Chân và người Hán không giống nhau, bọn họ một chồng có nhiều vợ nhiều thiếp*, người đàn ông có quyền thế càng có nhiều đàn bà bên người, địa vị của người phụ nữ đừng nói là không so được với đàn ông, mà vợ và thiếp còn có thân phận khác nhau rõ ràng. Mạnh Cổ Triết Triết là cách cách của bộ lạc Hồ Luân Diệp Hách**, mặc dù không phải là đại phúc tấn nắm quyền quản gia của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nhưng cũng là phúc tấn của ông ta chứ không phải là tiểu phúc tấn, sao bọn họ có thể đối xử với một phúc tấn mang thai như vậy?

*Người Hán: một vợ nhiều thiếp - vợ cao quý hơn thiếp; người Mãn: nhiều vợ nhiều thiếp, các bà vợ (phúc tấn) có địa vị ngang nhau và cao quý hơn thiếp (tiểu phúc tấn)

**là một trong 4 bộ lạc chính của dân tộc Nữ Chân, bao gồm: Cáp Đạt, Huy Phát, Ô Lạp, Diệp Hách.

Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được hung dữ trừng mắt nhìn Cỗn Đại một cái, Cỗn Đại trơ mắt ra, thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhìn về phía bà ta, vội cười hòa giải, đã biết rõ còn cố ý nói: "Đây là bát a ca của chúng ta sao? Mau ôm đến cho ta nhìn xem!"

Bà ta giơ tay ra đón, tôi chếch từng bước đi tới, trong khi bà ta giơ tay ra, không cẩn thận đụng vào Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"Đông Ca!". Có một giọng quát nhẹ trên đỉnh đầu.

Tôi bất chấp ngáng đầu.

Ông ta không nhìn bát a ca đang ở trong lòng tôi, chỉ nhìn chăm chăm tôi không chớp mắt. Ánh mắt kia rất phức tạp, tôi chỉ liếc mắt một cái chứ không dám đối diện với ông ta lần nữa, cúi đầu nôi giận.

"Thật không ngờ...hóa ra là nàng...Đông Ca, ta cần thưởng cho nàng gì đây?". Ông ta vén chiếc chăn bông và tấm thảm lông cừu lên, tiểu a ca đang nằm trong đó lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au, chắc là do chói mắt, ánh mắt hơi chớp chớp nhanh chóng híp lại như sợi chỉ, mí mắt tròn trịa mở ra, lộ ra con ngươi đen lóng lánh.

Tôi sững sờ nhìn đứa bé đang ngây ngô trong lòng, nó nhìn tôi sao?

"Chặc chặc chặc...nơi này". Không kìm lòng được, miệng tôi không ngừng phát ra tiếng chặc chặc, ý muốn làm nó cười.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhìn tôi cười to, làm cho tôi hoảng lên: "Thật là ngớ ngẩn quá đi! Nó không phải là con mèo, con chó nhỏ, sao lại đùa như vậy?"

Cổn Đại bên cạnh cười theo: "Tiểu a ca vừa mới sinh, còn chưa nhìn rõ ai đâu".

Tôi bĩu môi không thèm nói, tiếp tục đùa với đứa bé, nhìn cái miệng nhỏ nhắn chuyển động không ngừng như con cá vàng của nó, lại cười khanh khách không nhịn được.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đột nhiên nói: "Thích nó như vậy, thì đặt cho nó một cái tên tự nhé?"

"Đặt tên tự?". Tôi hoang mang ngãng đầu.

"Đúng vậy, nó do nàng đỡ ra, đặt cho nó một cái tên cũng là hợp đạo lí".

Tôi cũng không rõ ý 'đỡ ra' do ông ta nói là gì, nhưng nói đến chuyện đặt tên tự...Nếu cho tôi đặt tên tiếng Hán còn được, còn tên của người Nữ Chân, cơ bản tôi không có chút khái niệm gì. Lỡ đâu gây ra sai sót gì, không phải sẽ là chuyện cười sao?

"Chuyện này...". Đột nhiên ánh sáng trong đầu tôi hiện lên, lúc tôi còn chưa ý thức được thì đã thốt ra: "Hoàng Thái Cực ~"

Nỗ Nhĩ Cáp Xích dừng một chút, cao giọng cười to: "Tên rất hay! Vậy thì gọi là Hoàng Thái Cực!". Ông ta vịn thắt lưng của tôi, nâng lên cao một hồi, tôi cố gắng chặn lại tiếng thét chói tai, ôm chặt tã lót, chỉ sợ không cẩn thận làm rơi đứa bé. Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẫn hưng phấn hô to: "Bát a ca - Ái Tân Giác La Hoàng Thái Cực!"

Ầm ầm! Giống như một tia sét bổ vào tai tôi.

Trời đất quay cuồng!

Trong phúc chốc, trong đầu ong ong quay cuồng một cái tên hàm súc - Ái Tân Giác La Hoàng Thái Cực!

(1) Liêu Đông (Trung văn giản thể: 辽东; phồn thể: 遼東; bính âm: Liáodōng) dùng để chỉ khu vực ở phía đông của Liêu Hà, nay thuộc vùng phía đông và phía nam của tỉnh Liêu Ninh cùng khu vực phía đông nam của tỉnh Cát Lâm. Từ thời Chiến Quốc, Tần, nhà Hán đến Nam-Bắc triều đã lập Liêu Đông quận trên khu vực này. Liêu Đông cũng là tên quân trấn vào thời đầu Minh, tương đương đại bộ phận tỉnh Liêu Ninh và một số phần của tỉnh Cát Lâm ngày nay. Ngày nay, từ Liêu Đông thường được dùng để chỉ bán đảo Liêu Đông (wiki).

(2) Thần Tát Mãn: là vị thần được dân tộc Ngạc Luân Xuân thờ phụng, nhà ai có tai ương, thì phải nhờ pháp sư Tát Mãn đến nhảy múa làm

phép. Tát Mãn sư không phải được tuyển chọn ngẫu nhiên từ những người trong tộc, mà phải là người đã gặp đại nạn đến mức sắp chết nhưng vẫn sống sót. Người Ngạc Luân Xuân cho rằng người gặp đại nạn không chết là người được thần linh phù hộ, người đó sẽ tiếp xúc được với thần linh tổ tiên, nhờ có họ mà thần linh tổ tiên miễn trừ tai nạn cũng là chuyện đương nhiên (baidu). Dân tộc Ngạc Luân Xuân là một trong những nhóm dân tộc cổ nhất ở Trung Quốc, vì thế mình nghĩ có lẽ tín ngưỡng của bọn họ đã ảnh hưởng ít nhiều đến các dân tộc khác, trong đó có dân tộc Nữ Chân.

Thông tin thêm về người Ngạc Luân Xuân trên wiki: ở đây

Thì thăm:

Đính chính một tí là ở chương trước mình edit tên cô của Đông Ca là Mạnh Cổ tỷ tỷ, hôm nay tra lại thì nó là Mạnh Cổ Triết Triết. Mình có tham khảo trên Hội Ngôn tình, Mạnh Cổ tỷ tỷ thật ra chỉ là một cách gọi, Mạnh Cổ Triết Triết mới là tên thật. Từ giờ về sau chúng mình sẽ lấy tên nhân vật này là Mạnh Cổ Triết Triết luôn, vì dù sao nhân vật này cũng là cô của Đông Ca, để 'tỷ tỷ' không phù hợp lắm ^^.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Diệp Hách

Dân tộc Nữ Chân chia ra làm ba tộc lớn là Kiến Châu, Hồ Luân, Dã Nhân, trực thuộc quản hạt của Nô Nhi Can Đô Ti(8). Kiến Châu lại phân ra thành hai khu vực là Kiến Châu và Trường Bạch Sơn. Khu vực Kiến Châu có năm bộ tộc Triết Trần, Hồn Hà, Tô Khắc Tố Hộ Hà, Đồng Ngạc, Hoàn Nhan. Trường Bạch Sơn có ba bộ tộc Châu Xá Lý, Nột Ân, Áp Lục Giang. Bộ tộc Triết Trần cư ngụ tại khu vực An Đông(*) và Huyện Đông, bộ tộc Hồn Hà cư ngụ tại phía tây bắc của huyện Tân Tân tỉnh An Đông(**), bộ tộc Tô Khắc Tố Hộ Hà cư ngụ tại ranh giới của huyện Liễu Hà(**), bộ tộc Đồng Ngạc cư ngụ tại phía bắc lưu vực sông Đông Gia thuộc thành phố Thông Hóa, bộ tộc Hoàn Nhan cư ngụ tại phía tây của thành phố Đôn Hóa tỉnh Cát Lâm. Bộ tộc Châu Xá Lý cư ngụ tại phía bắc thị xã Lâm Giang thuộc An Đông, bộ tộc Nột Ân cư ngụ ở trong huyện Trường Bạch thuộc An Đông(****), bộ tộc Áp Lục Giang cư ngụ tại khu vực thượng du của sông Áp Lục.

(*) An Đông: là một tỉnh cũ tại Đông Bắc Trung Quốc, lãnh thổ của An Đông nay trở thành các phần của hai tỉnh Liêu Ninh và Cát Lâm. Tỉnh An Đông giáp với Triều Tiên ở phía đông nam qua sông Áp Lục. Tên của tỉnh có nguồn gốc từ An Đông đô hộ phủ dưới thời nhà Đường.

(**) Huyện Tân Tân: bây giờ là huyện tự trị Tân Tân của dân tộc Mãn, thuộc thành phố Phủ Thuận, tỉnh Liêu Ninh.

(***) Huyện Liễu Hà: một huyện thuộc thành phố Thông Hóa, tỉnh Cát Lâm.

(****) Huyện Trường Bạch: bây giờ là huyện tự trị dân tộc Triều Tiên Trường Bạch, thuộc thành phố Bạch Sơn, tỉnh Cát Lâm.

Hỗ Luân phân ra làm bốn bộ tộc Cáp Đạt, Diệp Hách, Ô Lạp, Huy Phát. Bộ tộc Huy Phát cư ngụ ở trong huyện Huy Nam(*) thuộc An Đông, bộ tộc Cáp Đạt cư ngụ tại phía tây bắc của huyện Huy Nam, bộ tộc Diệp Hách cư ngụ ở phía đông bắc thành phố Tứ Bình thuộc tỉnh Cát Lâm, bộ tộc Ô Lạp cư ngụ ở trong tỉnh Cát Lâm.

(*) Huy Nam: một huyện thuộc thành phố Thông Hóa tỉnh Cát Lâm.

Dã Nhân chia ra làm ba bộ tộc Ác Tập, Khố Nhĩ Khách và Ngõa Nhĩ Khách. Bộ tộc Ác Tập cư ngụ tại phía đông bắc thị xã Mục Lăng(*) của sông Tùng Hoa, bộ tộc Khố Nhĩ Khách cư ngụ tại thị xã Ninh An(*) ven sông Tùng Hoa và vùng hạ du của sông Hắc Long, bộ tộc Ngõa Nhĩ Khách cư ngụ tại phía bắc thị xã Diên Cát(**) của sông Tùng Hoa và vùng thượng du của sông Ô Tô Lý.

(*) Thị xã Mục Lăng, Ninh An: bây giờ là một thị xã thuộc thành phố Mẫu Đơn Giang, tỉnh Hắc Long Giang.

(**) Thị xã Diên Cát: là một thị xã của châu tự trị Diên Biên, tỉnh Cát Lâm.

Ánh mắt đảo qua tấm bản đồ được vẽ trên giấy da dê mà trên trán tôi dần hình thành ba đường hắc tuyến, tôi bắt đầu cảm thấy đau hết cả đầu - thật ra tấm bản đồ mà Đại Thiện vẽ ra rất tinh xảo, không thể nhận ra được đây là tác phẩm của một đứa bé chín tuổi, nên cũng không khó để nhận ra được sau này nó sẽ là một thiên tài trong lĩnh vực quân sự. Vấn đề là ở chỗ của tôi, tôi là một người mù địa lý!

Từ lúc rời khỏi thành Phí A Lạp, xe ngựa cũng đã đi được đến bốn năm ngày đường rồi, khiến cho mộng tôi hoàn toàn ê ẩm, toàn thân cứng ngắc, thế mà chiếc xe vẫn chưa hề có ý định dừng lại. Rốt cuộc nơi mà

chúng tôi muốn đến là ở chỗ nào? Cũng may mà tiểu nha đầu A Tế Na vô cùng lanh lợi hiểu chuyện, sợ tôi ngồi xe lâu mà bực bội, thỉnh thoảng lại chỉ vào phong cảnh ở ven đường chọc tôi cười. Nhưng cô ấy lại không hề biết rằng tôi là một vị chủ nhân cực kỳ sợ lạnh, mà khí hậu ở Liêu Đông vốn rất tệ, bây giờ lại là cuối năm, tuyết rơi rất dày, nước đóng thành băng, nên khiến cho tôi lạnh đến mức lúc nào người cũng run rẩy. Tôi là người sinh ra và lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, đã bao giờ trải qua một mùa đông đầy trời băng tuyết đâu?

"Hừ...". Tôi rúc vào sâu vào trong chăn mềm, tay cầm lò sưởi ấm, lạnh run.

"Cách cách, uống bát sữa cho ấm đi".

Tôi uống một ngụm, cảm thấy mùi vị món này rất kỳ quái, không phải loại mà tôi thích, vì vậy lắc đầu từ chối.

Hành trình vô cùng cô đơn nhàm chán, tôi chỉ có thể nhìn bản đồ để giết thời gian. Nếu như không thật sự cần, thậm chí là nói tôi cũng chẳng muốn mở miệng ra nữa, cố gắng hết sức để bảo vệ nhiệt độ cơ thể. Quay lại tiếp tục nghiên cứu về hoàn cảnh địa lý thôi. Nói ra thì lúc này về cơ bản Kiến Châu đã bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích thống nhất, Liêu Đông bây giờ, ngoại trừ bộ tộc Dã Nhân Nữ Chân không có bao nhiêu sức ảnh hưởng, trước mắt có thể có thế lực ngang bằng với bộ tộc Kiến Châu Nữ Chân cũng chỉ có bốn bộ tộc thuộc Hồ Luân Nữ Chân, cộng thêm với bộ tộc Sát Cáp Nhĩ Đăng của người Mông Cổ.

Tôi cúi đầu trầm ngâm, Mông Cổ còn cách xa một chút, chứ bốn bộ tộc thuộc Hồ Luân Nữ Chân thì ngay gần sát đây thôi, nếu như sách sử ghi chép không sai, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhất định là sẽ thống nhất toàn bộ dân tộc Nữ Chân, thậm chí trong vòng hai mươi năm tới, sẽ từng bước một thành lập quốc gia tự xưng là Hãn(*). Sau đó con ông ta là Hoàng Thái Cực sẽ xưng Đế, tiếp đó Đa Nhĩ Cổn sẽ đánh thẳng vào Tử Cấm Thành ở Bắc

Kinh, tiếp theo đó là Thuận Trị Đế bước lên ngai trên bảo tọa ở điện Kim Loan...

(*) Hãn (Khan, Han hoặc đôi khi là Xan): trong tiếng Mông Cổ và tiếng Thổ Nhĩ Kỳ là một tước hiệu có nhiều ý nghĩa, ban đầu có nghĩa là "thủ lĩnh" của một bộ tộc, đôi khi cũng có thể hiểu là hoàng đế. Ở một vài thời điểm, Hãn được phân biệt rõ ràng với Khắc Hãn (Khagan), nghĩa là Hãn của các Hãn.

Ôi, tôi đã nghĩ đi xa quá rồi, đầy đều là những chuyện mà phải rất lâu nữa mới diễn ra, tiện thể nhắc đến thì, Hoàng Thái Cực còn đang vô cùng hạnh phúc vô tư hưởng thụ dòng sữa ngọt ngào trong lòng ngạch nường của nó. Nghĩ đến tiểu Hoàng Thái Cực, tôi không kìm được mà để lộ ra một nụ cười vui vẻ.

"Cách cách, gần đây không mấy khi thấy người cười". A Tế Na nói một cách vui vẻ, "Từ sau khi chia tay các A Ca của Bối lạc Thục Lạc, nô tỳ không thấy người thật sự cười đâu".

Tôi biết người mà nha đầu quý quái này nói đến không phải là Hoàng Thái Cực, mà là chỉ Trử Anh và Đại Thiện. Hai tiểu tử này khi biết chúng tôi quyết định quay trở về tộc Diệp Hách trước khi năm mới đến thì luôn buồn bực không vui. Đại Thiện còn đỡ, dù vui hay giận cũng chưa từng để lộ ra trên mặt, cho dù có buồn bực không nói ra, thì cũng không hành động làm mất thân phận và thể diện của một A Ca. Trử Anh thì ngược lại, mới nghe nói tôi phải rời đi, đã lập tức khóc lóc om sòm, suýt chút nữa còn tranh cãi với Mạnh Cổ Triết Triết. Đúng là nó ỷ vào thân phận Đại A Ca của mình, không hề để tâm đến địa vị của Phúc tấn của A Mã của nó.

Tôi day trán, mắt có phần hơi mỏi, vì vậy nên quyết định chui vào trong chăn nghỉ ngơi một chút, nhớ lại tình cảnh lúc khởi hành ngày hôm ấy, tôi không khỏi thở dài một hơi. Đại Thiện thì vẫn ẩn nhẫn bảo trì trầm mặc, nhưng Trử Anh lại cười ngửa tiển chúng tôi rời khỏi Phí A Lạp, một

đường hộ tống chúng tôi tới tận biên giới Kiến Châu, cuối cùng tôi không chịu nổi nữa, lo lắng nó còn nhiều công việc, nên cứng rắn bắt nó quay trở về. Ôi, cho dù chúng có phân ngang bướng, tính tình còn có chút háo sắc, nhưng dù sao thì cũng là những bằng hữu đầu tiên của tôi ở thời đại này, nếu như nói sau này sẽ không nhớ tới bọn chúng, thì là nói dối.

"Cách cách! Cách cách!". A Tể Na nhẹ giọng gọi sát bên tai tôi, "Cách cách ngủ?".

"Uh, ngủ". Tôi rầu rĩ trả lời.

A Tể Na sững sốt, sau đó cười khanh khách: "Cách cách người đang đùa giỡn nô tỳ". Cô ấy nghiêng đầu, chăm chú nhìn tôi, tôi cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi: "Làm sao vậy?".

Cô ấy cười nói: "Tính tình Cách cách trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, trước đây nô tỳ có thấy người đùa giỡn với ai bao giờ đâu".

"Ồ, thật vậy à?". Tôi có chút hứng thú, vỗ vỗ vào tấm đệm da gấu bên người, "Ngồi đây, kể cho tôi nghe những chuyện lúc trước đi... Chị biết rồi đấy, tôi sốt cao đến nỗi đầu óc mơ hồ, những chuyện lúc trước tôi hoàn toàn không còn nhớ gì nữa".

A Tể Na cúi đầu mỉm cười đáp: "Cách cách muốn nghe chuyện gì, nô tỳ sẽ kể chuyện ấy...".

"Uhm...". Tôi thấy cô ấy không muốn lại đây ngồi, cũng hiểu cô ấy muốn tuân thủ bốn phận chủ tớ, nên cũng không làm khó cô ấy, vì vậy chỉ hỏi: "A Mã và Ngạch nương của tôi là ai? Trong nhà còn có huynh đệ tỷ muội gì nữa hay không? Đúng rồi, tôi vẫn không hiểu rõ quan hệ giữa tôi và Phúc tấn Diệp Hách Na Lạp, bọn họ chỉ nói cô ấy là cô cô của tôi thôi, nhưng mà nghe giọng điệu của Cách cách Đông Quả, thì hình như cũng không phải là như thế... Vậy là sao?".

A Tế Na suy nghĩ một lúc, xem ra là vì cảm thấy mấy chuyện tôi hỏi thật kỳ quặc, nên tôi cũng không dám thúc dục cô ấy, lại càng không dám nhìn vào mắt cô ấy, đành phải buồn bực quay sang nhìn tấm da gấu, nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng - nghe nói nha đầu này từ lúc năm tuổi đã đi theo Cách cách Đông Ca làm tỳ nữ bên người, mà mấy chuyện này tôi lại hỏi một cách trắng trợn như vậy, liệu có bị cô ấy nhìn ra manh mối hay không?

"Cách cách...". Cô ấy thở dài một hơi, "Chuyện này nô tỳ biết nói từ đâu mới được? Diệp Hách là một đại gia tộc, có rất nhiều nhân khẩu... Nô tỳ sẽ chỉ nói đến những chuyện quan trọng thôi. Mã pháp(*) của Cách cách, Bối lạc Thanh Giai Nỗ cùng với A Mã của Phúc tấn Diệp Hách Na Lạp là Bối lạc Dương Cát Nỗ là huynh đệ ruột...".

(*) Mã pháp: cách phát âm tiếng Mãn là mafa, có nghĩa là tổ phụ (ông nội).

Tôi thầm nhẩm tính nhanh, chột hiểu - như vậy thì quan hệ giữa Mạnh Cổ Triết Triết với tôi là cô cháu họ đẳng nội? !

"Tộc Diệp Hách của chúng ta khác với những nơi khác, dọc theo hai bờ đông tây của sông Diệp Hách đều có xây dựng hai tòa thành trì, lúc ấy Bối lạc Thanh Giai Nỗ ở thành tây, mà Bối lạc Dương Cát Nỗ ở thành đông, hai thành đông tây sống rất hòa thuận...". Ai dà, đúng là đại gia tộc, xem ra, huynh đệ tỷ muội bên họ đẳng nội của tôi nhất định là không ít đâu. "... Bây giờ thủ lĩnh của thành tây là A Mã của Cách cách - Bối lạc Bồ Trại, thủ lĩnh của thành đông là Bối lạc Nạp Lâm Bồ Lộc. Phúc tấn Mạnh Cổ Triết Triết là thân muội của Bối lạc Nạp Lâm Bồ Lộc, cuộc hôn nhân này là do năm đó Bối lạc gia Dương Cát Nỗ tinh mắt nhận ra anh hùng, tự mình đưa ra". A Tế Na ở trước mặt tôi đang rơi vào trạng thái của một tiểu nữ nhi ngốc nghếch chìm sâu vào trong giấc mộng, xem ra là từ xưa mỹ nhân đã yêu thích anh hùng, chỉ tiếc là hơn phân nửa mỹ nhân ở trên đời này không có con mắt tinh tường, không thể nhìn ra được thật ra anh hùng cũng

chỉ là một nam nhân, mà hễ là nam nhân thì sẽ có thói hư tật xấu của nam nhân thôi, đặc biệt là trong xã hội nô lệ như của người Mãn Châu bây giờ thậm chí còn chưa đạt được đến tiêu chuẩn của chế độ phong kiến, thì nam nhân lại càng kiêu ngạo đến mức hồ đồ.

Ở đây, phụ nữ là gì chứ? Chẳng qua chỉ là một thứ đồ gia dụng được bày biện ở trong phòng mà thôi, bị nhốt lại trong nhà có khác gì những súc vật được nuôi dưỡng đâu, cũng chỉ là một thứ đồ chơi ở trên giường thôi!

Tôi lạnh lùng nhìn cô ấy chăm chú, nhưng cô ấy vẫn ở trong trạng thái chìm đắm vào trong mộng tưởng, khiến tôi lại càng cảm thấy nản lòng. Xem ra những người phụ nữ ở đây hoàn toàn vừa lòng với số mệnh của mình. Cho dù có trở thành một trong số rất nhiều những cô vợ bé của người ta, cũng có thể khiến cho người khác hâm mộ muốn chết!

"A Tể Na!". Cuối cùng thì tôi cũng không nhịn được nữa, duỗi ngón tay gõ mạnh vào trán cô ấy, "Đừng để trúng độc quá sâu!". Con người ta mà không biết tự cứu lấy mình, thì đúng là không thể cứu chữa được nữa!

"Ồi!". A Tể Na rầu rĩ xoa cái trán đỏ ửng, gương mặt ngõ ngàng, tỏ ra là không hiểu tại sao chủ tử là tôi lại tự dưng đánh cô ấy. Cô ấy cũng không dám hỏi, chỉ thật cẩn thận lùi vào trong một góc xe ngựa.

Tôi thấy dáng vẻ vâng vâng dạ dạ, sợ sợ hãi hãi của cô ấy mà đúng là vừa bực mình lại vừa buồn cười, nhất thời ghen lời, không biết phải nói cái gì với cô ấy.

Chú thích:

(8) Nô Nhi Can Đô Ti: đầy đủ là Nô Nhi Can Đô Chỉ Huy Sứ Ti, là một chức quan thời Minh. Nô Nhi Can Đô Ti là một thiết chế quân chính (chính trị và quân sự hợp nhất) mà nhà Minh lập ra tại vùng hạ du của sông Hắc Long để cai quản khu vực sông Hắc Long và sông Ô Tô Lý, trực thuộc chính phủ trung ương Minh triều. Khu vực quản hạt của Nô Nhi Can Đô Ti

rộng lớn, phía tây bắt đầu từ sông Ngạc Nộn, phía đông kéo dài đến đảo Khố Trang, phía bắc lên đến tận núi Ngoại Hưng An (dãy núi Stanovoy của Nga), phía nam giáp ranh với ranh giới trên biển của Nhật Bản.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Chuyện Cũ

Tộc Diệp Hách ở gần phương Bắc, Đại Minh gọi là bắc quan. Trong số bốn bộ tộc của Hải Tây Hồ Luân, thì phía đông của tộc Diệp Hách ở gần với Huy Phát, phía nam sát với Cáp Đạt, phía tây tiếp cận với Mông Cổ, phía tây nam khá gần với Khai Nguyên(*), phía bắc thông với Ô Lạp. Những người của tộc Diệp Hách trước đây vốn họ Thổ Mặc Đặc thị, sau khi diệt tộc Hồ Luân Na Lạp, mới lấy Na Lạp thị làm họ. Tộc Diệp Hách quản lý mười lăm bộ lạc, dân chúng trong tộc rất dũng mãnh, nổi tiếng với tài cưỡi ngựa bắn cung.

(*) Khai Nguyên: là một thị xã thuộc thành phố Thiết Lĩnh, tỉnh Liêu Ninh, được gọi là "tam quốc cố đô", "ngũ triều trọng trấn", có lịch sử hơn 1300 năm

Chỗ ở của tộc Diệp Hách là thành Diệp Hách, thành lại được chia ra làm hai thành đông và tây.

Thành tây ở bên bờ sông, nằm trên một sườn núi cách phía bắc bờ sông Diệp Hách khoảng ba trăm mét. Thành được xây dựng dựa vào vách núi, thành vừa rộng lại vừa cao, được xây nên từ hỗn hợp trộn lẫn giữa đất và đá, chia ra làm hai thành trong và ngoài. Chu vi thành ngoài khoảng chừng năm dặm, bao vây lấy toàn bộ địa hình; thành trong được xây dựng ở phía đông nam nằm bên trong thành ngoài trên một gò đất bằng phẳng trên đỉnh núi, vì địa hình mà hình dáng không theo một quy tắc nào cả, chu vi ước chừng khoảng hơn hai dặm.

Phía đông của thành tây chính là thành đông của tộc Diệp Hách, phía bắc của nó thì sát với sông Diệp Hách, phía nam dựa vào Lĩnh Cường, dựa vào gò núi mà xây thành, tường thành dựng đứng vô cùng cao lớn, bên ngoài thạch thành lại có hàng rào bằng gỗ vây quanh, gọi là sách thành; phía bên trong thạch thành còn có mộc thành. Giữa ba thành đều có mương bảo vệ ngăn cách, giữa các mương có cầu nối, có thể đi lại, vô cùng thuận tiện.

Phía trong mộc thành có xây dựng một tòa nhà bát giác rất lớn gọi là Minh Lô, lúc này tôi đang ngồi trong một căn phòng ở Minh Lô bát giác, cầm một bát trà ấm mà ngáy người.

A Tế Na đang bận rộn chỉ huy đám hạ nhân, đem đồng quần áo mà tôi mang theo người lấy ra từng cái một, sắp xếp lại chỗ cũ.

Tôi phần nào cảm thấy hoang mang, vì sao rõ ràng tôi là nữ nhi của Bồ Trại, không quay về thành tây, mà lại ở thành đông?

"Chuyện này...".

"Cách cách có gì sai bảo?". Đúng lúc A Tế Na vừa mới ra ngoài, có dặn dò một tiểu nha đầu ở ngoài phòng đến hầu hạ tôi. Tôi chớp mắt, thầm nghĩ có nên hỏi hay không, có điều là từ miệng của A Tế Na, cũng chẳng moi ra được thông tin gì. Mỗi khi tôi hỏi đến chuyện của A Mã tôi, cô ấy luôn nói năng một cách trốn tránh, không biết là đang giấu diếm chuyện gì nữa.

Tôi phát tay nói: "Không có gì".

Tiểu nha đầu rất thật thà làm lễ quy an rồi lùi lại phía sau.

Quan sát cái phòng khiến tôi cảm thấy vô cùng xa lạ này, áp lực trong nội tâm bị tôi đè nén đã lâu lại nhanh chóng bùng lên. Đến thời cổ đại đã

lâu, đây là lần đầu tiên tôi nhớ thời hiện đại mãnh liệt đến như thế, có lẽ... là bởi vì đối diện sống ở một nơi xa lạ đi.

Ngón tay chậm rãi vuốt ve hoa văn phức tạp được điêu khắc trên giường, trong lòng tôi chợt cảm thấy chua xót, sợ là sau này sẽ phải ở nơi xa lạ này sinh sống lâu dài rồi, bởi vì nơi này là nhà của tôi ở thời đại này mà.

Nhà à... Nhà là cái gì chứ?

Có tiếng bước chân dồn dập cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, tôi quay đầu lại, thấy một người đàn ông tuổi tầm trung niên mặc một thân quần áo màu tím hồng, bên ngoài mặc áo khoác da chồn màu đen đang đứng vịn tay vào cánh cửa, thở hổn hển như trâu mà nhìn tôi, ánh mắt vừa vui mừng lại vừa sợ hãi.

Tôi ngăn người ra, ông ta đã đi từ ngoài cửa vào trong phòng, còn chưa kịp cởi áo khoác ngoài, đã bước vội hai bước, ôm lấy tôi: "Đông Ca của cha! Tiểu Đông Ca của cha... Cuối cùng thì con cũng đã trở về. Làm A Mã nhớ con muốn chết!".

Tuyết trắng từ trên áo choàng rơi xuống đất, vạt áo lạnh đến thấu xương, tôi bị ông ta ôm mà không hiểu gì hết cả, trong vô thức lấy tay đẩy người ông ta ra. Ông ta kinh ngạc nhìn tôi, nói một cách đau lòng: "Vẫn chưa tha thứ cho A Mã hay sao? A Mã biết sai rồi... Lần này con ngang bướng rời nhà đi Kiến Châu, A Mã cũng chưa từng ngăn cản con, chỉ hy vọng con cảm thấy vui vẻ là tốt rồi".

Cho dù đã nhận ra người đàn ông trước mặt lúc này chính là A Mã Bố Trại của Đông Ca, nhưng mà có người thân đột ngột xuất hiện thế này cũng khiến cho tôi bối rối, tôi chỉ đành nhìn về phía A Tế Na đang đứng sau lưng ông ta.

Quả nhiên là A Tế Na rất thông minh, thấy tôi nhìn cô ấy dò hỏi, cô ấy bước lên phía trước hành lễ rồi nói: "Thưa Bối lạc gia, Cách cách lúc ở Kiến Châu có bị bệnh nặng, sau khi khỏi đã không còn nhớ rõ những chuyện lúc trước nữa rồi".

Bố Trại ngạc nhiên, nắm lấy bờ vai tôi chăm chú quan sát: "Không lẽ lại là sự thật? Tháng trước tôi mới nhận được thư của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nhưng vẫn không tin". Ông ta nhìn tôi từ trên xuống dưới, rồi nói một cách vừa thương tiếc lại vừa đau lòng, "Bây giờ con cảm thấy tốt rồi chứ? Trong người còn có chỗ nào cảm thấy không khỏe không? Có muốn gọi đại phu đến xem qua không".

Tôi thấy ông ấy vô cùng yêu con gái của mình, trong tâm cũng cảm thấy ấm áp, có một người cha yêu thương đến thế, Đông Ca chắc hẳn là một cô bé rất hạnh phúc?

"Không cần đâu. A Mã...". Ta cúi đầu gọi ông ấy. Trong cuộc đời mình tôi còn chưa từng được gọi một tiếng cha, ở thời hiện đại tôi là một đứa trẻ lớn lên trong cô nhi viện, cha mẹ ruột của tôi đã bỏ rơi tôi từ khi mới sinh ra tôi. Không ngờ rằng ngày hôm nay trở thành Đông Ca, vậy mà lại tự dưng có được một người A Mã, liệu có thể coi như đây là một kiểu bồi thường của ông trời với tôi hay không?

"A Mã, ngoại trừ việc con không còn nhớ gì nữa cả, thì mọi chuyện đều tốt, thân thể cũng khỏe mạnh hơn trước kia nhiều, người không cần phải lo lắng". Gọi mấy lần, tiếng A Mã này đúng là càng gọi càng thuận miệng.

Bố Trại lại chăm chú nhìn tôi một lúc, cuối cùng cũng cười nói: "Đúng là cao hơn một chút rồi, cũng nhanh nhẹn hơn trước kia. Chuyển đi Kiến Châu lần này, con có gặp cô cô không? Cô ấy có khỏe không?".

"Cô cô vừa mới sinh một vị Tiểu A Ca, tên là Hoàng Thái Cực!".

"Ồ? Có chuyện vui này?". Bố Trại vui vẻ đến mức đuôi lông mày cũng nhếch lên, quay đầu lại nói với người ở phía sau, "Mạnh Cổ Triết Triết sinh con trai, chúng ta không thể không tặng lễ, đây cũng là tộc Diệp Hách duy trì mặt mũi cho cô ấy".

"Đúng vậy". Người kia mỉm cười trả lời. Ông ta là một người đàn ông trung niên đi vào cùng với Bố Trại, gương mặt dài gầy guộc, râu hình chữ bát(*), xương gò má nổi lên cao, tạo cho người ta cảm giác đây không phải là một người ngay thẳng, cũng giống như màu sắc của chiếc áo mà ông ta đang mặc trên người, là màu xám.

(*). Râu hình chữ bát: là hình này (八).

"Đây là Ngạch Kỳ Khắc(*) của con". Bố Trại thấy tôi ngây người, nên vội giải thích, "Ôi, đang tốt đẹp, sao lại...". Mới nói được một nửa, Nạp Lâm Bố Lộc đã đặt tay lên vai ông ấy, cười nói: "Không sao hết cả, chỉ cần người vẫn tốt là được rồi".

(*). Ngạch Kỳ Khắc: tiếng Mãn phát âm là ecike, có nghĩa là thúc thúc.

Mặc dù là ông ta đang cười, nhưng tôi lại cảm thấy nụ cười của ông ta âm u đến kỳ lạ.

Sau đó còn hỏi han thêm mấy vấn đề nữa, tất nhiên là Bố Trại và Nạp Lâm Bố Lộc còn có những chuyện quan trọng khác cần phải bàn bạc, nên họ cũng nhanh chóng rời đi. Trước khi đi, ông ấy còn nói với tôi một câu đầy quan tâm: "Nếu như con còn chưa muốn trở về, thì cứ ở lại đây đi. Khi nào con muốn trở về, thì nói với A Mã một câu... Ca ca con cũng rất nhớ con".

Tôi vô cùng vui vẻ mà tiễn ông ấy rời khỏi tòa bát giác Minh lâu, sau đó quay về phòng định ngủ một giấc thật ngon để dưỡng nhan sắc, bù lại cho mấy ngày trước đều phải lăn lộn chịu khổ sở trên xe ngựa. Nhưng ai mà biết mới đi tới cửa, lại vô tình nghe thấy tiếng nói chuyện của tiểu nha

đầu chờ hầu trà ở phòng ngoài với A Tế Na, giọng nói có vẻ rất vui vẻ, không hề giống với vẻ hiền lành chắc phác như ở trước mặt tôi. Đúng là kỳ lạ, không lẽ tôi là con hổ sao, nói cười vui vẻ ở trước mặt tôi, chẳng lẽ lại khiến tôi ăn tươi nuốt sống cô ấy?

"A Tế Na tử tử, lần này Cách cách rời khỏi nhà, lúc trở về thay đổi giống như một người khác vậy. Trước kia người với Đại gia vừa nhìn thấy mặt nhau đã muốn cãi nhau đến mặt đỏ tía tai rồi, có lần Nhị gia đứng cạnh đây khuyên bảo mấy câu, người còn cãi lại cả Nhị gia nữa cơ. Hôm nay đúng là kỳ lạ, không những là không tranh cãi lấy nửa câu, mà cha con hai người lại còn vừa cười vừa nói nữa chứ...".

"Tính tình Cách cách có chút thay đổi, nhưng mà, hay là vì người không còn nhớ những chuyện trước kia nữa rồi?".

"Đúng là không còn nhớ rõ nữa? Không nhớ rõ tất cả mọi chuyện nữa sao? Nói như vậy... Chuyện của Bối lạc Ngạt Thương người cũng...".

"Hừ". A Tế Na đột ngột che miệng cô ấy lại, "Nhỏ giọng một chút, Cách cách quay về nghe thấy thì làm sao?".

Tôi kinh ngạc, không lẽ ở đây còn có bí mật lớn nào mà tôi không biết nữa hay sao? Mặc dù tôi không phải là người hay tò mò, nhưng nghe thấy có bí mật, tất nhiên cũng sẽ bị kích thích mà trở nên tò mò.

"Muội thấy bình thường Cách cách mà rời khỏi nhà, đâu có chịu về nhà ngay đâu? Người thường không thích ở trong phòng, ba ngày hai bữa lại dắt ngựa chạy đi chơi. Ở đây người là khách, Nhị gia cũng không tiện quản lý người, Nhị Phúc tấn lại càng không dám quản lý người... A Tế Na tử tử, tử nói xem lần này Cách cách hết giận rồi, có phải là chúng ta có thể quay về thành tây hay không?".

A Tế Na khế cười: "Tử thấy là Tiểu Đê Tử muội muốn gặp Đại A Ca đến phát điên rồi đi?". Trong phòng truyền đến tiếng cười nói vui đùa, một

lúc sau, A Tế Na mới nói tiếp, "Muội đừng vội, Cách cách đã quên Bối lạc Ngạt Thương, tất nhiên là sẽ không tiếp tục giận dỗi Đại gia nữa, việc trở về cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Cho nên hôm nay tỷ đã sai bọn họ trực tiếp đem mấy thứ về thẳng thành tây, không mang qua đây nữa...".

"Ôi, chỉ có Bối lạc Ngạt Thương là đáng thương thôi, cái chết của ngài ấy thật không đáng giá! Tuy là Cách cách nhà chúng ta không thích ngài ấy, nhưng mà cũng chưa từng nói là không thích hay không lấy ngài ấy. Năm ngoái muội còn tưởng Cách cách sẽ gả đến Cáp Đạt, tỷ tỷ nhất định sẽ đi theo người, sau này còn có một mình muội sẽ rất cô đơn... Ai mà ngờ được đây chẳng qua chỉ là Đại gia với Nhị gia lấy Cách cách làm mồi nhử, lập ra kế sách này. Bối lạc Ngạt Thương vô cùng vui mừng tự mình đi từ Cáp Đạt đến đây đón dâu, kết quả là...".

"Được rồi, đừng nói nữa. Nếu như mà bị Gia nghe được, hai chúng ta không bị cắt lưỡi, thì cũng sẽ bị lột mất một lớp da".

A Tế Na dù sao cũng là người từng trải, nhưng nha đầu kia lại không hề quan tâm đến mà tiếp tục nói: "Sợ cái gì, ở đây lại không có người ngoài. Muội chỉ thấy Bối lạc Ngạt Thương thật đáng thương thôi, đang yên đang lành lại vì một cô gái mà tặng không cho người ta cả tính mạng! Mà Cách cách của chúng ta lại còn quên mất ngài ấy nữa chứ...".

"Những lời này tỷ nghe mà cũng thấy không vào tai, không lẽ ý muội là Cách cách sai rồi sao?". A Tế Na dù sao cũng là nha đầu hầu hạ bên cạnh tôi, nghe những lời này thì cũng thấy được lòng cô ấy là hướng về tôi.

"Muội đâu có dám...". Tiểu nha đầu kia khẽ cười, "Cách cách Bồ Hi Á Mã Lạp của chúng ta, từ lúc mới sinh ra, đã được pháp sư Tát Mãn danh tiếng nhất tiên đoán, trong tương lai người sẽ là...".

Tiếng nói càng lúc càng nhỏ đi, tôi nhẹ nhàng bám vào cửa sổ lén nhìn vào trong phòng, đã thấy hai cô nàng đi vào trong phòng dọn dẹp giường

chiếu cho tôi, mặc dù là hai cô nàng vẫn đang tiếp tục nói chuyện, nhưng mà khoảng cách khá xa nên tôi không nghe được họ nói gì, tôi lại không thể chạy vào phòng mà tiếp tục nghe lén được, chỉ đành bực bội đứng đây thôi.

Nhưng mà... Những gì mới nghe lén được lúc này, cũng có phần khiến người ta chịu không nổi. Vậy mà có người, vì "tôi" mà chết cơ đấy!

Đúng là một tin tức long trời lở đất!

Lâm nhảm: Theo những gì mình tra được trên wiki thì Bối lạc Nguyệt Thương là Bối lạc của bộ tộc Cáp Đạt, là con trai của Hồ Nhĩ Can, cũng là vị hôn phu đầu tiên của Đông Ca. Anh ta chết trên đường đón dâu vì trúng mai phục của bộ tộc Diệp Hách và Mạnh Cách Bồ Lộc (em trai của Hồ Nhĩ Can).

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thảm Bại

Chớp mắt thôi đã đến lễ giao thừa theo lịch âm, ấn theo niên hiệu tại vị của Hoàng đế Chu Dực Quân của triều Minh mà tính toán, thì năm sau đúng là năm Vạn Lịch thứ hai mươi một, có điều là dân chúng ở ngoài biên giới rất ít khi lấy niên hiệu của Hoàng đế triều Minh mà tính năm, giống như tiểu nha đầu A Tế Na vậy thậm chí còn không biết Hoàng đế triều Minh là ai, năm nay bao nhiêu tuổi rồi... Có nói đến năm tháng, cũng là dùng can chi để tính năm. Năm sau, theo như lời mọi người là năm Quý Tị, cũng chính là năm 1593 sau công nguyên theo như tôi nhắm tính.

Lúc còn nhỏ tôi vẫn thường đón giao thừa trong cô nhi viện, cho dù là không có người thân, nhưng ít ra có nhiều người bên cạnh nên cũng không tính là cô đơn, sau này đi học chuyên nghiệp, lại ở ký túc xá, kỳ nghỉ hè nghỉ đông đều tranh thủ đi làm thêm kiếm tiền đóng học phí, nên cũng không có nhiều thời gian rảnh để quay về viện mồ côi. Sau khi tốt nghiệp lại đi làm, ngày lễ ngày tết đều bận làm thêm việc làm thêm giờ, sau khi chuyển đến chỗ Sam, cũng thường đi công tác ở khắp nơi để làm phóng sự, lại càng bận rộn hơn đến mức đêm giao thừa cũng không quay về nhà được, lâu dần cũng thành quen một mình mừng năm mới trong sự buồn tẻ và bận rộn.

So ra mà nói, lần đầu tiên đón năm mới ở cố đại cũng là thời khắc nhàn nhã và náo nhiệt nhất của tôi. Không chỉ vì việc đón năm mới ở đây quan trọng hơn so với ở hiện đại gấp mấy lần, mà còn vì số người của tộc Diệp Hách Na Lạp vô cùng đông đúc.

Con gái của Bố Trại cũng không phải chỉ có mình tôi, tôi cũng không hề hy vọng đàn ông ở thời cổ đại lại chỉ sinh có một cô con gái. Trên thực tế, trong cái thời đại mà đàn ông có nhiều vợ nhiều con, sở dĩ tôi có thể trở nên nổi bật giữa đám huynh đệ tử muội, chủ yếu là vì gương mặt không giống người thường của tôi.

Bố Hi Á Mã Lạp, lớn lên vô cùng xinh đẹp! Xinh đẹp đến mức mỗi lần tôi nhìn thấy mình trong gương, đều phải ngây ngẩn hết cả người, lâu dần đến A Tế Na nha đầu kia cũng suýt chút nữa thì cho rằng chủ tử tôi đây mắc bệnh tự kỷ.

Một dung mạo xinh đẹp như hoa như nguyệt như vậy, theo năm tháng mà trưởng thành, có lẽ sẽ càng ngày càng trở nên quyến rũ động lòng người đi? Trong sự trong trắng lại lộ ra sự quyến rũ, đây là cảm xúc của tôi sau khi nhìn khuôn mặt ở trong gương.

Cho dù là vì tuổi còn nhỏ mà đáng người chưa phát triển hết, nhưng chỉ cần dựa vào khuôn mặt này, cũng đã không thẹn với danh hiệu "đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân" rồi.

Mà ở hiện đại, khuôn mặt của tôi, chẳng qua cũng chỉ có thể xếp vào loại trung bình, tuy không xấu, nhưng tuyệt đối cũng không phải là người có gương mặt của một minh tinh, cho nên khi đi trên đường tuyệt đối không phải lo lắng có cảm giác người qua đường sẽ quay đầu lại nhìn mình với tỷ lệ 300%. Nhưng mà... Đông Ca thì khác! Vô cùng khác!

Lúc mới đến thời cổ đại tôi cũng không ý thức được cái cảm giác khác biệt này, nhưng sau khi nghe ngóng được từng có một người đàn ông vì "tôi" mà dễ dàng mất mạng, tôi mới bắt đầu chân chính để ý tới vẻ đẹp của Đông Ca có thể mang đến sức ảnh hưởng lớn và đáng sợ như thế nào. Tôi bắt đầu để ý đến những ánh mắt nhìn theo mà bình thường hay bỏ qua, và hoảng sợ khi phát hiện ra hể là đàn ông, cho dù là già hay trẻ, chỉ cần là lần đầu tiên gặp mặt tôi, ánh mắt sẽ lập tức thay đổi. Sau khi đánh giá xong, sẽ

là ánh mắt khen ngợi hoặc là tham lam bỉ ổi nhìn tôi, cuối cùng thì tôi cũng đã hiểu được.

Làm một người bình thường hai mươi ba năm, hôm nay tôi mới chân chính hiểu được thế nào là nghiện mỹ nữ. Sau đó tôi chợt phát hiện, tôi ghét làm mỹ nữ! Thật sự rất ghét!

Ở trong tình trạng thường xuyên bị mọi ánh mắt nhìn theo, tôi phát hiện ra tôi đang dần dần mất đi chính bản thân mình, mất đi cái tôi của ban đầu - một Bộ Du Nhiên vừa bình thường lại vừa chân thành!

Cuối cùng, sau khi đón một mùa xuân mới phồn hoa và sôi nổi, chuyện mà tôi sợ phải đối mặt nhất, đã dấu kín rất sâu dưới đáy lòng đã lặn lẽ trôi lên trên mặt nước.

Tháng sáu năm Quý Tị, thủ lĩnh bộ tộc Ô Lạp là Bối lạc Mãn Thái vì ngưỡng mộ danh tiếng của tôi, đã tự mình thay đệ đệ Bố Chiếm Thái đến Diệp Hách cầu hôn. Lúc đó cũng là lúc thế lực ở Kiến Châu của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang ngày càng lớn mạnh, đã tạo thành mối uy hiếp lớn đối với bốn bộ tộc của Hồ Luân Nữ Chân. Nạp Lâm Bố Lộc và Bố Trại vì lôi kéo Ô Lạp, nên đã chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Đến lúc tôi biết được tin tức này, Mãn Thái đã sớm cùng với thuộc hạ của mình vui vẻ về đến Ô Lạp, mà tôi chỉ có thể nhìn đồng sính lễ đang bày đầy cả sảnh đường, có cảm giác bức tức như bị người ta cầm gậy đánh cho một cái vậ. Cuối cùng... Vẫn là không trốn được.

Cho dù trong lòng tôi có không muốn như thế nào đi nữa, với địa vị của thân thể này ở thời đại này thì cuộc hôn nhân này cũng không thể do một cô gái nhỏ bé yếu đuối như tôi phản đối mà được. Cho dù là Bố Trại yêu thương tôi đến đâu đi nữa, thì trong mắt ông tôi cũng chỉ là một đứa con gái sớm hay muộn cũng phải gả đi làm vợ người ta, không có gì khác so với những cô con gái khác của ông.

Chưa có lúc nào như bây giờ, tôi lại hận mình có được khuôn mặt này như thế, xinh đẹp đối với tôi mà nói, quả thật đúng là một loại gông cùm xiềng xích muốn lấy mạng của tôi, trói chặt lấy tôi, mạnh mẽ đẩy tôi xuống đáy vực sâu.

Tháng chín năm ấy.

Bối lạc Bồ Trại và Nạp Lâm Bồ Lộc của tộc Diệp Hách, cùng với Bối lạc Mạnh Cách Bồ Lộc của tộc Cáp Đạt, Bồ Chiếm Thái em trai của Bối lạc Mãn Thái tộc Ô Lạp, Bối lạc Bái Âm Đạt Lễ của tộc Huy Phát, liên hợp với hai tộc Châu Xá Lý và Nột Ân của Trường Bạch Sơn, cùng với ba tộc Khoa Nhĩ Thấm, Tích Bá, Quái Lạc Sát của Mông Cổ, hợp nhất lại thành một liên quân chín bộ tộc lấy tộc Diệp Hách cầm đầu, trên danh nghĩa có ba vạn người, chia binh làm ba đường, ào ạt, tiến thẳng đến thành Phí A Lạp.

Trên đường tiến công, quân đội liên minh của chín bộ tộc đã tấn công hai thành Trát Ca và Hắc Tế Cách, nhưng không thuận lợi, cuối cùng quân đội hai bên nghênh chiến ở núi Cổ Lạc. Binh lực của Nỗ Nhĩ Cáp Xích ở đây còn chưa được đến một nửa, dựa vào trận hiểm, lệnh cho thuộc hạ là Ngạch Diệc Đô mang theo trăm người đi khiêu chiến. Diệp Hách Bồ Trại giục ngựa ra nghênh chiến, nhưng ngựa vấp phải nhánh cây khiến ông bị ngã, cuối cùng bị một bộ tướng của Ngạch Diệc Đô là Ngô Đàm giết chết. Ngựa của Bối Lạc Minh An tộc Khoa Nhĩ Thấm bị rơi xuống bùn, sau khi đổi ngựa xong thì hoảng hốt bỏ chạy. Quân đội liên minh của chín bộ tộc đại bại, Bồ Chiếm Thái của tộc Ô Lạp bị bắt sống, số binh mã bị bắt được nhiều không kể xiết. Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhân cơ hội này tiêu diệt luôn tộc Nột Ân, Châu Xá Lý, lúc này Kiến Châu Nữ Chân hoàn toàn thuộc về Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Lúc tin tức này truyền về đến Diệp Hách, tôi ngây ngẩn cả người. Mặc dù đã sớm biết Nỗ Nhĩ Cáp Xích nổi tiếng anh dũng thiện chiến trong lịch sử, trong cả cuộc đời đều là đánh đâu thắng đó, không có gì cản nổi, sự thất

bại của liên minh chín bộ tộc tôi cũng đã đoán được từ trước, nhưng lúc nghe thấy tin xấu về việc Bố Trại qua đời, trong thâm tâm tôi vẫn không chịu nổi. Ở chung với ông ấy gần nửa năm, cho dù ông ấy có từng dùng tôi như một lợi thế để đạt được những cuộc hôn nhân chính trị, nhưng dù sao đi nữa thì ông ấy cũng là A Mã của tôi, là người đầu tiên trong cuộc đời tôi khiến tôi thốt lên một tiếng phụ thân. Đối mặt với cái chết của ông ấy, tôi không thể nào mà không đau buồn.

Mấy ngày sau, Nạp Lâm Bố Lộc may mắn chạy thoát khỏi chiến trường có mang theo thi thể của Bố Trại quay về Diệp Hách.

Lúc đó tôi được A Tế Na dìu đến tiền đình, tôi cảm thấy hai chân mềm nhũn như một vũng nước không thể nào di chuyển được. Tôi chỉ thấy Nạp Lâm Bố Lộc cả người nhếch nhác đang khóc lóc om sòm đẩy một cái quan tài gỗ, mà trưởng tử của Bố Trại, cũng tức là ca ca Bố Dương Cổ của tôi, từ phía sau tôi nhanh chóng bước lên phía trước.

Quan tài còn chưa đóng nắp, gần như cùng lúc với lúc anh ta bổ nhào vào quan tài, có tiếng kêu khóc đau buồn thốt ra từ miệng anh ta: "A Mã...".

Tôi có thể hiểu cảm giác của anh ta, trong lòng tôi cũng ngấm cảm thấy đau xót. Sau khi Bố Dương Cổ gào lớn tiếng xong, còn chưa kịp hít thở được một hơi, đã nhắm mắt ngất đi luôn, đầu đập vào một góc quan tài.

Thấy thế Nạp Lâm Bố Lộc ôm lấy anh ta khóc thất thanh: "Bố Dương Cổ! A Mã cháu chết rất thâm... Nỗ Nhĩ Cáp Xích là một tên hèn hạ, thế mà dám chém đứt đôi thi thể của A Mã cháu, hãn chỉ đồng ý trả lại một nửa cho chúng ta! Một nửa thi thể còn lại hãn đem treo lên cổng thành như chiến lợi phẩm để khoe khoang...".

Gương mặt Bố Dương Cổ trở nên trắng bệch, cắn chặt răng thân thể khẽ run lên, tôi còn chưa bao giờ thấy gương mặt anh ta trở nên đáng sợ

như thế, nhưng chỉ cần nhớ đến gương mặt kiêu ngạo và đặc ý của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cả người tôi cũng muốn run rẩy theo.

Nạp Lâm Bồ Lộc đang khóc lóc âm ỉ đột nhiên nhìn thấy tôi đứng lẫn trong đám người, lúc ánh mắt của ông ta quét qua người tôi, tôi cảm thấy cả người lạnh lẽo, cảm giác sắp có chuyện xấu xảy ra từ từ dâng lên trong lòng.

"Nỗ Nhĩ Cáp Xích tuyên bố, nếu muốn đem một nửa thi thể còn lại về, thì phải...".

Đừng có nói, đừng có nói... Tôi thầm gào lên trong lòng, cơ thể cũng run lên.

"Dâng tặng... Đông Ca...".

Tôi cảm thấy lạnh, cả người như vừa bị dội cho một chậu nước đá, lạnh đến tận xương tủy.

Bố Dương Cổ từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào tôi, ánh mắt anh ta vừa mong chờ lại vừa vui mừng như thế, là sao? Không lẽ anh ta thật sự muốn làm theo như lời của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đưa tôi...

Không! Tôi lùi lại phía sau mấy bước, ý thức phản kháng mãnh liệt trong lòng dâng lên, tôi không muốn bị coi như một thứ đồ chơi để người ta tùy ý ném qua quăng lại: "Đừng hòng đưa tôi đến chỗ Nỗ Nhĩ Cáp Xích!".

Ánh mắt Bố Dương Cổ bất chợt trở nên lạnh lùng, Nạp Lâm Bồ Lộc cũng nhìn tôi với ánh mắt đầy chỉ trích, như là tôi vừa nói chuyện gì đó vô cùng đại nghịch bất đạo vậy.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, sau đó ra vẻ rất tức giận, trách móc: "Ông ta là kẻ thù giết cha của tôi! Làm sao tôi có thể ủy khuất bản thân để gả cho một kẻ ma quỷ đã giết chết A Mã của mình? Tôi - Diệp Hách Na

Lạp Bố Hi Á Mã Lạp, hôm nay ở đây thề với trời, sau này ai có thể giết chết Nỗ Nhĩ Cáp Xích báo thù cho A Mã tôi, tôi lập tức sẽ gả cho người ấy, tuyệt đối không đổi ý! Nếu làm trái với lời thề, sẽ như tấm ván này". Tôi rút con dao găm vẫn luôn mang theo bên người, dùng sức kiên quyết đâm mấy nhát vào cái bàn ở phía dưới.

Người Nữ Chân rất tin vào lời thề, bình thường bọn họ nói chuyện có vẻ tùy ý, nhưng sẽ không dễ dàng lập lời thề, một khi đã thề với trời, thì coi như đã trở thành một loại hứa hẹn và tín ngưỡng không thể dễ dàng vi phạm được. Quả nhiên là không ngoài dự đoán, khí thế oai phong凛冽 của tôi lúc này đã làm mọi người kinh ngạc, kể cả Bố Dương Cổ và Nạp Lâm Bố Lộc.

Nhìn thấy họ hàng trong dòng tộc bắt đầu nhỏ giọng thì thầm, liên tục gật đầu đồng ý với những gì tôi nói, ngón tay tôi mới nắm chặt lấy cánh tay của A Tế Na, hồi hộp đến mức trong lòng bàn tay đầy mồ hôi. Có trời mới biết được lúc này tôi có bao nhiêu lo lắng bao nhiêu sợ hãi.

Cũng may là tôi vốn biết trước Nỗ Nhĩ Cáp Xích cuối cùng sống rất thọ và chết trên giường của mình, nguyên nhân qua đời rất bình thường, ông ta không phải bị bất kỳ kẻ nào giết chết, cho nên tôi mới có thể nói ra lời thề ác độc đến thế, mà không cần lo lắng đến việc sẽ có ngày phải thực hiện lời thề của mình. Về chuyện này, tôi vẫn còn có chút thông minh để mà đùa giỡn được chuyện tương lai.

Lặng lẽ thở dài một hơi, tôi biết tạm thời tôi có thể không cần lo lắng đến chuyện bị thúc thúc ca ca ép gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Thậm chí là nhờ vào phúc của cuộc chiến liên minh chín bộ tộc, vị hôn phu chưa từng gặp mặt của tôi là Bố Chiếm Thái cũng bị bắt, đến bây giờ sống hay chết vẫn còn chưa rõ, nói theo một cách khác thì cuộc hôn nhân này, có thể nói là đã đi tong rồi. Tôi vừa mới quay trở về làm người tự do, nên sẽ không ngu ngốc mà nhảy vào trong chảo lửa hôn nhân chính trị đâu. Từ nay về sau, tôi

lại càng phải cẩn thận bảo vệ cuộc sống tự do của mình, không thể để người khác tùy ý sắp xếp được.

"Đông Ca!". Bố Dương Cổ xúc động bước tới chỗ tôi, tất nhiên là cũng bị mấy câu nói của tôi làm xúc động sâu sắc, "Huynh sẽ không ép muội phải gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích nữa, nhưng mà... Muội vẫn phải tự mình đi Phí A Lạp một chuyến", ánh mắt anh ta nhìn tôi đầy ân ý, "Huynh mặc kệ là muội dùng biện pháp gì, đi xin cô cô giúp đỡ, hay là... Tóm lại, muội nhất định phải mang được thi thể của A Mã về cho huynh!".

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hôn Lễ

Cách khoảng gần một năm, tôi liền đi dọc theo con đường cũ của Diệp Hách một lần nữa, yên lặng trở về thành Phí A Lạp.

Cảnh vật trong thành vẫn không thay đổi mấy, nhưng tâm tình, cũng đã thế lương hơn so với trước kia nhiều.

A Tế Na nhảy xuống xe ngựa trước một bước, vén màn xe lên, khi tôi khom người chuẩn bị xuống xe, mới đột nhiên phát hiện, đôi tay trắng nõn thon dài vén màn xe giúp tôi kia không phải của A Tế Na.

Đập vào mắt là một đôi mắt trong trẻo ôn hòa như ngọc như cũ, hệt như trong trí nhớ, tôi không khỏi nở nụ cười, khó chịu và buồn bực từ từ rơi hết trên đường đi.

Mặc dù chỉ trong thời gian 1 năm, rõ ràng Đại Thiên lại cao lên rất nhiều, trong ánh mắt đã có khí chất đàn ông. Nó cẩn thận đỡ tay giúp tôi đi từ trong xe ra, khi tôi chuẩn bị bước lên chiếc ghế nhỏ, đột nhiên nó khép tay ôm lấy thắt lưng tôi.

"Hoan nghênh về nhà, Đông Ca!". Hơi thở ấm nóng của nó phả vào sau tai tôi, khiến tôi không nhịn được cười ha ha. Tên nhóc này, thật sự không khác chút nào cả. Đột nhiên tôi có cảm giác cảm động vì gặp lại người thân, chỉ vì một câu 'hoan nghênh về nhà' của nó.

Sau khi xuống xe, nó tùy tiện nắm lấy tay tôi, tay nó vẫn mang theo cảm giác mát rượi, đến giờ cũng không thấy ấm. Tôi trộm mắt ngắm nó,

phát hiện ra tuy nó không nói lời nào, đôi mày cũng mang theo ý cười dịu dàng.

"Cô cô khỏe không?"

"Khỏe".

"Bát a ca khỏe không?"

"Khỏe".

"Đông Quả tử tử khỏe không?"

"Khỏe".

"Trử Anh..."

Đột nhiên nó dừng lại, mặt nhìn về phía tôi, tôi không ngẩng đầu nhưng cũng có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực của nó.

"Đều khỏe". Nó khẽ thở dài.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nó. Sau khi vỡ giọng, giọng nói của nó trầm thấp mang theo chất nhu hòa, giống như gió mát trong ngày xuân ấm áp, khiến cho người ta thấy thoải mái với sự mát mẻ khi nóng nực. Tôi nhìn nó cười: "Cậu khỏe không?"

Nó nháy mắt mấy cái, tay miết vào mặt mày, thái dương của tôi, cuối cùng nó thở dài, cười dịu dàng nói: "Muội có thể về thì chuyện gì cũng tốt".

Tôi cười ha ha, cảm giác lo lắng trong nhiều ngày hầu như hòa tan hoàn toàn trong nụ cười của nó, tôi khoác tay nó, cười hì hì nói: "Vậy sau này cậu phải đền cho tôi, tôi ngần ngại lâu ngày sẽ nhàm chán, nhàm chán lâu sẽ muốn quay về Diệp Hách..."

Thân thể trong ống tay áo căng thẳng, nó chậm rãi nói: "Ta sẽ không để muội thấy nhàm chán".

Phòng ở của Mạnh Cổ Triết Triết lớn hơn so với nơi ở ban đầu, là gian phòng có ba gian, cửa đầu phía đông là nhà bếp nhỏ, vạn tự kháng* trong phòng sớm đã được làm ấm. Tôi ngồi trên giường**, nhìn thấy tiểu Hoàng Thái Cực đã yên giấc từ lâu trong xe, Mạnh Cổ Triết Triết thấy mặt tôi ủ rũ, chưa kịp tán gẫu với tôi, liền khuyên tôi nằm xuống giường ngủ thêm.

*, ** vạn tự kháng: giường lò của người Mãn, xem ảnh cuối bài

Đến giờ Nỗ Nhĩ Cáp Xích chưa từng lộ diện, cũng không thấy bóng dáng của Trử Anh và Đông Quả cách cách, trong phòng chỉ có hai nha hoàn sai bảo, Mạnh Cổ Triết Triết nói Nỗ Nhĩ Cáp Xích cố tình phân phó cho tôi, sợ một mình A Tế Na chăm sóc không ổn.

Thời gian lên đèn tôi mới tỉnh, thật ra là do bụng trống trơn vì đói nên mới tỉnh lại. Vốn định tùy tiện lấp bụng bằng nhiều điểm tâm rồi tiếp tục queo đầu ngủ, nhưng A Tế Na nói cho tôi biết, tối nay trong nội thành có tiệc vui, Mạnh Cổ Triết Triết và tiểu Hoàng Thái Cực đều không ở trong phòng nữa, trên giường để lại một bộ đồ mới.

Nhìn thấy một thân trường bào sắc đỏ thắm kia, mặt tơ lụa, cổ áo và cổ tay đều dùng kim tuyến thêu vân chìm, sờ lên cảm giác mềm mịn như nước. Đầu tiên tôi cả kinh, trong lòng mĩa mai như một tảng đá lớn đổ xuống. Tôi vẫn còn sợ tiệc vui này có bẫy gì trong đó, được thiết kế để đợi tôi ngu ngốc nhảy vào.

Thừa lúc A Tế Na chày đầu giúp tôi, tôi lấy lại bình tĩnh, hỏi cô ấy: "Không biết là chuyện vui của ai vậy?"

"Nghe nói là cách cách của Thư Nhĩ Cáp Tề* bối lạc gia, không biết chú rể là ai". Tôi vừa nghe vừa nhẹ nhàng thở ra ngay tức khắc, da mặt căng cứng từ từ dần ra, cười một tiếng thật to.

*vị này là em trai của Nỗ Nhĩ Cáp Xích

"Xem ra ta thật là đúng dịp, vừa kịp đến xem náo nhiệt". Tôi còn rất tò mò với hôn lễ của người Mãn, bình thường từng thấy trong TV lúc chiếu phim nhà Thanh, chỉ cảm thấy cực kỳ náo nhiệt.

"Đẹp lắm! Cách cách". Nhìn vào mảnh gương nhỏ, A Tế Na đang chia tóc tôi ra, tất cả tóc cuộn lại trong lược được hất lên, chiếc lược ở sau đầu tét tóc lại, trên đỉnh chiếc trâm dát một đôi hoa mẫu đơn vàng lượn sóng, tôi không khỏi nhíu mày: "Ta không nhớ là có trang sức này".

"Đây là đồ Thục Lạc bồi lạc gia* thưởng trưa nay".

*đây là phong hiệu của Nỗ Nhĩ Cáp Xích

"Dung tục!". Lòng tôi không khỏi nảy sinh chán ghét, giơ tay tháo hai đóa mẫu đơn vàng quăng xuống đất.

A Tế Na than khẽ một tiếng, vội vàng chạy lên phía trước nhặt lên, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Tôi không lo quăng đi nó có hư hay không, quay đầu lại nhìn chính mình trong gương, vân đôi thúy kế*, má lúm đồng tiền như đào xuân, nhíu đôi mày ngài, toàn thân quý khí, cơn giận không khỏi bốc lên đầu, hai tay không chút do dự cầm lược chải loạn trên đầu.

A Tế Na bị hành động điên cuồng của tôi dọa sợ, đợi tôi xoa mái tóc dài ra sau mới bình tĩnh, kêu lên: "Cách cách, người làm gì thế?"

Tôi đứng dậy đi đến một bên, liền chậm rãi cúi đầu vào chậu đồng đựng nước lạnh, xóa sạch sẽ lớp trang điểm đẹp đẽ vừa rồi.

"Không cần sửa sang phiền phức, cô chỉ cần tết tóc tôi lại thành hai bím nhỏ là được". Liếc mắt nhìn thấy một đôi hài đế chậu* mới tinh, không

khỏi cười lạnh, một cước đạp bay chúng, "Tôi cũng không mang thứ đồ vứt đi này, thứ nhất tôi mang vào không đi được, thứ hai tuổi tôi còn nhỏ, không cần mặc mấy thứ đồ của phụ nhân".

*kiểu giày của phụ nữ người Mãn

"Cách cách!". A Tể Na bị tôi dọa sợ không ít, "Vậy được không? Mấy thứ đó đều do Thục Lạc bối lạc gia cố tình dẫn dò nô tài làm vậy..."

"Cô là nha hoàn của ông ta hay của tôi? Cô nghe lời ông ta, hay nghe tôi?". Tôi trừng mắt lạnh với cô ấy.

Được, bóng dáng Nỗ Nhĩ Cáp Xích tôi còn chưa gặp, nha hoàn của tôi đã bị ông ta ép buộc. Quả nhiên người đứng dưới mái hiên sao không thể cúi đầu, hiện giờ tình hình khiến cho tôi ngay cả thở mạnh cũng không thở nổi, ngày khác nếu ông ta tính toán với tôi, còn không phải là chuyện dễ dàng sao?

"Cách cách..."

"Chải đầu!". Tôi tức giận ngồi xuống, "Làm theo lời tôi nói, có chuyện gì nhất định tôi chịu thay cô!"

Ông ta là dao thớt, tôi là thịt cá! Chỉ tiếc con cá này là cá nóc mang theo kịch độc, cho dù nhất định bị người mổ, tôi tuyệt đối không để người ăn tôi có kết cục tốt.

Sớm biết một chuyến này chính là một mình xông vào đầm rồng hang hổ, chẳng qua chỉ là hai chữ 'liều mạng' mà thôi.

Thành Phí A Lạp chia làm ba phần là bộ thành, ngoại thành và nội thành, trong nội thành lại bố trí hàng rào gỗ, người bình thường ở trong nội thành, Nỗ Nhĩ Cáp Xích và đám phúc tấn của ông ta ở trong lớp hàng rào.

Tiệc cưới ban đêm làm ở ngoài hàng rào, trong nội thành có một ít thân quyến và ước chừng vài trăm thuộc hạ tham gia tiệc, tôi vốn định chuồn ra đi xem náo nhiệt, chỉ là Mạnh Cổ Triết Triết sợ tôi lộ mặt quá mức làm mất thể diện, lại kéo tôi vào cùng một chỗ tán gẫu với nhóm nữ quyến. Sau một canh giờ, thiếu chút nữa làm tôi buồn chết được...

May mắn là sau khi bà vú bé Hoàng Thái Cực đến, nói là bát a ca muốn gặp ngạch nương, lúc này mới giải quyết được nỗi buồn của tôi. Thời điểm tiểu Hoàng Thái Cực một tuổi đang bi bô tập nói, gương mặt trắng trắng tròn tròn, ngũ quan pha trộn giữa nét cương nghị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích và sự nhu hòa của Mạnh Cổ Triết Triết, thật sự là đứa bé kì lạ.

Cả đêm tôi phải dựa vào việc đùa với nó giết thời gian, trước đó nó có chút sợ người lạ khi gặp tôi, cho đến về sau, lại dùng bàn tay nhỏ nắm bím tóc nhỏ của tôi, dùng cái miệng nhỏ nhắn hồng hào hôn tôi, khiến cho đám phụ nữ cười vang.

"Đông Ca cách cách quả nhiên là quốc sắc thiên hương, ngay cả bát a ca của chúng ta cũng không cưỡng lại mị lực câu hồn kia". Người nói câu này chính là tiểu phúc tấn của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Nữ Hồ Lộ Thị, mặc dù mặt cô ta mỉm cười, nhưng ý lạnh trong lời nói ngay cả người ngốc cũng nghe ra được.

Vốn trong lòng tôi đã có một đám lửa, giống như con nhím bình thường thích xù lông tùy thời tùy chỗ chờ phản kích, lời này của cô ta hoàn toàn đánh vào nòng súng của tôi. Tôi thu nụ cười lại, đang định nổ súng, Mạnh Cổ Triết Triết lại đột nhiên đi đến trước mặt tôi, ôm Hoàng Thái Cực về, đồng thời giơ tay néo cổ tay tôi.

Chỉ thấy chân mày cô ấy nhíu lại, trong ánh mắt lờ mờ lộ vẻ bất đắc dĩ và thê lương, tôi vừa định mở miệng nói một câu lại nuốt về, rũ vai xuống một cách thất bại.

Nữ Hồ Lộ Thị rất đặc ý, Cỗ Đại ngồi đối diện cô ta thấy rõ ràng tất cả, lại không hé răng, chỉ rũ mặt xuống suy nghĩ, yên lặng cắn hạt dưa. Tôi biết mấy người này nghe được lời đồn, biết Nỗ Nhĩ Cáp Xích tạo áp lực cho Diệp Hách ép tôi phải đến, trong lòng cả đám ghen ghét tôi tuổi trẻ xinh đẹp, trước mặt trượng phu không tiện nổi cáu, nên cố tình gây khó dễ cho tôi như vậy.

Người Nữ Chân khác với người Hán, hôn phối của người Hán làm theo chế độ 1 chồng 1 vợ, mà hôn phối của người Nữ Chân lại xứng với danh thực 1 chồng nhiều vợ*. Nếu xét về địa vị mà nói, bất kể là đại phúc tấn hay chỉ là phúc tấn, đều là vợ, cũng hưởng thụ đãi ngộ chủ nhân giống nhau. Mà tiểu phúc tấn thì giống với thị thiếp của người Hán, địa vị trong nhà chỉ cao hơn so với nô tài tầm thường mà thôi.

*vụ chế độ hôn nhân Hán - Nữ Chân mình đã giải thích ở trong các chương 1(4) hay 1(5) gì đó, các bạn chịu khó lật lại nhé

Nữ Hồ Lộ Thị là tiểu phúc tấn, lấy thân phận của cô ta, theo lý thì cho cô ta 10 lá gan cũng không dám đối lập với tôi. Ánh mắt tôi lướt qua, thờ ơ xoáy vào mặt Cỗ Đại, nhất thời tỉnh ngộ.

Chỉ bằng trình độ này cũng dám đả kích tôi?

Tôi không khỏi âm thầm cười lạnh, thật sự là một đám phụ nữ ngu xuẩn nhàm chán cực điểm! Lại ghé mắt nhìn Mạnh Cổ Triết Triết, tôi chỉ thấy cô ấy đáng thương, chín bộ liên chiến ở tiền tuyến, bởi vì liên quan đến Diệp Hách, ắt phải khiến cho cô bị thất sủng trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cũng may cô ấy đã sinh một đứa con cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nếu không tình trạng càng khó hình dung hơn.

Hít một hơi thật sâu, tôi chậm rãi đứng dậy, híp mắt cười yếu ớt: "Cô cô, trong phòng này có mùi tỏi, vẫn là con ra ngoài hít không khí, không sẽ bị hun khói đến chết mất". Cũng không đợi mấy người đó phản ứng như

nào, tôi ba bước như hai lách ra khỏi phòng, thừa dịp đêm đen lách vào một chỗ uốn khúc của hành lang.

"Ha ha ha!". Hướng về bầu trời đêm đen kịt một mảng, tôi lớn giọng cười lạnh ba tiếng, mượn chuyện này để phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

Cũng may từ trước đến nay tôi theo trường phái sống vô tư, bằng không trong viện phúc lợi trẻ em nhiều năm như vậy, ngay cả những khúc mắc trong lời nói cũng không nhìn ra thì sớm đã trở thành người tự kỉ có vấn đề rồi. Hừ, muốn đánh nhau với tôi, không có cửa đâu!

"Ha...". Trong đêm có tiếng cười cợt chế giễu không rõ ràng.

Tôi sửng sốt, có ai đó trốn ngoài chỗ ngoặt của hành lang giống tôi vậy? Quay đầu nhìn về phía chỗ đèn đuốc sáng trưng, phòng hi bên kia đang có tiếng người ồn ào náo nhiệt, cũng không có ai đi đến đây...

"Ai đang ở đó vậy?"

"À". Lại là một tiếng cười khê thảm nhiên. Tôi cũng không sợ ma, trên thực tế bản thân tôi không phải là ma sao? Đang định tái mặt giận quát, lại có một bóng người lão đảo đi đến từ hòn giả sơn ở đầu kia.

"Ai?". Trời rất tối, tôi không nhìn rõ mặt người kia, chỉ có thể dựa vào hình dáng cao lớn mà đoán đó là một người đàn ông, trong tay còn cầm theo một bình rượu, tám phần là uống rượu, mơ hồ nên mới xông vào đây.

"Người là ai?". Tôi không nhìn rõ hẳn, hẳn cũng không thấy rõ tôi, huống chi trong giọng nói của hẳn rõ ràng đã có bảy phần men say.

Tôi nghĩ ngợi, không muốn nói thẳng thân phận của bản thân, vì thế cố ý thông báo nhũ danh mà chỉ có người thân mới biết: "Tôi là Đông Ca".

"Đông Ca?". Hấn cúi ngoạ đầu cả buổi, bỗng nhiên thở dài, lão đảo ngòi xuống ghế đã chỗ hành lang, lại ngửa đầu uống một ngụm rượu.

Tiếng rượu lắc lư trong bình nghe rất rõ trong đêm: "Người là nha đầu phòng nào? Há?". Hấn đột nhiên vươn tay đến, lúc tôi còn chưa kịp tránh né, đột nhiên nắm lấy tay tôi, dùng sức kéo tôi vào trong lòng, mạnh mẽ đè tôi ngồi xuống đùi phải của hấn.

Ghê tởm! Mùi rượu toàn thân! Tôi không chút do dự giơ chân, đầu gối đập vào đũng quần hấn.

"Ồi!". Hấn đau đớn kêu lên một tiếng, thân mình chấn động, đau muốn gập thắt lưng, vò rượu trong tay rơi xuống đất vỡ nát. Tôi nhân cơ hội tránh khỏi người hấn, lại không chạy xa, đứng cách đó 7, 8m lạnh lùng dõi theo hấn: "Muốn mượn rượu làm chuyện điên rồ, người tìm lầm người rồi".

"Người...". Hấn thở dốc, cong người hướng về tôi.

Tôi lui về phía sau 2 bước, lạnh lùng nói: "Tốt nhất người đừng lộn xộn, nơi này cách phòng tân hôn không xa, nếu ta lớn tiếng hét chói tai, chắc chắn sẽ kéo đến một đám người".

"Người...Không phải nô tài?". Hấn trầm giọng hít thở, chậm rãi đứng thẳng dậy, tôi cũng không kiêng dè, giữ vững phản kháng không sợ sệt nhìn hấn. "Người là cháu gái của Nỗ Nhĩ Cáp Xích? Con gái? Phúc tấn?". Hấn cứ đoán từng người, tất nhiên đã biết tôi không phải là một tiểu nha đầu bình thường.

"Cũng không phải". Tôi phất tay, "Người đi về đi. Nơi này không phải là chỗ người nên ở, muốn uống rượu thì ra ngoài đại sảnh uống!".

Hấn hờ hững, vẫn không nhúc nhích gì trong bóng đêm yên tĩnh thâm trầm, như một con gấu chó say giấc ngủ đông.

"A ha ha...". Hãn bỗng nhiên nở nụ cười trầm thấp, tiếng cười càng ngày càng to, đến mức cười như phát điên: "Quả nhiên...Nơi này đúng là nơi ta không nên ở! Ta vốn không nên ở đây! Ta vốn không nên ở chỗ này! Ta vốn cmn không nên ở chỗ này!".

Đột nhiên hãn phát lực, khí thế kinh người đi thẳng về phía tôi, tôi chỉ kịp kêu lên một tiếng, đã bị hãn bịt kín miệng, trời đất quay cuồng một hồi, tôi phát hiện ra đã bị hãn đè lên mặt đất, hãn cười lạnh: "Ngay cả một tiểu nha đầu nhà Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng dám châm chọc ta, hừ hừ, xem ra ta thật sự là anh hùng mạt lộ*, khốn cùng thất vọng..."

*người bị ép đến cùng đường

"Ừm ừm...". Tôi liều mạng giãy giụa, hai chân bị hãn đè chặt bất đắc dĩ. Đáng chết, với thân thể 11 tuổi của tôi mà nói, căn bản không chống lại sức hãn được. Chết tiệt, hãn cậy mạnh, đừng nói 11 tuổi, cho dù tôi 20 tuổi cũng không mấy may làm gì được hãn.

"Tốt nhất người ngoan ngoãn đừng kêu, nếu không...trước khi người kêu thành tiếng, ta có thể dễ dàng bẻ gãy cổ người". Nghe khẩu khí của hãn đã hơi buông lỏng, tôi vội gật đầu không ngừng. Hãn cười lạnh lùng, chậm rãi buông bàn tay che miệng tôi ra, thoải mái kéo tôi dậy từ dưới đất lên, chỉ là tay phải của hãn vẫn bóp cổ tôi, ngón tay cứng như sắt siết đau cổ tôi.

"Giỏi, rất nghe lời...". Hãn cười mập mờ, miệng phả ra hơi rượu nồng đậm, khiến tôi ghê tởm một hồi: "Nói cho ta biết người rốt cuộc là ai?"

Tôi làm bộ dáng giả vờ thuận theo, không dám đối nghịch hãn lần nữa: "Ta là Đông Ca cách cách..."

"Cách cách...Được rồi, là một chủ tử. Người là con gái của Nỗ Nhĩ Cáp Xích hay là con gái của Thư Nhĩ Cáp Tề? Hừ, không liên quan, là con gái của ai cũng không liên quan...". Hãn dùng tay trái nhẹ nhàng hất mái tóc hỗn loạn của tôi ra, đột nhiên kinh ngạc, trong đôi mắt mông lung vì

men say phát ra vẻ kinh diễm: "À, không nghĩ ra...trong tộc Ái Tân Giác La lại có người tuyệt sắc như thế...Đông Ca! Đông Ca...Sớm biết có người, hà cớ gì ta còn bị bắt cưới Ngạch Thật Thái? Chẳng qua...Không liên quan, dù sao cưới một người cũng là cưới, hai người, ba người cũng giống nhau..."

Trong lòng tôi cả kinh, con gái của Thư Nhĩ Cáp Tề là Ngạch Thật Thái, là tân nương tối nay...Chẳng lẽ...người này chính là...

"Đàn ông thật sự là động vật có lòng tham không đáy!". Tôi hừ lạnh khinh thường, tuy rằng biết rõ giờ phút này đắc tội với hắn, chỉ sợ sẽ dẫn đến bạo lực điên cuồng, nhưng vừa nghĩ đến lời hắn vừa nói, cơn giận tôi chạy thẳng lên não, có gì cũng đành vậy. "Đồ trong bát người còn chưa nuốt xuống, đã nhớ thương thứ trong nôi, người cẩn thận không bị nghẹn chết cũng bị no chết!"

Lực tay trên cổ tăng thêm, suýt chút nữa tôi không thở được. Quả nhiên là nhục nhã mà! Đều do cái miệng này làm hại.

"Ai? Ai đang ở đó?". Sau ngọn giả sơn có ngọn đèn yếu ớt thoáng qua một cái, tôi vừa há miệng, đã bị hắn dùng lực bịt lại. Lúc này hắn đột nhiên hoảng sợ, bối rối nhưng vẫn dùng một tay bịt mũi tôi. Tôi ra sức giãy giụa đá đáp lung tung, đến mức hai má đỏ bừng, chỉ cảm thấy khí bẩn trong lồng ngực đi ngược lên đầu, cả người lơ mơ, trước mắt bắt đầu xuất hiện những bóng dáng chông chát.

"Người nào..."

"A..."

"Buông nàng ra..."

Giọng nói liên tiếp như cách rất gần, lại như cách rất xa. Dường như lâu gần cả thế kỷ, lực mạnh đè miệng tôi cuối cùng cũng biến mất, tôi hít

vào một hơi khí trong lành dài nhất từ trước tới nay. Lúc này, tôi ý thức được bản thân vừa trở về từ một vòng quỹ môn quan...

"Đông Ca! Đông Ca! Mọii tỉnh rồi! Tỉnh rồi!". Có người gọi tên tôi, nhẹ nhàng vuốt hai má tôi.

Hơi mở mắt ra, đập vào mi mắt là gương mặt quen thuộc, mắt sáng như sao, mày kiếm, anh khí bừng bừng. Tôi chớp mắt mấy cái, cuối cùng xác nhận đúng là nó.

"Khụ, đã lâu không gặp". Suy nghĩ thật nhiều câu, cuối cùng lại không nghĩ bật ra câu nói như vậy.

Tất nhiên Trử Anh cũng ngẩn ra, nhìn tôi chăm chăm một lúc lâu, bỗng nhiên thở ra thật nhẹ, ôm tôi vào trong lòng: "Làm ta sợ muốn chết! May mà mọii không sao!".

Mũi của tôi đặt trong ngực nó, cảm giác bị ép lại, không hỏi nói một cách rầu rĩ: "Này, mau thả ra, không thở được". Nó sợ tôi bị khó thở, vội buông tay ra.

Tôi duỗi duỗi tứ chi, ngoại trừ trên cổ có chút đau, tất cả đều ổn. Kể vừa rồi đánh tôi đã bị thị vệ trói tay sau lưng, chỉ trằm mặt đứng bất động ở chỗ ngoặc hành lang, thông qua ánh nển yếu ớt của đèn lồng, tôi nhìn hẳn, chẳng qua chỉ hơn 30 tuổi, mặt dài, mắt xếch, mũi đoan miệng chính, dáng vẻ có vài phần tuấn tú.

Trử Anh thấy tôi đánh giá tên đó, lăm bằm hai tiếng, lạnh nhạt nói: "Bố Chiếm Thái, người cho là người là con rể của ngạch kỳ khắc* của ta thì ta không có cách bắt người sao? Hôm nay người làm nhục Đông Ca, ta thấy ngay cả ngạch kỳ khắc của ta cũng không bảo vệ được người". Nó dừng một lát, phất tay: "Dẫn hẳn đi, lát nữa giao cho a mã xử lý!".

*Ngạch Kỳ Khắc: tiếng Mãn phát âm là ecike, có nghĩa là thúc thúc

"Khoan đã!". Tôi vội kêu to. Thị vệ áp giải dừng bước chân lại, tôi tập tễnh đi qua đó, hỏi hăn: "Người là Bồ Chiếm Thái?"

Thấy tôi tỉnh lại, hăn vẫn nhếch môi, cúi đầu không nói, bây giờ nghe tôi hỏi hăn, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời nhìn tôi.

"Người là đệ đệ Bồ Chiếm Thái của Ô Lạp Mãn Thái bối lạc?"

"Đúng thì sao? Tuy ta là bại tướng, nhưng cũng không chịu sự vũ nhục của người, là anh hùng hào kiệt thì hãy cho ta ra đi một cách thống khoái đi!". Trên mặt hăn hiện ra sự quật cường cương nghị, khóe miệng rũ xuống, lộ ra sự coi thường.

"Bồ Chiếm Thái...". Tôi thì thầm gọi tên hăn một lần. Hóa ra mặt mũi hăn như vậy. Nếu chín bộ không đánh nhau trên núi Cổ Lạc, chỉ sợ giờ phút này tôi đã bị ép gả làm vợ hăn rồi? Tưởng tượng đến lời hăn vừa mới nói: "Cưới một người cũng là cưới, hai người, ba người cũng như nhau", tôi không khỏi cảm thấy may mắn.

May mắn...may mắn...

Tay xoa ngực, tôi không khỏi có cảm giác may mắn, hăn thấy tôi nhìn hăn có chút đăm chiêu, vẻ mặt vốn uy vũ bất khuất ngạo nghễ bắt đầu có chút xao động, hăn đột nhiên giãy giụa, kêu lên: "Đông Ca cách cách! Xin hãy gả cho ta, ta, Bồ Chiếm Thái thề cả đời đối đãi nàng..."

Tiếng 'chát' giòn tan, là Trử Anh cầm roi ngựa trong tay, hung hăn quất một roi lên mặt hăn.

Lăn đỏ lập tức hiện lên cằm hăn.

"Dệt xuân thu đại mộng* của người đi!". Trử Anh hung hăng nói, đay mắt ẩn chứa sự hung ác khiến tôi thấy không quen. "Chỉ mình người, cũng muốn đoạt Đông Ca?". Nói xong lại quật rào rạt hai roi nữa.

*thành ngữ, chỉ ý tưởng không thực tế

Tôi nhìn không nổi nữa, nhanh chóng nói: "Vậy thì sao? Vốn hẳn đã từng có hôn ước với ta...". Trử Anh đờ ra. Tôi không để ý đến nó, nghĩ đến mục đích a mã nó triệu tôi đến lần này, tôi cố ý không giữ mặt mũi cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thân nhiên nói với Bố Chiêm Thái: "Ta họ Diệp Hách Na Lạp, tên của ta là Bố Hỉ Á Mã Lạp".

Vẻ mặt Bố Chiêm Thái nhanh chóng thay đổi, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là vui sướng, cuối cùng trong đôi mắt hẳn dần dần ảm đạm đi, bả vai căng lên run nhè nhẹ. Tôi biết tất nhiên hẳn đã đoán ra được tôi là cách cách của Diệp Hách, giờ phút này lại xuất hiện trong thành Phỉ A Lạp, rốt cuộc có nguyên nhân gì phía sau...

So với tôi hẳn hẳn càng hiểu một người đàn ông có dục vọng chiếm giữ vô lý và mãnh liệt như thế nào! Giống hệt như lời nói và hành động vừa rồi của hẳn!

Tôi cười lạnh, toàn thân bị một loại cảm giác bi ai chua xót và thân nhiên bao phủ - trong thế giới bất bình đẳng ở đây, là một nữ tử nhu nhược không có năng lực phản kháng, chẳng lẽ rốt cuộc tôi không được tự do vô tư hít thở sao?

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Giăng Co

"Hắt xì ~"

Mỗi mệt lan khắp người, tôi rón ra rón rén đẩy cửa phòng ra. Lúc này đã đến giờ Sửu, theo phép tính của hiện đại, cũng đã gần rạng sáng. Đã bị dày vò cả đêm, thể xác và tinh thần sớm đã mệt mỏi lại còn bị Trử Anh giữ chặt trong phòng của nó, đợi cho đến khi đại phu đến chẩn đoán không sao, cuối cùng nó mới thả tôi về nghỉ ngơi.

Tên nhóc này, tính nết bướng bỉnh cộng thêm bá đạo, lại không có chút tốt bụng nào hết.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, A Tế Na hẳn là đã ngủ say, tôi sợ đánh thức cô ấy, cho nên lúc đi qua gian ngoài bước chân cực kỳ khẽ khàng. Nhưng ai biết lúc sai bước vào phòng, bởi vì chân yếu không có lực, lại không cẩn thận vướng vào cánh cửa, tôi gần như ngã úp sấp vào cửa.

Nhìn vào giá gỗ duy nhất trên vạt tự kháng kia chỉ có một bóng người xoay người nhóm dậy, tôi quỳ rạp trên đất chịu đau, trong lòng lại thấp thỏm, sao A Tế Na không ngủ trên giường lò, lại ngủ trên giường tôi?

"Nàng đã về rồi?". Đang nghi hoặc, một giọng nói vang lên, trong ngữ khí miễn cưỡng lộ ra vẻ mỉa mai, ngạc nhiên hơn đó lại là giọng nói đàn ông, tôi sợ đến mức thân thể vừa đứng dậy trên mặt đất lại ngã âm xuống.

"Phì". Người nọ cười khẽ, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn đánh đá lửa, thấp sáng đèn: "Ta chờ nàng rất lâu, sao lại muộn như vậy?"

Ánh nển sáng chập chờn, chiếu lên mặt hần, tôi hít một hơi khí lạnh, lòng khê rơi xuống - Nỗ Nhĩ Cáp Xích!

"Sao vậy? Nhìn dáng vẻ của nàng hết như là thấy ma. Ta đáng sợ như vậy sao?". Ông ta đứng trước mặt tôi, liếc mắt từ trên cao nhìn xuống, ánh ngược của ánh nển màu vỏ quýt ở trong mắt ông ta, lúc này thoát nhìn ông ta giống như một con sói.

Tôi xoay người ngồi dậy, sau đó lão đảo vịn mép giường đứng thẳng chân, hơn nữa còn có ý trụ lại hai chân đã sớm nhũn ra của mình, cố gắng không để nó run.

"Sao cô phụ* lại đến đây?". Tôi cố gắng trấn tĩnh, lưng dựa vào tường, hít sâu.

*chồng của cô cô gọi là cô phụ - nghĩa là dượng

"Cô phụ?!". Nỗ Nhĩ Cáp Xích vừa buồn cười vừa trừng mắt nhìn tôi: "Ai cho nàng gọi như vậy?"

"Không đúng sao? Ngài không là dượng của ta...". Tôi giả vờ mỉm cười ngây thơ một cách rạng rỡ, lại bị ông ta bất chợt nắm lấy cằm tôi. Đau quá! Dường như ông ta muốn bẻ gãy xương cằm tôi, ra tay không lưu lại đường sống.

"Cô phụ? Hừ!". Ông ta kề sát vào tôi, ánh mắt như muốn ăn thịt người: "Người Nữ Chân chúng ta không giống với người Hán, sẽ không quan trọng mấy chuyện cấp bậc lễ nghĩa và vai vế vô dụng này. Cho nên, Đông Ca, nếu nàng muốn dùng cách xưng hô này để áp chế ta, căn bản là đã nhầm biện pháp rồi..."

Tôi cắn răng nhịn cơn đau xuống. Tất nhiên tôi biết những điều ông ta nói có lý, chuyện thông hôn* của người Nữ Chân xét theo quan niệm đạo đức của người hiện đại căn bản là thuộc loại loạn luân, có đôi khi chuyện

vai vế loạn xạ này khiến tôi chỉ còn cách trở mắt đứng nhìn - trong quan niệm của đàn ông ở đây, cô cháu cùng gả cho một người, căn bản là một chuyện bình thường. Phải biết rằng đại phúc tấn Cỗn Đại hiện giờ vốn là vợ của anh họ của ông ta, hơn nữa đã từng sinh một đứa con - sau khi chồng của Cỗn Đại chết mới tái giá với Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

*thời cổ đại, ở một số dân tộc thiểu số nằm ngoài trung nguyên có tục lệ sau khi chồng của người phụ nữ chết, cô ấy phải tiếp tục lấy anh/em/chú/bác của người đó làm chồng tiếp =."

"A...", Tôi đau đến mức xuýt xoa, nước mắt trong hốc mắt rơm rớm, lại cố cắn răng...

Quạt cường chống lại thì sao? Được! Vậy cứ nhìn đi, trừ khi ông giết tôi, nếu không...tôi tuyệt đối không thỏa hiệp nhận thua. Đơn giản tôi rất rõ ràng, nếu tối nay tôi lộ ra sự lo lắng và kiêu kỳ, tôi sẽ thua hai bàn tay trắng!

Sau ba phút giằng co, cuối cùng tay Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng thả lỏng, ngón tay đi dọc từ cằm tôi xuống, lướt qua cổ tôi. Loại cảm giác kì dị khi da thịt chạm nhau này, khiến cho da mặt tôi nổi lên gai ốc. Tay ông ta cứ vuốt ve lặp đi lặp lại trên cổ mềm của tôi, khiến tôi sinh ra cảm giác ghê tởm mãnh liệt.

Đang định buông lời châm chọc, đột nhiên ông ta trầm giọng hỏi bên tai tôi: "Hôm nay tình cờ gặp Bồ Chiếm Thái?"

Tôi ngẩn ra. Ông ta biết? Ông ta biết rõ ràng?! Tôi vốn tưởng rằng ông ta không biết...Nói như vậy, sau khi ông ta nghe nói chuyện này rồi mới đến tìm tôi? Như vậy, Bồ Chiếm Thái...bây giờ sẽ thế nào? Sẽ bị trừng trị một cách nghiêm khắc đến mức nào?

"Hư...". Tôi hít thở, bờ môi ẩm ướt lại mê hoặc bao phủ cổ tôi, răng nanh sắc nhọn đâm vào thịt tôi.

Ông ta đang làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn uống máu tôi? Tôi không biết là đàn ông còn có cách thân mật cỡ quái như này! Vết lằn bị Bồ Chiếm Thái bóp trước kia bị ông ta gián tiếp mút cắn khiến tôi đau đến mức muốn hét lên chói tai.

"Tập trung vào...ta không thích ai thất thần khi nghe ta nói chuyện...". Ông ta khàn giọng, một tay ghì chặt lưng tôi, một tay mở cổ áo tôi ra, bờ môi trượt đi, dừng ở xương quai xanh của tôi.

"Khụ...". Cơ thể tôi chiến đấu mãnh liệt.

"Đợi nàng suốt 1 năm, cuối cùng cũng đợi đến lúc nàng tròn 11 tuổi". Hơi thở ông ta càng ngày càng nặng nề, thấp giọng thờ dài: "Đừng sợ, sớm muộn gì nàng cũng sẽ là người của ta...Đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Tiểu nha đầu ngây ngô...". Ông ta khẽ cười xoa mặt tôi: "Ta dạy nàng cách lấy lòng đàn ông như thế nào".

Ông chú biến thái ghê tởm đáng khinh! Đáy lòng tôi thầm mắng.

Sớm biết chẳng qua một kiếp này, từ lúc Bồ Dương Cổ muốn tôi đến thành Phí A Lạp tôi chỉ biết, câu hản nói với tôi bây giờ lớn vờn quanh tai tôi - "Ta mặc kệ mọi dùng cách gì, phải đi xin cô cô giúp đỡ, hay là..."

Từ 'hay là', chắc là chỉ cách bây giờ đây? Bồ Dương Cổ không nói thẳng hàm ý ra thôi.

Tôi cũng không sợ chuyện mình sắp phải đối mặt, chỉ đau lòng vì thân thể Đông Ca còn nhỏ - thân thể này chỉ mới 11 tuổi, tính thêm tuổi mẹ nữa cũng chỉ khoảng 12, 13 tối, còn chưa tốt nghiệp bậc tiểu học ở thời hiện đại, lại phải chịu sự cưỡng bức bừa bãi không thuộc về mình. Nỗ Nhĩ Cáp Xích nảy sinh ham muốn không an phận với thân thể non nớt này, khiến cho trong lòng tôi ghê tởm như ăn phải ruồi bọ, có lẽ ông ta cũng không thèm để ý đến tuổi của Đông Ca, yên tâm thoải mái hưởng thụ, trong thời

đại của ông ta mà nói thì đây là sự sung sướng bình thường, tôi lại không thể!

Tôi không có cách nào chịu đựng sự xâm hại đối với thiếu nữ chưa thành niên!

"Tránh ra!". Cuối cùng khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng động thủ xé rách vạt áo trước ngực tôi, tôi lớn tiếng hét âm lên, "Ghê tởm muốn chết!". Tôi điên lên dùng tay cào ông ta, dùng chân đá ông ta, có thể nói hoàn toàn giống hệt như hình tượng lưu manh vô lại. Nỗ Nhĩ Cáp Xích không nghĩ tôi sẽ kịch liệt phản kháng ông ta như vậy, giờ tay bắt lấy hai tay đang múa may của tôi, lại bị tôi hung hăng cắn một miếng vào cổ tay.

"Đáng chết!". Ông ta nổi giận gầm lên một tiếng.

Tôi có chết cũng không buông ra, cắn đến mức răng mỗi nhừ, nước mắt ồ ạt trào ra. Chỉ là một cô gái nhỏ 11 tuổi, bất kể thế nào cũng không thể so với sức lực của một võ phu* hơn 30 tuổi đang lúc tráng niên, hệt như tôi không có cách nào chống lại Bồ Chiếm Thái, tôi càng không có cách nào đấu sức với Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

*con nhà võ

Nỗ Nhĩ Cáp Xích dùng sức vung tay, tôi liền bay ra ngoài, cột sống đập mạnh vào cạnh bàn trên giường, phát ra tiếng 'ầm' giống như tiếng động đất, cái bàn bị lung lay, tôi ngã ra, lại ngã từ trên giường xuống đất.

Đau, đến mức không hình dung được!

Thân thể đau đến mức cực đại, giống như không còn cảm thấy loại đau nào như này! Tôi muốn khóc, nhưng khóc không được, chỉ có thể cuộn lấy thân thể, tay chống vào xương sống sau lưng, mặt méo xệch, cười ha ha.

Thật ra tôi muốn khóc, muốn lớn tiếng kêu đau, chỉ là tiếng cuối cùng bật ra từ trong miệng, lại trở thành tiếng cười còn khó nghe hơn tiếng khóc.

Tất nhiên Nỗ Nhĩ Cáp Xích bị bộ dạng quý dị của tôi hù dọa, sau khi ông ta sửng sốt trong 3 giây, đột nhiên sai bước chạy đến, xoay người ôm lấy tôi.

"Ha ha...ha...". Tôi đau đến mức cơ thể run rẩy, nước mắt tràn ngập trong hốc mắt, tôi ngửa đầu quật cường không cho nó rơi xuống.

"Người đâu, người đâu...", ông ta ôm tôi lao nhanh ra khỏi phòng, một cước đá văng cửa lớn đang khép hờ, găm lên giận dữ ngoài sân: "Truyền thầy thuốc cho ta! Mau truyền!"

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thăm Bệnh

Lần bị thương này, tôi hôn mê khoảng 3 ngày, trong lúc hỗn loạn dường như nghe được tiếng khóc bi thương của Mạnh Cổ Triết Triết quanh quần bên tai.

Sau khi tỉnh lại tôi mới biết mình thất lạng mình bị thương, một thời gian dài sau này chỉ có thể tựa vào tấm đệm mềm để dưỡng thương. Vì sợ tiểu Hoàng Thái Cực đùa giỡn làm phiền tôi nghỉ ngơi, tôi được chuyển ra phòng ở của Mạnh Cổ Triết Triết, đến ở một gian nhà nhỏ mé phía đông. Mạnh Cổ Triết Triết lo tôi cứ nằm sấp bất động, lâu ngày sẽ bị tức ngực gây tổn thương, liền sai một vú già chuyên môn hầu hạ tôi xoay người, mặt khác lại điều nha hoàn Hải Chân hầu bên cạnh cô đến lo lắng chuyện ăn uống hằng ngày của tôi.

Tôi cảm thấy kì quặc, chờ đến lúc không có ai bên ngoài, liền hỏi Hải Chân, A Tế Na đâu rồi? Ban đầu cô ta còn ậm ậm ừ ừ không chịu nói, sau này tôi đoán chừng, cuối cùng lờ mờ biết được, sau khi chuyện xảy ra Cồn Đại khiển trách A Tế Na hầu hạ không chu đáo, đánh cô ấy 20 roi, sau đó giam tại phòng chứa củi.

Tôi âm thầm thở dài, biết rằng chuyện này tuy đánh A Tế Na nhưng thật ra là đánh đòn phủ đầu tôi - bà ta oán hận buổi tối ngày hôm đó A Tế Na bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích sai khiến, mới khiến cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích có cơ hội thừa dịp. Thật ra sao có thể trách A Tế Na? Cô ấy mới chỉ là một tiểu nha đầu, sao có khả năng phản kháng Nỗ Nhĩ Cáp Xích chứ? Cho dù là bản thân Cồn Đại, ở trong cơ chế nam quyền tối cao này, cũng không dám cãi lời trượng phu của mình chút nào.

Từ sau khi đêm đó qua đi tôi không gặp lại Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nhưng thật ra sau ngày tôi tỉnh lại Trử Anh từng đến thăm tôi một lần, lại chỉ đứng ở cửa nhìn tôi ngẩn người. Đôi mắt đỏ vằn máu, gắt gao nhìn thẳng tôi, sâu trong ánh mắt xen lẫn sự phức tạp vô cùng, đời này đó là ánh mắt sâu tối âm trầm đáng sợ nhất, khó hiểu nhất tôi từng gặp.

Nó cứ đứng ở cửa cả một buổi chiều, không nói không rằng, cũng không bước qua bậc cửa thấp kia. Rồi sau đó, khi tôi thật sự không chịu nổi nữa, sai Hải Chân mời nó vào, nó đã quay đầu đi rồi.

Sáng sớm hôm sau, nó liền theo Nỗ Nhĩ Cáp Xích đi đến nước Minh, dâng cống phẩm cho thiên triều.

Đại Thiện là người cuối cùng đến thăm tôi.

Lúc nó đến đã là cuối ngày, Hải Chân định thu xếp cho tôi nghỉ ngơi, nó lại đi vào không một tiếng động.

Tôi thấy trên người nó mặc một chiếc áo choàng da ngấn màu than chì, trên vai có bông tuyết đọng, lại không khoác áo choàng, vẻ mặt lạnh như tuyết, không khỏi có chút đau lòng, oán trách: "Tuyết rơi bên ngoài? Sao không mặc ấm chút, cậu không để tâm, chẳng lẽ ngay cả người bên cạnh cậu cũng vô tâm sao?"

"Khỏe không?". Nó không trả lời tôi, chỉ ngồi ở ghế tròn cách rất xa, lẳng lặng nhìn tôi. Tuy rằng trong phòng có lò sưởi ấm áp, chỉ là vẻ mặt nó lại luôn lộ ra vẻ tái nhợt, không có chút huyết sắc.

"Cậu làm sao vậy?". Bỗng nhiên không quen lăm với dáng vẻ mới lạ này của nó, trước kia lúc không có ai nó cũng đâu có khách sáo như vậy. Tôi vỗ vỗ chỗ bên cạnh, bắt chuyện với nó: "Lại đây ngồi bên này, trên giường ấm áp..."

Nó nhìn tôi kín đáo, khóe miệng giật giật. Tôi không nói lời nào, chỉ bướng bỉnh nhìn thẳng nó, không e dè, cũng tuyệt đối không né tránh. Nó hơi hơi nhún vai, cuối cùng cũng theo ánh nhìn chăm chú của tôi đứng lên đi về phía bên này.

"Tiểu tử thôi!". Tôi tức giận dấm vào ngực nó, "Biết rõ tôi không thể nhúc nhích, chẳng lẽ còn phải để tôi mời cậu, cậu mới chịu lại đây?". Trên người nó chứa khí lạnh như băng, mới đến gần, tôi không kịp lòng được rùng mình một cái.

"Lạnh không?". Nó khẽ hỏi tôi.

"Câu này tôi nên hỏi cậu mới đúng".

Nó nở nụ cười thản nhiên: "Còn đau không?"

Tôi mỉm cười lắc đầu. Đột nhiên trong đồng tử của nó bỗng co lại, nhìn tôi với ánh mắt thương tiếc. Theo ánh mắt nó, tôi cúi đầu, nhìn dấu vết dưới cổ áo đang có chút rộng mở của mình - đó là...vết hôn Nỗ Nhĩ Cáp Xích tạo ra.

Tôi biết có lẽ nó hiểu lầm chuyện gì, vội xấu hổ kéo cổ áo lên, che vết bầm, nhưng không ngờ bị bàn tay run rẩy lạnh như băng của nó ngăn lại.

"Đau không?".

"A". Tay nó lạnh như tuyết, da thịt ấm áp bị đầu ngón tay nó đụng đến tê rần vì lạnh. Tôi thấy nó rút tay về một cách kích động, vội nở nụ cười: "Không đau! Không đau! Thật sự, một chút cũng không đau..."

"Đông Ca...". Nó gọi tên tôi một cách bi thương, trong ánh mắt dày đặc sự tuyệt vọng.

Tôi cả kinh, nhưng lại thốt lên: "Không phải...không phải như cậu nghĩ!". Tôi cũng không biết làm sao, nhìn thấy vẻ mặt bi thương bất lực của nó, giống như đang chỉ trích tôi, liền không khỏi kích động lên: "Tôi..."

Nó im lặng nhìn tôi, dường như cố vũ tôi tiếp tục nói.

Tôi nuốt nước miếng, giơ hai ngón tay ra vẻ khoa trương cười nói: "Tôi cam đoan, tôi tuyệt đối không làm mẹ kế chiếm tiện nghi của cậu"

Nó trừng mắt nhìn tôi, đôi mắt đen láy.

Lúc nó im lặng ra vẻ kháng nghị, cuối cùng tôi cũng buông tha không đùa nó nữa, nghiêm túc nói: "Cậu yên tâm, không có chuyện gì xảy ra. Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ không nằm thê thảm ở đây".

Nó trầm mặc, thật lâu sau mới kêu lên: "Đông Ca...". Rồi không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng dùng tay cẩn thận xoa lưng tôi.

Sức lực trên tay nó vừa phải, vừa làm giãn cơ do nằm dài trên giường lâu ngày, cũng không động đến chỗ đau của tôi, tôi thoải mái nhắm mắt gục xuống.

Trong lúc mộng lung, lại nghe thấy giọng nói khẽ khàng của Hải Chân bên tai: "Cách cách, có muốn ăn ít cháo tổ yến không, trước khi đi nhì a ca cố tình dặn dò nô tì làm..."

Tôi mở mắt ra, dò xét xung quanh: "Đại Thiện đi rồi sao?"

"Đi được một lúc lâu rồi".

Tôi quay đầu nhìn ra cửa sổ, sắc trời tối om, hóa ra không ngờ tôi ngủ rất lâu. Ngáp một cái, tôi miễn cưỡng chống người, cháo yến là một trong những đồ hiếm ở Liêu Đông, bây giờ, sau khi bị thương tôi mới có phúc được tùy tiện ăn tổ yến chưng cách thủy với ngô*.

*nguyên gốc: tiểu mễ, nghĩa là ngô (bắp)

Hải Chân bưng bát cháo vừa dứt cho tôi vừa cười nói: "Nhị a ca đúng là để tâm đến cách cách, từ lúc người bị thương đến giờ, mỗi đêm đến giờ này lại đến đây thăm bệnh".

"Cô nói gì? Đêm nào Đại Thiện cũng đến?". Tôi kinh ngạc đến ngây người, "Sao tôi chưa từng gặp nó?"

"Vì cơ thể cách cách còn chưa hồi phục lại tốt, trời chưa tối đã sớm đi ngủ. Mỗi lần nhị a ca đến đều đứng ngoài cửa sổ của cách cách, chờ cách cách ngủ mới đi vào. Trước lúc cách cách uống viên thuốc bổ khí dưỡng thân kia, cứ ngủ say nên không biết gì cả. Nô tì thực sự chứng kiến tận mắt, mỗi lần nhị a ca đến đều xoa lưng cho cách cách, có đôi khi còn một mình lăm bằm, đợi cho đến cuối giờ Tuất mới quay về".

Tỉ mỉ nghe từng câu từng chữ của Hải Chân, nghĩ đến mỗi đêm nó cố chấp đứng một mình ở ngoài cửa sổ, nghĩ đến những lời thì thầm của nó khi tôi mê man, nghĩ đến chuyện nó cẩn thận xoa bóp cho tôi, nghĩ đến khuôn mặt tái nhợt nhưng dịu dàng kia...tôi không khỏi ngẩn người.

Cuối tháng chạp.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn người về Phí A Lạp.

Đêm trừ tịch*, ăn bữa cơm đoàn viên với mọi người, tôi theo Mạnh Cổ Triết Triết quay về phòng đón giao thừa, hai người nhàn nhã hàn huyên một ít về Diệp Hách, về tin đồn thú vị của tiểu Hoàng Thái Cực.

*đêm giao thừa.

Từ khi chuyển chỗ đến ở phòng đơn, vì sợ giáp mặt với Nỗ Nhĩ Cáp Xích khi ông ta đến thăm hai mẹ con Mạnh Cổ Triết Triết, tôi liền cố ý không nói lại chuyện cũ. Ngày hôm đó hăng say tán gẫu quên thời gian,

Mạnh Cổ Triết Triết thấy mí mắt tôi mở không nổi nữa, liền mở miệng bảo tôi ngủ lại. Nghĩ đến đêm nay là một ngày đặc biệt, Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ nghỉ trong phòng đại phúc tấn theo lệ cũ, tôi liền đồng ý.

A Tễ Na giúp tôi trải đệm, tôi sợ cô ấy vất vả, liền cho đi đón giao thừa với Hải Chân ở sát vách, không cần cô hầu hạ trực đêm.

Bởi vì năm sắp ngủ hơn một tháng, bây giờ tôi lại thành thói quen, thường thường ngủ cho đến nửa đêm sẽ bị tỉnh vì tức ngực, sau đó mới ý thức được vết thương của mình đã khỏi hẳn, không cần kiên trì nằm tư thế úp sấp để làm khó mình nữa. Nhưng mà một khi đã vô tình tạo thành thói quen, dường như trong rất khó sửa đổi trong thời gian ngắn.

Đêm nay ngủ thẳng đến canh tư, tôi tỉnh lại, sau đó khổ sở lật người, ngực mất cảm giác, phải xoa lâu mới có thể chậm chạp giãn ra.

Tôi từ từ nhắm hai mắt lằm bằm, nhẹ giọng oán giận, chợt nghe thấy tiếng thở dài ở đầu giường, tôi mở mắt ra ngay lập tức, lại nhìn thấy một đôi mắt sâu sắc ngoài ý muốn.

Tôi kinh hãi há miệng, trừng mắt nhìn ông ta, nghi ngờ rằng mình đang mơ.

"Suyt...đừng kêu. Để ta nhìn nàng một chút...". Ông ta khẽ nói, trong giọng nói lộ ra sự dịu dàng, mùi rượu trên người tỏa ra, nghĩ đến tiệc đêm trừ tịch nhất định nốc không ít rượu.

"Bối lạc gia". Tôi kéo cao chăn bông, vể mặt cảnh giác trừng mắt nhìn ông ta. Mạnh Cổ Triết Triết ở ngay buồng trong, tôi không tin ông ta sẽ làm bậy như thế, cho nên tôi thà tin rằng lúc này ông ta không uống rượu, thần trí vẫn còn tỉnh táo.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cười khê: "Đã lâu không gặp...". Ông ta nhẹ nhàng giơ tay vuốt ve tóc dài đang xoa trên vai tôi, trên mặt lộ ra sự vui mừng mĩ

mãn: "Cuối cùng hôm nay cũng gặp".

Tôi không nói gì, trên thực tế tôi không biết nói gì với ông ta cho phải.

Ông ta thấy tôi có tư thế phòng bị đối nghịch với mình, không nhịn được cười nhạo: "Cứ ghét ta như vậy? Ta nghe nói nàng từng thề trước mặt người trong gia tộc, nếu có người nào có thể giết ta, nàng sẽ lấy hân! Đông Ca, nàng cũng rất nể mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích ta...". Ông ta nhanh nhẹn dùng sức túm tóc tôi, tôi đau đến mức nghiêng đầu qua, lại bị ông ta nhanh chóng dùng môi che miệng tôi lại.

"Ừm". Tôi cắn ông ta không khách khí, ông ta lập tức lui lại, cười lạnh: "Răng vẫn nhọn miệng vẫn sắc như vậy".

"Hừ". Tôi cố ý làm ông ta mất mặt, kéo chân lên ra sức chùi miệng, bày ra vẻ mặt ghê tởm chán ghét cực điểm. Tôi cố ý chọc tức ông ta.

"Thật sự không muốn gả cho ta?". Ông ta lại hỏi. Tôi nghe thấy dường như còn có ẩn ý sau những lời này, hình như ông ta đang cố gắng thuyết phục tôi, cho tôi cơ hội cuối cùng: "Nếu...ta trả lại hài cốt của Bố Trại cho Diệp Hách thì sao?"

Tôi thẳng lưng, cười lạnh: "Người bị ông giết, hài cốt để lại thì còn tính gì nữa? Ông thích làm gì thì tùy ông!".

"Nàng không cần?"

"Tôi không cần!".

"Vậy nàng đến Phí A Lạp để làm gì?". Ông ta đột nhiên nghiêm trang, sâu trong yết hầu đè nén sự tức giận.

"Ông nghĩ rằng tôi thích đến vì ông sao?". Nếu Bồ Dương Cổ không ép tôi, cho dù Phí A Lạp phái kiệu lớn tám người khiêng đến mời, tôi cũng

sẽ không đi. Ông ta đã biết rõ còn hỏi!

"Nàng...". Ông ta bị tôi chọc tức không ít, sắc mặt hồng hào hết trắng lại xanh, vẻ mặt liên tục thay đổi: "Được! Được! Nàng không cần...nàng không cần thì ta giữ lại có ích gì? Ta sẽ trả lại hài cốt của Bồ Trại cho Diệp Hách, nhưng mà nàng - Đông Ca, nàng đã bước chân vào thành Phí A Lạp của ta, sau này mặc kệ nàng có thích hay không, nàng đừng hòng tùy tiện tự do rời đi! Ta muốn nàng ở đây...cả đời!".

Tôi nhìn sự ngoan độc và tàn khốc trong mắt ông ta, đôi mắt kia thật giống Trử Anh tức giận khi xấu tính, quả nhiên bọn họ không hổ là cha con, ngay cả ánh mắt cũng hung ác hết nhau như vậy...

"Nàng sẽ hối hận vì những lời này của mình!".

Nghe thấy những lời giận dữ cuối cùng của ông ta gần như nguyên rủa, tôi không có chút e ngại, ngược lại không kìm được cười khê: "Hối hận điều gì? Hối hận vì cự tuyệt không lấy ông? Không! Vĩnh viễn không!".

Ông ta bật người dậy, tức giận đập cửa đi ra. Đi được một chút, ông ta lại dừng lại tại chỗ, quăng ra một câu cứng nhắc lạnh băng: "Từ ngày mai, nàng sẽ chuyển đến Mộc Lan Tập Câu*! Từ nay về sau, không cho nàng bước ra khỏi Mộc Lan Tập Câu nửa bước!". Nói xong, ông ta nghênh ngang bước đi.

*là một thôn trang nhỏ tươi đẹp, thuộc thị xã Bồng Lai của địa cấp thị Yên Đài, tỉnh Sơn Đông, TQ (wiki)

Tôi thản nhiên cười lạnh, trong lòng dâng lên sự chua xót đau khổ bất đắc dĩ. Quay đầu lại, tôi lại ngoài ý muốn thấy Mạnh Cổ Triết Triết tựa vào khung cửa. Cô mặc một thân trung y* trắng như tuyết, tóc dài đen xõa xuống vai, chân trần mờ mịn bước lên lớp gạch xanh trên đất, mặt trắng bệch nhìn tôi ngơ ngẩn, trong đôi mắt trống rỗng lộ ra vẻ bi thương.

*trung y: áo lót

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngăn Cấm

Tháng giêng năm Giáp Ngọ, Bối lạc Minh An tộc Khoa Nhĩ Thấm, Bối lạc Lão Tát Khiển tộc Khách Nhĩ Khách của Mông Cổ sai sứ giả tới cầu hòa, từ đó về sau hai bên lại qua lại như trước.

Năm Ất Mùi, vì có công bảo vệ biên ải, Thiên tử của triều Minh sắc phong cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích làm Long Hồ Tướng quân.

Tháng giêng năm Bính Thân, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng với Thư Nhĩ Cáp Tề phân công nhau tiếp đãi một phái đoàn quan trọng của Triều Tiên; cùng năm, Đại tướng quân Kiến Châu là Phí Anh Đông dẫn quân chinh phục tộc Ngõa Nhĩ Khách của Dã Nhân Nữ Chân... Bước chân của Nỗ Nhĩ Cáp Xích không ngừng mở rộng thế lực của Kiến Châu ra các khu vực xung quanh chưa từng ngừng lại.

Chớp mắt đã tới mùa xuân năm Đinh Dậu, cũng tức là năm 1597, theo lịch của Đại Minh là năm Vạn Lịch thứ hai mươi lăm. Tôi đã ở Mộc Lan Tập Câu đón mùa xuân thứ tư rồi. Ba năm, hơn một nghìn ngày đêm, tôi bị giam cầm ở cái tiểu viện hơn trăm mét vuông này, chỉ có A Tế Na sớm chiều làm bạn. Mộc Lan Tập Câu vốn là nơi săn hươu gần con sông nhỏ ở ngoài thành Phí A Lạp, chỗ này là rừng hoang, thường thì mọi người sẽ không đến đây, chỉ đến khi đến mùa sinh sản của động vật, người Nữ Chân mới lập hội vào núi săn bắt thú. Chỗ để ngăn cấm tôi vốn là nơi được dựng lên để cho thợ săn nghỉ tạm và tạm lưu trữ những con vật săn bắt được, nhìn qua thì có vẻ lớn, nhưng thật ra là trong phòng trống không, không có được mấy thứ đồ dùng gia đình.

Chiêu này của Nỗ Nhĩ Cáp Xích quả thật là đủ độc ác đủ tàn nhẫn!

Mộc Lan Tập Câu so với nhà giam ở thời hiện đại chỉ có hơn chứ không có kém, không kể đến điều kiện vật chất đơn sơ, thường bị đói bị rét ra thì, điều khiến cho người ta không chịu nổi chính là ở trong nhà giam ít ra còn có một đám bạn tù cùng với cai ngục làm bạn, mà tôi bây giờ thì lại năm năm tháng tháng đối diện với lạng lẽ vắng vẻ, trải qua cuộc sống cách biệt với thế giới xung quanh giống như là Tiểu Long Nữ. Mỗi khi nhìn thấy mặt trời mọc ở phía đông, lặn ở phía tây, sự buồn bực trong lòng tôi lại tăng cao lên thêm một chút, chắc chắn là không bao lâu nữa, tôi sẽ bị ép buộc đến mức tinh thần phân liệt.

Có điều nghe nói là bị ngăn cấm chịu hành hạ như vậy cũng không chỉ có một mình tôi, trong một căn nhà nào đó ngoài thành Phí A Lạp, giam giữ Bối lạc Bố Chiếm Thái của tộc Ô Lạp, chỉ có điều là anh ta may mắn hơn tôi, mặc dù là cùng chịu cảnh sống ngăn cấm, nhưng anh ta vẫn có mỹ nhân làm bạn bên người - cuối năm ngoái, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng với Thư Nhĩ Cáp Tề đã gả một nữ nhi khác ngoài Nga Ân Triết cho anh ta, để cho anh ta dù là một tù nhân cũng vẫn được hưởng tề nhân chi phúc(*).

(*) Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống viên mãn của một gia đình một chồng, một vợ, một thiếp.

Mỗi khi nghe thấy từ sâu trong rừng ở Mộc Lan Tập Câu truyền đến tiếng những chú hươu con kêu gào, cùng với tiếng cười vui vẻ của những người đi săn, tôi cũng chép miệng ghen tị. Cái tiểu viện quanh năm tuyết phủ này quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức đến cả tiếng chuột kêu đi tìm thức ăn vào ban đêm cũng chẳng nghe thấy được mấy lần.

"Cách cách!".

"Ừ? Sao vậy?".

"Người lại ngán người rồi! Một ngày người muốn ngậy ngốc đến mấy lần đây? Mỗi lần nói chuyện với người, đôi mắt người cứ nhìn chăm chú thất thần ở đâu ấy". Cô ấy cầm hộp thức ăn, bất mãn mà càu nhàu với tôi. Nha đầu này được! Theo tôi ba bốn năm, những cái khác không học được, chứ tính cách nô bộc vốn có thì nhạt đi rất nhiều, đến bây giờ nói chuyện với tôi, cũng dám nhăn mày nhú mặt với tôi.

Tôi vừa cười ha ha vừa đỡ lấy hộp thức ăn trong tay cô ấy, mở ra, một chén cháo kê, một đĩa bánh bao bằng bột ngô vẫn còn ấm. Tôi cầm lấy một chiếc bánh bao cứng mà thở dài: "Vẫn là ăn cái này, biết thế hôm trước vẫn là nên giữ lại một ít sa kỳ mã...". Tôi chép miệng, nhớ lại mùi vị ngọt ngào và mềm mại của sa kỳ mã.

"Hôm trước là sinh nhật của Đại Cách cách Đông Quả, nô tỳ vào trong thành nhận tiền hàng tháng, trùng hợp gặp được Đại Cách cách cùng với mấy vị A ca Cách cách, Đại cách cách vẫn còn nhớ nô tỳ, nên mới thưởng cho nô tì một mâm bánh kỳ mã mang về. Đại Cách cách còn nói...".

Tôi cắn một miếng bánh, cười khê: "Ồ, Cách cách Đông Quả còn nói cái gì?". Nha đầu kia cũng học được cách đùa giỡn người khác rồi, rõ ràng là cố ý kể cho tôi nghe, nhưng lại làm ra vẻ vô tình nhắc tới rồi lại dừng lại giữa chừng.

A Tế Na do dự một lúc, mới nói: "Đại Cách cách nói, năm ngoái Đại a ca lấy Phúc tấn, Cách cách người không thể đến dự uống chén rượu mừng, nay đại phu mới chuẩn đoán Phúc tấn của Đại a ca mang thai ba tháng, hy vọng Cách cách có thể sớm được Bối lạc gia tha thứ, đến lúc đó quay về thành Phí A Lạp cùng uống chén rượu mừng đầy tháng trưởng tử của Đại a ca".

Tôi kinh ngạc, nhất thời quên mất mình đang nhai mà nuốt một miệng đầy bánh xuống, khiến cho bản thân bị nghẹn đến mặt mũi trắng bệch, phải uống nước liên tục.

"Cách cách!". A Tế Na thấy thế vội vàng vỗ vỗ vào lưng tôi, "Trước đây tình cảm của Đại a ca đối với người tốt như vậy, nhưng cuối cùng nói buông là buông, Phúc tấn mà Bối lạc gia chỉ định cho ngài ấy vốn là con gái của Thượng thư Quách Lạc La, về thân phận địa vị tất nhiên là không thể tôn quý bằng Cách cách, nhưng mà... rốt cuộc là Cách cách người nghĩ như thế nào, người có tính toán gì hay không?". Thấy tôi rất lâu rồi không chịu nói gì, cô ấy cẩn thận quan sát sắc mặt của tôi, một lúc lâu sau mới cười, mỉm cười rất nhẹ nhàng nói: "Đúng rồi, Cách cách. Mới vừa rồi nô tỳ đi giặt y phục ở bờ sông, nghe thấy các thị vệ trông giữ viện bàn luận, nói người của tộc Diệp Hách chúng ta đến đây". Hai mắt A Tế Na đột nhiên sáng rực rỡ, dáng vẻ hưng phấn này của cô ấy từ trước tới nay tôi chưa từng nhìn thấy.

"Diệp Hách? Ai đến?". Tôi lau miệng, phải sạch mấy mảnh vụn bánh dính ở khóe môi. Bánh bao ở đây quá khô quá cứng, suýt chút nữa thì nghẹn chết tôi rồi. Tôi cầm chén cháo kê lên, uống một cách chậm rãi.

A Tế Na vẫn còn chìm đắm trong thế giới tưởng tượng của mình, biểu hiện ra ngoài bằng gương mặt đầy si mê: "Nghe nói là Bối lạc Kim Đài Thạch!".

Cháo kê kết hợp với bánh bao, tôi ăn cũng không chậm, trong chớp mắt đã húp hết hơn nửa bát, đến lúc này bụng cũng không còn đói nữa, mới hỏi một cách thờ ơ: "Kim Đài Thạch là ai?".

"Cách cách!". A Tế Na tức giận đến mức muốn nhảy lên, "Bối lạc gia Kim Đài Thạch không phải là Ngạch kỳ khắc của người thì là ai?".

"Ngạch kỳ khắc của tôi?". Ngạch kỳ khắc của tôi có rất nhiều người, tôi làm sao mà biết được ai với ai cơ chứ?

"Chính là ca ca ruột của Phúc tấn Diệp Hách Na Lạp, đệ đệ ruột của Bối lạc Nạp Lâm Bố Lộc...".

"Ồ...", tôi nhớ ra rồi, "Có phải là vị trông mập mạp nhiều thịt, mặt tròn tròn, khi cười lên thì không thấy mắt đâu hết cả chính là... Ngạch kỳ khắc". Nhìn gương mặt xám xịt của A Tế Na, tôi không dám tiếp tục đùa nữa, cười hihi kéo tay cô ấy.

"Bối lạc Kim Đài Thạch là người tốt, vừa rồi lúc ở bờ sông nô tỳ vẫn cứ nghĩ mãi... Có nên lên đi tìm ngài ấy hay không, để ngài ấy tìm cách cứu chúng ta ra khỏi đây!".

"Vô ích thôi, A Tế Na". Tôi bỏ bát đũa xuống, nghiêm mặt nói, "Ý nghĩ này tỳ nên sớm từ bỏ đi, cho dù Bối lạc Kim Đài Thạch biết tôi bị giam giữ ở chỗ này thì sao? Hơn ba năm nay tôi ở Kiến Châu không có truyền ra ngoài chút tin tức nào cả, tỳ có thấy có ai ở tộc Diệp Hách tới đây hỏi thăm gì hay chưa?".

A Tế Na cắn môi, gương mặt u ám. Tôi biết những gì tôi vừa nói đã dập tắt đi ngọn lửa hy vọng mới nhen nhóm trong lòng cô ấy, nên cũng không khỏi có chút áy náy - cô ấy đã mười tám tuổi rồi, ở tuổi của cô ấy, ở thời đại này e là đã sớm có chồng có con rồi đấy chứ nhỉ?

"A Tế Na". Ta nhẹ giọng gọi cô ấy, mang theo vài phần bất đắc dĩ. Ba năm rồi, không chỉ có cô ấy sốt ruột, tôi cũng sốt ruột. Cuộc sống đơn độc ba năm nay đã hoàn toàn mài mòn đi sự sắc sảo ban đầu của tôi, sự quyết tâm và kiên cường trong tận đáy lòng tôi chống cự mãnh liệt lại Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đã từ một thanh kim đao chém ngọc sắc bén nhọn hoắt, biến thành một con dao thái rau cũ kỹ rỉ sét mòn vẹt. Tôi đau đớn nghĩ rằng, nếu giờ phút này Nỗ Nhĩ Cáp Xích xuất hiện ở trước mặt tôi, nhìn tôi một cách khinh thường và vẫy tay, tôi có thể hay không không chút do dự nào lao về phía ông ta? Tôi thậm chí khinh thường chính mình, nhưng không thể không thừa nhận tỷ lệ xuất hiện tình cảnh ấy là rất lớn, mặc dù lúc đầu sự lựa chọn của tôi là chống cự một cách bướng bỉnh, nhưng cuối cùng tôi lại thua. Ý chí muốn từ chối, nhưng tôi lại thua mà không hề có chút sức chống đỡ nào cả. Tôi không chịu nổi nữa, tiếp tục ngậy người ở đây đối diện với bốn bức

tường đất, không sớm thì muộn tôi sẽ điên mất! Chút khí phách cuối cùng trên người tôi đã bị thời gian hủy hoại không một tiếng động, cuối cùng đã bị hủy diệt không còn sót lại chút nào.

"Cách cách Bồ Hi Á Mã Lạp có ở đây không?". Một giọng nói chói tai chọt vang lên ở cửa, chính là giọng nói của một binh lính canh gác trong trạm gác đóng tại Mộc Lan Tập Câu. Đúng là một câu hỏi vô nghĩa, tôi không ở đây thì ở đâu? Tôi bực mình nhìn A Tế Na, để cô ấy ra ngoài đáp lời.

Sau khi A Tế Na ra ngoài không lâu, bên ngoài đã yên tĩnh trở lại. Tôi tiếp tục ngồi gặm bánh ngô cùng với nước lọc, chọt nghe thấy giọng nói run rẩy của A Tế Na gọi tôi qua cửa sổ: "Cách cách...".

"Sao vậy?". Tôi không hiểu gì cả đáp lời, thì lại nghe thấy có giọng nam xa lạ vang lên bên ngoài cửa sổ, cung kính mà cũng rất điềm đạm nói: "Cách cách Đông Ca! Cảm phiền mời người ra ngoài này một chút!".

Ai vậy? Cái tiểu viện này đã hơn ba năm rồi không có ai tới! Không hiểu sao, trong thâm tâm tôi thầm kích động, bối rối lau qua tay vào y phục, rồi vội vã lao ra khỏi phòng. Ngoài cửa viện, trong khoảng không sáng sủa, một nam tử dung mạo tuấn tú đang dắt theo một con ngựa, đứng thẳng người ở đấy. Tôi ngần người, cố nhớ lại gương mặt anh ta, lưỡng lự suy đoán: "Hà Hòa Lễ?".

"Cách cách Đông Ca vẫn còn nhớ rõ tôi ư". Anh ta mỉm cười, rút một phong thư màu vàng từ chiếc túi trên lưng ngựa ra, đưa cho tôi, "Đây là Bối lạc Thục Lạc muốn tôi giao cho Cách cách, xin mời xem".

Ta vừa lo sợ bất an vừa nhận lấy, dùng móng tay xé bỏ niêm phong bằng sơn đỏ trên bì thư, rút ra tờ giấy ở bên trong. Một lúc lâu sau tôi mới ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt sáng long lanh của Hà Hòa Lễ đang nhìn thẳng vào tôi, khiến tôi không khỏi đỏ mặt, lúng túng nói: "Tôi không hiểu thư

này viết gì...". Những chữ này không phải là chữ Hán, cũng không phải là chữ Mãn. Tất nhiên, nếu như đấy là chữ Mãn, tôi cũng vẫn đọc không hiểu.

Hà Hòa Lễ đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cười một cách bình thản, không hề có ý chế giễu: "Đây là chữ Mông Cổ". Lúc đó chữ của người Nữ Chân đã sớm thất truyền, những người Nữ Chân khi viết thư cho nhau, vẫn thường dùng chữ Mông Cổ để viết. Tôi trừng mắt nhìn đống chữ kỳ quái ấy, trong lòng chợt có một cảm giác rất kỳ lạ lướt qua, nhưng không chờ tôi tóm được nó thì trong nháy mắt tôi đã tỉnh lại, câu nói tiếp theo của Hà Hòa Lễ đã khiến cho tôi hoàn toàn ngây ngốc: "Bối lạc gia có khẩu dụ, mời Cách cách sau khi đọc xong thư, đến phòng nghị sự trong thành...".

Cái gì cơ? Cái gì cơ? Tôi không có nghe nhầm đấy chứ? Nỗ Nhĩ Cáp Xích để cho tôi đi ra ngoài? Ông ta cho phép tôi rời khỏi Mộc Lan Tập Câu? Tôi không biết bản thân có nên ngửa mặt lên trời cười lớn ba tiếng hay không, nhưng mà A Tế Na, đã hoàn toàn kích động đến mất khống chế rồi, ngồi xổm xuống dưới chân tôi mà ôm đầu khóc lớn tiếng. Hà Hòa Lễ vừa nhìn tôi vừa cười như không cười, mặc dù là tôi chưa từng nhìn thấy một chút khinh thường hay coi rẻ nào trên gương mặt anh ta, nhưng tôi vẫn có cảm giác chột dạ khó mà nói được thành lời. Ôi, ai bảo trong lòng tôi có quý cơ chứ.

"Cách cách!". A Tế Na ngồi bên cạnh chân tôi cất tiếng một cách ghen ngào. Tôi cúi đầu nhìn cô ấy một cái, đột nhiên cầm lấy tay cô ấy kéo cô ấy đứng lên, cô ấy bị bất ngờ nên hét lên một tiếng chói tai. Tôi tóm lấy cánh tay của cô ấy, đem cô ấy kéo vào trong phòng, rồi đóng sầm cửa lại.

"Cách cách!". Cô ấy kinh ngạc nhìn tôi, hoảng sợ hỏi, "Chẳng lẽ người... Đã đến nước này rồi, người vẫn còn...".

Ta ngồi xuống ghế, hít sâu một hơi, khàn giọng nói: "Chẳng lẽ tỷ muốn tôi đi ngoài gặp người khác với dáng vẻ này hay sao?".

Cô ấy che miệng lại, trợn mắt kinh ngạc nhìn tôi một lúc lâu, đột nhiên chột hiều, kêu lên một tiếng "Ồi chà", sau đó lúng túng hoảng hốt chạy vào trong phòng lục lọi trong chiếc tủ gỗ liêu.

Thành công hay thất bại, chính là ở lần này! Nửa đời còn lại tôi có phải ở trong cái viện hoang vu lạnh lẽo này nữa hay không, những năm tháng tuổi thanh xuân có sống hoài sống phí hay không, tất cả được quyết định ở cơ hội nhỏ bé này đây. Có thể tóm được nó hay không? Có thể tóm được nó hay không? Cuối cùng thì có thể tóm được nó hay không?

Trong lúc A Tể Na đánh phấn kẻ lông mày cho tôi, trong lòng tôi thầm hỏi chính mình: rốt cuộc... tôi nên làm như thế nào? Làm như thế nào mới là đúng?

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Gặp Lại

Cưỡi ngựa trở về thành Phí A Lạp, lúc vào đến trong thành, Hà Hòa Lễ xuống ngựa, đỡ người ăn mặc đẹp đẽ là tôi từ trên ngựa xuống. Dọc theo con đường nhỏ bằng đá dăm đi vào trong thành vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ, suốt cả đoạn đường tôi cứ vò nhàu nát chiếc khăn bằng gấm cầm trong tay, nghiêm chỉnh bước đi trên con đường đầy hoa, không dám ngó ngang ngó dọc. Hà Hòa Lễ đi phía trước dẫn đường, đến cửa trung môn, anh ta cầm lấy tấm thẻ bài ở thắt lưng đưa ra, thị vệ trông giữ cửa sau khi kiểm tra cẩn thận thì gật đầu, nhưng lại ngăn A Tế Na lại. Tôi ngẩn người, từ khi nào thủ vệ thành Phí A Lạp lại nghiêm ngặt đến thế? Đúng là Nỗ Nhĩ Cáp Xích càng ngày càng có dáng dấp của bậc đế vương rồi!

Trước khi chia tay, A Tế Na dùng sức nắm chặt lấy tay tôi, cô ấy không nói gì cả, chỉ ngậm ngùi, không kiềm chế được mà gọi: "Cách cách! Cách cách...". Tôi biết cô ấy muốn nói cái gì, cô ấy sợ, sợ phải quay trở lại tiếp tục sống cuộc sống bị giam cầm không có điểm tận cùng ấy. Tôi cũng sợ! Cho nên, lúc Hà Hòa Lễ nhỏ giọng thúc giục, tôi nhanh chóng giật tay ra khỏi tay cô ấy, xoay người, nhanh chóng dứt khoát nhảy lên lưng ngựa. Nắm chặt tay, tôi bỏ qua những tạp niệm ở trong đầu, yên lặng suy nghĩ, khi nhìn thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích, câu đầu tiên tôi nên nói gì? Nên kể lễ cái gì?

Bất giác trong lúc đó, tôi chợt nghe thấy có tiếng cười không chút kiêng dè gì vọng lại, Hà Hòa Lễ ở bên cạnh tôi nhỏ giọng nói: "Cách cách chờ một chút, để tôi tiến vào thông báo!".

Tôi vô ý thức gật đầu, hóa ra đã tới cửa phòng nghị sự rồi, bên trong phòng vọng ra tiếng cười to lộ vẻ điên cuồng khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, không biết người này là ai? Dám ở trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà lại dám tỏ vẻ không tôn trọng ông ta? Trong lúc đang mơ màng nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên, hai cánh cửa đang đóng chặt kêu ken két mở ra, tôi bị tình trạng bất ngờ làm cho trở nên ngốc nghếch. Chỉ nghe thấy tiếng của Nỗ Nhĩ Cáp Xích từ bên trong vọng thẳng ra ngoài: "Đến! Đến! Đến! Đưa Đông Ca vào đây, để cho các vị quan lớn của Thiên triều nhìn thấy đệ nhất mỹ nhân của tộc Nữ Chân chúng ta".

Tôi đứng chờ người ra đây - cả sảnh đường đầy ắp người. Không chỉ có mấy vị A ca của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, những người quan trọng của các tộc khác cũng có mặt, còn có rất nhiều gương mặt mà tôi không nhận ra. Trang phục khác biệt, nhưng lại rất quen thuộc! Giống như là cách ăn mặc của người Hán... Ánh mắt tôi sáng lên, là sứ thần của triều Minh? Đúng rồi, bộ quan phục kia không thể nào mà sai được, giống hệt như trong các bộ phim chiếu trên TV, mặc dù là tôi không phân biệt được phẩm cấp trên các bộ quan phục, nhưng người ngồi ở trên cao hơn tất cả mọi người kia chắc chắn là sứ thần của triều Minh. Chừng ấy năm nhìn quen xung quanh toàn là người Nữ Chân, đột nhiên nhìn thấy người Hán, tôi giống như được nhìn thấy người nhà mẹ đẻ vậy, kích động đến nỗi hai tay run rẩy, còn hưng phấn hơn so với việc nhìn thấy Kim Đài Thạch đang cười ha hả ngồi kia.

Tiếng khen ngợi đầy kinh ngạc vang lên, vị quan lớn người Hán không biết mấy phẩm nheo mắt lại, trên gương mặt có chút kinh ngạc khẽ lướt qua rồi lại nhanh chóng khôi phục như trước. Ngồi bên cạnh ông ta có một vị quan nhỏ bé gầy gò ánh mắt chột lóe sáng vừa ngắm tôi, vừa ghé sát vào tai thượng cấp, nhỏ giọng nói gì đó. Vị quan lớn người Hán đang nheo mắt lại đột nhiên trợn to mắt, trong giây lát, ông ta cau mày rồi nói "Ừm" một tiếng khá rõ.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích ngồi bên dưới ông ta, lúc này từ đầu đến chân đều bày ra dáng vẻ cẩn thận cười theo ông ta, làm cho tôi có phần không dám tin vào đôi mắt của mình. Người nam nhân có vẻ mặt đầy nịnh nọt kia, đúng là Nỗ Nhĩ Cáp Xích đây khí phách mà tôi biết lúc trước đấy ư?

"Đông Ca, lại đây gặp Dư đại nhân quan lớn của Thiên triều!". Nỗ Nhĩ Cáp Xích bảo tôi bước lên phía trước.

Tôi đâu dám không nghe lời, miễn cưỡng nở một nụ cười dịu dàng, tôi cố gắng giữ nguyên dáng vẻ thanh nhã từ từ bước vào trong phòng, lúc đối mặt với vị Dư đại nhân đang ngồi ở trên cao kia thì tôi đặt hai chân song song, hai bàn tay đặt chông lên nhau ở phía trên đầu gối, cẩn thận từ từ cúi khom người, đầu gối gập lại ở trạng thái gần như ngồi.

Việc hành lễ thỉnh an này tôi đã học A Tế Na rất lâu, mới coi như miễn cưỡng được chấp nhận, nếu không phải là sợ Hà Hòa Lễ chờ lâu quá không kiên nhẫn mà bỏ đi trước, tôi nghĩ tôi sẽ cố gắng học thêm một số lễ nghi khác nữa. Đến lúc cần dùng thì mới tiếc nuối vì đã đọc ít sách, những quy định nghi thức đáng ghét này cũng thế. Đáng giận là mấy bộ phim về triều Thanh toàn diễn những điều không có thật, tôi còn cứ tưởng rằng phải phát khản tay qua vai cơ chứ, không ngờ rằng hành vi ấy khiến cho A Tế Na sợ đến nổi suýt nữa thì ngất.

Nhớ lại gương mặt trắng bệch của A Tế Na lúc ấy, tôi không khỏi cảm thấy xấu hổ, "bản thân mình" đã trở thành một người Nữ Chân từ lâu rồi, thế nhưng trong thâm tâm lại vẫn chưa thể hòa nhập được với xã hội này. Có điều, không phải điều này có nghĩa là, tôi vẫn là Bộ Du Nhiên, vẫn chưa bị Đông Ca đồng hóa hay sao?

Qua khoảng một giây, người ngồi phía trên vẫn chưa đáp lời, hai chân tôi ngồi ở tư thế ấy đã muốn tê rần, các đường gân ở bắp chân đã bắt đầu muốn giật giật, như là dấu hiệu sắp bị chuột rút vậy.

"Khụ...", rõ ràng là một tiếng ho khan, nhưng lại mang theo hàm ý trách mắng nghiêm khắc.

Tôi không khỏi cảm thấy lo lắng, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy gương mặt tỏ vẻ không đồng ý của viên quan có đôi mắt dài và đôi mắt nhỏ.

"Đúng là man di, không hiểu lễ nghi". Gương mặt vị Dư đại nhân cầm đầu nhóm người lộ ra ý cười, nhưng những lời nói phát ra từ miệng ông ta lại sắc bén như dao, từng chữ từng chữ khiến người ta chảy máu.

Tôi đứng thẳng người, cảm thấy rất ngạc nhiên.

"Lý đại nhân...". Nỗ Nhĩ Cáp Xích mỉm cười cùng với ánh mắt mang theo sự không hiểu nhìn về phía viên quan có đôi mắt nhỏ, sau đó như tìm thấy câu trả lời, lại càng khiến cho tôi cảm thấy khó hiểu.

"Ha ha, Tướng quân đại nhân khách sáo quá, ngài là chính nhị phẩm Long Hồ Tướng quân được Đại Minh tấn phong, cứ gọi thẳng tên của hạ quan là được rồi". Tuy nói những lời rất khách sáo, nhưng thần sắc gương mặt ông ta lại không hề thể hiện chút khiêm tốn nào hết cả, trái lại, cái cảm giác của người ở trên cao mà ông ta đem lại lại khiến cho người ta cảm thấy phản cảm.

Không chờ Nỗ Nhĩ Cáp Xích có phản ứng đáp lại, vị Lý đại nhân kia đã quay sang trừng mắt nhìn tôi. Tôi không hiểu, ông ta hừ một tiếng trách cứ, khiến cho cả người tôi run lên, có một cảm giác rất quen thuộc chọt ủa vào trong đầu.

Lúc chính thức bắt đầu đi làm sau khi tốt nghiệp trung học, bản thân tôi là một nhân viên mới cái gì cũng không biết, ban đầu chỉ toàn làm những công việc vặt vãnh, sau đó không biết vì sao, đột nhiên lọt vào mắt xanh của trưởng phòng, lúc có khách hàng trưởng phòng nhất định phải mang theo tôi đi tiếp khách cùng, cho dù là ăn cơm uống rượu, hay là đi hát karaoke hay là đi quán bar... Ban đầu tôi rất ngớ ngẩn nên vô cùng tích cực,

sự nhiệt tình với công việc tăng đến mức cao nhất từ trước tới nay, cho đến một ngày tôi chợt hiểu ra quy tắc ngầm của việc đi tiếp khách hàng là gì, chợt hiểu ra ý tứ đằng sau ánh mắt đầy ám chỉ mà trưởng phòng đã nhiều lần nhìn tôi.

Khóe miệng giật giật dù đang cười, tôi ngỡ ngàng quay sang nhìn Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ánh mắt ẩn dấu ý cầu xin giúp đỡ. Nhưng mà... Nỗ Nhĩ Cáp Xích khẽ nâng cằm, ánh mắt ẩn giấu sự cảnh cáo muốn giết tôi nếu tôi làm không tốt, chỉ một động tác nhỏ như vậy nhưng cũng khiến chút hy vọng mới nhen nhóm trong tôi chợt vụt tắt.

Đúng vậy, vì sao ông ta phải giúp tôi?

Năm đó trong phòng có nhiều đồng nghiệp nam đến như vậy, có ai chịu giúp một người mới như tôi đâu? Vì kiếm miếng ăn, chẳng qua chỉ là đi ăn cơm cùng với khách hàng, chẳng qua chỉ là bị ép uống mấy ngụm rượu, chẳng qua chỉ là... Chẳng qua chỉ là như thế mà thôi...

Tôi cố gắng ưỡn ngực đứng thẳng người, nụ cười trên mặt càng trở nên rục rờ hơn, cuối cùng không hề do dự đi đến bên cạnh vị sứ thần của Thiên triều kia, nha đầu hầu hạ bên cạnh mang một chiếc ghế nhỏ lại đây, tôi nghiêng người ngồi xuống, cười giống như xương cốt cả người nhẹ như lông chim.

Ánh mắt của Dư đại nhân nhìn xuống phía dưới sảnh đường, giống như căn bản là không hề nhìn thấy tôi, nhưng trong lúc nói chuyện vui vẻ với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, một bàn tay giấu ở phía dưới bàn đã nhẹ nhàng đặt lên đùi tôi.

Tôi cắn môi, tiếp tục mỉm cười, buộc bản thân làm như bàn tay kia không tồn tại.

Trong phòng đầy tiếng nói cười, tôi thì chưa từng thốt lên một câu nào, nhưng cũng dần nghe hiểu được một chút. Mấy năm nay Nỗ Nhĩ Cáp

Xích đã thống nhất và nắm được quyền quản lý các bộ lạc Kiến Châu, năm ngoái vì có công bảo vệ biên cương nên được Đại Minh tấn phong làm chính nhị phẩm Long Hồ Tướng quân, tuy là phong quan giai, so với hiện đại chỉ tương đương với một quan chức danh dự, chỉ là một cái chức suông, nhưng mà tại vùng Liêu Đông của tộc Nữ Chân, thì sự vinh quang khác biệt này lại khiến cho người ta vô cùng hâm mộ và đặc ý.

Đoàn sứ thần từ Thiên triều đến Kiến Châu lần này có số người lên đến hai trăm, dẫn đầu đoàn chính là vị Dư Hi Nguyên Dư đại nhân đang ngồi bên cạnh tôi đây. Vì Nỗ Nhĩ Cáp Xích xin Đại Minh ban thưởng, nên Dư Hi Nguyên mang theo mãng đoạn(*) cùng với năm trăm lượng bạc mà Vạn Lịch Đế ban thưởng. Vì Dư Hi Nguyên không hiểu tiếng của người Nữ Chân, cho nên mới dẫn theo hai viên quan Triều Tiên đi cùng, mà người ngồi ở phía bên cạnh còn lại của Dư Hi Nguyên lúc này chính là viên quan phiên dịch tiếng Triều Tiên tên là Lý Ưc Lễ.

(*) Mãng đoạn: gấm vóc dùng để may y phục mà Hoàng đế ban cho các văn, võ đại thần có công, quốc vương của các vương quốc phụ thuộc hoặc thủ lĩnh của các bộ lạc. Gọi là "mãng" vì trên vải được thêu hoa văn hình "mãng" (rắn/ trăn), một loài vật giống với rồng, nhưng khác ở chỗ rồng có năm móng vuốt, mãng chỉ có bốn.

Đám người Nỗ Nhĩ Cáp Xích nói chuyện với Dư Hi Nguyên cũng cần phải thông qua sự phiên dịch của Lý Ưc Lễ, nhưng mà tôi thấy, tình cảnh lúc này rất buồn cười. Những gì Nỗ Nhĩ Cáp Xích nói tôi có thể hiểu được, những gì Dư Hi Nguyên nói tôi cũng hiểu được, thậm chí là khi Lý Ưc Lễ đang chần chừ tạm dừng phiên dịch vì chưa tìm được từ thích hợp, trong lúc nóng nảy buột miệng thốt lên một hai câu tiếng Triều Tiên, thế mà tôi nghe cũng hiểu được - tất nhiên tôi vốn không phải là một thiên tài ngôn ngữ, thông thạo ngôn ngữ các quốc gia, cần phải biết rằng trước khi xuyên qua tôi đã xui xẻo mà đến Hàn Quốc, lúc nghe nam nữ ở đây nói chuyện

"bí mật" với nhau, gương mặt của tôi cũng chẳng khác gì so với vẻ mặt biểu hiện sự không hiểu gì của Nỗ Nhĩ Cáp Xích bây giờ.

Rốt cuộc là sao thế này? Tại sao sau khi xuyên qua, khả năng nghe hiểu ngôn ngữ các quốc gia của tôi lại trở nên tốt như thế này? Nhưng tất nhiên, tôi vẫn đọc không hiểu văn tự Mông Cổ mà người Nữ Chân sử dụng.

Trong lúc đang hoang mang khó hiểu, bàn tay đặt trên đùi tôi chợt di chuyển, trái tim của tôi cũng run lên theo sự di chuyển của nó, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Khi bàn tay ấy không ngừng di chuyển lên phía trên, cơ thể của tôi cứng lại, không tự giác mà run rẩy theo. Khi bàn tay ấy trượt đến bắp đùi, ngón tay lại còn véo nhẹ hai cái trên đùi tôi, thậm chí là tôi còn nghe thấy tiếng cười nhẹ đầy vui sướng từ cổ họng của người nam nhân. Điều này làm cho tôi nhớ đến lúc chuyển công tác sang phòng phóng viên, cũng bị một vị lãnh đạo đơn vị nghiệp vụ sàm sỡ trên ghế trong ánh đèn mờ ảo của phòng karaoke, kết quả là... Tôi cau mày đau khổ nhớ lại, được rồi, cuối cùng là tôi không thể nhịn được nữa mà nhảy dựng lên tát cho ông ta một cái! Sau đó vị lãnh đạo đó vô cùng tức giận, đỏ mặt tía tai chỉ vào người tôi mà mắng chửi, kết quả là mấy lời mắng chửi khó nghe của ông ta còn chưa thốt lên được hai ba câu thì đã bị một tiếng quát đầy giận dữ mang theo sự trách mắng của Sam dọa cho sợ hãi. Bình thường rất ít khi nhìn thấy Sam tức giận, nhưng mà một khi gương mặt lạnh lùng như núi băng ấy trở thành núi lửa đang phun trào, cảnh tượng thật đúng là đáng sợ, hơn nữa còn có ánh mắt lạnh lùng của đám Hữu Hoàn ở bên cạnh trợ uy, vị lãnh đạo kia cuối cùng cũng chỉ có thể đen mặt lầm bầm bỏ chạy...

Tôi, đây là... Đang nghĩ chuyện gì vậy? Bây giờ không phải là thế kỷ hai mươi mốt, không có Sam, cũng không có Hữu Hoàn... Nhưng kẻ háo sắc ra vẻ đạo mạo nghiêm trang thật ra lại có một. Có điều... Tôi liếc mắt nhìn về người đang ngồi cách đó không xa, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chắc là sẽ không vì một việc nhỏ như vậy mà dễ dàng đắc tội với cấp trên của mình -

mặc dù là trong lòng ông ta có khi cũng chẳng vừa mắt vị quan lớn Thiên triều này đâu.

Đột nhiên cổ tay tôi bị nắm chặt, tôi kinh ngạc mà cúi đầu, thì nhìn thấy một đứa bé trai tầm bốn năm tuổi đang hé miệng cười có vẻ rất ngốc nghếch nhìn tôi.

Đây là... Con cái nhà ai vậy? Một bé trai thật đẹp! Mặc một bộ quần áo bằng tơ lụa màu lam ngọc, đầu được cạo trông giống như Hồng Hải Nhi, da dẻ trắng mịn, lúc cười da thịt ở hai gò má nổi lên, đôi môi nhỏ nhắn hồng hào khê cong lên, khi dùng sức lắc tay tôi thì thân mình cũng nghiêng ngả theo, nhỏ giọng nũng nịu nói: "Bế! Tỷ tỷ bế!".

Thấy tôi không phản ứng, bĩu môi, nhanh chóng dùng cả tay lẫn chân leo lên như muốn ngồi lên đùi tôi, đồng thời trong lúc nó cố gắng leo lên, bàn tay vốn đang đặt trên đùi tôi cũng nhanh chóng biến mất theo.

"Tỷ tỷ bế!" Một tay nó đặt ở trên vai tôi, một tay quàng vào cổ tôi, cứ như một con gấu túi(*) nhào vào trong lòng tôi, dùng sức nhiều đến mức làm đổ một chén rượu đang đặt trên bàn ở trước mặt tôi, trong giây lát cái chén bị đổ nghiêng khiến rượu tràn ra, tí tách rơi xuống vạt áo của tôi và nó.

(*) Gấu túi: hay còn gọi là koala.

"Hoàng Thái Cực!". Nỗ Nhĩ Cáp Xích đập mạnh vào bàn, đứng lên quát lớn một tiếng nghiêm khắc, "Không có quy củ gì hết! Trước mặt quan lớn của Thiên triều mà con dám làm bừa như thế à?". Gào lên xong vội vàng nhận tội với Dư Hi Nguyên: "Tiểu nhi vô lễ...".

Dư Hi Nguyên ra sức ừ hừ với họ khan một lúc. Lý Ưc Lễ phiên dịch lại câu nói của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, gương mặt của Dư Hi Nguyên không có biểu hiện gì, nhưng lại nói một câu: "Vẫn nói trẻ con ba tuổi là lớn, bảy tuổi

là trưởng thành, bọn man di ở đây chưa từng được khai hóa văn minh, đúng là giống như dã nhân, không có giáo dục".

Tất nhiên là lúc Lý Ưc Lễ phiên dịch sẽ không nói lại những lời này cho những người có mặt ở đây nghe được, chỉ nói với Nỗ Nhĩ Cáp Xích một cách rất nhẹ nhàng: "Tướng quân không cần phải trách mắng lệnh lang...".

Không chờ cơn tức của Nỗ Nhĩ Cáp Xích nổi lên, tôi vội bế Hoàng Thái Cực đứng dậy: "Tôi đi lau khô y phục rồi quay lại". Không quan tâm đến vẻ mặt của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cúi đầu vội vã rời đi. Chạy đến noãn các(*) ở bên cạnh, mấy người nô tỳ đã cầm sẵn khăn tay, lò sưởi tay các loại chờ hầu hạ, tôi định buông nó ra, nhưng lại thấy đứa bé ấy vẫn bám chặt lấy cổ tôi, hai chân như hai chân ếch dính chặt lấy lưng tôi.

(*) Noãn các: chỗ các nô tỳ, nô tài chờ chủ nhân sai khiến.

Tôi chỉ có thể nhẹ giọng vỗ về nó: "Đi xuống có được không? Quần áo ướt rồi, cần phải nhanh chóng sấy khô, nếu không sẽ bị lạnh đấy".

"Không muốn!". Không ngờ là nó lại thẳng thừng từ chối, tiếp tục ôm chặt lấy tôi.

Tôi ngạc nhiên, lúc này tôi vẫn còn cảm ơn sự ngang bướng của nó đã vô tình cứu nguy cho tôi, không ngờ bây giờ lại phải trả giá cho sự ngang bướng của nó.

"Đi xuống". Giọng điệu của tôi bây giờ không thể nói là dịu dàng được nữa rồi. Đầu nó đặt trên vai tôi, tôi có thể nghe thấy rõ ràng ý cười vui vẻ của nó lộ ra mỗi khi nó hô hấp hay nói chuyện.

Tiểu quỷ này! Ba năm không gặp nó, sao lại trở thành như thế này? Lúc còn bé nó ngây thơ hồn nhiên đến thế, mà sao hôm nay lại có thể chọc tức tôi đến mức tôi ngứa tay thế này?

"Nếu không xuống, cẩn thận tý đánh đấy". Tôi bày ra vẻ mặt hung dữ dọa nó.

Đầu nó đang đặt trên vai tôi ngẩng lên, gương mặt bé nhỏ cách mặt tôi một thước(*), sững sờ nhìn tôi, đôi mắt đen láy, nhìn đáng vẻ như bị bộ dạng hung dữ của tôi dọa mất rồi.

(*). Một thước: đơn vị đo của Trung Quốc, bằng 1/3 m.

"Đông Ca!". Đột nhiên nó gọi tên tôi.

"Hả?".

"Tý tên là Đông Ca? Ngạch nương của tôi nói, tý là người đã lượm tính mạng tôi!".

Tôi cau mày, nghe không hiểu ý nó muốn nói gì. Trẻ con lúc nói chưa biểu đạt được rõ ý nghĩa của câu nói, đây có phải là tình trạng ông nói gà bà nói vịt mà mọi người vẫn thường nói hay không?

Đột nhiên nó lại ả nói rất sắc bén, giống như một người lớn mà nói: "Tốt lắm! Tôi rất vui vì tý là người đã lượm tính mạng của tôi!". Đột nhiên mặt nó tiến lại sát gần mặt tôi, hôn tôi một cái, sau đó buông tôi ra nhảy xuống đất rồi chạy ra khỏi noãn các.

Nhũ mẫu của nó đi sát theo nó, vừa đi vừa gọi: "Bát A ca, tiểu tổ tông của tôi ơi, người đi chậm một chút, cẩn thận kéo bị ngã...".

Tôi ngơ ngác nhìn đứa bé ấy chạy trốn đến lúc không còn nhìn thấy nó đâu nữa mới tỉnh táo lại, người ta vẫn nói cái gì ý nhỉ? Cha thế nào con thế ấy! Quả nhiên... Con cháu của dòng họ Ái Tân Giác La từ lớn đến nhỏ, tất cả đều kế thừa gene háo sắc xấu xa của Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Trong lúc bất ngờ không đề phòng, tôi bị một người đẩy mạnh một cái, lao đảo suýt chút nữa thì ngã. Tôi chật vật xoay người, không thấy nha đầu hầu hạ đâu hết cả, chỉ thấy một thị vệ cường tráng đứng đấy, đang nhìn tôi cười rất thật thà: "Cách cách, gia gọi người".

Tôi vội vàng lên tiếng đồng ý, vội vàng chỉnh đốn lại y phục, đi theo người thị vệ ấy rời khỏi noãn các.

Sảnh đường vẫn đầy người ngồi như trước, chủ và khách đều vui vẻ. Trong lúc tôi rời khỏi đấy, chiếc ghế nhỏ bên cạnh Dư Hi Nguyên đã có một người phụ nữ khác ngồi xuống rồi, Thư Nhĩ Cáp Tề đang thay thế Nỗ Nhĩ Cáp Xích làm chủ nhà mời rượu từng người một trong phái đoàn sứ thần của triều Minh. Tôi thấy tình huống này giống như không có tôi cũng không sao hết cả, vừa mới thở phào nhẹ nhõm xong, người thị vệ kia đã đưa tôi tới bên cạnh Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Gương mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích biểu hiện sự bức bối một cách rõ ràng, tôi lo lắng, ánh mắt không dám nhìn ông ta, cúi đầu gọi nhỏ: "Bối lạc gia".

"Lát nữa hiến vũ, cô đi chuẩn bị đi".

Cái gì? Hiến vũ? Chuyện này là thế nào? Muốn tôi nhảy múa, chuyện này... Đây không phải là ép tôi đi tìm sọt dây thừng mà treo cổ tự tử hay sao?

Chắc là sắc mặt tôi rất khó coi, ông ta liếc nhìn tôi, đột nhiên vẫy tay gọi tôi lại gần - cái động tác này, mấy năm nay tôi đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ, bây giờ đột ngột thành sự thật, trong lòng không tránh khỏi căng thẳng. Ông ta bức mình cau mày lại, tôi vội vàng lại gần, không dám do dự thêm chút nào nữa.

Ông ta đưa tay tiến vào trong ống tay áo của tôi, dùng sức nắm tay tôi, mặt tôi đỏ lên, muốn rút tay ra nhưng lại không dám. Gương mặt ông ta quay sang nhìn về phía mọi người, vẫn chưa từng liếc nhìn tôi một cái nào,

khỏe miệng chỉ hơi khê động: "Không nên khiêu chiến với sự nhẫn nại của tôi thêm một lần nữa".

Một câu nói với ngữ điệu không nhanh không chậm, không thể hiện sự bực tức hay lạnh lùng, nhưng lại giống như đâm một kiếm vào ngực tôi, vô cùng chuẩn xác đâm trúng điểm yếu của tôi. Tôi từ từ rũ mắt xuống, thân thể không nhịn được khê run lên, cắn chặt răng không lên tiếng trả lời.

"Ngồi xuống xem ca múa với tôi". Ông ta nhẹ nhàng kéo tôi, tôi ngã xuống ngồi ở bên cạnh ông ta.

Lúc này ngồi ở trên cao bên cạnh vị quan lớn kia bị bàn tay của kẻ háo sắc quấy rầy, căn bản là tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn mọi người, bây giờ mới nhìn xung quanh, thì những người mà tôi nhìn thấy hầu như đều là người quen, khiến tôi không khỏi cảm thấy xấu hổ đỏ cả mặt. Trong lúc cảm thấy chật vật đang muốn thu hồi lại ánh mắt, thì ánh mắt tôi lại nhìn thấy một đôi mắt trong sáng linh động vô cùng quen thuộc lẫn trong đám người, cùng với gương mặt lạnh nhạt đang lặng lẽ nhìn tôi, đó là Đại Thiện. Tôi giật mình trái tim đập đánh thịch một tiếng, bối rối đến mức không dám mở mắt ra nhìn, nhưng lại phát hiện ra người ngồi ở phía trên Đại Thiện, vậy mà lại là Trử Anh, gương mặt nó hung dữ nham hiểm, đôi mắt chứa đầy sự hung ác tàn nhẫn nhìn chăm chú vào tôi, giống như muốn đem tôi ăn tươi nuốt sống ngay tại chỗ.

Tôi không khỏi run lên một cái, thì lại bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích siết chặt lấy eo: "Sợ tôi?".

Đúng vậy, tôi sợ ông ta! Ông ta giam cầm tôi ba năm, tôi có thể không sợ ông ta được hay không? Nhưng tôi lại càng sợ nhìn thấy bọn họ hơn - Trử Anh cùng với Đại Thiện, thậm chí là cả Cách cách Đông Quả, Mãng Cổ Nhĩ Thái... Đã từng, tôi với bọn họ là những người bạn thân thiết nhất cùng chơi đùa vui vẻ với nhau, nhưng bây giờ tôi lại nhất định phải phản

bội lại bọn họ, quyết định đi trên một con đường mà tôi không thể không nghe lời người khác.

Tôi từng ra vẻ rất bình tĩnh và tự tin mà nói với Đại Thiện, tuyệt đối sẽ không trở thành mẹ kế mà chiếm đoạt lợi ích của nó... Những chuyện đã qua như đang diễn ra trước mắt, trong lòng tôi cảm thấy chua xót, giống như có một con dao nhọn đang khoét trái tim của tôi, khiến nước mắt của tôi chọt dâng lên, một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống vạt áo. Tiếng đàn tiếng sáo chậm rãi vang lên, Nỗ Nhĩ Cáp Xích thốt lên một tiếng tốt, tôi nhân lúc ông ta không chú ý, lặng lẽ nghiêng người giơ ống tay áo lên lau đi vệt nước mắt ở khóe mắt, vừa định ngẩng đầu lên đã thấy Hoàng Thái Cực đang ngồi xồm và cau mày, nhìn tôi chăm chú mà dường như đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Cả phòng chọt vang lên tiếng vỗ tay hoan hô ầm ĩ, tôi quay đầu lại, nhìn thấy một nhóm con gái mặc áo váy buộc ngực(*) giống nhau đang di chuyển qua lại nhẹ nhàng như những con bướm. Lúc này tôi đâu có tâm trạng mà thưởng thức ca múa cơ chứ, chỉ cúi đầu không nói gì, trong đầu hỗn độn như một nồi lẩu thập cẩm đang nấu dở.

"Xấu hổ?". Nỗ Nhĩ Cáp Xích đột ngột trầm giọng lên tiếng, "Bản thân tôi cảm thấy có chút mới mẻ, con gái người Hán nhỏ bé yêu kiều mềm mại đáng yêu, rất khác với con gái người Nữ Chân chúng ta...".

Tôi ngơ ngác nhìn ông ta, đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi bước chân vào căn phòng này tôi mới nhìn kỹ ông ta. Nhìn ông ta nịnh bợ sứ thần triều Minh, nhìn ông ta tỏ ra đặc ý tự mãn với Kim Đài Thạch, nhìn ông ta nghiêm minh trọng tình đối với thần tử của mình, nhìn ông ta uy hiếp dọa dẫm đối với tôi... Một nam nhân có thể thay đổi nhiều gương mặt đến như thế, đây đúng là Nỗ Nhĩ Cáp Xích hay sao? Đúng là đại vĩ nhân đã mở ra một giai đoạn lịch sử mới đó ư!

Lúc trước, tôi chưa từng cần thận xem xét những chiến tích hiển hách của ông ta, chỉ vì Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà tôi biết hoàn toàn khác với người được vinh danh trong truyền thuyết của hậu thế, tôi vẫn cứ ảo tưởng rằng những người đời sau đã quá khuyếch đại năng lực của ông ta, khuyếch đại năng lực của Mãn Thanh, chỉ bởi vì Kiến Châu mà tôi thấy, nghèo nàn lạc hậu vượt quá sức tưởng tượng của tôi. Nhưng mà... Ông ta lại rất mạnh! Trong lúc tôi không để ý, ông ta đã đi từng bước một trở nên mạnh hơn. Sự mạnh mẽ ấy bình thường chưa đủ để lộ ra, cho đến khi tôi bị giam giữ ba năm, sau đó lần nữa gặp lại nam nhân này, tôi mới đau đớn nhận ra được sự tích lũy dần dần của sức mạnh ấy. Sở dĩ Nỗ Nhĩ Cáp Xích có thể trở thành một đại vĩ nhân, tất nhiên là vì ông ta có điểm vượt trội hơn người khác, chứ tuyệt đối không phải vì ông ta luôn thích chiến tranh.

Tại sao tôi không hiểu ra điều này sớm hơn cơ chứ? So đo sự kiên cường mạnh mẽ với một người lợi hại như vậy, một con người bé nhỏ và tầm thường như tôi làm sao có chút cơ hội thắng cuộc nào?

"Sao vậy?". Thấy tôi sững sờ nhìn thẳng vào mình, ông ta phát hiện ra nên thu hồi ánh mắt, quay đầu liếc nhìn tôi, rồi sau đó cười khẽ, "Ghen? A, hóa ra nàng cũng có lúc ghen... Yên tâm, nàng vẫn là đệ nhất mỹ nhân của tộc Nữ Chân như trước, không ai có thể đẹp bằng nàng".

Tôi buồn bã thở dài, suy nghĩ của ông ta và suy nghĩ của tôi, vốn không phải đề cập đến cùng một vấn đề! Tôi thật có thể tự nguyện sống hai mươi năm bên cạnh người nam nhân này sao? Tại sao không để cho tôi chết sớm đi một chút? Tại sao lại muốn tôi sống thêm hai mươi năm nữa trong sự vô vọng và đau khổ?

Chợt ca múa đã diễn xong, cả căn phòng ai cũng vội vàng muốn đứng dậy, thì đúng lúc này, Dư Hi Nguyên ngồi ở đối diện lại mỉm cười vỗ tay mấy cái, từ ngoài cửa có hai cô gái xinh đẹp ăn mặc rất lộng lẫy bước vào, bước chân khoan thai, cùng nhau đi vào trong phòng, chỉnh đốn trang phục cúi chào Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Tôi kinh ngạc đến mức mắt muốn rơi xuống,

đúng là tuyệt sắc nhân gian, có thể nói là vị quan lớn Thiên triều này rất có tâm đấy chứ.

"Đây là hai vị tử muội tên Hân Nguyệt, Tế Nguyệt đến từ một gia đình quan lại đã về hưu ở vùng Giang Nam của Đại Minh...". Lý Ưc Lễ vừa vỗ tay vừa cười khê vừa giải thích, "Hoàng đế ưu ái, diễm phúc của Tướng quân không tệ".

Tôi không chú ý nghe tiếp nữa, mà không nhịn được quay sang nhìn đánh giá hai cô gái ấy. Mới chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, một người mặc quần áo màu hồng nhạt, một người mặc màu xanh lá cây nhạt. Cô gái mặc quần áo màu hồng nhạt tên là Hân Nguyệt có gương mặt như trăng rằm, mắt hạnh má đào, dung mạo khiến người ta vô cùng yêu thích, lúc hành lễ nghe giọng nói tiếng cười đều rất bình thản, vừa quyến rũ lại vừa trong sáng khiến người ta thương tiếc; cô gái mặc quần áo màu xanh lá cây tên Tế Nguyệt thì lại ngược lại, vai gầy eo nhỏ, mắt phượng mi thanh mục tú, bên trong cử chỉ đoan trang nghiêm nghị lại lộ ra sự lạnh lùng cao ngạo khiến người ta không thể coi thường được.

Tôi đang nghĩ xem Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ vui vẻ đón nhận phần đại lễ này như thế nào, thì lại nghe thấy ông ta cười thoải mái: "Đã là tiểu thư khuê các của Minh Quốc, thiên kim của gia đình quan lại đã về hưu, tất nhiên là hạ thần không dám sơ suất hay khinh thường". Chỉ vào Hân Nguyệt cao giọng gọi, "Trử Anh!". Tôi ngẩn ra, tinh thần còn chưa phục hồi lại, ngón tay ông ta đã di chuyển sang bên trái, chỉ vào Tế Nguyệt rồi lại gọi một tiếng nữa, "Đại Thiện!".

Tôi kinh ngạc đến mức suýt chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống đất! Trử Anh mười bảy tuổi, đã thành gia lập hộ, ban thưởng cho nó một mỹ nữ còn miễn cưỡng có thể chấp nhận được, nhưng mà Đại Thiện mới có bao nhiêu tuổi hả? Vậy mà lại... Tôi lú lờ, đúng là trong thế giới này vốn là không thể dùng ánh mắt của người bình thường để mà đánh giá được.

Tất nhiên là Lý Ưc Lễ cũng ngạc nhiên, cẩn thận hỏi lại: "Tại sao... Tướng quân ngài...".

"Hai con trai của tôi đều là những người tài giỏi hơn người, tin rằng đem hai cô nương này ban cho bọn họ, cũng sẽ không làm bề mặt xuất thân của bọn họ". Giọng của ông ta lúc nói rất vang dội, tràn đầy sự kiêu ngạo và tự hào.

Dư Hi Nguyên đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là cười một tiếng, nụ cười tràn đầy sự quý quyết khó mà nói nên lời: "Man di lấy loại tiện nhân như thế này làm vợ, thật đúng là ông trời tác hợp".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích không hiểu ông ta nói cái gì, Lý Ưc Lễ cười phiên dịch: "Dư đại nhân muốn nói... Hai cô nương này ban cho Tướng quân làm con dâu, rất phù hợp với thân phận và đều mang lại lợi ích cho Tướng quân, đúng là ông trời tác hợp".

Tôi ở bên cạnh nghe mà sợ chết khiếp, vô cùng hối hận vì sao thánh lực của mình lại tốt đến thế, đã nghe được một số những điều không nên nghe thấy rồi. Tôi sợ người khác nhận thấy sự khác thường trên gương mặt của tôi, nên cố dời ánh mắt đi, nhìn sang chỗ khác.

Chỉ một lát sau, Trử Anh cùng với Đại Thiện đã đồng loạt bước lên trước tạ ơn, ở gần bọn họ như vậy, tôi cảm thấy khó có thể ngồi thẳng được, chỉ muốn tìm một cái lỗ để trốn đi cho xong.

Sau khi hai mỹ nữ được hai A ca lần lượt dẫn đi, bữa tiệc mà cả chủ và khách đều tỏ vẻ vui mừng này cuối cùng thì cũng kết thúc, Thư Nhĩ Cáp Tề đứng dậy mời các vị sứ thần vui lòng quá bộ đến chỗ ông ta ở, để ông cũng thể hiện vai trò của người chủ nhà mà tiếp đãi. Đến cuối cùng Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng không nhắc lại chuyện bắt tôi hiến vũ nữa, tôi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, ông ta lại đột nhiên đứng lên, vì vậy tôi cũng bị ông ta kéo đứng dậy.

"Đều đi về đi". Sau khi nói mấy lời này với thuộc hạ, ông ta không nói gì thêm mà đột ngột bế tôi lên ôm tôi vào trong ngực, trong lúc tôi đang hét lên vì sợ hãi, không hề để ý đến ánh mắt của mọi người mà bước thẳng ra cửa, "Trử Anh, qua chỗ của tam thúc, thay A mã tiếp đãi tốt sứ thần của Minh Quốc, không được sơ suất".

Tôi sợ hãi nhìn xung quanh, cảm giác choáng váng ập đến, nơi mà ánh mắt có thể nhìn đến, gần nhất vốn là gương mặt thâm trầm của Trử Anh. Trong vô thức, tôi duỗi cánh tay trái về phía của nó, mở miệng nói mà không phát ra thanh âm: "Cứu tôi...".

Cứu tôi! Tôi run lên vì sợ, giống như người sắp chết đuối cố gắng muốn tóm lấy bất cứ thứ gì có thể cứu mạng mình, cho dù... Đó chỉ là một ngọn cỏ nhỏ bé.

Gương mặt Trử Anh căng thẳng, trong giây phút tôi bị mang đi rời khỏi phòng nghị sự, rốt cuộc tôi cũng thấy nó bước về phía trước... Tôi vô cùng vui mừng, nhưng ngay sau đó tay của Hà Hòa Lễ đã nhanh chóng giữ chặt lấy vai nó.

Thất vọng... Cánh cửa duy nhất có thể cứu mạng tôi đã bị đóng sập lại ngay trước mắt, cuối cùng chỉ còn lại có sự tuyệt vọng đến vô cùng, đau đớn đến tận tâm can.

Chương này một số chỗ Dư Hi Nguyên mình nhầm thành Dư Nguyên Hi, đã sửa mà không biết hết chưa, có nhầm chỗ nào các bạn nhắc mình nhé.

(*) Bonus thêm ảnh của kiểu váy mà các cô nàng múa trong chương này mặc, vốn từ của mình không đủ để Việt hóa nó cho ra hồn, còn trong tiếng Trung thì nó gọi là kiểu váy "tề ngực":

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cố Hết Sức Đánh Cuộc Một Lần

(*) Từ gốc là "cô chú" nghĩa là dốc hết tiền bạc để ăn thua trong canh bạc hoặc là dốc hết sức để quyết được thua trong một trận.

"A!".

Tôi đột ngột bị quăng xuống giường nhỏ, còn chưa biết đây là đâu, hai bả đầu(*)trên đỉnh đầu đã xõa ra, khiến cho mái tóc dài buông xuống vai.

(*) Hai bả đầu hay nhị bả đầu, lưỡng bả đầu: là kiểu búi tóc đặc trưng nhất của phụ nữ người Mãn, kiểu tóc này đem tóc chia làm 2 búi trên đỉnh đầu, tạo thành một búi tóc ngang, phổ biến nhất là kiểu búi tóc trên đỉnh đầu, sau đó đem chỗ tóc còn lại búi thành một búi tóc dài và dẹp kiểu "đuôi yến" ở phía sau đầu, áp xuống cổ, để giữ cho cổ thẳng

Vội vàng quay đầu lại, thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang quỳ một chân trên mép giường, cơ thể nghiêng về phía trước, dường như đang muốn leo lên giường. Tôi hét lên, tâm lý như một sợi dây bị kéo căng đã lâu chợt đứt, nên giơ chân lên đạp ông ta: "Tránh ra! Tránh ra! Tránh ra...".

Tôi sợ ông ta! Tôi thật sự sợ ông ta! Sợ người đàn ông mà chỉ một cái nhấc tay cũng có thể khiến cho tôi rơi vào tình trạng dở sống dở chết này đến chết đi được! Tâm trạng vô cùng sợ hãi khiến cho tôi phát điên, trong đầu tôi chỉ còn lại duy nhất một ý tưởng: thà chết còn hơn!

"Vẫn còn muốn làm liều?". Ông ta hét lên một cách điên cuồng, trở nên tức giận, bắt lấy hai chân tôi đang đá đạp lung tung, giữ chặt lấy, "Trò đùa này nàng còn muốn chơi mấy lần nữa nàng mới hết hy vọng? Không lẽ

nàng lại muốn quay về Mộc Lan Tập Câu? Nàng tự mình suy nghĩ cho kỹ đi!".

Tôi giật mình thở dốc, ngực không ngừng phập phồng, ông ta cười lạnh lùng, vung tay vén màn che lên. Con người trong mắt tôi như muốn co rút lại, cơ thể co rúm lại như một con tôm lù về phía sau, lúc lưng đập vào trụ giường, mới giơ tay bắt lấy cây trâm gài tóc rơi xuống đệm lúc nãy. Tôi ngẩng đầu lên, dí phần đuôi cây trâm sắc nhọn vào sát cổ mình, hét lên: "Không được lại gần đây!".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích dừng lại, gương mặt vốn ngập tràn tình dục đột nhiên trở nên trắng bệch: "Nàng...".

"Đừng có ép tôi!". Tôi thở gấp, nghe phì phì như tiếng trâu thổi, trái tim đập liên hồi vì lo sợ, "Tôi không thích ông! Tôi không thích ông - ông có hiểu hay không? Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi không thích ông! Cho dù hôm nay ông có cưỡng bức tôi, tôi cũng vẫn không thích ông!".

Ánh mắt ông ta như cứng lại, hai hàng lông mày vặn vẹo, mắt híp lại thành một đường kẻ thẳng: "Không thích tôi? Vậy nàng thích ai? Bồ Chiếm Thái? Không, cái loại người vô dụng như vậy, làm sao nàng có thể vừa mắt được cơ chứ... Rốt cuộc người trong lòng nàng là ai?". Giọng nói lạnh lùng như tảng băng nghìn năm không tan, bị gấn từng từ một thốt ra từ đôi môi xám ngắt, dưới ánh mắt sắc bén của ông ta, trái tim tôi dường như đã bị hàng nghìn hàng vạn mũi tên bắn trúng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng thấm ướt quần áo của tôi. "Trong lòng nàng có ai? Là Trử Anh, hay là Đại Thiện?".

"Ông... Ông nói bậy gì đấy?". Trử Anh và Đại Thiện? Chưa gì ông ta đã vội vàng chụp mũ người khác rồi, hai người bọn họ chẳng khác nào là em trai của tôi cả.

"Thật không? Tôi nói bậy?". Ông ta cười lạnh, đột nhiên đưa tay nắm cây trâm trong tay tôi. Lực tay ông ta rất mạnh, khiến cho cây trâm đâm sâu vào lòng bàn tay ông ta, máu từ các kẽ ngón tay từng giọt từng giọt chảy ra, nhỏ xuống áo tôi.

Tôi như ngừng thở, cảm thấy sức lực toàn thân chợt biến mất, cánh tay đang cầm trâm hạ xuống, rơi xuống giường. Đầu óc trống rỗng không còn chút hy vọng nào, cảm thấy sau này đúng là sống không bằng chết, vì thế không nhìn được gục đầu xuống đầu gối, khóc lớn tiếng.

Ông ta ngồi xếp bằng ở đối diện tôi, không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn tôi khóc. Tôi nghĩ lại không hiểu sao tự dừng mình lại đến cái chỗ quái quỷ này, không hiểu sao vì gương mặt vốn không phải của mình, lại phải nhận sự nhục nhã vô cùng, nghĩ đến sự hèn nhát yếu đuối của mình, mặc dù quả thật là có lúc cũng từng nghĩ đến chuyện không muốn sống tạm cho qua ngày, nhưng đến lúc thực sự tự sát lại không thể mạnh tay được... Tôi càng nghĩ càng thương tâm, sự tủi thân và thương tâm tích tụ hơn bốn năm trong lòng cùng lúc trút hết ra, tôi dùng tất cả sức lực của bản thân, để có thể khóc một lần thật thoải mái.

Lớp phấn trang điểm tí mỉ trên mặt đã bị nước mắt của tôi làm loang lổ, tôi đưa tay xoa lung tung trên mặt để lau nước mắt, lúc hai mắt vẫn còn đầm nước mắt thì nghe thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích thở dài, mềm giọng an ủi: "Được rồi, đừng khóc nữa... Tôi không động vào nàng là được rồi chứ gì?".

Tôi ngăn người, cố gắng ngừng khóc, song lại nghĩ, sau này sẽ có một ngày tôi lại bị như vậy thôi, cho dù tôi có trốn thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ông ta, tương lai rất đen tối. Tôi đau lòng muốn chết, nước mắt tiếp tục chảy ồ ạt.

"Thật là... Sao lại giống trẻ con như vậy chứ?". Ông ta đau lòng mà ôm lấy tôi, vỗ nhẹ vào lưng tôi, "Không ngờ qua ba năm, nàng vẫn chưa

chịu lớn lên... Đông Ca, tôi phải làm gì với nàng bây giờ? Nàng nói xem tôi phải làm gì với nàng bây giờ?".

Hiếm khi thấy ông ta dịu dàng như thế, hơn nữa ông ta vừa mới đồng ý sẽ không động vào tôi, tâm trạng lo lắng căng thẳng của tôi giảm đi một chút, nên nghẹn ngào van xin: "Ông thả tôi đi đi".

Ông ta nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng: "Chuyện đó không có khả năng xảy ra! Nàng nên sớm quên chuyện này đi!".

Quả nhiên... Không chạy được! Tôi không thể không đối mặt với sự thật! Tôi không muốn chết, tôi chỉ sợ chưa tới số mệnh, cho dù tôi có quyết tâm muốn chết đến thế nào đi nữa tôi cũng không chết được, thành ra chỉ làm bản thân mình chịu khổ mà thôi.

Thôi được rồi! Nếu như leo lên lưng hổ rồi sẽ khó xuống được, vậy cũng không còn biện pháp nào nữa cả! Tôi nắm chặt tay, rồi chậm rãi buông ra, nói một cách bình thản: "Tôi không thích ông, cho nên... Không nên ép tôi phải gả cho ông. Nếu như ông chỉ muốn thân thể này của tôi, vậy tôi cho ông. Cho ông ngay bây giờ...". Đôi mắt ông ta u ám, không biểu hiện chút cảm xúc nào nhìn chăm chú vào tôi, tôi ngẩng đầu, không còn sợ hãi chút nào nữa. Nếu như không trốn thoát được, vậy hãy dùng cảm mà đối mặt. Cố gắng bảo trì sự tỉnh táo, hai tay tôi khẽ run lên khi cởi nút áo trên áo mình ra, từ từ cởi bỏ chiếc áo dài xuống trước mặt ông ta.

Ông ta chăm chú nhìn tôi không chớp mắt, rồi đột nhiên tóm lấy chiếc áo dài của tôi ném xuống cạnh giường, mạnh mẽ lao vào tôi giống như một con thú dữ đẩy tôi ngã xuống. Trong chốc lát ông ta đã phủ đôi môi nóng rực của ông ta lên môi tôi, tôi cắn chặt răng, mở to mắt nhìn ông ta một cách tê dại. Ông ta híp mắt, hàng lông mi dài ở ngay trước mắt tôi gần đến mức tôi có thể đếm được số lông mi nằm trên đấy, tôi cười khẩy một cách tê lương, không biết là làm chuyện thân mật với một người vô cảm thì ông ta cảm thấy thế nào nhỉ?

Cam chịu mà nhắm mắt lại, tôi buông lỏng bản thân để cho tinh thần bay đi thật xa, thì ông ta lại đột ngột ngừng hôn, buông tôi ra rồi nhẩy mạnh xuống giường. Tôi mở to mắt kinh ngạc, nhìn màn che phía đầu giường nhẹ nhàng lay động, có tiếng cánh cửa ở cách đây không xa đang chuyển động. Một tiếng âm vang lên, cánh cửa đóng sập lại, trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Tôi ngỡ ngàng ngồi dậy từ trên giường, chờ một lúc, không thấy bất cứ động tĩnh gì. Bầu trời bên ngoài cửa sổ đang dần tối, tôi chợt muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức, chút dũng khí cố lấy lúc này đã biến mất không còn sót lại dấu vết gì, tôi sợ ông ta quay lại, tôi không biết lần sau lúc đối mặt với ông ta, tôi có còn dũng khí để nói những lời dũng cảm và làm những hành động vĩ đại một lần nữa hay không.

Hoảng hốt khoác thêm áo choàng, không kịp chỉnh sửa lại lớp trang điểm trên mặt, tôi mang một đầu tóc dày rối bù, lạng lẽ rời khỏi phòng. Bên ngoài căn phòng yên tĩnh không có một người hầu nào cả, ánh sáng mờ mịt từ bên trong phòng tỏa ra, khiến cho nơi này trở nên u ám. Đôi hài đế chụm dẫm trên đất tạo thành tiếng vang lạch cạch, khiến cho tôi sợ hãi, tôi lo lắng nên cởi hài ra cầm trên tay, lén lút như kẻ trộm chuồn ra khỏi cửa chính. May mà trời đã tối, dường như trong viện này cũng không có ai ở, nếu không tôi đi ra ngoài với hình dạng này, kiểu gì cũng sẽ khiến người ta nghĩ tôi là nữ quý. Tôi ngồi xổm ở góc tường lộ đầu ra ngoài nhìn, đang nghĩ xem tiếp theo nên chạy theo hướng nào, bỗng nhiên có một chiếc áo choàng lớn từ phía sau chụp mạnh lên đầu tôi, khiến tôi sợ hết hồn, ngã đập mông xuống đất, mặt mũi xanh mét.

"Đi theo tôi".

Hóa ra là Hoàng Thái Cực. Sao nó lại ở chỗ này? Lại còn tỏ ra vẻ nghiêm túc lạnh lùng đến thế nữa chứ. Nhân tiểu quý đại(*), đúng là không đáng yêu chút nào!

(*) Nhân tiểu quý đại: một thành ngữ của Trung Quốc, chỉ những đứa bé còn nhỏ mà đã rất khôn khéo, rất nghịch ngợm, ngang bướng, có nhiều mưu kế.

"Tỷ có đi hay không? Không đi thì thôi!". Nó không quay đầu lại mà khẽ hừ một tiếng.

Gương mặt tôi lập tức trở nên vui vẻ, cười tươi dỗ dành nó: "Đi! Đi ngay! Tỷ biết Bát A ca là người tốt nhất mà!".

Nó lại hừ một tiếng, không thèm nhìn đến tôi, tỏ ra chăm chú vào đường đi một mình đi rất bình thản qua bảy tám chỗ rẽ ngoặt. Tôi là người không có chút cảm giác nào về phương hướng, nên bị sự dẫn đường của nó làm cho choáng váng. Tuy là ven đường đi có người hầu đi qua đi lại, nhưng thấy dáng vẻ nghiêm nghị của Bát A ca, nên cũng chẳng ai dám lên tiếng hỏi về cái người quái dị cả người được bao bọc trong áo choàng là tôi.

"Vào đi". Đẩy một cánh cửa ra, nó quay đầu lại liếc nhìn tôi. Tôi nhìn vào trong phòng thấy tối đen không thắp một ngọn đèn nào cả, trong lòng không khỏi nghi ngờ: "Đây là đâu?".

Nó vẫn không hề để ý tới tôi, chỉ liếc nhìn tôi một cái, rồi nhắc chân đi vào bên trong trước. Sao lại có đứa trẻ nào không đáng yêu đến như thế cơ chứ? Năm xưa Trử Anh cũng không ngang ngược bằng nó, Mãng Cổ Nhĩ Thái lại càng không so được với nó. Nhớ năm xưa, lúc Mãng Cổ Nhĩ Thái khoảng bằng tuổi Hoàng Thái Cực bây giờ, nó chỉ là một con sâu yếu đuối đáng thương, bị Trử Anh bắt nạt cũng chỉ biết đi tìm A mã khóc lóc kể lể.

Hoàng Thái Cực quen đường quen lối trong bóng tối lần mò đi qua phòng ngoài, sải bước vào noãn các thắp một ngọn đèn lên, sau đó quay đầu lại ngơ ngác nhìn chăm chăm vào tôi. Trong chớp mắt có lẽ là do đèn được thắp lên chiếu sáng căn phòng, nên nhìn cách bày biện đồ đạc ở xung quanh tôi lập tức nhận ra đây là phòng của Mạnh Cổ Triết Triết, chỉ là căn

phòng tôi đã từng ở rõ ràng là cách căn phòng chính bởi một cái noãn các nho nhỏ - tất nhiên, noãn các là phòng ngủ của Hoàng Thái Cực.

Tôi bị cái nhìn của nó làm cho sợ, tóc gáy phía sau cổ dựng đứng hết cả lên. Tiểu quý này, tuổi còn nhỏ như vậy, mà sao ánh mắt đã có năng lực xuyên thấu mạnh như tia X như thế? Nhưng mà, nghĩ đến chuyện sau này nó sẽ là Hoàng đế đầu tiên lập nên triều Mãn Thanh, tâm trạng căng thẳng của tôi lại buông lỏng hơn một chút - có thể trở thành người tài giỏi, nhất định không phải là người bình thường! Cái lão Dư Hi Nguyên kia nói cái gì ba tuổi đã lớn, bảy tuổi trưởng thành, ông ta có năng lực nhìn xa hơn so với tôi sao? Tôi thì từ khi nó sinh ra tôi đã biết nó không phải là người bình thường rồi. Ừ, sau này phải nhớ nịnh nọt tiểu tử này nhiều hơn một chút.

Nghĩ là làm, tôi lập tức tỏ ra thân thiện và mỉm cười, cúi người nhìn nó: "Bát A ca có dặn dò gì không?".

Nó im lặng nhìn tôi, đột nhiên giơ ngón trỏ chọc chọc vào má tôi, buồn bực nói: "Trông tử như thế này... xấu muốn chết".

Tôi ngạc nhiên, trong lòng thì đang gào thét. Tiểu quý này... Đúng là không đáng yêu chút nào!

"Tỷ là đệ nhất mỹ nữ của tộc Nữ Chân!". Tôi gào lên phản đối, giật mũ trên đầu nó xuống, để lộ ra cái đầu kiểu Hồng Hải Nhi rất đáng yêu, tôi đưa tay chọc chọc vào hai bím tóc nhỏ ở hai bên đầu đang cong lên của nó, "Dám nói tử xấu? Không biết lớn nhỏ gì cả...". Trẻ con đúng là không thể chiều được, cho dù nó có là Hoàng đế đầu tiên của một triều đại cũng thế.

"Cô gái xấu xí thì có!". Nó lầm bầm, "Đừng ra vẻ người lớn ở trước mặt tôi, tử không muốn làm Phúc tấn của A mã tôi, thì cũng ngang hàng với tôi mà thôi".

Nó... Hóa ra nó biết! Làm sao nó có thể hiểu được tôi muốn gì? Tôi khụt khịt, cảm thấy trong lòng chua xót, thật không nghĩ người hiểu tôi

nhất, vậy mà lại là một đứa trẻ mới có năm tuổi. Tôi lao đến ôm lấy nó, cầm đặt trên đôi vai mềm mại yếu ớt của nó mà nghẹn ngào.

"Ê này, cô gái xấu xí, đừng có mà lau nước mắt nước mũi vào áo tôi, cái áo này hôm qua ngạch nương mới may xong cho tôi đấy...".

"Keo kiệt...". Tôi mặc kệ, vẫn cứ khóc cho thỏa lòng. Nó tức giận thì tức giận, nhưng cũng không đẩy tôi ra. Chờ cho đến khi tôi đã khóc đủ rồi, còn đang thút thít nghẹn ngào lau nước mắt, mới tức giận mà nói: "Xong chưa? Xong rồi thì nhanh bỏ tay ra! Bẩn chết đi được!".

Tôi nghe lời mà buông nó ra, thấy gương mặt bé nhỏ lúc nãy tỏ ra trưởng thành lạnh nhạt vậy mà bây giờ lại có vẻ ngượng ngùng đỏ ửng. Tôi chợt cảm thấy gương mặt nó thế này đúng là đáng yêu, không kìm được hôn một cái lên khuôn mặt đỏ ửng của nó: "Tỷ thích nhất là Bát A ca! Bát A ca đúng là người tốt!".

Ngày trước những khi rảnh rỗi tôi lại quay trở về trại trẻ mồ côi làm tình nguyện, nên tôi đã trở thành một cao thủ trong chuyện dỗ dành trẻ con, bình thường cái kiểu dỗ dành như khen bọn trẻ con vừa trưởng thành lại vừa xinh xắn đáng yêu, sẽ khiến cho đứa nào cũng cảm thấy lâng lâng mà quên hết mọi chuyện. Quả nhiên, khóe miệng Hoàng Thái Cực nhếch lên, lộ ra một nụ cười đắc ý, chỉ vào chiếc bàn nhỏ nằm đối diện giường nói: "Nếu như đói bụng, thì bên kia có đồ ăn".

Mới nghe đến đồ ăn, hai mắt tôi đã sáng rực, đi như bay qua đây - trời ơi, có sa kỳ mã, còn có bánh bột ngô... Đúng là tôi quá kích động rồi, đã bao lâu rồi tôi không được ăn mấy món bánh xa xỉ như thế này? Giây phút này đây con sâu tham ăn trong bụng tôi đang gào lên rồi, sáng nay tôi chỉ húp một chút cháo, đến trưa tuy là có đồ ăn có đồ uống có ca múa để xem, nhưng lúc ấy tâm trạng tôi đang căng thẳng lo lắng nên đâu có chú ý đến chuyện này? Bây giờ dạ dày tôi đang trống rỗng, bụng tôi cũng rất biết phối hợp mà kêu lêu ùng ục.

Tôi vừa mới cắn một miếng bánh bột ngô vẫn còn đang ngậm trong miệng nghe thấy thế thì xấu hổ quá ngay người ra tại chỗ, phía sau có tiếng Hoàng Thái Cực ôm bụng cười lăn lộn. Gương mặt già cỗi của tôi đỏ lên, cảm thấy sau này sẽ chẳng còn chút mặt mũi nào ở trước mặt tiểu quỷ này nữa, không khỏi thở dài, dứt khoát không cố tỏ ra là một thực nữ rụt rè nữa, hai tay đều đặt xuống bàn, đem mấy thứ bánh tinh xảo kia đều nhét vào miệng một cách lưu loát như nước chảy.

Khi ăn no được chừng ba phần tôi bắt đầu ăn chậm lại, cuối cùng cũng nghĩ ra chỗ nào không đúng: "Ngạch nương của đệ đâu? Sao trong phòng này không có nô tỳ nào hầu hạ?".

"Kim Đài Thạch tới, ban ngày A mã bạn tiếp đón sứ thần Thiên triều, buổi tối còn phải tìm thời gian mở tiệc tiếp đón ông ấy ở một chỗ khác trong hàng rào. Ngạch nương tất nhiên là phải đi cùng với A mã... Còn người hầu trong phòng, là tôi dặn bọn họ đêm nay không được bước chân vào phòng này một bước nào cả".

"Tại sao?". Đang cảm thấy kỳ lạ, bất ngờ không đề phòng da đầu bị kéo một cái đau đớn. Không biết Hoàng Thái Cực đã đứng sau tôi từ lúc nào, một tay cầm lược, một tay gỡ búi tóc rối bù trên đỉnh đầu tôi. Tất nhiên là thủ pháp của nó rất truc trặc, thường kéo căng da đầu khiến tôi đau đớn, khiến tôi phải kêu lên: "Được rồi! Được rồi! Đừng đùa nữa...". Tôi giơ tay làm như muốn giật lấy cái lược trong tay nó, nó rút tay lại sau lưng, buồn bực không thèm để ý đến tôi, chỉ trừng mắt nhìn tôi.

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu vì sao nó lại muốn không để cho ai vào phòng, dù sao thì cũng cần người miệng mềm(*), hơn nữa lúc này nó còn giúp tôi lúc tôi bất lực nhất. Bĩu môi, tôi tỏ ra đáng thương mà cúi đầu: "Muốn đùa cũng không phải là không được...". Cắn một miếng sa kỳ mã, vừa nhai lúng búng trong miệng vừa nhắc nhở nó, "Tỷ xin đệ đẩy tiểu bát gia xuống tay nhớ nhẹ nhàng một chút... Tóc của tỷ không phải là tóc giả...".

"Nói nhiều quá!". Nó làm bầm một cách bất mãn.

(*) Nguyên câu tục ngữ gốc là "cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn" (cật nhân gia đích chủy nhuyển, nã nhân gia đích thủ đoản), có nghĩa là được người khác giúp đỡ thì sau này muốn phê bình người ta sẽ rất khó xử, nhận người khác đưa cho thứ gì đó thì sau này người ta có việc cần nhờ tìm đến mình xin giúp đỡ sẽ rất khó từ chối.

Bonus:

Kiểu tóc búi "nhị bả đầu" của phụ nữ Mãn:

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chủ Tớ

Tỉnh lại lúc sáng sớm, tôi mới phát hiện ra tư thế ngủ bất nhã của mình vì tôi đã đập rơi chăn xuống đất, Hoàng Thái Cực đang nằm co quắp bên cạnh ngủ say sưa, gương mặt nhỏ vốn trắng nõn nay trở thành trắng bệch vì lạnh, hơi thở hồng hộc nặng nề.

Tôi cảm thấy rất áy náy, vội vàng cúi xuống nhặt chăn lên, quấn chặt lấy nó. Nó bị tôi đè nặng, đau quá kêu lên một tiếng, chậm chạp mở mắt ra.

"Ha ha, ngủ thêm một lúc nữa đi...". Tôi dịu dàng vỗ về nó.

Nó mơ màng mở mắt ra, khàn giọng hỏi: "Máy giờ rồi?".

Tôi ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài tấm giấy cửa sổ rất sáng, nhưng không thể đoán được chính xác thời gian, đang không biết trả lời như thế nào, thì có giọng nói ngoài cửa sổ vang lên hỏi một cách dè dặt: "Bát A Ca người dậy chưa? Có cần gọi nô tài vào hầu hạ không ạ?".

Điều này làm cho tôi cảm thấy ngạc nhiên, không lẽ là Hoàng Thái Cực cố ý dặn dò hạ nhân, không gọi thì không cho phép đi vào bên trong phòng? Không phải là thường thì nô tài đến giờ sẽ gọi chủ tử dậy hay sao?

"Hôm nay không phải học cưỡi ngựa bắn cung...". Nó dụi mắt ngời dậy, bàn tay nhỏ nghịch mái tóc dài sau lưng tôi, "A mã sẽ tiếp đãi sứ giả của bốn bộ tộc thuộc Hồ Luân ở Y Nhĩ Cáp Khố ở ngoài thành, ngạch nương sẽ đi trước từ lúc sáng sớm, tôi chỉ cần đến đây vào giờ Ty canh ba là được rồi".

"Cô cô trở về vào lúc nào?". Tôi ngạc nhiên hỏi. Ba năm qua không hoạt động nhiều, hôm qua lại mệt mỏi cả một ngày, vừa kinh hãi lại vừa sợ sệt, buổi tối hoàn toàn thả lỏng, lại ngủ đến nỗi không biết xung quanh xảy ra chuyện gì hết.

"Về sau canh ba...". Hình như cổ họng của nó khô khốc, mới nói được một câu, đã thấy ho khan mấy tiếng. Tôi nghĩ đêm qua nó vì tôi mà bị lạnh, nghiêng đầu không dám nói thật, chỉ có thể chột dạ vỗ lưng cho nó. Nó phẩy tay, tỏ ý không cần rồi quay đầu hướng ra ngoài nói, "Vào đi".

"Vâng". Ngoài cửa có tiếng đáp lời vang lên. Không lâu sau có bốn tiểu nha đầu bê chậu rửa mặt súc miệng cùng với mấy thứ linh tinh gì đó nối đuôi nhau đi vào. Một người trong số đó bước lên phía trước, cúi đầu quỳ gối xuống, cầm quần áo của Hoàng Thái Cực chuẩn bị thay cho nó. Tôi không có thói quen được hầu hạ giống như một kẻ bỏ đi như vậy, nên đã nhanh chân nhảy xuống giường, chân trần đứng trên mặt đất.

Hoàng Thái Cực cau mày, giơ tay ra đánh vào tay cô bé kia một cái, cô bé kia nhìn như mới khoảng tầm bảy tám tuổi, đâu đã từng trải qua tình huống như vậy, nên sợ đến mức mặt trắng bệch, đang quỳ mà không ngừng run rẩy.

Tôi đang giơ tay vốc nước để rửa mặt, vội ngẩng đầu lên hỏi: "Làm sao vậy?".

"Bát A Ca đừng tức giận! Đây vốn là nha đầu chuyên quét tước sân vườn, còn chưa học được cách hầu hạ...". Ma ma nhũ mẫu vừa nói vừa đập vào cô bé kia một cái, "Quay về nhất định sẽ dạy dỗ cho tốt rồi mới cho vào phòng...".

Hoàng Thái Cực lạnh lùng liếc nhìn bà ấy một cái: "Thứ hôm qua bảo bà chuẩn bị đã làm xong chưa?".

"Vâng, đã chuẩn bị đầy đủ theo những gì Bát A Ca dặn dò rồi". Vừa trả lời, vừa gọi hai đại nha đầu từ ngoài phòng bước vào, bê theo một cái khay bằng gỗ hồng mộc, trên đó có bày rất nhiều quần áo và trang sức của con gái. Tôi nhìn mà cảm thấy khó chịu, Hoàng Thái Cực thì lại cười, cầm lấy một đôi hài thêu hoa trên khay đứng từ xa ném cho tôi, sau đó cười vui vẻ như một đứa bé con.

Đúng là không nghĩ nó còn nhỏ như thế, cũng đã tinh tế đến vậy, còn chú ý đến việc tôi không thích đi đôi giày đế chấu cao gót. Tôi cúi người nhặt đôi hài lên, quay về phía nó cười toe toét, thế nhưng nó lại ngưng cười, quay đầu đi chỗ khác khụ hai tiếng.

Ma ma nhũ mẫu có phần lo lắng hỏi: "Bát A Ca khó chịu? Có cần mời đại phu đến khám hay không?".

"Nói nhiều". Nó được người hầu mặc xong quần áo, được đỡ xuống giường, đã có người cầm nước muối đến đưa cho nó súc miệng. Lúc này tôi đã thay xong một chiếc áo dài bằng gấm trắng viền vàng vừa mới được mang tới, một đại nha đầu muốn tới giúp tôi, để tránh sự giúp đỡ của cô ấy, nên tôi đã nhanh tay choàng vội một chiếc áo khoác(*) màu đỏ bên ngoài.

(*) Từ gốc là "đấu bông", là một loại áo choàng không tay.

Hoàng Thái Cực nghiêng đầu liếc nhìn tôi, nói mát: "Nhìn thế nào cũng thấy tử giống như một nha đầu, không giống một Cách cách, không lẽ mấy năm nay tử bị A mã của tôi giam giữ nên trở nên ngốc nghếch?". Tôi chán nản. Nếu không phải trong phòng đầy người hầu, cần phải giữ mấy phần mặt mũi cho người làm chủ tử là nó, thì nhất định là tôi sẽ đi qua cốc một cái thật đau vào trán nó.

Nhưng mà đúng thật, tôi đúng là không có chút dáng vẻ nào của một Cách cách! Trước không nói đến ba năm bị giam giữ trong Mộc Lan Tập Câu mất đi những đãi ngộ vốn có dành cho quý tộc, chỉ nói đến một năm

trước đó nữa, tôi chạy đông chạy tây, không ngừng thay đổi chỗ ở, không có một chỗ cố định, tôi đúng là không giống như nó được một đồng nô tài nha đầu hầu hạ quanh người. Tôi lại là người từ trước đến nay vẫn luôn qua loa đại khái, đến ngay cả nha đầu bên người như A Tế Na cũng bị tôi dạy dỗ thành ra trách nhiệm vốn có của một nha đầu cũng cái làm cái không, hướng chi đến những nha đầu khác? Các cô ấy đều giống nhau không hề sợ tôi, trong phòng của tôi cũng không bị gò bó hay tuân theo quy củ, lúc nhìn thấy nhau là cười tươi hơn hở. Đâu có giống như lúc này, đây phòng là nô tài, nhìn thấy Hoàng Thái Cực thì cứ như là chuột trông thấy mèo ấy, đến thở mạnh cũng không dám, cứ nơm nớp lo sợ làm sai chuyện gì sẽ bị tiểu chủ tử trách mắng.

Tiểu A Ca mà khí thế đã cao như thế, thì Trử Anh cùng với Đại Thiện chẳng phải là càng thêm lợi hại? Như vậy Nỗ Nhĩ Cáp Xích... Vừa nghĩ đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi lại cảm thấy lạnh lẽo, tâm trạng vui vẻ lúc nãy cũng theo đó mà biến mất.

"Cách cách, hôm nay người muốn búi kiểu tóc nào?". Một đại nha đầu sắp xếp cho tôi ngồi xuống, sau đó cười lấy lòng tôi.

Tôi không có hứng thú, mệt mỏi nói: "Kiểu gì cũng được".

"Vậy nô tỳ búi cho người một kiểu lưỡng bả đầu xinh xắn nhé, rất hợp với tâm biển phương(12) nạm vàng đính đôi môi, nhất định rất đẹp...". Còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy giọng nói khàn khàn trẻ con của Hoàng Thái Cực thốt lên trách móc đầy phẫn nộ: "Nói linh tinh cái gì đấy? Con mắt nào của người nhìn thấy tỷ ấy giống như một Cách cách đã xuất các(*)?".

(*) Xuất các: lấy chồng, chữ "các" ở đây là "các" trong "khuê các" nghĩa là khuê phòng, cô gái đã "xuất các" nghĩa là cô gái đã lấy chồng.

Đại nha đầu kia run lên, chiếc lược cầm trong tay rơi cạch xuống đất, cuống quýt xuống dập đầu: "Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ đáng chết...".

Trong phong tục của người Mãn, chỉ có những người phụ nữ đã lấy chồng và những cô gái quá tuổi chưa lấy chồng mới có thể đem toàn bộ tóc áp sát lên trên đầu, những cô gái bình dân thì thường đem mái tóc được tết gọn sau đầu búi lên đỉnh đầu, giống như nam nhân để sẵn thú đánh cá, tròng trọt lao động, khi làm việc bên ngoài mà mệt mỏi buồn ngủ, có thể trực tiếp đem búi tóc đó trở thành gối đầu để ngủ; chỉ có những cô gái quý tộc, mới chú ý đến kiểu tóc, dùng biển phượng nạm nhiều thứ trang sức như vậy để ép sát tóc lại búi thành kiểu lưỡng bả đầu, lại còn cài thêm các loại trâm cài đầu trang sức nữa.

Cho nên từ trước tới nay tôi vẫn chỉ búi một kiểu tóc đơn giản, không quá chú ý đến các kiểu tóc, hơn nữa đại đa số tiểu cô nương cho dù là giàu hay nghèo cũng búi kiểu tóc như vậy. Nhưng ngày hôm qua A Tế Na lại mất rất nhiều thời gian cẩn thận búi cho tôi một kiểu tóc lưỡng bả đầu rất phức tạp, lúc ấy tôi chỉ cảm thấy kiểu tóc đó vừa xinh đẹp lại cao quý, chứ cũng không suy nghĩ sâu xa. Lúc này Hoàng Thái Cực vì chuyện này mà tức giận, mới làm tôi chợt nhớ đến một chuyện - ba năm trước A Tế Na đã từng búi cho tôi kiểu tóc này rồi, đó là vào buổi tối hôm chúng tôi vừa mới quay lại thành Phí A Lạp, để tham gia vào lễ cưới của Bố Chiếm Thái và Ngạch Thực Thái, cô ấy tuân theo lệnh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà trang điểm thay quần áo cho tôi...

Tôi cảm thấy đau đớn, lúc ấy tôi đang tức giận, nên căn bản là không để ý đến những chi tiết nhỏ nhoi vụn vặt ấy. A Tế Na... Có lẽ lúc đó A Tế Na cũng đã nhận chỉ thị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích rồi... Nửa đêm hôm đó Nỗ Nhĩ Cáp Xích xuất hiện ở trong phòng tôi cũng không phải là ngẫu nhiên, cho dù đêm đó không bị Bố Chiếm Thái say rượu quấy nhiễu, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng không thể chờ được nữa mà muốn tôi rồi. Mà A Tế Na, rõ ràng

là cô ấy biết... Rõ ràng là cô ấy biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng lại không nói với tôi một câu nào hết cả...

Tôi nắm chặt vạt áo trước ngực, ngỡ ngàng nhìn chính mình trong gương lãng hoa ở đối diện.

Đến cả Phú Sát Cỗn Đại cũng còn hiểu rõ nha đầu theo sát bên người tôi hơn cả tôi, mà tôi thì lại giống như một kẻ ngu ngốc mù tịt chẳng biết gì. A Tế Na bị đánh hai mươi gậy quả nhiên không phải là đánh sai! Mặc dù là cô ấy là nha đầu của tôi, nhưng trong thời khắc then chốt, cô ấy lại bán đứng chủ tử của mình.

Có thể trách cô ấy sao? Tôi vẫn luôn cảm thông cho số mệnh khổ sở của những người hầu, không được hành động theo ý mình. Nhưng mà tôi coi cô ấy như một người bạn! Tôi chưa từng coi cô ấy như một nha đầu, thế nhưng cô ấy lại bán đứng tôi... Ba năm nay, không biết có bao nhiêu chuyện lớn nhỏ về tôi, đã bị chính miệng của cô ấy báo cáo từng chuyện từng chuyện một cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghe.

A Tế Na như vậy, thật xa lạ! Thật đáng sợ! Sau này sống trên cuộc đời này, tôi còn có thể tin tưởng người nào? Tôi nên tin tưởng ai đây?

"Làm sao vậy? Đột nhiên mặt mũi trở nên khó coi như vậy". Hoàng Thái Cực đã đội xong một chiếc mũ tròn, viền mũ có đính một vòng lông thỏ màu trắng, làm tôn lên gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, đôi tròng mắt đen nhánh lấp lánh đang nhìn tôi, nó đứng lại ở trước cửa không bước tiếp nữa, lặng lẽ chờ tôi đi ra để cùng đi ăn điểm tâm.

Đại nha đầu kia vẫn đang cứng người quỳ gối bên chân tôi, sợ hãi đến run rẩy hết cả người.

"Tha cho cô ấy đi...". Không biết là đang nói với nó, hay là nói với chính bản thân mình, tôi buồn bã thất vọng thở dài. Từ nay về sau, tôi cần phải mở to hai mắt, càng ngày càng kiên cường mạnh mẽ hơn mới được!

Thời đại này không phải vì có sự gia nhập của tôi mà trở thành một cuộc chơi đầy mộng ảo, nó vốn rất thật và vô cùng tàn khốc!

Tôi ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài tấm giấy cửa sổ rất sáng, nhưng không thể đoán được chính xác thời gian, đang không biết trả lời như thế nào, thì có giọng nói ngoài cửa sổ vang lên hỏi một cách dè dặt: "Bát A Ca người dậy chưa? Có cần gọi nô tài vào hầu hạ không ạ?".

Điều này làm cho tôi cảm thấy ngạc nhiên, không lẽ là Hoàng Thái Cực cố ý dặn dò hạ nhân, không gọi thì không cho phép đi vào bên trong phòng? Không phải là thường thì nô tài đến giờ sẽ gọi chủ tử dậy hay sao?

"Hôm nay không phải học cưỡi ngựa bắn cung...". Nó dụi mắt ngồi dậy, bàn tay nhỏ nghịch mái tóc dài sau lưng tôi, "A mã sẽ tiếp đãi sứ giả của bốn bộ tộc thuộc Hồ Luân ở Y Nhĩ Cáp Khố ở ngoài thành, ngạch nương sẽ đi trước từ lúc sáng sớm, tôi chỉ cần đến đây vào giờ Tỵ canh ba là được rồi".

"Cô cô trở về vào lúc nào?". Tôi ngạc nhiên hỏi. Ba năm qua không hoạt động nhiều, hôm qua lại mệt mỏi cả một ngày, vừa kinh hãi lại vừa sợ sệt, buổi tối hoàn toàn thả lỏng, lại ngủ đến nỗi không biết xung quanh xảy ra chuyện gì hết.

"Về sau canh ba...". Hình như cổ họng của nó khô khốc, mới nói được một câu, đã thấy ho khan mấy tiếng. Tôi nghĩ đêm qua nó vì tôi mà bị lạnh, nghiêng đầu không dám nói thật, chỉ có thể chột dạ vỗ lưng cho nó. Nó phẩy tay, tỏ ý không cần rồi quay đầu hướng ra ngoài nói, "Vào đi".

"Vâng". Ngoài cửa có tiếng đáp lời vang lên. Không lâu sau có bốn tiểu nha đầu bê chậu rửa mặt súc miệng cùng với mấy thứ linh tinh gì đó nối đuôi nhau đi vào. Một người trong số đó bước lên phía trước, cúi đầu quỳ gối xuống, cầm quần áo của Hoàng Thái Cực chuẩn bị thay cho nó. Tôi

không có thói quen được hầu hạ giống như một kẻ bỏ đi như vậy, nên đã nhanh chân nhảy xuống giường, chân trần đứng trên mặt đất.

Hoàng Thái Cực cau mày, giơ tay ra đánh vào tay cô bé kia một cái, cô bé kia nhìn như mới khoảng tầm bảy tám tuổi, đâu đã từng trải qua tình huống như vậy, nên sợ đến mức mặt trắng bệch, đang quỳ mà không ngừng run rẩy.

Tôi đang giơ tay vốc nước để rửa mặt, vội ngẩng đầu lên hỏi: "Làm sao vậy?".

"Bát A Ca đừng tức giận! Đây vốn là nha đầu chuyên quét tước sân vườn, còn chưa học được cách hầu hạ...". Ma ma nhũ mẫu vừa nói vừa đập vào cô bé kia một cái, "Quay về nhất định sẽ dạy dỗ cho tốt rồi mới cho vào phòng...".

Hoàng Thái Cực lạnh lùng liếc nhìn bà ấy một cái: "Thứ hôm qua bảo bà chuẩn bị đã làm xong chưa?".

"Vâng, đã chuẩn bị đầy đủ theo những gì Bát A Ca dặn dò rồi". Vừa trả lời, vừa gọi hai đại nha đầu từ ngoài phòng bước vào, bê theo một cái khay bằng hồng mộc(*), trên đó có bày rất nhiều quần áo và trang sức của con gái. Tôi nhìn mà cảm thấy khó chịu, Hoàng Thái Cực thì lại cười, cầm lấy một đôi hài thêu hoa trên khay đứng từ xa ném cho tôi, sau đó cười vui vẻ như một đứa bé con.

(*) Gỗ hồng mộc: một loại gỗ quý được dùng để làm đồ dùng gia đình, dùng để chỉ những cây gỗ có màu đỏ. Theo baike, tên khoa học của loại cây này là *bixa orellana*, nhưng tra trên wiki thì lại ra đây là một loại cây gỗ nhỏ hay cây bụi tên tiếng Việt là cây điều nhuộm, là nguồn cung cấp chính cho một loại chất màu tự nhiên, có màu vàng đỏ, dùng quả để chiết xuất, dùng để tạo màu thực phẩm, làm phụ gia màu gần như không vị trong ẩm thực Mỹ La Tinh, Jamaica và Philipines. Còn theo QT thì gỗ hồng mộc

được dịch ra là gỗ lim/ gỗ trắc/ hồng trắc/ tử đàn. Vì có sự khác biệt nên mình để nguyên là gỗ hồng mộc.

Đúng là không nghĩ nó còn nhỏ như thế, cũng đã tinh tế đến vậy, còn chú ý đến việc tôi không thích đi đôi giày đế chấu cao gót. Tôi cúi người nhặt đôi hài lên, quay về phía nó cười toe toét, thế nhưng nó lại ngưng cười, quay đầu đi chỗ khác khụ hai tiếng.

Ma ma nhũ mầu có phần lo lắng hỏi: "Bát A Ca khó chịu? Có cần mời đại phu đến khám hay không?".

"Nói nhiều". Nó được người hầu mặc xong quần áo, được đỡ xuống giường, đã có người cầm nước muối đến đưa cho nó súc miệng. Lúc này tôi đã thay xong một chiếc áo dài bằng gấm trắng viền vàng vừa mới được mang tới, một đại nha đầu muốn tới giúp tôi, để tránh sự giúp đỡ của cô ấy, nên tôi đã nhanh tay choàng vội một chiếc áo khoác(*) màu đỏ bên ngoài.

(*) Từ gốc là "đấu bông", là một loại áo choàng không tay.

Hoàng Thái Cực nghiêng đầu liếc nhìn tôi, nói mát: "Nhìn thế nào cũng thấy tử giống như một nha đầu, không giống một Cách cách, không lẽ mấy năm nay tử bị A mã của tôi giam giữ nên trở nên ngốc nghếch?". Tôi chán nản. Nếu không phải trong phòng đầy người hầu, cần phải giữ mấy phần mặt mũi cho người làm chủ tử là nó, thì nhất định là tôi sẽ đi qua cốc một cái thật đau vào trán nó.

Nhưng mà đúng thật, tôi đúng là không có chút dáng vẻ nào của một Cách cách! Trước không nói đến ba năm bị giam giữ trong Mộc Lan Tập Câu mất đi những đái ngộ vốn có dành cho quý tộc, chỉ nói đến một năm trước đó nữa, tôi chạy đông chạy tây, không ngừng thay đổi chỗ ở, không có một chỗ cố định, tôi đúng là không giống như nó được một đồng nô tài nha đầu hầu hạ quanh người. Tôi lại là người từ trước đến nay vẫn luôn qua loa đại khái, đến ngay cả nha đầu bên người như A Tế Na cũng bị tôi dạy

dễ thành ra trách nhiệm vốn có của một nha đầu cũng cái làm cái không, hướng chi đến những nha đầu khác? Các cô ấy đều giống nhau không hề sợ tôi, trong phòng của tôi cũng không bị gò bó hay tuân theo quy củ, lúc nhìn thấy nhau là cười tươi hơn hở. Đâu có giống như lúc này, đây phòng là nô tài, nhìn thấy Hoàng Thái Cực thì cứ như là chuột trông thấy mèo ấy, đến thở mạnh cũng không dám, cứ nơm nớp lo sợ làm sai chuyện gì sẽ bị tiểu chủ tử trách mắng.

Tiểu A Ca mà khí thế đã cao như thế, thì Trử Anh cùng với Đại Thiện chẳng phải là càng thêm lợi hại? Như vậy Nỗ Nhĩ Cáp Xích... Vừa nghĩ đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi lại cảm thấy lạnh lẽo, tâm trạng vui vẻ lúc nãy cũng theo đó mà biến mất.

"Cách cách, hôm nay người muốn búi kiểu tóc nào?". Một đại nha đầu sắp xếp cho tôi ngồi xuống, sau đó cười lấy lòng tôi.

Tôi không có hứng thú, mệt mỏi nói: "Kiểu gì cũng được".

"Vậy nô tỳ búi cho người một kiểu lưỡng bả đầu xinh xắn nhé, rất hợp với tâm biển phương(12) nạm vàng đính đôi môi, nhất định rất đẹp...". Còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy giọng nói khàn khàn trẻ con của Hoàng Thái Cực thốt lên trách móc đầy phẫn nộ: "Nói linh tinh cái gì đấy? Con mắt nào của người nhìn thấy tỳ ấy giống như một Cách cách đã xuất các(*)?".

(*) Xuất các: lấy chồng, chữ "các" ở đây là "các" trong "khuê các" nghĩa là khuê phòng, cô gái đã "xuất các" nghĩa là cô gái đã lấy chồng.

Đại nha đầu kia run lên, chiếc lược cầm trong tay rơi cạch xuống đất, cuống quýt xuống dập đầu: "Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ đáng chết...".

Trong phong tục của người Mãn, chỉ có những người phụ nữ đã lấy chồng và những cô gái quá tuổi chưa lấy chồng mới có thể đem toàn bộ tóc áp sát lên trên đầu, những cô gái bình dân thì thường đem mái tóc được tết

gọn sau đầu búi lên đỉnh đầu, giống như nam nhân để sẵn thú đánh cá, trông trọt lao động, khi làm việc bên ngoài mà mệt mỏi buồn ngủ, có thể trực tiếp đem búi tóc đó trở thành gối đầu để ngủ; chỉ có những cô gái quý tộc, mới chú ý đến kiểu tóc, dùng biển phương nam nhiều thứ trang sức như vậy để ép sát tóc lại búi thành kiểu lưỡng bả đầu, lại còn cài thêm các loại trâm cài đầu trang sức nữa.

Cho nên từ trước tới nay tôi vẫn chỉ búi một kiểu tóc đơn giản, không quá chú ý đến các kiểu tóc, hơn nữa đại đa số tiểu cô nương cho dù là giàu hay nghèo cũng búi kiểu tóc như vậy. Nhưng ngày hôm qua A Tế Na lại mất rất nhiều thời gian cẩn thận búi cho tôi một kiểu tóc lưỡng bả đầu rất phức tạp, lúc ấy tôi chỉ cảm thấy kiểu tóc đó vừa xinh đẹp lại cao quý, chứ cũng không suy nghĩ sâu xa. Lúc này Hoàng Thái Cực vì chuyện này mà tức giận, mới làm tôi chợt nhớ đến một chuyện - ba năm trước A Tế Na đã từng búi cho tôi kiểu tóc này rồi, đó là vào buổi tối hôm chúng tôi vừa mới quay lại thành Phí A Lạp, để tham gia vào lễ cưới của Bố Chiếm Thái và Ngạch Thực Thái, cô ấy tuân theo lệnh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà trang điểm thay quần áo cho tôi...

Tôi cảm thấy đau đớn, lúc ấy tôi đang tức giận, nên căn bản là không để ý đến những chi tiết nhỏ nhoi vụn vặt ấy. A Tế Na... Có lẽ lúc đó A Tế Na cũng đã nhận chỉ thị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích rồi... Nửa đêm hôm đó Nỗ Nhĩ Cáp Xích xuất hiện ở trong phòng tôi cũng không phải là ngẫu nhiên, cho dù đêm đó không bị Bố Chiếm Thái say rượu quấy nhiễu, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng không thể chờ được nữa mà muốn tôi rồi. Mà A Tế Na, rõ ràng là cô ấy biết... Rõ ràng là cô ấy biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng lại không nói với tôi một câu nào hết cả...

Tôi nắm chặt vạt áo trước ngực, ngỡ ngàng nhìn chính mình trong gương lẳng hoa ở đối diện.

Đến cả Phú Sát Cỗn Đại cũng còn hiểu rõ nha đầu theo sát bên người tôi hơn cả tôi, mà tôi thì lại giống như một kẻ ngu ngốc mù tịt chẳng biết gì.

A Tế Na bị đánh hai mươi gậy quả nhiên không phải là đánh sai! Mặc dù là cô ấy là nha đầu của tôi, nhưng trong thời khắc then chốt, cô ấy lại bán đứng chủ tử của mình.

Có thể trách cô ấy sao? Tôi vẫn luôn cảm thông cho số mệnh khổ sở của những người hầu, không được hành động theo ý mình. Nhưng mà tôi coi cô ấy như một người bạn! Tôi chưa từng coi cô ấy như một nha đầu, thế nhưng cô ấy lại bán đứng tôi... Ba năm nay, không biết có bao nhiêu chuyện lớn nhỏ về tôi, đã bị chính miệng của cô ấy báo cáo từng chuyện từng chuyện một cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghe.

A Tế Na như vậy, thật xa lạ! Thật đáng sợ! Sau này sống trên cuộc đời này, tôi còn có thể tin tưởng người nào? Tôi nên tin tưởng ai đây?

"Làm sao vậy? Đột nhiên mặt mũi trở nên khó coi như vậy". Hoàng Thái Cực đã đội xong một chiếc mũ tròn, viền mũ có đính một vòng lông thỏ màu trắng, làm tôn lên gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, đôi tròng mắt đen nhánh lấp lánh đang nhìn tôi, nó đứng lại ở trước cửa không bước tiếp nữa, lặng lẽ chờ tôi đi ra để cùng đi ăn điểm tâm.

Đại nha đầu kia vẫn đang cứng người quỳ gối bên chân tôi, sợ hãi đến run rẩy hết cả người.

"Tha cho cô ấy đi...". Không biết là đang nói với nó, hay là nói với chính bản thân mình, tôi buồn bã thất vọng thở dài. Từ nay về sau, tôi cần phải mở to hai mắt, càng ngày càng kiên cường mạnh mẽ hơn mới được! Thời đại này không phải vì có sự gia nhập của tôi mà trở thành một cuộc chơi đầy mộng ảo, nó vốn rất thật và vô cùng tàn khốc!

Chú thích:

(12) Biển phương: một loại trâm lớn đặc biệt mà những cô gái Mãn thời kỳ đầu thường dùng, được tạo hình thanh dẹt. Phi thúy biển phương được sử dụng trong cung nhà Thanh có màu xanh lục như nước, nạm phi

thúy xung quanh có đính thêm vàng bạc, tạo hình chữ thọ, các loài hoa, con dơi hay các hình may mắn khác. Loại biến phương được chế tạo bằng phi thúy quý giá này khi xuyên ngang qua búi tóc thì sắc xanh của ngọc cùng với màu đen của tóc đối lập với nhau sẽ tạo thành hiệu ứng màu sắc vô cùng hiệu quả. Biến phương thường được làm bằng bạch ngọc, thanh ngọc, một số ít được làm bằng vàng, bạc. Biến phương có tác dụng giống như trâm dài mà đàn ông thời cổ đại thường dùng khi búi tóc. Biến phương thường dài 32 - 33.5 cm, rộng 4cm, dày 0.2 - 0.3cm, hình cây thước, một đầu hình bán nguyệt, một đầu hình ống. Những cô gái trong cung nhà Thanh thời sau búi kiểu tóc "đại lập sí" sử dụng biến phương dài đến 1 thước 2 tấc (1 thước = 1/3 m, 10 tấc = 1 thước -> dài khoảng 40cm). Biến phương được dùng khi búi kiểu lưỡng bả đầu, sau này là kiểu đầu Kỳ (hay Kỳ đầu: là từ chỉ cách thức búi tóc của phụ nữ dân tộc Mãn. Những phụ nữ Mãn đã lập gia đình đa phần búi kiểu tóc vấn hết tóc lên (gọi là oản kế). Kiểu đầu Kỳ là do kiểu lưỡng bả đầu phát triển mà thành, sau khi tiến quan mới bắt đầu lưu hành, cho nên cũng thường được gọi là kiểu "đại kinh".)

Bonus: Kiểu tóc truyền thống của các cô gái Mãn thường là tết tóc lại rồi búi lên, trong kiểu búi có phân biệt đơn kế (một bím tóc) cùng song kế (hai bím tóc). Song kế thường dùng cho các cô gái chưa lập gia đình, là kiểu tóc tết lấy tóc từ hai bên đỉnh đầu trái phải tết thành bím tóc dài sau đó gập lại để búi. Đơn kế thường dùng cho những phụ nữ đã lập gia đình, đơn kế lấy tóc từ trên đỉnh đầu tết lại thành một bím tóc dài, sau đó gập lại để búi, kiểu tóc này rất gọn gàng, thuận tiện cho việc cưỡi ngựa bắn cung, đi đường xa, lúc cắm trại dã ngoại kiểu tóc này cũng rất tiện đi ngủ. Thời ấy cho dù là thân phận cao quý hay ti tiện, giàu hay nghèo cũng đều búi kiểu đầu như vậy. Điểm khác nhau giữa quý tộc và bình dân là ở chỗ trang sức cài trên búi tóc, những cô gái quý tộc thường cài rất nhiều trang sức trong khi các cô gái bình dân chỉ cài trâm gỗ.

Đoạn dịch cách búi song kế với đơn kế mình cũng không hiểu lắm đâu @_@, đại khái là đều tết rồi búi, nhưng là một cái là tết một từ trên đỉnh

xuống, một cái là tết lấy tóc từ hai bên nhưng phía dưới cũng vẫn là tạo thành một bím tóc rồi búi thôi.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cầu Hôn

Y Nhĩ Cáp Khố trước kia vốn là một cái hồ nhỏ(*), sau này do lượng nước trong hồ ngày càng nhiều, ven hồ lại nở đầy các loại hoa dại đủ màu sắc, cứ mùa xuân về là phong cảnh nơi này lại trở nên vô cùng mỹ lệ. Tất nhiên là Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhìn trúng phong cảnh mỹ lệ ở nơi này, nên mới đem nơi này kéo vào trong địa giới của thành Phí A Lạp, hơn nữa còn dựng không ít phòng ở xung quanh Y Nhĩ Cáp Khố, trong hồ cũng nuôi không ít cá chép gấm.

(*) Hồ nhỏ: từ gốc là "thủy phao tử" có nghĩa là một cái hồ nhỏ, thường không nối liền với sông hoặc hồ nước khác, là một vùng nước tù đọng, không quá lớn, cũng không quá sâu.

Hôm nay thời tiết khá đẹp, trời trong nắng ấm, mặt hồ xanh biếc sóng gợn lăn tăn, có hai vị tiểu Cách cách đang nằm sấp gần hồ ném mỗi câu cá vào trong hồ, thỉnh thoảng có tiếng cười nói vui vẻ truyền đến làm cho tôi cảm thấy ngứa ngứa tay chân, suýt chút nữa không kiềm chế được mà chạy khỏi chỗ ngồi ra chơi đùa với các cô ấy.

Sân khấu kịch dựng tạm thời ở giữa hồ, đoàn kịch mà sứ đoàn của triều Minh mang đến đang ngâm nga hát xướng ở trên đó, điều này đối với tôi, đúng là còn khó chịu hơn cả nghe lục chỉ cầm ma(*) đánh đàn. Tôi không kiên nhẫn lắng nghe, cũng tin tưởng các vị Phúc tấn vốn căn bản là nghe không hiểu hát gì xem không hiểu diễn gì cái thứ côn khúc(13) ấy sẽ càng cảm thấy nhàm chán hơn cả tôi.

(*) Lục chỉ cầm ma: tên một bộ truyện kiếm hiệp đã được chuyển thể thành phim của tác giả Nghê Khuông. Nội dung kể về một cô gái vì báo thù cho gia đình mà dùng danh hiệu "lục chỉ cầm ma" để giết người, mỗi khi đàn vang lên là sẽ có người mất mạng.

"Cách cách Đông Ca...".

Đến rồi! Tim tôi đập đánh thịch một tiếng, tôi biết việc bị làm khó dễ mà tôi chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng tới. Nheo mắt lại nhìn qua, hóa ra người lên tiếng lại là người quen cũ, Tiểu Phúc tấn Nữ Hồ Lộ thị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Vị Nữ Hồ Lộ thị này tuy là một Tiểu Phúc tấn, về thân phận phong thái dung mạo hay địa vị đều không bằng một phần nhỏ của Mạnh Cổ Triết Triết, nhưng cô ta được gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích vào năm Vạn Lịch thứ mười hai, còn sớm hơn một năm so với cả người hiện tại đang là Đại Phúc tấn là Cỗn Đại, hơn nữa cô ta còn liên tiếp sinh cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích hai người con trai là Tứ A Ca Thang Cổ Đại và Lục A Ca Thập Bái, cho nên cô ta vẫn thường tự coi mình cao quý hơn người khác.

Tôi không thích nhất đúng là loại người như cô ta, rõ ràng là một tiểu thiếp địa vị thấp kém, nhưng lại vênh váo tự đắc coi mình như người cao quý lắm. Ngược lại, người ngồi đối diện với tôi ở bên cạnh cô ta là Tiểu Phúc tấn Triệu Giai thị trông lại càng vừa mắt hơn, Triệu Giai thị được gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng một năm với Nữ Hồ Lộ thị, đến bây giờ chỉ sinh được một người con trai, là Tam A Ca A Bái.

" Cách cách Đông Ca sống hơn ba năm ở Mộc Lan Tập Câu, chắc là hấp thu được nhiều địa khí của núi rừng, nên lại càng trở nên xinh đẹp hơn rồi".

Hấp thu địa khí? Cũng chỉ có cô ta mới có thể nghĩ ra! Tôi cũng không phải là yêu tinh!

"Tiểu Phúc tấn khen nhầm rồi". Tôi miễn cưỡng mỉm cười đáp lễ cô ta.

Không biết hôm nay là ngày mấy, đúng là gặp phải vận xui mà, đến đại lễ mừng năm mới cũng chưa từng thấy đám vợ lớn vợ bé con cái của Nỗ Nhĩ Cáp Xích tới đầy đủ như vậy.

Lúc này ở trong đình bát giác, Đại Phúc tấn Tát Tế Phú Sát thị Cỗn Đại ngồi ngay ngắn ở chính giữa, hai bên trái phải phía dưới một chút là vị trí của Phúc tấn Y Nhĩ Căn Giác La và Phúc tấn Cáp Đạt Na Lạp. Y Nhĩ Căn Giác La thị là mẹ đẻ của Nhị Cách cách Nộn Triết và Thất A Ca A Ba Thái, còn Cáp Đạt Na Lạp thị tên là A Mẫn là con gái của Bối lặc Hổ Nhĩ Can bộ tộc Cáp Đạt thuộc Hổ Luân Nữ Chân, được gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng một năm với Mạnh Cổ Triết Triết của bộ tộc Diệp Hách. Nỗ Nhĩ Cáp Xích cưới cô ấy vào tháng năm năm Vạn Lịch thứ mười sáu, sau đó đến tháng chín thì thành Phỉ A Lạp đã nghênh đón Mạnh Cổ Triết Triết, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã lập tức quên mất A Mẫn, chỉ có được bốn tháng làm vợ chồng ân ái hạnh phúc, nên đến bây giờ cô ấy vẫn chưa có con. Nhìn gương mặt bình thường cùng với biểu tình thần thờ của A Mẫn, đến tôi cũng không khỏi cảm thấy thương thay cô ấy, không biết trong trí nhớ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích ngày hôm nay có nhớ là mình từng có một người vợ là cô ấy hay không nữa.

Ngồi bên tay phải của Cáp Đạt Na Lạp A Mẫn là Diệp Hách Na Lạp Mạnh Cổ Triết Triết, lúc này Hoàng Thái Cực đang nằm úp sấp ở đầu gối của cô ấy quấn quít làm nũng với ngạch nương của mình, lúc tôi nhìn qua, hình như nó cảm nhận được, nên quay sang liếc nhìn tôi một cái, gương mặt nhỏ hơi ửng hồng, chắc là do nó bị tôi bắt gặp lúc nó buông xuống về mặt cổ tỏ ra từng trải mà sống đúng với vẻ hồn nhiên trong sáng của một đứa trẻ, cho nên nó có vẻ lúng túng và xấu hổ.

Tôi chột hiểu nên cười.

Xuống một chút nữa, là chỗ đứng của nhóm Tiểu Phúc tấn Nữ Hồ Lộ thị, Triệu Giai thị, Gia Mục Hồ Giác La thị. Nói đến Gia Mục Hồ Giác La thị, ấn tượng của tôi với cô ấy có phần sâu sắc, vì trong số những lần ít ỏi mà tôi nhìn thấy cô ấy, lần nào cô ấy cũng ưỡn cái bụng to ra dáng một người mẹ tương lai, kể cả... bây giờ.

Chuyện này đúng là làm tôi muốn ngất, những cô gái thời cổ đại, chẳng lẽ ngoại trừ việc ghen tuông, sinh con ra chẳng còn việc gì khác để làm hay sao? Nhìn Gia Mục Hồ Giác La thị mà xem, mặc dù rất nghiêm chỉnh đứng phía sau A Mẫn, nhưng trong cả cái đình này chỗ của cô ấy là sôi nổi nhất. Không nói đến một đồng ma ma nhũ mẫu đứng ở đó, lúc thì Thập Cách cách Mục Khố chưa đến hai tuổi tè ướt hết cả quần khóc oa oa, lúc thì Cửu A Ca Ba Bố Thái lừng thì đeo một chiếc cung tên nhỏ, tay thì cầm thanh đao gỗ lớn, học tư thế đánh trận cười ngửa miệng thì gào thét to tướng còn chạy cả vào trong đình quấy nhiễu mọi người, phía sau nó tất nhiên là không thể thiếu được một đám nô tài đuổi theo chạy như điên thờ hồn hèn như trâu, nhếch nhác không chấp nhận được.

Theo lý thuyết Ba Bố Thái chỉ ít hơn Hoàng Thái Cực có một tháng, nhưng hai đứa bé trai cùng tuổi tại sao lại khác nhau nhiều như vậy? Tôi nhìn thấy Ba Bố Thái đầu đầy mồ hôi chạy ngang qua bên người tôi cuốn theo một đám bụi đất, không nhìn được quay sang nhìn Hoàng Thái Cực, người kia thì bây giờ đang yên lặng ngồi bên cạnh mẫu thân chăm chú xem diễn kịch.

Hai vị tiểu Cách cách lúc này ở sát bên mép nước cho cá ăn bây giờ cũng đã chơi chán rồi, mỗi người được một ma ma của riêng mình dẫn, quay trở lại trong đình để nghỉ ngơi. Cách cách Nộn Triết mười tuổi nhìn có vẻ điềm đạm dịu dàng, trông rất giống với ngạch nương của cô bé là Y Nhĩ Căn Giác La thị, thuộc loại mỹ nhân lạnh lùng ít nói. Cách cách Nộn Triết tuy là đứa con gái thứ hai của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nhưng cô bé so với Cách cách Đông Quả lại nhỏ hơn gần mười tuổi. Thảo nào mà Cách cách

Đông Quà vô cùng được A mã cưng chiều, dù sao thì cũng có đến mười năm, cô ấy là đứa con gái duy nhất giữa cả đám A Ca, mọi người vẫn thường nói, hiếm là quý, cô ấy vừa là trưởng nữ vừa là đứa con gái duy nhất, cho dù muốn không bị người ta chú ý cũng khó.

"Ngạch nương! Ngạch nương!". Cách cách Mãng Cổ Tế lao vào lòng Cồn Đại, quần quít làm nũng, "Ngạch nương, có phải bây giờ người chỉ thương Đức Cách Loại thôi đúng không? Có phải sau này người không còn thương Mãng Cổ Tế nữa đúng không?".

Gương mặt không chút biểu cảm của Cồn Đại cuối cùng cũng như tuyết trên đỉnh Thiên Sơn dần dần tan chảy, lộ ra vẻ mặt tràn đầy tình yêu của người mẹ, cô ấy vuốt ve mái tóc trên đầu của Mãng Cổ Tế, cười nói: "Làm sao có thể như thế được?".

Nhũ mẫu của Mãng Cổ Tế đứng bên cạnh vội vàng giải thích: "Đúng vậy, Tam Cách cách nhạy cảm quá rồi, Thập A Ca còn chưa được một tuổi, Phúc tấn quan tâm đến người nhiều hơn một chút là lẽ thường mà". Năm nay Mãng Cổ Tế bảy tuổi, có làn da màu vàng nâu mạnh khỏe, ngũ quan trung tính, đôi mắt rất giống Nỗ Nhĩ Cáp Xích, lúc cái đầu bé nhỏ ấy đang nghĩ ngợi đến một chuyện nghịch ngợm gì đó, thì đôi tròng mắt đen nhánh ấy lộ vẻ kiêu ngạo, điều này khiến tôi nhớ đến Trử Anh, mặc dù bọn họ không phải là anh em cùng một mẹ sinh ra, nhưng lại đều được di truyền từ cha một đôi mắt rất sắc bén.

Hiện tại tôi đang trong thời kỳ rất miễn cảm với ánh mắt như vậy, cho nên khi Mãng Cổ Tế chuyển ánh mắt qua nhìn tôi, tôi rất tự nhiên quay mặt đi. Nhưng cô bé lại có vẻ không vì thế mà bỏ qua cho tôi, đột nhiên kêu to: "Ngạch nương! Cô ấy là ai vậy? Cô ấy trông đẹp quá! Là Phúc tấn mà A mã mới lấy à?".

"Không phải". Cồn Đại chỉ trả lời ngắn gọn vậy thôi, nhưng đề tài lại bị Nữ Hồ Lộ thị đứng ở phía sau cô ấy tiếp tục, "Tam Cách cách, người

chỉ nói đúng có một nửa thôi. Gia còn chưa lấy cô ấy, nhưng chẳng qua đây cũng chỉ là hình thức mà thôi...".

Lửa giận trong lòng tôi lặng lẽ bốc lên, đồ bà tám thối miệng, xem ra không nhắc nhở cô ta một chút thì cô ta vẫn coi tôi là một quả hồng mềm để mặc kệ cô ta tùy ý làm khó dễ.

Mãng Cổ Tế lao đến trước mặt tôi, dí sát mặt vào tôi nhìn một cách tỉ mỉ, trên gương mặt bé nhỏ lộ ra vẻ ghen tị khiến người ta khó mà tin được.

"Cô tên là gì? Là người của bộ tộc nào?". Giọng điệu không hiền lành chút nào cả.

Tôi cố tỏ ra nhã nhặn sờ đầu cô bé, lại bị cô bé phất tay ngăn lại, Nữ Hồ Lộ thị cùng với các Phúc tấn khác đứng phía sau cách đó không xa đều đang thờ ơ xem tôi bị xấu hổ.

"Tôi đang hỏi cô, không lẽ cô là người cầm điếu hay sao?". Mặc dù Mãng Cổ Tế chỉ là một Cách cách, nhưng cô bé do chính thất sinh ra, nên thân phận và địa vị của cô bé so với vị A Ca do tiểu thiếp sinh ra Ba Bồ Thái cao hơn không phải là một ít. Hơn nữa cô bé từ nhỏ đã được cưng chiều nên rất kiêu căng, bị hoàn cảnh nuôi dưỡng hình thành nên tính cách tồi tệ của một vị công chúa.

Trong lòng tôi thầm tính hôm nay ra tay trước với con bé này, đồng thời cũng nhắc nhở luôn đám vợ lớn vợ bé Nỗ Nhĩ Cáp Xích một cách rõ ràng, tôi không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, đừng có không có việc gì cũng tới tìm tôi gây chuyện. Đang suy nghĩ xem nên vào vai bà la sát như thế nào, chợt nghe thấy có tiếng động như sấm nổ trên đỉnh đầu làm mọi người kinh ngạc, một tiếng ba vang lên, một chiếc roi đen thui đánh xuống đất gần chân Mãng Cổ Tế, khiến cho cô bé sợ đến nỗi nhảy dựng cả lên, gương mặt trắng bệch.

"Ai cho phép muội nói chuyện với Đông Ca như vậy?". Roi ngựa từ từ quay về trong tay Trử Anh, nó ngang nhiên đứng một cách kiêu ngạo bướng bỉnh ở ngoài đình, mặc một chiếc áo màu đỏ thẫm tay áo hình móng ngựa thêu măng xà bằng chỉ vàng lót lông cáo, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu xanh thêu hoa nổi viền áo thêu hình những bông lúa nổi tiếp nhau, càng làm nổi lên vẻ quý phái của nó. So với nó, Mãng Cổ Tế giống như một con vẹt con xấu xí.

Vị Đại A Ca Trử Anh này tính khí vốn dữ dằn, mấy năm nay lại chỉ tăng chứ không giảm, thứ nhất nó là trưởng tử, thứ hai nó do Đông Giai thị vốn là chính thất sinh ra, khác rất nhiều so với vị Cách cách do vợ kế sinh ra như Mãng Cổ Tế. Từ khi Trử Anh còn bé, đã sớm lên lưng ngựa cầm cung sẵn thú, vô cùng dũng mãnh. Sau khi trưởng thành lại hay đi theo Nỗ Nhĩ Cáp Xích làm một trợ tá đặc lực khi đánh đông dẹp bắc, lập được nhiều công trạng trên chiến trường, cho nên Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại càng coi trọng người con trai trưởng này hơn, vẫn thường giao cho nó xử lý một số vấn đề quan trọng.

Trử Anh có quyền có thế như vậy, làm sao một Mãng Cổ Tế bé nhỏ có thể trêu chọc được? Tôi thờ ơ, nhìn tiểu nha đầu đứng đó mà sợ run rẩy, nhưng lại không dám di chuyển nửa bước, đến cả Cỗn Đại đang ngồi trong đình cũng lo lắng đến mức đứng dậy, nhưng cũng không dám tùy tiện nói bất cứ điều gì.

Ở trong thời đại nam tôn nữ ti, quyền lực của nam giới là tối cao như thế này, những người phụ nữ rất để ý đến tam tòng tứ đức, đừng nói đến chuyện Cỗn Đại không có tư cách quản lý Trử Anh, cho dù có cho cô ấy cái quyền đấy thì dù cô ấy có gan to bằng trời, giờ phút này cô ấy cũng vẫn không dám đứng ra bảo vệ con gái của mình, trách mắng Trử Anh kiêu căng ngạo mạn.

Tôi hí hóp mắt nhìn tiểu nha đầu Mãng Cổ Tế bị dọa đến mức môi cũng trở nên trắng bệch, đôi mắt to lúc này còn tràn đầy sự kiêu ngạo tùy tính

giờ phút này đang ngập đầy nước mắt, chỉ cần nhẹ nhàng kích cô bé một chút, chắc chắn là cô bé sẽ khóc thành sông mất. Đúng là cô bé bị dọa không nhẹ, cho dù cô bé nghĩ đến nát đầu cũng không ngờ được là Trử Anh sẽ vì tôi mà tức giận đến như thế.

Tôi từ từ lại gần cô bé, vẫn đưa tay sờ đầu cô bé, lúc này cô bé không dám tránh, mà cắn chặt môi, cố nhịn không khóc.

"Đông Ca! Không cần quan tâm đến con bé, tôi đưa muội đi chỗ khác chơi". Trử Anh hơi dịu lại, đưa tay ra muốn kéo tôi.

Tôi khéo léo né tránh. Trước mặt một đồng Phúc tấn với ma ma như vậy, tôi cũng không muốn bị mang thêm cái danh quyến rũ cả cha lẫn con dâu: "Là Bối lạc gia bảo cậu lại đây à?".

Sắc mặt Trử Anh trầm xuống, lạnh lùng hỏi: "Muội nhớ A mã tôi đến thế cơ à? Chẳng lẽ mới không thấy ông ấy một lúc, muội đã nhớ ông ấy rồi hay sao?".

Tôi trợn mắt, hừ lạnh: "Trái lại tôi hy vọng ông ta đừng có mãi nhớ thương tôi...". Nghĩ lại thì Trử Anh là Trử Anh, tôi không nên đem sự tức giận đối với cha anh ta đổ lên người anh ta, vì vậy đổi giọng, cười nói, "Thôi được, đi đâu chơi? Tôi bị giam ba năm chán đến mức sắp mọc meo hết cả người rồi đây này, nếu cậu không dẫn tôi đi chơi thoải mái, tôi không đi theo cậu đâu nhé".

Trử Anh thấy tôi cười, gương mặt tuấn tú tràn đầy nam tính cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười ấm áp như nắng: "Tôi đưa muội đi săn thú được không?". Vừa nói, vừa đưa tay ra kéo tôi đi.

Đây đúng là một đề nghị hay, ở Mộc Lan Tập Câu nhiều năm như vậy, toàn nghe thấy người khác bàn luận về săn bắn, nhưng bản thân thì lại chưa bao giờ được thử. Tôi vô cùng tò mò chuyện săn bắn ở khu Mộc Lan, đang muốn trả lời đồng ý cùng đi, đã thấy có một gã nô tài vội vàng chạy tới.

Tôi còn chưa nhận ra người đến là ai, đã thấy sắc mặt của Trử Anh biến đổi, phía sau Cồn Đại cùng với một đám Phúc tấn ma ma xôn xao cùng lao ra ngoài đình.

Gã nô tài kia chạy từ từ đến trước mặt Trử Anh, cúi người chào, lớn tiếng nói: "Thỉnh Đại A Ca an!". Sau đó quay sang hướng đám người Cồn Đại, "Thỉnh các vị Phúc tấn an!".

Trử Anh cứng người không nói gì, Cồn Đại giọng run rẩy, nắm chặt chiếc khăn trong tay, lên tiếng hỏi: "Gia có dặn dò gì sao?".

"Thưa Đại Phúc tấn, Gia sai nô tài chuyển lời cho Cách cách Bồ Hỉ Á Mã Lạp của bộ tộc Diệp Hách, mời cô ấy nhanh đi qua vườn Y Nhĩ Cáp".

Tôi cảm thấy căng thẳng, không hiểu sao lại thấy sợ.

"Gia còn nói gì nữa? Người nói cụ thể đi". Cồn Đại thiếu kiên nhẫn thúc giục.

"Vâng. Lúc nãy các vị Bồ Hỉ lạc gia của bốn bộ tộc thuộc Hồ Luân cùng ngồi uống rượu với Gia ở trong vườn, có nói đến chuyện kết thông gia làm đồng minh, Bồ Hỉ lạc Kim Đài Thạch của bộ tộc Diệp Hách đồng ý gả con gái cho Nhị A Ca của chúng ta, để thể hiện sự tái hòa hảo của hai bộ tộc... Sau đó mọi người đang nói chuyện sôi nổi, Gia đột ngột xin cầu hôn Cách cách Bồ Hỉ Á Mã Lạp với Bồ Hỉ lạc Kim Đài Thạch, còn nói..., còn nói...". Gã nô tài đó nói đến hai lần, mà vẫn ấp úng không thể nói được hoàn chỉnh câu nói.

"Nói!". Cồn Đại gầm lên, "Rốt cuộc Gia còn nói cái gì?". Từ lúc tôi biết Cồn Đại đến nay, cô ấy vẫn luôn là người lạnh lùng ít thể hiện cảm xúc, không ngờ hôm nay lại kích động đến như thế...

Nữ Nhĩ Cáp Xích sẽ cầu hôn tôi với Kim Đài Thạch, là chuyện mà tôi đã dự tính trước, cho nên dù tôi có cảm thấy thương tâm, thì cũng không

quá ngạc nhiên hoảng sợ.

Bàn tay Trử Anh đang nắm tay tôi xiết càng lúc càng chặt, lúc đầu tôi không chú ý, cho đến khi nghe gã nô tài kia trả lời, tôi mới phát hiện ra năm ngón tay của tôi sắp bị nó siết chặt đến mức muốn rụng cả ra. Đang định trách nó, ngẩng đầu lên thì mới phát hiện, gương mặt Trử Anh đen thui, đang cúi đầu chăm chú nhìn tôi, đôi mắt tràn đầy đau đớn oán hận.

"Nói".

Sau khi Cồn Đại dùng hết sức gào lên bằng chất giọng khàn đặc một tiếng đầy phẫn nộ, gã nô tài kia sợ đến mức cả người run rẩy, quỳ phịch một phát xuống đất trả lời: "Gia ngài giết trâu ngựa tế trời, bày tiệc rượu, trên mảnh đất này, lấy ba thứ máu thịt xương, mọi người cùng nhau thề với trời đất, hô to 'sau khi đã thề, nếu như vứt bỏ lời thề, quay lưng lại với lời ước hẹn, thì sẽ như đất này, như xương này, như máu này, sẽ mãi mãi không có sinh mệnh! Nếu vĩnh viễn không thay đổi, uống rượu này, ăn thịt này, phúc lộc sẽ mãi mãi hưng thịnh" ". Anh ta lại tiếp tục run rẩy, lời kể cũng trở nên lắp ba lắp bắp, "Gia còn nói... còn nói... Chỉ cần Bối lạc Bồ Dương Cổ của tộc Diệp Hách đồng ý gả em gái của mình cho Kiến Châu, Cách cách Đông Ca được gả sang đây sẽ danh chính ngôn thuận là Đại Phúc tấn, tuyệt đối không làm cô ấy xấu mặt, để cô ấy chịu một chút thiệt thòi nào... Từ nay về sau Kiến Châu cùng với Diệp Hách trọn đời kết làm bạn tốt, nếu như vi phạm, trời đất không tha!".

Xoạch! Chiếc roi trong tay Trử Anh rơi xuống đất, nó nằm chặt lấy tay tôi, run rẩy... Cuối cùng, hất mạnh tay, chạy như điên bỏ đi.

Tôi đau đớn mà không thể nói ra được. Chợt nghe Mãng Cổ Tế hét lên một tiếng, Cồn Đại ngất. Cả đình nghi chân trở nên hỗn loạn, Nữ Hồ Lộ thị mang theo gương mặt trắng bệch đi tới trước mặt tôi, kinh ngạc nhìn tôi một lúc lâu, nghiêng răng run giọng nói: "Coi như cô lợi hại...".

Tôi liếc nhìn cô ta, chợt cảm thấy cô ấy thật đáng thương, cô ấy chẳng qua cũng chỉ là một vật hi sinh vì mục đích chính trị trong chế độ nô lệ này mà thôi. Cô ấy được gả cho một người chồng, không phải vì tình yêu, mà là được giao từ tay của người này qua tay của người khác, cam chịu bị chuyển qua tay như một tài sản cá nhân, cũng giống như tôi bây giờ.

Đây là số mệnh đau khổ của người phụ nữ! Không phải chỉ là của một mình Nữ Hồ Lộ thị, mà còn là của tất cả những người phụ nữ đang đứng phía sau cô ấy lúc này, tất cả...

Chẳng lẽ, cuối cùng tôi cũng phải trở thành một thành viên trong số bọn họ?

Bonus: cái hồ nhỏ (thủy phao tử) nó rất nhỏ và nông nên mới dựng được sân khấu kịch, đại khái là như thế này nhé

Mình phải nói thật là cái chương này hại não quá thể. Lục chỉ cầm ma là truyện kiếm hiệp, thể loại mình không đọc, để ghi chú thích mình phải lục tung các trang mạng để hiểu sơ sơ về nội dung truyện. Nhưng cái đấy không đâu đâu bằng 2 câu văn tả trang phục của bạn Trữ Anh, quá khó hiểu @_@, search mạng baidu thì hóa ra nó là câu kinh điển tả trang phục của Bảo Ngọc trong Hồng Lô Mộng mà có rất nhiều tác giả viết ngôn tình cổ đại hiện giờ "mượn" dùng. Mình đã đi tìm cả Hồng Lô Mộng bản dịch rồi, nhưng không copy được, vì dịch giả dịch câu ấy... rất quái, nên đành phải đi mò, cuối cùng thì cũng ra được câu văn tạm chấp nhận được. Cái hại não cuối cùng, là câu thề của đồng chí Nỗ Nhĩ Cáp Xích, @_@.

Bật mí tên chương sau là đính hôn nhé :))

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đỉnh Hôn

Ánh mặt trời ấm áp không bị bất cứ vật gì cản đường chiếu vào gương mặt tôi, nhưng tôi lại không cảm thấy ấm áp chút nào.

Dưới sự dẫn đường của gã nô tài, tôi hờ hững bước đi trên con đường lát đá, hoa cỏ trong vườn đủ màu sắc rực rỡ, lúc này đúng là thời tiết đẹp trăm hoa đua nở, tiếc là mùi đồ nướng lan tỏa trong không khí đã làm hỏng hết cả cảnh sắc tươi đẹp này.

Quả nhiên là một đám phàm phu tục tử! Một đám người tục đến không thể tục hơn được nữa!

Bọn họ thế nhưng lại đốt lửa trong vườn hoa, dùng gậy gỗ xuyên qua trâu bò rồi đặt chúng trên lửa để nướng, mỡ trâu bò bị nướng chảy từng giọt từng giọt, rơi xuống củi nổ lách tách làm từng đợt khói xanh nhẹ nhàng bốc lên. Một đám đàn ông ngồi bệt dưới đất vây quanh đống lửa, vừa nhồm nhoàm nhai thịt, vừa há to miệng uống rượu.

Tôi vốn rất thích những người đàn ông như vậy, đàn ông mà, vừa uống rượu vừa ăn thịt, đàn ông như vậy mới nam tính. Nhưng không biết tại sao, bây giờ nhìn cái đám đàn ông này ngồi ăn thịt uống rượu, dạ dày của tôi lại nhộn nhạo khoang miệng tràn đầy nước chua, cảm thấy ngoài hai chữ "thô tục" ra thì chẳng còn từ nào có thể miêu tả được bọn họ nữa.

"Thưa các vị Gia, Cách cách Bồ Hi Á Mã Lạp đã tới rồi". Gã nô tài cố gắng cao giọng để thu hút sự chú ý của bọn họ, có đến hơn một nửa trong số bọn họ lập tức quay đầu lại nhìn tôi.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy tôi giống như một con bê con đang bị nướng trên lửa, đang chờ bọn họ dùng dao xâu xé những thớ thịt non mềm để nhắm rượu.

Nhìn qua đám người một vòng, tôi chợt nhận ra người quen cũ - Bái Âm Đạt Lễ! Không ngờ bốn năm không thấy, anh ta lại không hề già đi chút nào, vẫn làn da ngăm đen, đôi mắt giống như đôi mắt của kẻ trộm mà khi nhìn chăm chú khiến người ta cảm thấy chán ghét.

"Hóa ra đây là Cách cách Bồ Hỉ Á Mã Lạp".

"Mỹ nữ đẹp nhất tộc Nữ Chân quả nhiên là thật".

Tôi từ từ bước tới phía trước giữa những tiếng tán thưởng của bọn họ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích mỉm cười bước đến đón tôi, tôi làm như không thấy, đi qua ông ta, tới trước mặt Kim Đài Thạch, hành lễ: "Đông Ca thỉnh an Ngạch kỳ khắc!".

Kim Đài Thạch cười híp mắt, ném luôn cả khối thịt đầy mỡ trông phát ngấy đang cầm trên tay xuống đất, dang tay ra ôm lấy tôi. Suýt chút nữa thì tôi đã bị thân hình mập mạp của ông ta đè bẹp, đang muốn đẩy ra, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã lôi tôi ra, rồi kéo mạnh tôi vào trong lòng ông ta.

"Đông Ca đã là người của tôi rồi!".

Câu này của ông ta đúng là rất mập mờ, mặt tôi chợt đỏ lên, mấy vị Bồ lệ cùng bộ tộc đi theo nhìn thấy, đều ha ha cười to.

Kim Đài Thạch cười nói: "Chuyện này còn cần Bồ Dương Cổ quyết định. Tôi ấy à, trăm nghìn lần đồng ý, nhưng Đông Ca lại không phải là con gái của tôi!".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích vỗ vai ông ta: "Ông yên tâm, con gái ông gả cho con trai tôi, tôi đảm bảo ông không bị thiệt...".

Ông ta đang nói đến Đại Thiện sao? Đại Thiện mới mười bốn tuổi... Kết hôn lấy vợ? Lại nhớ đến việc ngày hôm qua ông ta thưởng Tế Nguyệt cho Đại Thiện ở trước mặt mọi người, dạ dày của tôi lại bắt đầu đau thắt lại.

"Ôi...". Tôi cuống quýt che miệng lại, khó chịu đến mức phải cúi gập người lại.

"Sao vậy?". Nỗ Nhĩ Cáp Xích cúi người, ghé sát vào tai hỏi tôi.

Tôi cố gắng lắc đầu, nhưng cảm giác buồn nôn đau thắt dạ dày không phải là chuyện mà tôi có thể kiểm soát được.

"Oe...". Lại một lần nữa.

Tôi cảm thấy ánh mắt những người xung quanh nhìn tôi bắt đầu trở nên mập mờ ngả ngớn.

"Hóa ra là như vậy". Tiếng Kim Đài Thạch thì thào tự nói vang lên bên tai tôi.

"Không phải... Oe... Không phải...".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cười ha ha, cắt ngang lời tôi nói, bế tôi lên.

"Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tiểu tử này được lợi lớn!". Giọng nói tàn bạo xen lẫn sự ghen tị, trong lúc hốt hoảng tôi quay lại nhìn thấy một gương mặt gầy gò, lông mày ngang, hốc mắt sâu mũi cao, có vài phần giống với phong cách của quý tộc Anh. Lúc Nỗ Nhĩ Cáp Xích đi ngang qua anh ta, đôi mắt sâu thẳm của anh ta, quả thật giống như hận không thể đem tôi nuốt luôn vào bụng vậy.

"Thôi đi, Mạnh Cách Bố Lộc! Đừng bảo là tôi không cảnh cáo anh, bỏ ngay ý tưởng trong đầu đối với nữ nhân của tôi đi!".

"Tôi đổi ba đứa con gái với anh thế nào?".

"Ba mươi người cũng không đổi!".

Nghe giọng điệu hai người bọn họ nói chuyện với nhau, sao giống như đang mua bán trao đổi trâu bò dê lợn hoặc là nô lệ thế hạ trời? Tôi cố kiềm chế cảm giác buồn nôn đau dạ dày lại, sợ rằng chỉ cần mở miệng ra là sẽ lại nôn.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích bế tôi đi đến chỗ được trải một miếng vải nỉ mới đặt xuống : "Trước hết... Có ăn gì không? Tôi sai người đem thịt bò cùng với sữa đến cho nàg!".

"Không cần!". Tôi cau mày khó chịu, chỉ cần nghĩ đến miếng thịt đầy mỡ, gương mặt tôi đã trở nên trắng bệch rồi, "Ngấy muốn chết".

"Ngấy? Chẳng lẽ nàg có thai thật rồi, tôi nhớ rõ là tôi chưa...". Ông ta thuần túy là muốn đùa giỡn tôi, tôi tức giận trừng mắt nhìn ông ta.

"Kẻ đó là ai?".

"Ai là ai?".

"Người đổi ba đứa con gái với ông đấy!".

"Ồ, nàg muốn nói đến Mạnh Cách Bồ Lộc? Nàg không biết anh ta sao? Anh ta là Bồ lạc của bộ tộc Cáp Đạt trong Hồ Luân của các nàg... Nàg phải nghe qua tên của anh ta rồi chứ". Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhìn tôi đầy khó hiểu, tôi chợt dạ cúi đầu, tìm đại cho mình một lý do để trả lời.

"Chuyện của đám đàn ông các người, tôi đâu có để ý tới nhiều đâu, trước kia dù có nghe nói đến thì cũng không để ở trong đầu".

"Tôi cần phải cảm thấy vinh hạnh gặp bộ rồi, dù sao thì nàg vẫn còn nhớ tên của tôi!".

"Hứ - thật ra vụ mua bán vừa rồi có lời đấy chứ, đôi một lấy ba, ông lời những hai người, sao không đổi?". Nghĩ đến chuyện vừa rồi bọn họ cò kè mặc cả, tôi đã thấy tức giận rồi.

"Nàng thật sự muốn đi theo Mạnh Cách Bồ Lộc?". Đôi mắt ông ta chột trở nên sâu hơn, huyền hoặc giống như một hồ nước sâu vậy.

Được, coi như tôi chưa nói gì! Tôi thức thối mà ngậm miệng lại.

Không khí chột trở nên lúng túng ngượng ngùng, một lúc lâu sau, ông ta mới dang tay ôm lấy tôi như đang đỡ dành một đứa nhỏ, sau khi buông ra mới nói: "Đợi qua xuân, tôi thả Bồ Chiếm Thái ra... Tôi biết nàng không thích tôi giam giữ anh ta, tôi sai người đưa anh ta về Ô Lạp, để Ngạch Thực Thái cùng với Nga Ân Triết đi theo anh ta đi...".

Ông ta tốt bụng đến thế? Tôi nhìn ông ta đầy nghi ngờ, hôm nay Nỗ Nhĩ Cáp Xích có vẻ kỳ quái, đúng là rất dễ nói chuyện! Hay là uống nhầm thuốc rồi?

"... Bồ Chiếm Thái cũng không phải là người xấu, hơn nữa bây giờ Hồ Luân Nữ Chân cùng với Kiến Châu Nữ Chân của tôi kết thông gia làm đồng minh, đã thề sẽ không đấu tranh như trước kia nữa, tôi thả anh ta về cũng là thuận nước đẩy thuyền mà thôi". Ông ta cười nhẹ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích khi không dễ dàng nổi giận thì gương mặt ít đi vài phần tàn bạo, những đường nét trên mặt vốn cương nghị cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều. "Có điều là Bồ Chiếm Thái nói muốn lấy một đứa con gái của ta, để biểu hiện thành ý cho việc liên kết làm đồng minh, anh ta cũng đồng ý gả cháu gái của anh ta cho tôi...".

Chuyện... chuyện gì xảy ra thế này hả? Tôi cảm thấy đáng ghét vô cùng, đẩy tay ông ta ra, quát lên: "Gặp quỷ! Rốt cuộc thì các người coi phụ nữ là cái gì hả? Tặng lại đây đổi sang bên kia...".

"Ha ha, cuối cùng cũng nổi giận? Tôi cứ tưởng nàng sẽ tiếp tục im lặng cơ đấy. Yên tâm, cho dù sau này tôi có lấy người nào đi nữa, nàng vẫn sẽ là người khác biệt nhất trong số những người phụ nữ của tôi, không ai có thể thay đổi địa vị của nàng được... Đông Ca, trong lòng tôi, nàng là người đặc biệt nhất".

Nghe những lời nồng nàn tình cảm của ông ta, cùng với ánh mắt vô cùng nghiêm túc, trong lòng tôi phập phồng, không biết là nên cảm động, hay là nên tát cho ông ta một cái vào mặt.

Tất nhiên là tôi biết mình khác biệt! Bởi vì tôi là Đông Ca! Là đệ nhất mỹ nữ không ai có thể so sánh được của tộc Nữ Chân!

Nhưng cho dù là mỹ nữ thì cũng sẽ già! Sẽ xấu! Khi tôi từ mỹ nữ trở thành bà lão, không biết là ông ta có còn nhớ đến tôi hay không nữa, có lẽ tôi sẽ trở thành Cỗ Đại thứ hai hoặc là A Mẫn thứ hai.

Nửa tháng sau, Diệp Hách truyền tin đến, Bố Dương Cổ đồng ý với cuộc hôn nhân này - đối với một kết quả tất nhiên như thế, mặc dù tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng đến khi thật sự nghe thấy, vẫn cảm thấy có chút tối tăm.

May mà sau khi đính hôn một tháng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích bận rộn với chuyện đưa Bồ Chiếm Thái quay về Ô Lạp, không có thời gian quan tâm đến chuyện hôn lễ, tôi tất nhiên là vui vẻ làm như không biết gì. Nhưng bên trong hàng rào gỗ, tình thế lại lặng lẽ phát sinh biến hóa theo hướng hí kịch, mặc dù tôi chưa chính thức được cưới hỏi, nhưng tôi đã có một phòng riêng, không cần lại phải chen chúc trong một phòng cùng với Mạnh Cổ Triết Triết nữa, hơn nữa đồ dùng ăn ở cũng rõ ràng là đã được đổi thành đãi ngộ dành cho Đại Phúc tấn, bên kia, Cỗ Đại thì rõ ràng là thất sủng thất thế, đám nô tài nịnh hót lập tức thể hiện bản lĩnh gió chiều nào nghiêng theo chiều ấy.

A Tế Na vẫn nha đầu bên người của tôi, nước lên thì thuyền lên, hôm nay cô ấy đã không còn là nha đầu thấp kém suốt ngày nhăn nhó tại Mộc Lan Tập Câu nữa rồi. Mới chỉ một tháng, số những người được nhờ vả đến tìm tôi, ngỏ ý muốn lấy cô ấy làm thiếp cũng không dưới mười người, thật ra tôi nghĩ những người này phần lớn là vì cô ấy là người của tôi nên mới đến cầu hôn. Tôi cũng không có ý muốn giữ cô ấy, nhưng dù sao cũng có tình cảm chủ tớ mấy năm, cũng nên giúp cô ấy tìm một người tốt để gả, mặc dù là tôi cảm thấy ở thời đại này khó mà có thể tìm thấy được một người đàn ông để gửi gắm cả đời.

A Tế Na dường như cũng biết có người cầu hôn cô ấy với tôi, nên mấy ngày nay mỗi khi thấy tôi gương mặt cô ấy cứ hồng hồng, cô ấy cũng đã mười tám tuổi, đã qua độ tuổi tiêu chuẩn thích hợp để kết hôn ở thời đại này. Mỗi khi thấy dáng vẻ ngập tràn tình yêu của cô ấy, tôi chỉ có thể thở dài, thôi thôi thôi, gả sớm đi thôi, giữ lại thêm chút nữa sợ là sẽ kết thù kết oán với tôi mất.

Tháng năm, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đi nước Minh, đây là lần thứ ba ông ta cống nạp cho Đại Minh.

Tôi ước gì ông ta đi rồi đừng có trở về. Tất nhiên, tôi không dám nói ra, lúc ông ta đến từ biệt chỉ nói đi đi rồi trở về, hỏi tôi có muốn ông ta mang mấy thứ đồ chơi của người Hán về cho tôi chơi hay không, tôi chỉ cười, cho dù ông ta có mang về, tôi cũng không thấy hiểm lạ.

Có điều, nhờ ông ta nhắc nhở, nói đến người Hán, tôi mới nhớ đến hai vị tiểu thư khuê các đến từ nước Đại Minh. Dù sao đều là đồng bào, khó có thể gặp gỡ ở nơi toàn người ngoại quốc sống thế này, sao lại không tìm cách gặp gỡ kết bạn cho được?

Tôi vốn là người theo trường phái hành động, nghĩ là làm, cho nên chờ Nỗ Nhĩ Cáp Xích vừa mới đi khỏi, hôm sau tôi đã dậy sớm, quyết định đến chỗ Đại Thiện tìm Tế Nguyệt trước. Chỗ Trử Anh tôi không dám đi, tính

tình của thằng nhóc kia càng ngày càng tệ, không chú ý một chút, sẽ nổ tung giống như quả pháo vậy, hơn nữa sau khi nó lập gia đình xong đã chuyển ra khỏi hàng rào gỗ, bố trí phòng ở trong thành, muốn gặp nó quả là không dễ.

Chỗ Đại Thiện ở bây giờ là chỗ Trử Anh ở lúc trước, phòng ở rất rộng rãi, vật liệu kiến trúc cũng vô cùng tinh tế, vốn là một trong những viện tốt nhất trong hàng rào. Tôi vừa mới đến ngoài cửa viện, cấp cấp châu tử trông cửa thấy tôi, đã quỳ gối dập đầu chào tôi, hoảng sợ giống như một con ruồi mất đầu, nói lắp ba lắp bắp không xong một câu.

[1] Cấp cấp châu tử: phiên âm giọng Mãn, ý chỉ những người hầu còn nhỏ tuổi.

A Tế Na trách móc mấy câu, tôi chỉ nghe ra là Đại Thiện không có trong phủ, Tế Nguyệt đang ở căn phòng phía tây. Tôi không muốn quấy rầy những người khác, đưa tiền thưởng cho cấp cấp châu tử, rồi sai A Tế Na đứng trông cửa ngoài căn phòng phía tây, bản thân mình thì đẩy cửa bước vào.

Mới vào cửa đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, tôi không thích ngửi nhất chính là mùi thuốc như vậy, hồi bị thương cột sống, uống mất một tháng thuốc đắng, quả thật là đã làm tôi sợ muốn chết, bây giờ chỉ cần ngửi thấy mùi thuốc là mặt đã biến sắc.

"Cô đang làm gì vậy? Cô bị bệnh?". Tế Nguyệt đang quay lưng về phía tôi tay cầm quạt quạt bấp lò hằm thuốc trong căn bếp ngọt ngọt, bất ngờ bị tôi lên tiếng hỏi làm sợ hãi, cách một tiếng quạt rơi xuống đất, cô ấy sợ hãi quay người lại.

"Làm cô sợ? Tôi không cố ý". Tôi nhặt cây quạt giúp cô ấy, cười hì hì đưa trả lại, "Còn nhớ tôi không?".

Cô ấy lấy lại bình tĩnh, gương mặt trở nên bình thản, dáng vẻ cao ngạo dường như từ khi sinh ra đã có lại quay trở về với cô ấy: "Nhớ, cô là đệ nhất mỹ nữ của tộc Nữ Chân... Ngày ấy Dư đại nhân vẫn gọi cô như vậy". Cô ấy dừng lại một chút, đột nhiên mở to đôi mắt xinh đẹp, đồng tử cũng trở nên vô cùng lớn, "Cô có thể nói được tiếng Đại Minh chúng tôi? Đúng là không ngờ... Cô có thể nói được lưu loát như thế, lại có vài phần giống giọng điệu quê hương của tôi".

"Quê của cô ở đâu?".

"Tô Châu".

Tôi chớp mắt mấy cái, Thượng Hải cùng Tô Châu đều nói tiếng Ngô(*), tất nhiên là giọng có vài phần giống nhau rồi.

(*) Tiếng Ngô: là một trong những bộ phận lớn của tiếng Trung Quốc. Tiếng Ngô được nói ở phần lớn tỉnh Chiết Giang, thành phố Thượng Hải, Nam Giang Tô, cũng như một số phần nhỏ hơn của các tỉnh An Huy, Giang Tây, và Phúc Kiến. Các phương ngữ chính của tiếng Ngô là Thượng Hải, Tô Châu, Ôn Châu, Hàng Châu, Thiệu Hưng, Kim Hoa, Yongkang, và Quzhou. Năm 1991, có 87 triệu người nói tiếng Ngô, khiến đây là loại tiếng Trung được nói đông thứ hai sau tiếng Quan Thoại (800 triệu người nói).

"Tiếng của các người tôi nghe một câu cũng không hiểu, ở đây cũng chỉ có Nhị gia thỉnh thoảng có hứng thú sẽ học tôi mấy câu tiếng Hán mà thôi, nhưng ngài ấy lại là người rất bận rộn, bình thường cũng hiếm khi về nhà. Ôi, tôi sắp buồn mà chết rồi...". Trong giọng nói trong veo của Tế Nguyệt có lẫn cả chút bi thương.

Buồn? Tôi cảm thấy kỳ lạ mà liếc nhìn cô ấy, thời đại này phụ nữ rất ít khi cảm thấy buồn, không phải là họ không biết buồn là gì, mà là họ căn bản không có thời gian rảnh rỗi để mà buồn. Đặc biệt là ở những nơi có điều kiện sống gian khổ như vùng quan ngoại(*) này, đối với những cô gái

phải làm những công việc chân tay nặng nhọc không khác gì đàn ông để kiếm miếng ăn mà nói, bọn họ còn phải gánh trách nhiệm nuôi dưỡng giáo dục con cái, quản lý công việc trong gia đình nữa. Trong nhà nếu có chút tiền thừa cũng có thể thuê người đảm nhiệm công việc nữ hồng, nhưng đối với phần lớn đàn ông mà nói, lấy vợ là phải lấy loại có tính chất thực dụng để mà khi đói là có cơm nóng ăn, khi lạnh đã có đồ mới mà mặc.

(*) Quan ngoại: vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Dục Quan, hoặc là vùng đất phía bắc của Cư Dung Quan.

Có lẽ xinh đẹp và thực dụng là hai tính chất đối lập, có lẽ ông trời là đàn ông, cho nên khi ông ấy cho bạn một thứ gì đó, thì cũng nhất định sẽ lấy đi một thứ khác để đền bù. Tôi không biết Đông Ca trước đây có phải là người vừa xinh đẹp vừa có tài năng hay không, nhưng ít ra là tôi, tôi là điển hình của loại người không có việc gì để làm thì sẽ trở thành một con sâu gạo.

Có lẽ đây là quyền lợi đặc thù của mỹ nhân.

Tế Nguyệt thấy ánh mắt của tôi có vẻ lạ thường, dường như hiểu ra điều gì, gương mặt trở nên đỏ ửng: "Tôi... đã để Cách cách cười chê rồi, tôi vốn là chưa bao giờ làm mấy việc may vá thêu thùa, cho nên... cho nên...".

"Cũng không có gì, mấy chuyện nấu cơm may áo gì đó, tôi cũng không biết". Thật ra là tôi đã nói dối một chút, nấu cơm xào rau gì đó tôi vốn là biết làm, có điều là phải dùng bếp gas, chứ không phải là loại bếp củi như thế này.

So với những Cách cách xuất thân quý tộc chân chính như Đông Quả, Mãng Cổ Tế, thì một Cách cách xuyên qua như tôi quả thật là kẻ vô dụng, tôi không biết may áo khâu vá, không biết nấu cơm làm thức ăn, không làm việc chăm chỉ, thậm chí là không biết phân biệt các loại ngũ cốc, lại càng không biết cầm cung đi săn thú, quăng võng đánh cá...

Sau khi làm xong một lần kiểm điểm chi tiết, tôi chợt nhận ra rằng ngoại trừ gương mặt này ra, tôi quả thật là chẳng có gì. Tài sản duy nhất của tôi hình như chỉ có gương mặt này...

Bốn năm trước không hiểu sao tôi lại đến nơi này, tôi vẫn luôn hỏi đi hỏi lại một câu hỏi, tại sao lại là tôi? Là bởi vì tôi không cha không mẹ không có gì vương bận, ông trời thấy đứa bé gái mồ côi như tôi còn chưa đủ khổ, chưa bị hành hạ đủ, cho nên, mới đưa tôi tới cái chỗ khổ không chịu được này để tiếp tục rèn luyện?

Trải qua nhiều năm như vậy, tôi vốn vẫn chỉ có một mình, một mình cố gắng để sống sót. Cha mẹ ruột không cần tôi, vứt bỏ đứa trẻ mới sinh ra được vài ngày là tôi trước cửa đồn công an, nhét một tờ giấy vào trong tã lót viết trong nhà có quá nhiều con gái rồi, không nuôi nổi nữa. Vì tôi không bệnh tật tay chân đầy đủ, cho nên rất nhanh sau đó có một đôi vợ chồng làm việc trong cơ quan nhà nước đến mang tôi đi. Nhưng năm năm sau, người vợ nghe nói là không có khả năng mang thai lại đột nhiên bất ngờ mang thai, nhưng tôi lúc ấy sáu tuổi đã chiếm mất tiêu chuẩn sinh sản của bọn họ mất rồi, cho nên trong một lần đi du lịch, tôi đã "vô tình đi lạc" tới Thượng Hải nơi cách xa nhà đến mấy nghìn km. Ta không khóc cũng không làm âm ỉ, sau khi cha mẹ đi mất tôi đã tự đi tìm cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ trên giao lộ, sau đó có rất nhiều người đã vài lần đến cố gắng giao tiếp với cô gái nhỏ là tôi, nhưng vì tôi ít nói, hơn nữa tiếng địa phương lại khó hiểu, bọn họ không thể lấy được nhiều tin tức có ích từ một đứa bé như tôi để tìm kiếm, cho nên cuối cùng thì tôi vẫn đến viện mồ côi.

Đa số những đứa trẻ ở viện mồ côi bị bệnh tật bẩm sinh hoặc là bị tàn tật, có đủ loại từ mới sinh cho đến hơn mười tuổi, một đứa trẻ khỏe mạnh giống như tôi rất dễ phù hợp với điều kiện mà các gia đình nhận nuôi dường đưa ra, một thành phố lớn như Thượng Hải thậm chí còn có cả người nước ngoài đến viện mồ côi để chọn trẻ nhận nuôi, nhưng lúc những người muốn nhận nuôi xuất hiện ở viện mồ côi, đều bị tôi đuổi đánh mà bỏ

đi. Tôi trở thành rắc rối lớn nhất của viện mồ cô, bởi vì tôi không phối hợp, lần nào tôi cũng khiến cho những người muốn nhận nuôi dưỡng từ người đầu tiên được lựa chọn cho đến người cuối cùng phải bất đắc dĩ mà từ bỏ. Từ sáu tuổi cho đến mười bốn tuổi, vào ngày đầu tiên của năm ấy tôi đã đi tìm viện trưởng nói chuyện, nghiêm túc làm rõ ý tưởng tôi không muốn được nhận nuôi, vì vậy cuộc sống ba năm trung học sau đó của tôi vô cùng yên bình, mỗi ngày tan học quay về viện mồ cô giúp mọi người chăm sóc những đứa trẻ...

Viện trưởng nói tôi là một đứa trẻ kỳ lạ, những đứa bé khác đều gọi bà một cách thân thiết là mẹ viện trưởng, chỉ có tôi, cho tới bây giờ đều vẫn gọi bà là "viện trưởng" "viện trưởng" một cách lễ phép nhưng cũng rất xa lạ, kể cả các dì làm việc trong viện mồ cô, họ cũng rất thương tôi, nhưng họ đều nói thật ra tôi là một đứa trẻ rất lạnh lùng.

Quả thật là tôi không biết phải làm thế nào mới được xem như là có tình có nghĩa, trí nhớ về thuở bé tuy mơ hồ nhưng vẫn còn lại chút gì đó, không phải là quên hoàn toàn. Từ nhỏ đến lớn, tôi cố gắng sống sót, từ từ lớn lên, dựa vào chính mình để sống sót. Trong thâm tâm thật ra tôi cũng khát khao có được một gia đình, khát khao có người chân chính yêu thương mình, nhưng mà... dường như, cho dù tôi có là Bộ Du Nhiên, hay là Cách cách Bồ Hi Á Mã Lạp, đối với chúng tôi mà nói thì tình thân là thứ gì đó, rất xa xỉ.

Chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có hi vọng!

Qua nhiều năm như vậy, tôi cũng đã nói với chính mình, chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có hi vọng. Khổ sở như vậy tôi cũng sống được, bây giờ, vẫn cần phải tiếp tục cố gắng, cố gắng để sống, sau đó... thoát khỏi cơn ác mộng này, quay về hiện thực, trở lại Thượng Hải, trở lại cái thế giới mà tôi đã cố gắng để sống sót, nơi thuộc về tôi...

"Cách cách khiêm tốn quá rồi, sao Cách cách có thể so sánh với chúng tôi được chứ... Cách cách! Cách cách? Cách cách người làm sao vậy?". Tế Nguyệt cao giọng gọi cuối cùng cũng gọi tỉnh được tôi từ trong suy nghĩ xa xôi trở về.

"Hả, vừa rồi nói đến đâu rồi... Cô ở trong phòng nấu thuốc làm gì thế? Cô thấy chỗ nào trong người không thoải mái à?". Cô ấy thấy tôi không nói gì, vừa mở miệng lại chuyển đề tài, vừa nghe xong còn ngạc nhiên, sau khi nghe thấy tôi hỏi về chuyện thuốc thang, gương mặt lại đỏ lên.

Điều này làm tôi cảm thấy kỳ lạ, ngẫm nghĩ một chút, trở mắt hỏi: "Không lẽ là... cô đang nấu thuốc dưỡng thai?".

Tế Nguyệt vội che miệng tôi lại, gương mặt trở nên đỏ như quả cà chua: "Nói bậy bạ gì đấy... Tôi, tôi vẫn là... Ôi, đến bây giờ Nhị gia vẫn chưa từng chạm vào tôi, người đừng nói bậy...".

"Cái gì?". Tôi ngạc nhiên, lấy sự hiểu biết hiện tại của tôi đối với tất cả động vật giống đực ở thời đại này, thì không có người đàn ông nào lại không háo sắc, nhất là mấy vị A Ca họ Ái Tân Giác La, bọn họ từ lúc còn nhỏ đã thích động chân động tay với tôi mà lớn lên.

Nếu xét theo góc độ độ tuổi phân cách giữa vị thành niên và trưởng thành ở thời đại này bị đẩy xuống rất thấp, ở tuổi của Đại Thiện, mặc dù đã đính hôn còn chưa chính thức lấy vợ, nhưng trong phòng nó nhất định cũng có không ít nha đầu thông phòng rồi mới đúng, lúc Nỗ Nhĩ Cáp Xích đem Tế Nguyệt cho Đại Thiện, không phải là có ý nó đã có thể lấy vợ thành gia thất rồi hay sao?

Đại Thiện thế nhưng lại... không háo sắc? Tôi đánh giá Tế Nguyệt từ trên xuống dưới một lần. Xinh đẹp! Đúng kiểu mỹ nhân Giang Nam cổ điển, yếu đuối nhu mì, thanh cao thoát tục, tiểu tử Đại Thiện này sao có thể

cố gắng giả bộ thành Liễu Hạ Huệ(*) trước mặt một đại mỹ nữ xinh đẹp động lòng người như vậy được?

(*) Liễu Hạ Huệ: tên thật là Triển Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với phụ nữ, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Thấy đồng tử của tôi đảo qua đảo lại, Tế Nguyệt xấu hổ đến mức đỏ cả tai, cúi đầu lấm bầm nói: "Có lẽ là Gia chê tôi, nhìn tôi không vừa mắt".

"Nó chê cô chỗ nào? Cô là tiểu thư khuê các dáng vẻ còn xinh đẹp hơn hoa, nó không vừa lòng chỗ nào?".

Tế Nguyệt cay đắng nói: "Cách cách thật sự tin tôi vốn xuất thân từ danh môn?". Tôi thấy khóe môi cô ấy nhếch lên thành một nụ cười tự giễu buồn bã lạnh lùng, mới chợt nhớ tới câu "tiện nhân" của Dư Hi Nguyên...

"Cô...".

"Tiện đây thì cũng nói thật với Cách cách, tôi cùng Hân Nguyệt vốn xuất thân là thanh quan(*) ở Bán Đường(**) Tô Châu, bị thân cầm(***) ở địa phương mua đem đến kinh thành làm tiêu khiển cho người ta, không ngờ lại qua tay nhiều người rồi cuối cùng lưu lạc đến tận đây".

(*) Thanh quan: chỉ những cô gái chỉ bán nghệ không bán thân ở chốn mua vui. Họ không chỉ có bề ngoài xinh đẹp mà còn biết đọc sách viết chữ, ngâm thơ vẽ tranh.

(**) Bán Đường: tên một hồ nước nhỏ yên tĩnh ở Giang Tô Dương Châu, gần khu vực trường học ở Tây Hồ.

(***) Thân câm: thân là thân sĩ, chỉ những người có quan chức nhưng sau đó rút lui khỏi quan trường về sống ở địa phương; câm là thanh câm (áo xanh), ý chỉ trang phục của học trò thời xưa. Thân câm ý chỉ những người có thân phận, địa vị ở địa phương.

Lời này cho dù có nói cho những người Nữ Chân hiểu tiếng Hán nghe, bọn họ có lẽ cũng không hiểu được thanh quan là gì, nhưng tôi thì có thể hiểu được ý nghĩa đích thực của những lời này. Trong lòng chợt cảm thấy lạnh, đám người Dư Hi Nguyên đưa hai kỹ nữ xuất thân tiện tịch cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích lấy làm vợ, đây là có ý gì? Người Nữ Chân cho dù có chưa được khai hóa văn minh, chủ tớ tôn ti, cấp bậc trên dưới vẫn là vô cùng coi trọng! Nỗ Nhĩ Cáp Xích có nhiều thê tử như vậy, có người nào không phải xuất thân là Cách cách quý tộc? Cho dù có là tiểu thiếp đi chăng nữa, thì bậc cha chú của họ cũng đều là những quý tộc thiện chiến trong tộc Nữ Chân.

Lúc này hai người chúng tôi đều có tâm trạng, nên không ai nói gì tiếp. Ấm thuốc sôi sùng sục được mở nắp ra rồi lại đậy lại, Tế Nguyệt đang im lặng đột nhiên nháy dựng lên, tay chân luống cuống cầm lấy ấm thuốc từ trên bếp lò nhấc lên, sau đó từ từ đi về phía một chiếc cốc uống trà lớn rồi đổ nước thuốc vào đó.

"Không phải sắc cho cô uống, thì là đưa qua cho ai?". Chợt nhớ ra cô ấy ở đây không quen biết ai, vốn là không có ai để mà tặng thuốc, "Không lẽ... là Hân Nguyệt bị bệnh?".

Gương mặt Tế Nguyệt trắng bệch, không trả lời. Tôi nghĩ là tôi đã đoán đúng rồi: "Sao cô ấy lại bị bệnh? Người trong phủ Đại A Ca không có ai sắc thuốc cho cô ấy sao? Sao còn cần cô sắc thuốc xong đưa qua đây?".

Đột nhiên đôi mắt Tế Nguyệt đỏ lên, quỳ xuống trước mặt tôi nói:
"Cách cách, nếu người thật sự có lòng tốt, tôi cầu xin người cứu Hân Nguyệt!".

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thông Báo

Phủ đệ của Đại A Ca quả là rất có khí thế!

Lúc trước, tôi chỉ mơ hồ biết được Trử Anh mấy năm nay nhờ lập nhiều chiến công mà dần dần tích lũy được tài sản, ở Kiến Châu Nữ Chân nó có nô lệ và tài sản riêng, nhưng tôi tuyệt đối không ngờ được nó lại đến mức này.

Từ trước tới nay, ấn tượng của tôi đối với Trử Anh, vẫn còn dừng lại ở thời điểm gặp mặt lúc ban đầu, là một đứa bé trai có chút kiêu ngạo có chút thất thường. Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện, đứa bé ấy cũng sẽ có ngày lớn lên.

Ngồi ở trong căn phòng chính bốn phía rộng rãi thoáng đãng, bốn bề đều là những nô tài nhìn trông vô cùng ngoan ngoãn, yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy được, điều này khiến cho người duy nhất đang ngồi là tôi cảm thấy như mình đang ngồi trên đồng kim. Tôi dịch trái dịch phải, xoay qua xoay lại mãi mà không tìm được một vị trí nào ngồi cho thoải mái hết cả. Bên cạnh có đặt một cốc trà ngon, tôi không hiểu về trà, chỉ nghe nói là trà này phải dùng một số lượng lớn nhân sâm loại tốt để đối ở cửa khẩu thông thương với Đại Minh, giá trị đắt đỏ.

Tôi ngồi đến khi cảm thấy mồ hôi toàn thân bắt đầu chảy ròng ròng, hành lang ngoài phòng có tiếng bước chân vội vã vang lên, tôi như trút được gánh nặng lập tức đứng lên bước ra ngoài cửa.

Trử Anh đang đứng ở trước cửa, có thể thấy được là nó chạy vội từ xa về, nhưng khi thấy tôi thì lại dừng lại, bình tĩnh đứng ở cửa, nhìn tôi như

nhìn một con quái vật.

"Sao vậy?". Tôi trừng mắt nhìn nó. Dám để tôi đợi gần nửa canh giờ mới xuất hiện, chuyện này cũng đủ để tôi nổi giận rồi, nó chậm rãi đến muộn bây giờ lại còn dám lên mặt với tôi, nó thật sự nghĩ địa vị bản thân lên cao rồi, là có thể không thèm để ý tới bất kỳ ai nữa hay sao? "Thấy tôi tới, không vui?".

Nó hừ lạnh một tiếng, bước vào trong phòng. Đầy phòng nô tài đồng thời lên tiếng hành lễ: "Thỉnh Đại A Ca đại an!".

"Tất cả các người đều lui xuống đi!".

Thấy nó cho nô tài lui xuống hết, tôi thở phào nhẹ nhõm, cả phòng đầy một đám đầu gối đúng là khiến cho tôi cảm thấy khó chịu, lui xuống đúng lúc, tôi có việc tìm nó, có nô tài ngược lại lại khó nói.

"Ngồi đi". Nó tùy tiện bước lên giường, ngồi xếp bằng, không nhìn tôi, chỉ cúi đầu nghịch ngọc ban chỉ(14) trên ngón cái, "Sao hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi đến chỗ tôi chơi? Không lẽ là A mã đi vắng, muội cảm thấy chán?".

Nói như vậy là ý gì? Câu nào cũng mang đao mang thương, khiến cho người nghe cảm thấy không tự nhiên. Tôi cảm thấy khó hiểu, Trử Anh trước đây không phải người như vậy! Nó mặc dù có đôi khi vô lễ thích đùa giỡn hay có chút nóng nảy, nhưng sẽ không âm âm u u lời nói mang theo đao thương như thế này, Trử Anh như vậy khiến tôi cảm thấy thật xa lạ.

"Sao lại không nói gì thế? Không lẽ tôi nói sai rồi?". Vẫn là giọng điệu không nóng không lạnh như vậy.

Tôi cảm thấy đau lòng, phí công tôi coi nó làm bạn, thế mà nó cũng chẳng khác những người khác ở trong cái thành này, cho rằng tôi đang vô

cùng vui mừng vì sắp gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thay thế được địa vị của Cỗn Đại.

Tôi hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, cởi giày bước lên giường, ngồi xuống phía đối diện với nó, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi cười với nó: "Vốn là cảm thấy nhàm chán... Nhưng cũng không ngờ là cậu lại ở nhà, định tìm Đại Phúc tấn nhà cậu tán gẫu để đỡ nhàm chán...".

Mặt Trử Anh biến sắc, ánh mắt dường như có thể phun ra lửa, nghiêng răng nghiêng lợi rặn ra từng chữ: "Cô ấy không có ở nhà".

"Bụng cô ấy lớn như thế không ở nhà thì có thể đi đâu?".

"Ai nói phụ nữ có thai không thể ra khỏi nhà!". Trử Anh nổi giận, "Cô ấy không thể về nhà mẹ đẻ hay sao?".

"Được rồi...". Tôi thầm cười trộm. Đúng là một thùng thuốc súng, chỉ cần châm ngòi một chút thôi là nổ, chừng ấy năm qua đi mà bản tính vẫn không hề thay đổi.

"Hừ! Để cho Cách cách Đông Ca tay không mà về, thật đúng là cảm thấy áy náy".

Lại là giọng điệu châm chọc khiêu khích rồi.

Tôi sắp không chịu được nữa rồi, thà rằng nó giống như quả pháo nổ to kêu gào lớn tiếng, còn hơn là nghe nó dùng giọng điệu quái gở này làm tổn thương tôi.

Tôi khẽ nhíu mày, lúi ra sát mép giường, cúi người tìm giày.

"Muội đang làm gì?". Nó cao giọng.

Tôi vừa đi giày, vừa buồn bực trả lời: "Nếu Phúc tấn không ở nhà, thì tôi về thôi, hôm nào...".

"Đông Ca...", nó ở phía sau nổi giận gầm lên một tiếng, đình tai như óc. Tôi còn chưa kịp đứng dậy, đã nghe thấy một tiếng "rầm" vang lên ở phía sau, đến lúc quay người lại, chỉ thấy chiếc bàn chân thấp ở trên giường đã bị ném bay lên đập vào bức tường ở đối diện, Trử Anh vốn ngồi ở trên đệm giường đã lao thẳng đến sau lưng tôi, vòng tay ôm chặt lấy eo tôi.

"A...". Tôi mới thốt lên được một tiếng, thân thể đã bị bế xốc lên như người ta nhổ củ cải, hai chân lơ lửng trong không trung.

Cơn đau truyền từ thắt lưng đến, cuối cùng thì tôi cũng tỉnh táo lại mà kêu lên: "Buông ra! Cậu đúng là...".

"Không cho đi!". Nó hỗn hển gào lên, hơi thở nóng ran thổi vào sau tai tôi, "Muội mà dám đi, muội dám... muội cứ thử đi xem...".

Bị nó bế nâng lên khỏi mặt đất, chân không chạm đất, tôi mới hoảng sợ cảm nhận được đứa trẻ phía sau lưng... Không, không thể nói nó là đứa trẻ nữa rồi, mà là người đàn ông phía sau lưng đã trưởng thành cao đến mức tôi không thể chạm tới được. Mặc dù trong lòng tôi vẫn coi nó như một đứa trẻ, nhưng sự thật vốn là, nó đã hoàn toàn trưởng thành rồi, hơn nữa sức lực còn mạnh hơn tôi gấp bội lần.

Ở trong tay nó tôi giống như một con dê nhỏ đáng thương, có thể quăng đi ném lại vô cùng dễ dàng.

Tôi sợ nó ném tôi như ném vỡ tan cái bàn vừa rồi, nên tôi không dám giãy dụa chọc giận nó, đành phải liều mạng gào lên: "Thả tôi xuống! Thả tôi xuống!".

"Muội có còn dám đi nữa hay không? Hả? Có đi hay không...".

"Không đi nữa! Không đi nữa! Không đi nữa! Thả tôi xuống...".

Phía sau có tiếng cười khẽ vang lên, nó lại áp sát gần tôi hơn một chút nữa, hơi thở như gần sát vào vành tai tôi.

Sau đó...

Cuối cùng thì tôi cũng đặt được chân xuống đất.

Tôi xụi lơ ngồi xuống đệm mềm trên giường, thở dồn dập, gương mặt vì quá căng thẳng mà ửng hồng, mà kẻ gây chuyện ngồi ở đối diện lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ngồi nghịch ngọc ban chỉ trên tay.

"Ý thế hiệp người...".

Nó khẽ nhú mày, khóe miệng từ từ nhếch lên.

"Cậu...".

"Đúng vậy, ý thế hiệp người". Nó thừa nhận, nhìn thẳng vào tôi, thẳng thắn không hề xấu hổ, "Là tôi ý thế bắt nạt muội, thì sao?".

"Đàn... đàn ông tốt không tranh chấp với phụ nữ! Là đàn ông thì phải có phong độ, cậu có biết hay không...". Tôi nói năng lung tung, thật ra tôi muốn nói gì, chính bản thân tôi cũng không biết được nữa.

"Đàn ông phải có phong độ? Hử? Câu này rất mới mẻ". Nó đột nhiên đưa tay ra nắm lấy cằm tôi, lắc trái lắc phải, như là đang kiểm tra răng lợi da lông của đám gia súc, "Muội cũng biết với tính tình của tôi... vừa rồi mà là cô gái khác, đã sớm bị tôi vụn gãy cổ rồi".

Tôi ngửa cổ ra sau, tránh khỏi sự kiểm soát của nó.

Thằng nhóc này đánh trận nhiều, phong cách làm việc cũng trở nên ngày càng ác độc. Thằng nhóc xấu xa này lúc còn nhỏ đã không thể nói đạo lý còn có dũng khí vì trêu đùa mà quăng Đông Ca vào trong hồ nước, kết quả là kẻ xui xẻo là tôi cứ thế thay thế chỗ của Đông Ca. Bây giờ đã lớn,

sức mạnh cả người dùng không hết, xem ra lúc tính tình xấu phát tác, ai cũng không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra. Bây giờ trong thành Phí A Lạp có ai dám chọc gheo Đại A Ca? Nỗ Nhĩ Cáp Xích không có mặt ở Kiến Châu, vị đích trưởng tử này của ông ta có làm gì thì cũng chẳng có ai dám quản.

Tôi đột nhiên hiểu ra việc mình tìm đến nhà nó nói lý thật đúng là ý nghĩ viển vông.

Người như thế có thể nói lý được sao?

"Vô sự không đặng tam bảo điện(*), muội thành thật nói thẳng ra cho tôi, đến nhà tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?". Nó uể oải duỗi lưng, vì ở nhà, nên chỉ mặc thường phục, áo ngoài bằng gấm màu xanh thẫm, cổ áo cùng cổ tay áo thêu hoa văn con dơi(**) bằng chỉ kim tuyến chìm, làm tôn lên gương mặt trắng như ngọc của nó, khiến nó thêm mấy phần cao sang nho nhã, ít đi vài phần tàn bạo.

(*) Vô sự không đặng tam bảo điện: là một thành ngữ ý chỉ không có chuyện sẽ không đến thăm viếng, chỉ cần đến thăm viếng , thì nhất định là có sự tình muốn nhờ vả.

Dù sao hiện tại cũng khác ngày xưa, đứa bé trai cuối cùng cũng trở thành một thiếu niên trưởng thành. Không chỉ có sự thay đổi về mặt thân thể, mà ngay cả trí tuệ, Trử Anh của bây giờ cũng đã khác xa ngày xưa rồi. Tôi liếm môi, cảm thấy sợ hãi tâm tư sắc sảo tỉ mỉ của nó, sau khi suy nghĩ cẩn thận, mới quyết định thử một lần, từ từ hỏi: "Phúc tấn Hân Nguyệt nhà cậu... có khỏe không?".

"Hân Nguyệt...". Nó dường như không hiểu vì sao tôi lại hỏi về một người như thế, yên lặng một lúc mới hỏi, "Hân Nguyệt là ai?".

Tôi run lên, suýt chút nữa ngã từ trên giường xuống dưới đất, sắc mặt cũng thay đổi theo.

"Cậu nói cái gì thế? Hân Nguyệt là...". Tôi kích động đứng lên, "Cô ấy là người mà vị quan lớn của Thiên triều mang đến đây... A mà cậu thường cô ấy cho cậu, cậu... cậu...". Tôi không tìm chế được, bước đến trước mặt nó, đỏ mặt lên chỉ vào nó, "Cậu khiến cho cô ấy sống không ra sống, chết không ra chết, thế mà còn dám giả ngây giả ngô hỏi lại tôi "Hân Nguyệt là ai?", đừng có nói với tôi là cậu không nhớ ra cô ấy là người nào...".

"Tôi không nhớ ra...".

"Cậu!".

"Phụ nữ của tôi cũng không phải là ít...". Nó thản nhiên liếc nhìn tôi, "Có lẽ là có người như vậy, nhưng chắc chắn không phải là Phúc tấn...".

Hít sâu, tôi tức giận đến nỗi mắt cũng đỏ vằn lên, chỉ vào mũi nó, chửi ầm lên: "Cô ấy không phải là Phúc tấn của cậu? Cậu khiến cho cô ấy bị sẩy thai, suýt chút nữa thì mất mạng, thế mà cậu còn có thể đơn giản nhẹ nhàng nói cô ấy không phải là Phúc tấn của cậu?".

"Thì sao nào, người phụ nữ như vậy tôi cũng đâu có cần! Phúc tấn của Trử Anh tôi là bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể làm được hay sao? Hơn nữa, cô ta sẩy thai muội chỉ trích tôi thì được gì, chuyện trong nhà tôi chưa bao giờ quản hết cả, Cát Lộc Đại Dã cũng không nói cho tôi biết cô ấy có thai. Dù sao, nếu muốn trách chỉ có thể trách cô ấy không tốt, nếu cô ấy biết an phận cô ấy có thể sinh được đứa bé ra rồi, nể mặt đứa trẻ, tôi có lẽ sẽ cho cô ấy một danh phận, nạp cô ấy làm Tiểu Phúc tấn. Chuyện như vậy giờ là do cô ấy không có phúc được hưởng, mà chuyện bỏ đi như vậy, muội cũng trách cứ tôi hay sao?".

"Cậu...". Tôi còn có thể nói được gì nữa? Trừ chuyện tức giận đến mức run rẩy cả người, tôi không thể nói được gì nữa.

Nói chuyện với loại người ngu ngốc như vậy, có nói cũng bằng không.

Tôi phất tay áo, hỗn hển nhảy xuống giường.

"Đứng lại!". Đột nhiên nó đuổi theo tôi từ phía sau, kéo tôi lại ngay trước khi tôi kịp bước chân ra khỏi cửa, tôi lão đảo, đụng phải ngực nó, nó cố kìm cơn tức mà nói, "Muội đã đồng ý sẽ không đi rồi cơ mà! Muốn chạy? Phụ nữ các người luôn luôn nói một đằng làm một nẻo! Lúc trước nói như thế, bây giờ lại làm như thế này? Mục đích hôm nay muội tới đây là để nổi cáu với tôi? Muội coi tôi là ai?".

"Tôi coi cậu là ai?". Ta cười khẩy, "Không phải là cậu sắp trở thành con tôi rồi hay sao? Người sắp làm mẹ kế như tôi đến nhà con mình tán gẫu, xem con trai con dâu của mình, đúng là chuyện quá bình thường...".

"Muội im ngay cho tôi! Muội không được nói như vậy!". Nó gầm lên giận dữ, cánh tay đang giữ lấy tôi run lên.

"Tôi nói sai chỗ nào, sau khi tôi thành thân với A mã cậu, cậu không phải là...".

Nó ôm lấy tôi kéo tôi vào lòng, đôi môi lạnh như băng điên cuồng hôn lấy tôi, cắn môi tôi khiến tôi phát đau mà kêu lên.

Tôi nắm chặt nắm tay lại đấm nó, nó không hề để ý, đôi tay đang ghì chặt lấy thắt lưng tôi càng thêm thắt chặt, tôi cảm thấy tóc cũng sắp dựng thẳng đứng rồi, toàn thân không kìm chế được run lên. Hơi thở nóng rực của Trử Anh không ngừng phả vào mặt tôi, ý thức của tôi trong nháy mắt chột biến mất.

"Muội không được nói như vậy... Không được...". Nó ôm chặt lấy tôi, thì thầm bên tai tôi.

Tôi run rẩy, muốn giãy khỏi nó, nhưng nó vẫn ôm chặt lấy tôi không buông, cố chấp nói: "Đông Ca! Đừng gả cho A mã! Đừng gả cho A mã...".

"Làm sao có thể không gả cho được...". Trái tim tôi đau đớn, vừa tức vừa xấu hổ, "Chuyện này tôi có thể quyết định được hay sao? Tôi nói không lấy là có thể không lấy được hay sao? Các người... Tất cả các người... có ai từng hỏi ý tôi hay chưa...".

"Đông Ca! Đông Ca!". Nó gọi đi gọi lại tên tôi, trong sự nôn nóng lộ ra nỗi đau đớn sâu sắc, môi nó hôn lên trán, mắt, mũi, gò má tôi liên tiếp như mưa rơi... Tôi kinh ngạc, sau khi nhận ra cử chỉ điên cuồng của nó thì bắt đầu liều mạng giãy dụa, đột nhiên nó khàn giọng nói: "Đông Ca! Gả cho tôi! Mọi người chỉ thuộ về một mình tôi...".

Tôi sợ hãi lùi lại, đầu đụng vào cằm nó: "Cậu có biết cậu đang nói gì hay không hả?".

"Tôi biết". Nó cúi đầu nhìn tôi chăm chú, ánh mắt nóng rực mang theo cả sự điên cuồng, khiến tôi cảm thấy sợ hãi, tay chống vào ngực nó rồi lùi lại phía sau, "Tôi rất tỉnh táo, tôi rất nghiêm túc...".

Tôi sợ hãi khi nghe thấy những lời nói càng khiến cho tôi bất an và hoảng sợ từ miệng nó thốt ra.

"Đừng nói nữa!".

"Đông Ca...".

Tôi cố gắng giãy ra khỏi vòng tay ôm ấp của nó, hô hấp rối loạn, gương mặt trắng bệch: "Hôm nay coi như chưa từng xảy ra chuyện gì... Tôi không nghe thấy gì hết!".

"Đông Ca!".

"Không lẽ cậu muốn chết hay sao?". Trong lúc bối rối, tôi vung tay tát nó một cái, nó bị tôi đánh nên giật mình, "Cậu có cứu được tôi hay không? Giống như lần trước ở phòng nghị sự, cậu có cứu được tôi hay không?". Ta

cười khẩy, "Cậu chỉ là một A Ca, cậu có thể tranh giành cái gì với Nỗ Nhĩ Cáp Xích? Tốt nhất là cậu nên xóa bỏ ngay cái suy nghĩ viển vông đáng buồn cười này ra khỏi đầu, nếu không, cuộc sống sau này của cả cậu và tôi đều không thể tốt đẹp được".

Ánh mắt sáng rực của Trử Anh nhanh chóng trở nên ảm đạm, tôi gạt tay nó ra bỏ đi.

"Đông Ca!". Nó đột nhiên la lên, "Muội không thích A mã tôi, đúng không?".

Tôi dừng lại, hít sâu một hơi, trả lời chắc như đinh đóng cột: "Đúng vậy".

"Vậy muội...".

"Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là tôi thích cậu!". Tôi nhanh chóng nói tiếp, chật vật trốn thoát khỏi nó.

Gió thổi lướt qua mặt tôi, tôi cảm thấy gương mặt mình nóng nóng.

Trử Anh nó... thế mà lại có suy nghĩ như vậy! Tôi chưa từng nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện như vậy lại phát sinh! Có lẽ trong lòng tôi cũng mơ hồ đoán được, nhưng tôi vẫn tự lừa dối bản thân mình, nói với bản thân mình chuyện này quá là hoang đường, trong tiềm thức, tôi vẫn muốn coi như một đứa em trai, mà tốt nhất là nó vĩnh viễn sẽ không trưởng thành!

Tôi bất đắc dĩ bị quăng vào thời kỳ loạn lạc này, nên tôi không muốn dính dáng quá nhiều đến chuyện tình cảm nam nữ, tạm thời không nói đến chuyện quan niệm về tình yêu của đàn ông ở thời đại này hoàn toàn khác xa so với tôi, chỉ cần nghĩ đến chuyện tôi vốn là một người lữ khách ở thời đại này, tôi vẫn kiên trì giữ lấy niềm tin mong chờ tôi có thể trở về thế giới ban đầu của tôi.

Tất cả mọi thứ ở nơi này đều không thuộc về tôi, tôi cũng không thuộc về nơi này. Tôi vốn chỉ là một lữ khách xa lạ... Vội vàng đến, sau đó, cũng lại vội vàng ra đi.

Chú thích:

(14) Ngọc ban chỉ: hay còn gọi là ngọc điệp (đồng âm với từ "xạ" - bắn), với ý nghĩa vốn là một loại công cụ dùng để bảo vệ ngón cái bàn tay phải cho xạ thủ bắn cung tên khi bắn cung, chuyên dùng để bảo vệ ngón cái bàn tay phải của xạ thủ không bị dây cung làm bị thương. Sau này còn mang ý nghĩa biểu trưng cho thân phận địa vị. Cốt Cung hiện tại vẫn còn lưu giữ được rất nhiều ban chỉ làm bằng nhiều chất liệu khác nhau như ngọc, gỗ, vàng... Ban chỉ vốn là trang sức đặc thù của người Mãn, còn gọi là "bản chỉ" hay "bang chỉ", là trang sức có hình ống được dùng để che ngón tay cái bàn tay phải của đàn ông người Mãn

(15) Hoa văn con dơi: là một loại hoa văn trang trí truyền thống mang ý nghĩa chúc phúc, có loại hoa văn một con dơi và hoa văn một đàn dơi (hai, bốn, năm con dơi). Con dơi (biên bức) có chữ "bức" (fú) đồng âm với chữ "phúc" (fú), ý chỉ có phúc cùng hạnh phúc. Hoa văn một con dơi đang bay mang ý nghĩa "phúc tại nhãn tiền" (phúc ở trước mắt), hoa văn dơi và ngựa hợp lại thành "mã thượng đắc phúc" (lập tức có phúc), trên đồ dùng có một vòng hoa văn hình con dơi màu đỏ gọi là "hồng phúc tề thiên" (phúc lớn như trời). Hoa văn truyền thống có hình con dơi cùng với chữ "thọ" gọi là "ngũ bức phùng thọ" (năm con dơi nâng chữ thọ). Hoa văn con dơi cùng với thọ sơn thạch thêm cỏ linh chi gọi là "bình an như ý".

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sai Lầm

Sau khi Hân Nguyệt sẩy thai địa vị của cô ấy không ngừng xuống thấp, vì cô ấy không có danh phận, hơn nữa thái độ của Trử Anh đối với cô ấy cũng quyết định mức độ coi trọng của đương gia chủ mẫu Quách Lạc La Cát Lộc Đại đối với cô ấy, nên kết quả có thể tưởng tượng được, nô tài trong phủ của Đại A Ca ai cũng có thói quen gió chiều nào thì che chiều ấy, cho nên cả phủ từ trên xuống dưới không ai quan tâm đến sự tồn tại của cô ấy. Tình trạng ấy từ sau lần tôi trách móc Trử Anh đã được cải thiện đáng kể, cũng may nó còn có chút lương tâm, hôm sau đã nói Phúc tấn cho mời đại phu đến xem bệnh cho Hân Nguyệt.

Sau đó tôi ngẫu nhiên có nghe thấy một bà vú già nói phụ nữ sau khi sẩy thai thân thể yếu ớt cần được tẩm bổ, cũng không biết có đúng hay không, dù sao thì đổi sang ăn uống đồ ăn tốt hơn cũng không phải là chuyện xấu, nên tôi đã lấy tất cả tiền tiêu vặt trong tháng ra đưa cho A Tế Na đi mua thuốc bổ, rồi mang sang cho cô ấy.

Một hôm, tôi mới sai A Tế Na xuống phòng bếp xem ấm thuốc, thì nghe thấy ngoài hiên có người báo, nói là Bát A Ca tới. Đã nhiều ngày tôi không thấy Hoàng Thái Cực, suýt chút nữa thì quên mất nó luôn rồi - lúc trước khi vẫn còn ở cùng một chỗ với Mạnh Cổ Triết Triết, đứa bé này vô cùng bám tôi, đôi khi buổi tối còn không chịu quay về phòng Mạnh Cổ Triết Triết ngủ, mà nhất định phải chen chúc với tôi trên chiếc giường ở gian ngoài, nhưng từ sau khi tôi đính hôn với Nỗ Nhĩ Cáp Xích rồi chuyển ra ngoài, nó không còn tới tìm tôi chơi đùa nữa.

Đang lúc buồn bực, Hoàng Thái Cực đã sai chân bước vào đến cửa.

Vì trời nóng, tôi chỉ mặc trung y(*), lười biếng nằm nghiêng mình trên giường nhỏ, tay cầm quạt nhẹ nhàng phe phẩy. Nó vừa bước chân vào cửa, liếc nhìn qua tôi một cái, sắc mặt đã tối sầm lại, gương mặt dài ra như ông cụ non.

(*) Trung y: hay còn gọi là áo lót trong, có tác dụng phối hợp và phụ trợ trang phục mặc bên ngoài, đa phần trung y màu trắng, chia ra làm trung y, trung quần (vá), trung khố (quần), trung đơn/ đan.

Tôi ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy?".

Nó đứng yên, mặt không chút biểu cảm, ánh mắt nhìn chăm chú vào trước ngực tôi, hồi lâu mới thốt ra được một câu: "Cài áo lại".

Tôi cúi đầu nhìn, vì muốn mát, nên tôi đã cởi nút thắt ở vạt áo trước ra, lộ ra phần da thịt bên dưới cổ áo, ở thời hiện đại chẳng qua chỉ là mặc một chiếc áo cổ chữ V khoét sâu lộ ngực mà thôi.

Tôi không nhịn được cười to: "Quý sứ! Lúc trước vẫn còn chen chúc ngủ cùng tỷ trên một chiếc giường, bây giờ lại còn để ý mấy thứ này...". Vừa cười vừa cài lại vạt áo, từ trên giường nhỏ đứng dậy bước xuống đất. "Hôm nay không cần đi luyện bắn tên à?".

"Đã luyện xong từ lâu rồi... Hồ Nhĩ Hán khen tôi bắn khá tốt". Khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn lộ ra vẻ kiêu ngạo, tôi khen ngợi vỗ vỗ vào trán nó, đầu nó đầy những giọt mồ hôi lạnh như băng, vừa sờ đã thấy tay ướt đầm.

"Khá tốt là sao?".

"Hôm nay tôi bắn trúng một con cáo". Đôi mắt nó như vô tình lướt qua người tôi, tôi ngẩn người, hơi giật mình. Một đứa trẻ năm tuổi có thể bắn trúng một con cáo chạy trốn rất nhanh, như vậy đúng là không đơn giản.

"Đệ đến chỗ tử, là để nghe tử khen ngợi đệ?".

"Tôi vốn định đưa da cáo cho tử - nó là một con cáo lừa đấy!". Nó hơi cau mày, "Nhưng mà... có lẽ tử sẽ không thích nó, tôi đưa nó cho ngạch nương còn hơn".

"Tử không thích? Đệ chưa từng nói với tử, sao biết được là tử sẽ không thích cơ chứ?". Rốt cuộc là đứa bé này nghĩ kiểu gì thế hả trời?

"Tử thích?". Nó liếc nhìn tôi, "Vậy hôm nào rảnh rồi tôi mang qua đây cho tử...".

"Cách cách". Lúc này A Tể Na đi vào phòng rất chậm chạp, tay cầm một chiếc chén sứ Thanh Hoa(*) đựng thuốc.

(*) Sứ Thanh Hoa: còn gọi là đồ sứ nền trắng hoa văn xanh, thường gọi tắt là Thanh Hoa (hoa xanh), là một trong số những loại đồ sứ chủ yếu của Trung Quốc, thuộc loại đồ sứ men màu. Đồ sứ Thanh Hoa vốn đã có từ thời Đường, Tống, phát triển mạnh vào thời Nguyên ở trấn Cảnh Đức.

Hoàng Thái Cực hít hà: "Cái gì vậy, thơm thế?".

Tôi cười khê: "Là đồ ăn bổ dưỡng dành cho phụ nữ... Trẻ con không ăn được đâu nha". Thấy nó bực mình xụ mặt xuống, tôi cầm cây quạt đập vào đầu nó một cái, cười, "Quay về nghỉ ngơi đi, tử muốn thay trang phục ra ngoài". Vừa mới bước đi, đã thấy da đầu căng lên, đúng là bị Hoàng Thái Cực kéo bím tóc, "Đệ còn chuyện gì sao?".

"Có phải là tử lại qua nhà Đại A Ca không?".

Tôi ngẩn ra, sao nó lại biết chuyện này?

Hoàng Thái Cực không nói gì, đột nhiên vung tay lên, chỉ nghe thấy "vút" một tiếng, chiếc chén sứ đựng thuốc đã bị nó đẩy rơi xuống đất, vỡ

thành bảy tám mảnh nhỏ, nước thuốc nóng bỏng tràn ra đất tỏa hương ngào ngạt lan khắp phòng. A Tế Na trở tay không kịp vẫn còn ngây ngốc giơ tay ra đứng nguyên trước đồng mảnh vỡ, chậm chạp thốt lên: "Đây... đây...".

"Hoàng Thái Cực...". Tôi giận tím mặt, rõ ràng là nó cố ý.

"Không được đi!". Trong giọng nói non nớt lại mang theo cả vài phần bức bách mạnh mẽ, mặc dù nó mới chỉ cao đến ngang bụng tôi, nhưng nó lại ngửa đầu, vô cùng kiên định mà uy hiếp tôi, "Không được đi đến chỗ đấy nữa!".

"Quý sứ...".

"Cô đi ra ngoài đi!". Nó không chút do dự quay lại chỉ tay vào A Tế Na, A Tế Na bị khí thế áp bức của nó dọa sợ ngây người, ngơ ngác liếc nhìn tôi một cái, sau đó quả nhiên là làm theo lời nó nói mà đi ra ngoài.

Tôi tức giận đến mức không nói được gì, tôi là một người lớn mà lại bị một đứa trẻ năm tuổi hất hàm sai khiến, nhưng lại không có chút biện pháp nào để xử lý nó hết cả, đến cả nha đầu của tôi cũng sợ hãi "uy thế" của nó, thức thời bỏ tôi mà chạy trốn rồi.

"Hoàng Thái Cực! Bát A Ca...". Tôi thở hỗn hển, suýt chút nữa thì tức giận đến ngất đi, "Gây chuyện xong chưa? Đùa giỡn cũng phải có mức độ thôi!". Ghét nhất là những đứa trẻ càn quấy lại còn nghịch ngợm kiêu ngạo nữa chứ.

"Người thích đùa giỡn là tử!". Nó dùng đầu mũi giày đá mấy mảnh sứ vỡ trên mặt đất, bước qua bãi nước thuốc vương vãi, lạnh nhạt nói, "Bây giờ liên tục tử đi qua phủ của Đại A Ca, cứ cho là mình làm được bí mật lắm, ai ngờ là lại làm cho người ta càng cảm thấy hành động của tử là lén lút... Đúng là A mã đi nước Minh, nhưng A mã không có ở nhà, không có nghĩa là tử với Đại A Ca có thể liếc mắt đưa tình không ra thể thống gì hết cả!".

"Đệ... đệ nói bậy bạ gì thế?".

"Xem ra tỳ ngu ngốc hơn là tôi nghĩ. Đến hôm nay ngay cả người không quan tâm đến mọi chuyện như tôi còn biết rõ ràng, huống chi là người khác? Bản thân tỳ đã đặt một chân lên vách núi rồi đấy, nhưng lại vẫn còn tiếp tục bịt mắt lại đi về phía trước. Đại Phúc tấn chẳng qua là tạm thời bị đoạt quyền mà thôi, tỳ nên cảm thấy may mắn vì bây giờ bà ấy không xen vào mọi việc trong nhà, cho nên mới không có cách nào thừa cơ lấy việc này làm lý do để xử lý tỳ, nhưng tỳ cũng đừng nghĩ rằng như vậy tức là không có việc gì, tỳ nghĩ rằng mọi người trong hàng rào đều là người mù hay sao, mà không thấy tỳ đi ra đi vào?".

Lỗi tai tôi ong ong như có cả đống côn trùng đang bay qua bay lại, giọng nói của Hoàng Thái Cực non nớt, nhưng câu nào cũng lộ ra vẻ sắc bén, làm tôi kinh ngạc. Tôi vẫn cứng miệng, luống cuống tự biện giải cho mình: "Tỳ... tỳ chỉ là đi đưa thuốc bổ cho...".

"Ai biết được là tỳ chỉ đi đưa thuốc bổ cho một người không quan trọng cơ chứ? Những người thực sự có tâm địa, ai mà thèm quan tâm đến chuyện tỳ đi đưa thuốc bổ cho ai? Chuyện tỳ thường xuyên qua lại với Đại A Ca là sự thật! Chờ A mã quay về, tỳ muốn chết hay sao? Chỉ chết có một mình kẻ ngu ngốc như tỳ thôi đã chẳng sao, nhưng lại liên lụy đến người khác phải chết, trong lòng tỳ có cảm thấy vui vẻ hay không?". Nó cười khẩy, gương mặt nó có loại biểu cảm tàn khốc xa lạ khiến trái tim tôi run lên.

Nó mới có bao nhiêu tuổi? Tại sao... Tại sao một đứa trẻ năm tuổi như nó lại tâm tư sâu sắc đến thế? Tôi hoảng sợ vô cùng lùi lại phía sau, đụng phải giường nhỏ phía sau lưng, không còn chút sức lực nào ngã ngồi xuống, cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón chân lan tỏa khắp cơ thể.

Nhưng mà... hết lần này đến lần khác nó chưa từng nói sai điều gì!

Những người thực sự có tâm địa, ai thèm quan tâm đến chuyện tôi đưa thuốc bổ cho ai? Chỉ cần... tôi bước qua cánh cửa ấy, tức là tôi đến phủ của Đại A Ca là được rồi!

Những người có tâm địa... Những người khác nghĩ thế nào tôi không biết, nhưng những người "có tâm địa" sống trong hàng rào ở thành Phí A Lạp này, có ai mà không ở sau lưng tôi mở trừng trừng đôi mắt đỏ như máu của mình nhìn chăm chú từng hành động cử chỉ của tôi đâu. Ngày nào cũng chờ đợi sự sai lầm của tôi...

Tôi rùng mình.

"Ôi". Hoàng Thái Cực khẽ thở dài, "Cô gái ngọc, ánh mắt thiên cận đến như thế, nói dễ nghe một chút thì là ngây thơ khờ khạo, khó nghe hơn thì là ngu không ai bằng. Một cô gái ngọc ngém như tỷ vậy mà lại là người đỡ đầu cho tôi, không hiểu là đời này tôi may mắn hay là bất hạnh đây". Hãn tự giễu lắc đầu, "Tôi đi đây, tỷ tự tìm cách giải quyết đi... Còn một chuyện nữa, Hồ Nhĩ Hán không tệ, nha đầu của tỷ cũng cần lập gia đình rồi đấy".

Nó nói những lời ám chỉ này sau đó bỏ đi, còn lại một mình tôi, im lặng lâm vào sự trầm tư trước nay chưa từng có trong căn phòng ngập tràn mùi thơm này.

Mười ngày sau, tôi hứa gả A Tế Na cho Hồ Nhĩ Hán.

Ở Kiến Châu, Nỗ Nhĩ Cáp Xích có năm thuộc hạ vô cùng được trọng dụng, bao gồm có Ngạch phụ(*) Hà Hòa Lễ, Ba đồ lỗ(**) Ngạch Diệc Đô, Trát nhĩ cố tề(***) Phí Anh Đông, Thạc ông khoa la Ba đồ lỗ An Phí Dương Cổ, thị vệ Hồ Nhĩ Hán.

(*) Ngạch phụ: phong hào của con rể quý tộc, hoàng tộc đời Thanh, tương đương với "phò mã".

(**) Ba đồ lỗ: đồng nghĩa với từ "Ba đặc nhĩ" trong tiếng Mông Cổ, phiên âm từ tiếng Mông Cổ ra tiếng Hán là "Bạt đô", có nghĩa là anh hùng, dũng sĩ, là một trong những phong hào truyền thống của người Mãn Châu. Người Nữ Chân bắt đầu sử dụng phong hào này từ thời Minh, sau này trở thành phong hào được ban cho những người có chiến công ở thời Thanh.

(***) Trát Nhĩ Cố Tề: trong ngôn ngữ Mông Cổ ý chỉ vị quan ra quyết định mọi sự việc, là người thay mặt, đứng đầu đại diện.

Hỗ Nhĩ Hán chính là người thị vệ được Nỗ Nhĩ Cáp Xích sai tới noãn các bảo vệ tôi hôm tiếp đón sứ thần triều Minh trong phòng nghị sự, ấn tượng mà anh ta để lại cho tôi là sự chất phác, đáng vẻ thật thà, năm nay mới hai một tuổi, bởi vì dũng mãnh thiện chiến, nhiều lần lập được chiến công, nên được Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhận làm nghĩa tử, vô cùng coi trọng.

Bất luận là nhân phẩm tuổi tác hay thân phận địa vị của Hỗ Nhĩ Hán cũng không có ai có thể soi mói được điều gì, con mắt của Hoàng Thái Cực quả nhiên không tệ.

Mặc dù A Tế Na gả qua đây cũng chỉ làm Tiểu Phúc tấn, nhưng vì cô ấy là người của tôi, nên Hỗ Nhĩ Hán cũng nể mặt, ngày thành thân dùng hình thức lấy Phúc tấn mà đón A Tế Na đi.

Trước khi lên kiệu hoa, đôi mắt A Tế Na ngập đầy nước, chỉ nói với tôi mấy chữ: "Xin lỗi... Cám ơn".

Tất nhiên là tôi hiểu cô ấy muốn nói đến chuyện gì, nhưng tôi không nói ra, chỉ giả vờ như không biết mà mỉm cười chúc cô ấy hạnh phúc.

Đêm hôm đó, không chỉ có rất nhiều người xuất hiện trong bữa tiệc cưới, mà đến cả Đại Thiện lâu lắm rồi không thấy mặt cũng được mời đến dự, tôi tìm một chỗ vắng vẻ muốn nói với nó về chuyện của Tế Nguyệt - mặc dù là nó giữ cô ấy ở lại trong phủ, nhưng để một đại mỹ nhân không

danh không phạm ở trong nhà, không chỉ đáng tiếc, mà còn đáng thương cho tấm lòng si tình Tế Nguyệt dành cho nó.

Nhưng suốt cả buổi tiệc rượu tôi có cảm giác như nó cố ý trốn tránh tôi, cuối cùng còn không thèm để ý đến việc tôi liên tiếp nháy mắt ra hiệu với nó, lấy lý do say rượu để sớm rời khỏi bàn tiệc.

Cuối tháng sáu, đúng lúc mùa hè nóng nhất, thì Nỗ Nhĩ Cáp Xích từ Đại Minh quay về đến Kiến Châu.

Lúc ông ta đến đưa cho tôi mấy thứ đồ chơi của người Hán, tôi mượn đề tài tán gẫu, nhắc qua đến chuyện Hân Nguyệt sẩy thai, chuyện tôi đưa thuốc bổ qua đó cũng bình thản mà nói ra.

Lúc ấy, mặc dù tôi tỏ vẻ bình thản, nhưng tôi có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang nhìn tôi, khóe môi nhếch lên biểu hiện một nụ cười lười nhác, điều này càng làm cho tôi thêm tin tưởng vào việc không biết ông ta đã nghe không biết bao nhiêu bản "chuyện xưa" rồi.

Cũng tốt! Mặc dù bản thân tôi không sợ, nhưng việc này dù sao cũng do tôi gây ra, vậy hãy để tôi là người kết thúc nó!

Hôm đó tâm trạng của Nỗ Nhĩ Cáp Xích dường như rất tốt, ông ta không nhắc tới chuyện thành thân với tôi, chuyện thân mật cũng chỉ dừng lại ở việc hôn lên mu bàn tay cùng với trán của tôi. Tôi đột nhiên phát hiện ra Nỗ Nhĩ Cáp Xích như vậy ít nhiều có chút xa lạ, giống như một tên lưu manh không biết vì sao đột nhiên lại trở thành một thân sĩ(!)

(*) Thân sĩ: tương đương từ "gentleman" trong tiếng Anh, chỉ những người có lễ nghĩa, khiêm tốn, ăn nói tao nhã, tri thức uyên bác, kiến thức rộng rãi, có trái tim nhân ái, yêu trẻ kính già, có quan hệ rộng. Đây là một từ lai Anh, Trung Quốc vốn không có từ "thân sĩ", chỉ có từ "quân tử".

Loại thay đổi không có khả năng xảy ra này thế mà lại thật sự phát sinh trên người Nỗ Nhĩ Cáp Xích!

Không thể giải thích được, tôi chỉ đành đem loại hiện tượng hiếm gặp này trở thành - chuyện lạ!

Tháng bảy đầu mùa thu, Thụ Nhĩ Cáp Tề vừa mới mang theo các loại cống phẩm nhân sâm, da chồn, hải đông thanh(*), ngựa, ngọc trai khởi hành đi Khai Nguyên, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại đột nhiên ngã bệnh, theo phán đoán của đại phu, thì đúng là bị ôn dịch có khả năng lây truyền. Khi tin tức được chứng thực, đám nữ quyến trong hàng rào bắt đầu cuống lên, có người thì lạng lẽ sang hàng rào của Thụ Nhĩ Cáp Tề ở nhờ có người thì mang theo con cái quay về nhà mẹ đẻ, cũng có người đề nghị chuyển Nỗ Nhĩ Cáp Xích ra khỏi hàng rào đến ngoài thành dưỡng bệnh, nói chung là mọi người lo sợ, lúc rồi ren như vậy nhưng Cỗ Đại cũng không có dạn dò gì, mà cứ mặc kệ đứng nhìn mọi người hỗn loạn. Tôi cũng cố tình rời khỏi bên trong hàng rào, tiếc rằng tôi ở đây chỉ có một mình nên thứ nhất là không có nhà mẹ đẻ để nương tựa, thứ hai là ngoại trừ Mạnh Cổ Triết Triết ở trong hàng rào, nhân duyên của tôi cũng thật chẳng tốt chút nào. Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, tôi biết diễn biến của lịch sử, trước khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích trở thành kẻ thua trận dưới tay của Viên Sùng Hoán, ông ta sẽ không chết sớm như vậy.

(*) Hải đông thanh: trong tiếng Túc Thận gọi là "hùng khố lỗ", chỉ loài chim bay cao nhất và nhanh nhất trên thế giới này, có nghĩa là thần trong loài ưng. Theo truyền thuyết thì trong số mười vạn thần ưng mới có một hải đông thanh, nó cũng là tô tem (biểu tượng) cao nhất của tộc Túc Thận - Thông Cổ Tư, nó là biểu tượng của sự dũng cảm, kiên nhẫn, chính trực, trí tuệ, mạnh mẽ, phát triển, mạnh dạn, luôn đi về phía trước, vĩnh viễn không vút bỏ tinh thần Mãn Châu.

Lúc đại phu nói Nỗ Nhĩ Cáp Xích mắc bệnh sắp chết, lúc tôi bắt đầu hoài nghi về lịch sử mà tôi biết, thì từ bên Diệp Hách truyền đến tin tức, nói

Kim Đài Thạch đã hủy hôn, thay vì gả con gái cho Đại Thiện lại gả cho Bối lạc Giới Trại tộc Khách Nhĩ Khách của Mông Cổ.

Tôi không biết sau khi nghe được tin tức này Đại Thiện sẽ có tâm trạng như thế nào, cũng không biết sau khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghe được tin tức này xong liệu có tức giận đến sùi bọt mép hay không. Nhưng rõ ràng là, vốn tức ghen hống vì sự bất bình đẳng đối với phụ nữ cuối cùng cũng tìm được chỗ trút giận, cho dù là tôi hay là Mạnh Cổ Triết Triết, cũng đều sẽ có khả năng trở thành nơi trút giận của Nỗ Nhĩ Cáp Xích sau khi khỏi bệnh.

Sau đó, trong tình huống như vậy, Đại Thiện bị hủy hôn lại xuất hiện, mang theo Tế Nguyệt với gương mặt đầy sợ hãi, đến ở trong phòng dưỡng bệnh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hầu hạ một ngày ba bữa, thậm chí buổi tối cũng không rời đi.

Cứ không quan tâm đến sống chết như vậy chăm sóc Nỗ Nhĩ Cáp Xích bảy ngày bảy đêm, ngày thứ tám, Đại Thiện mặt tái nhợt đi ra khỏi phòng, nhưng Tế Nguyệt lại không thể đi cùng nó. Thêm ba ngày nữa trôi qua, tôi được thông báo là tình hình bệnh tình của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã tốt dần lên, sức khỏe đang phục hồi nhanh chóng, còn Tế Nguyệt thì lại bị khiêng ra khỏi hàng rào, không biết bị đưa đi đâu.

Giữa tháng bảy, để ăn mừng Nỗ Nhĩ Cáp Xích khỏi bệnh, trong hàng rào tổ chức tiệc mừng dành cho người nhà. Trong bữa tiệc, tôi lại thấy Trử Anh và Đại Thiện.

Trử Anh vẫn thế, tự cho mình là cao quý lắm, chỉ có khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích hỏi nó, nó mới tỏ ra cung kính, nhưng sự cung kính này cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, cuối cùng thì tôi cũng cảm nhận được sâu trong đôi mắt nó lạng lẽ ẩn giấu một thứ gì đó rất khó hiểu mà trước kia không hề có.

Lúc tan bữa tiệc, trong đám người đang tản ra, Đại Thiện lạng lẽ đi đến bên cạnh tôi.

"Tế Nguyệt đâu rồi? Sao lúc trước cậu lại tránh né tôi?". Tôi hỏi thẳng nó, không hề quanh co lòng vòng, "Rốt cuộc thì cậu đang nghĩ gì vậy hả? Sợ tiếp cận với tôi gần quá, sẽ bị liên lụy? Hay là... đến cậu cũng ghét tôi rồi?". Tôi cười to, nhưng sao khóe miệng đang nhếch lên mà tôi lại cảm thấy cay đắng đến thế.

Nó lặng lẽ nhìn tôi, gương mặt tái nhợt, tiều tụy, đôi mắt âm áp như bạch ngọc, dưới đáy mắt sự dịu dàng cùng với đau đớn lặng lẽ tuôn trào.

"Xin lỗi... Đông Ca". Cuối cùng, nó chỉ nói một câu như vậy, rồi lập tức chán nản bước đi.

Không hiểu sao trái tim tôi lại thắt chặt lại, giống như có một vết rạn nứt bất ngờ xuất hiện trên ngực, gió lạnh thổi vù vù từ miệng vết thương vào thẳng trong lòng, đau đớn vô cùng.

Bóng dáng cô độc cùng bất đắc dĩ của nó ngày hôm đó, vĩnh viễn sẽ khắc sâu vào trong trái tim tôi, cũng giống như vết rạn nứt trên ngực ấy, vĩnh viễn không thể nào xóa mờ được.

Bởi vì, từ sau ngày hôm đó, quan hệ giữa mấy người chúng tôi chính thức bước sang một trang mới.

Từ nay về sau, không thể nào trở lại như trước kia được nữa.

Ký ức thời thơ ấu ngây thơ trong sáng, đã chính thức bị xóa đi một cách tàn nhẫn vào mùa hè năm đó!

P/S 1: làm được 20 chương rồi mới nhớ ra là chưa đăng nghĩa của cụm từ "độc bộ thiên hạ", hehe, nhân tiện nhớ ra thì post luôn không lại quên. "Độc bộ thiên hạ" (独步天下) là một thành ngữ của người Hán, có ý nghĩa là "giỏi/ xuất sắc hơn người, không ai bằng". Cụm từ đồng nghĩa có: độc nhất vô nhị, siêu quần xuất chúng, không gì sánh bằng (vô dũ luân bì). Cụm từ trái nghĩa là: số bất thẳng số (nhiều không đếm xuể).

P/S2: dạo này mình đang đọc tu chân, có ai đã đọc bộ nào hay ho thì giới thiệu cho mình với!!! Mới đọc văn án của Nữ Oa trưởng thành nhật ký thấy hay ho quá, muốn edit quá, mà mình còn nợ nhiều quá, huhuhu. Lại còn tóm được mấy bộ rất hay ho nữa chứ, làm sao bây giờ...

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tập Viết

Tháng giêng năm Mậu Tuất(*), Nỗ Nhĩ Cáp Xích phái người em trai thứ năm là Ba Nhã Lạt, trưởng tử Trử Anh cùng với mấy người tướng lĩnh Cát Cái(**), Phí Anh Đông(***) , mang theo một nghìn binh mã, đi chinh phạt An Sở Lạp Khố Lộ. Trận này đại thắng, bắt được hơn vạn người, Nỗ Nhĩ Cáp Xích ban thưởng cho Ba Nhã Lạt làm "Trát Lễ Khắc Đồ(****)", ban thưởng Trử Anh làm "Hồng Ba Đồ Lỗ", Cát Cái, Phí Anh Đông cũng đều được ban thưởng.

(*) Năm Mậu Tuất: năm 1598 cũng là năm Vạn Lịch thứ mười sáu.

(**) Cát Cái: tên đầy đủ là Y Nhĩ Căn Giác La Cát Cái, thuộc Mãn Châu Tương Hoàng Kỳ, vẫn thường được gọi là Nạp Hách, được Thanh Thái Tổ Nỗ Nhĩ Cáp Xích ban thưởng danh hiệu "Trát Nhĩ Cố Tề", địa vị chỉ thấp hơn năm đại thần khai quốc.

(***) Phí Anh Đông: là một trong 5 trọng thần khai quốc của Hậu Kim. Ông là người thuộc thị tộc Qua Nhĩ Giai thị. Ông ban đầu sống tại bộ lạc Tô Hoàn, về sau quản lý Tương Hoàng kỳ của Mãn Châu. Ông theo Nỗ Nhĩ Cáp Xích trong hơn 30 năm, lập được nhiều chiến công, được phong chức quan nhất đẳng tổng binh. Tháng 3 năm Thiên Mệnh thứ 3 thì mất. Năm Thiên Thông thứ 6 (1632), được truy phong làm Trực Nghị công.

(****) Trát Lễ Khắc Đồ: dịch sang tiếng Hán là Đốc Nghị.

Chữ "Hồng" trong tiếng Mãn có nghĩa là "Đại", "Ba Đồ Lỗ" là "Dũng sĩ", hợp lại có nghĩa là đại dũng sĩ, Trử Anh năm ấy mới chỉ mười tám tuổi

đã giành được vinh quang như thế, nên địa vị ở Kiến Châu cũng được nâng lên một tầng cao mới.

Sau đó Nỗ Nhĩ Cáp Xích có cho phép Đại A Ca được mở tiệc mừng công trong phủ, thiệp mời cũng được đưa đến chỗ của tôi, nhưng tôi không đến dự tiệc, chẳng vì sao cả, cũng không phải vì mấy lời đồn thổi mà tôi cố ý tránh né, chỉ đơn giản là vì không cảm thấy hứng thú, thà nằm trên kháng(*) ngủ một giấc còn hơn.

(*) Kháng: giường đất, giường lò.

Năm sau Đại Thiện kết hôn, tân nương là Lý Giai thị con gái của Đạt Trữ Hồ Ba Yến. Sau khi thành thân, Đại Thiện chuyển ra ngoài hàng rào gỗ, ở lại trong thành.

Chớp mắt đã đến tháng mười, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lần thứ tư đi kinh thành nộp cống vật. Suốt năm nay ông ta hối hả ngược xuôi cố gắng mở rộng lãnh địa, nên không có tới làm phiền tôi được mấy lần, có khi thể hiện chút cử chỉ thân mật, tôi đã lùi bước ám chỉ sự từ chối, ông ta cũng không ép buộc, chỉ cười thản nhiên nhìn tôi, lần nào cũng cười đến lúc tôi sắp run rẩy ông ta mới không nhìn nữa.

Cuộc sống trôi qua thật nhàm chán và đáng buồn, cũng may Hoàng Thái Cực thường xuyên đến thăm tôi, nhưng từ lần trước khi tôi thấy trí tuệ của nó không giống người bình thường, tôi đã không còn dám xem nó như một đứa trẻ bình thường nữa, có khi nó mỉm cười tươi tắn nhìn vô cùng ngây thơ với tôi, nhưng tôi lại cảm thấy nụ cười ấy của nó vô cùng giống với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đằng sau ánh mặt trời rực rỡ dường như vẫn luôn ẩn giấu chút gì đó tối tăm.

"Đông Ca, hôm nay tỷ vẫn dạy tôi viết chữ Hán đi".

Hoàng Thái Cực đã cao đến ngực tôi, bản lĩnh cười ngựa bắn cung cũng ngày càng thành thạo, thường hay đem những con vật thân hình to lớn

như hoẵng hay lợn rừng từ mấy cuộc săn bắn trở về.

Tôi thường hay nghĩ không biết nó ở trước mặt người khác giả vờ hiền lành như thế có mệt hay không, nhưng tôi đã nhầm rồi, nó giấu đi sự cơ trí, khôn ngoan của mình, nó trưởng thành sớm, nhưng không cố ý khiến mình trở nên không hiểu chuyện giống như đám A Ca cùng tuổi như Ba Bố Thái, Đức Cách Loại, Ba Bố Hải. Trước mặt người thống trị Kiến Châu là Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Hoàng Thái Cực thể hiện sự văn thao võ lược của mình, thông minh khôn khéo thể hiện vừa đủ, khiến cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng phải thường khen nó trước mặt mọi người, thậm chí còn dám cho phép đứa con nhỏ tuổi này tham dự vào quản lý việc gia đình bên trong hàng rào.

Nhưng tất cả cũng chỉ có vậy, một đại nhân vật khôn khéo như Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng không phát hiện, thật ra vị Bát A Ca này của ông ta, không hề nông cạn dễ hiểu như mặt ngoài nó vẫn biểu hiện ra.

Cho dù là tôi, người xuyên qua đã sớm biết trước tương lai Hoàng Thái Cực sẽ là người thừa kế sự nghiệp của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, lập nên triều đại Mãn Thanh, cũng không thể nào hiểu được trong đầu đứa trẻ này đang suy nghĩ cái gì.

"Bốp!". Trán bị gõ một cái, tôi che chỗ đau kêu lên.

"Vừa rồi lại thất thần! Sao tử suốt ngày cứ vậy thế? Vừa rồi rõ ràng là còn nói chuyện, ngay sau đó hai mắt đã nhìn chăm chú, đến cả chớp mắt cũng không". Hoàng Thái Cực ngồi xuống bên cạnh tôi, đem bút lông trong tay dúi vào tay tôi, "Dạy tôi viết chữ".

"Đệ vẫn nói chữ tử rất xấu, sao còn bắt tử viết?". Trời lạnh, tôi cũng bắt đầu trở nên lười, mặc dù đã ở phía bắc mấy năm rồi, nhưng vẫn không quen được.

Nhất thời tâm hồn lại bay bổng, nhớ đến mùa đông ấm áp ở vùng sông nước Giang Nam...

"Xoát!". Mặt cảm thấy mát lạnh, tôi ngạc nhiên, chợt phát hiện gương mặt của Hoàng Thái Cực cách mặt tôi rất gần, đang cười không thiện chí chút nào.

"Đệ làm cái gì...". Liếc mắt nhìn thấy bút lông trong tay nó, tôi chợt giật mình, đưa tay lên mặt sờ một chút, quả nhiên là tay bị ướt, ngón tay lạnh lạnh, dính đầy mực nước đen sì.

"Ha ha!". Nó cười ngả cười nghiêng. Tôi lần đầu tiên trông thấy nó cười vui vẻ không giấu diếm như vậy, cũng không tránh khỏi giật mình, giống như bị vật gì đó sắc nhọn đâm một cái. Tôi nghiêm chỉnh đứng dậy, tiểu nha đầu Cát Đới vội mang khăn tới cho tôi lau mặt, tôi khẽ phẩy tay trái, cô bé ngẩn người, lúng túng đứng ở đó tiến không được mà lùi cũng không xong.

Hoàng Thái Cực thấy tôi nghiêm mặt, không nói không cười, cũng cảm thấy ngạc nhiên: "Thật sự tức giận?". Nó đẩy đẩy tay tôi, tôi đang chuyên tâm viết chữ trên giấy, bị nó đẩy, khiến cho chữ "Nhất" bị kéo thêm một cái đuôi rõ dài.

Tôi trừng mắt nhìn nó: "Ngồi yên!".

Nó chớp chớp mắt, không dám chuyển động nữa, mà ngồi ngay ngắn trên ghế.

Tôi chỉ vào hàng chữ đen trên giấy trắng ra lệnh cho nó: "Đọc đi".

Nó thờ ơ nhìn lướt qua, nói thầm: "Chữ đúng là xấu...". Tôi giơ tay đập vào đầu nó một cái, khiến mặt nó tý nữa thì đập vào bàn, suýt nữa là chạm vào nghiên mực.

Cát Đới đứng bên cạnh thấy thế, không nhịn được cười khúc khích.

Cô bé này mới có chín tuổi, trong mắt tôi nó vẫn là một đứa trẻ, cho dù đến bây giờ tôi đã không còn dám coi thường mấy đứa bé con thời đại này nữa rồi, nhưng tôi vẫn tin trẻ con ít nhiều vẫn còn hồn nhiên ngây thơ. Vì thế nên Cái Đới trông có vẻ bình thường ngốc nghếch mới được tôi chọn lựa từ giữa đám trẻ con để làm người hầu hạ bên người, nói là hầu hạ, nhưng thật ra là để làm bạn mà thôi, chứ sao tôi có thể để một đứa bé mới có chín tuổi hầu hạ một người lớn đầy đủ tay chân được chứ? Lương tâm tôi sẽ bị cắn rứt, tôi sẽ cảm thấy như mình là một ông chủ ác độc thuê lao động trẻ em trái pháp luật.

Tôi yên tâm để Cái Đới bên người, nguyên nhân chủ yếu còn là bởi vì, thái độ của Hoàng Thái Cực đối với Cái Đới. Có trời mới biết là bắt đầu từ lúc nào, bất cứ hành động nào của tôi cũng lấy nhân tiểu quỷ đại (*) Bát A Ca làm tiêu chuẩn để suy xét rồi, về cơ bản những người hoặc vật mà nó ngầm đồng ý, tôi mới dám lại gần - tôi thật đúng là càng sống càng không có tự tin, càng sống càng không có tương lai!

(*) Nhân tiểu quỷ đại: một thành ngữ của Trung Quốc, chỉ những đứa bé còn nhỏ mà đã rất khôn khéo, rất nghịch ngợm, ngang bướng, có nhiều mưu kế.

Cát Đới cũng biết đã thất lễ, nên vội che miệng ngốc nghếch lùi lại một bước, gương mặt tràn đầy sợ hãi, giống như sau đó chỉ cần Hoàng Thái Cực liếc nhìn nó một cái, nó sẽ lập tức òa khóc.

Tôi còn đang thương hại nó, Hoàng Thái Cực đã nhỏ giọng nói: "Đi đem hai chén chè sen đến, nhớ là một chén phải cho nhiều đường hơn đấy". Nó không ngược mắt lên nhìn bất cứ ai, chỉ chăm chú nhìn hàng chữ tôi viết.

Cát Đới vẫn ngốc nghếch đứng đó, đôi mắt nhìn tôi chăm chú, ý muốn hỏi tôi phải làm thế nào. Tôi nhẹ nhàng gật đầu, nó mới cười e lệ, cúi người đi ra.

"Bốn chữ này có nghĩa là gì?". Sau khi Cái Đới đi khỏi, Hoàng Thái Cực đột nhiên chỉ vào mấy chữ trên giấy hỏi tôi, "Mãn Hán một nhà - tôi biết chữ "Hán" này ý chỉ những người dân Đại Minh sống trong quan nội(*), còn chữ "Mãn" này có ý gì? "Một nhà"... có nghĩa là người trong cùng một nhà đúng không?".

(*) Quan nội: chỉ vùng đất ở phía tây Sơn Hải Quan hoặc phía đông Gia Dự Quan, nay là khu vực phía đông của vùng Khang Định Tứ Xuyên.

Tôi tuyệt đối không nghĩ đến bốn chữ Hán này nó đều đã biết, tôi cứ tưởng là phải dạy nó từ đầu như trước đây cơ đấy.

"Chữ Hán của đệ tiến bộ nhiều đấy, có ai dạy đệ hả?".

"Tôi nhờ Ba Khắc Thập Ngạch Nhĩ Đức Ni(*) dạy". Với người Nữ Chân danh hiệu "Ba Khắc Thập" này dùng để chỉ những người đọc sách biết chữ có học vấn, cũng giống như những dũng sĩ được gọi là "Ba Đồ Lỗ" vậy.

(*) Ngạch Nhĩ Đức Ni: họ Nạp Lan thị, thuộc Mãn Châu chính hoàng kỳ, đi theo Thanh Thái Tổ Nỗ Nhĩ Cáp Xích nam chinh bắc chiến từ trẻ. Vì ông thông thạo tiếng Mông Cổ, tiếng Hán nên chủ yếu phụ trách "Ký điển lệ ti văn thư", được ban thưởng danh hiệu "Ba Khắc Thập" ("Ba Khắc Thập" trong tiếng Mông Cổ có ý chỉ sự phụ, những người đọc thông viết thạo cũng được gọi là Ba Khắc Thập).

"Ngạch Nhĩ Đức Ni là ai?". Thời đại này, tôi toàn thấy những người múa đao cầm thương, ai cũng biết cưỡi ngựa bắn cung, hành quân đánh trận, chứ những người tinh thông văn vẻ tôi lại chẳng gặp được mấy.

"Ngạch Nhĩ Đức Ni biết chữ Mông Cổ, chữ Hán, học thức uyên bác, A Mã rất coi trọng ông ấy. Nhưng ông ấy không yếu ớt vô dụng như những kẻ đọc sách người Hán, ông ấy đánh trận cũng rất lợi hại".

Wow! Lại còn là văn võ toàn tài! Người như thế thật đúng là hiếm thấy, tôi ngạc nhiên vui vẻ đến mức hai mắt cũng tỏa sáng.

"Thật ra Đông Ca cũng rất lợi hại...". Hoàng Thái Cực đột nhiên cười một cách thâm trầm, ánh mắt sâu xa khó đoán, tối đen như mực, "Một Cách cách của bộ tộc Diệp Hách, không chỉ nói được tiếng Đại Minh, còn có thể viết được chữ Hán một cách lưu loát... Không phải là kỳ lạ hay sao?".

Tim tôi chợt đập mạnh một cái, ánh mắt nó lại bắt đầu trở nên kinh khủng giống như tia X.

"Chuyện này...". Tôi cúi đầu, vất óc nghĩ xem nên tạo ra lời nói dối như thế nào cho hợp lý.

Khóe miệng Hoàng Thái Cực khẽ nhếch lên, khẽ nghiêng người về phía trước, nhúng bút vào nghiên mực lấy đủ mực, để bút ở bên cạnh mấy chữ tôi viết, nhìn mẫu viết theo(*) cũng viết bốn chữ to "Mãn Hán một nhà". Nhưng chữ nó viết rất có lực, rất có khí thế, cho dù là người ngoài nghề như tôi nhìn cũng thấy, chữ nó viết so với bức "quý họa" của tôi đẹp hơn đến cả chục lần.

(*) Câu gốc dùng cụm từ "y dạng họa hồ lô" nghĩa là bắt chước vẽ lại theo nguyên gốc, không có sự sáng tạo, thay đổi.

"May mà không học với tỷ". Nó đặt bút xuống, nhẹ nhàng thôi, để mực đang ướt khô dần, rồi cầm tờ giấy lên ngắm nhìn.

Tôi khinh thường quay đầu đi nói thầm.

"Đông Ca". Nó chợt gọi tên tôi. Tôi cảm thấy hồi hộp như mưa to gió lớn sắp sửa tới, Hoàng Thái Cực bình thường sẽ không dùng giọng điệu này gọi tên tôi, nó thường nói chuyện với tôi rất tùy ý giống như tôi là con mèo hay cún cưng của nó. Quả nhiên, nó chợt dừng lại, rồi lại nói, "Sau này trước mặt người khác nhớ không được biểu hiện ra là tỷ biết chữ Hán,

tiếng Hán sau này cũng ít nói thôi, còn nữa, cố gắng giữ khoảng cách với người Hán... A Mã không thích người Hán!".

A mã không thích người Hán!

Mặc dù là nó rất lơ đãng khi nói ra những lời này, nhưng tôi có thể cảm thấy được sức nặng ẩn giấu đằng sau bảy chữ này.

Những người khác có thể không hiểu, nhưng tôi thì biết rõ sau này Nỗ Nhĩ Cáp Xích chắc chắn sẽ phản Minh, tự lập làm Vương, chuyện này cho dù chưa xảy ra, nhưng tất nhiên là đã khắc sâu trong đầu của Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Năm nào cũng làm đúng quy củ cống nộp cho triều Minh, nhưng đấy chẳng qua chỉ là duy trì sự khuất phục ở mặt ngoài, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chắc chắn sẽ làm phản, có điều là một kẻ dốt lịch sử như tôi không biết được chuyện này sẽ xảy ra ở năm nào mà thôi.

Tôi lại lần nữa nhìn Hoàng Thái Cực một cách sợ hãi - tôi dựa vào những điều đã biết để mà suy đoán ra hết thảy, vậy còn nó dựa vào cái gì? Nó còn nhỏ tuổi như vậy dựa vào cái gì, lại có thể nhạy bén đến mức đoán được tâm sự mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã cố ý che giấu?

Nó... đúng là đáng sợ!

"Thật ra Đông Ca cũng rất lợi hại, thật mà...". Nó nhìn tôi cười, nụ cười để lộ ra sự hồn nhiên ngây thơ, nhưng tôi lại không kiềm chế được mà rùng mình một cái.

Sau này, tuyệt đối không thể trở thành kẻ thù của nó được! Có thể làm kẻ thù của bất cứ ai nhưng không thể làm kẻ thù của nó được! Tôi hít sâu, cố gắng làm cho trái tim đang đập loạn lên của mình bình tĩnh trở lại.

"Đi rửa mặt đi, lát nữa còn ăn chè sen". Nó vừa cười vừa dọn dẹp giấy với nghiên mực trên bàn, dáng vẻ người lớn vừa nãy trong giây lát đã biến mất, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì hết cả.

Vừa nói xong, tôi đã thấy Cái Đới cẩn thận bê hai chén chè sen bước vào cửa.

Vùi mặt trong làn nước ấm áp, tôi dần dần lấy lại bình tĩnh. Nhiều lần thấy Hoàng Thái Cực như vậy, tôi đã không còn kinh ngạc hay sợ hãi nữa, chắc là tôi có thể thích ứng được rồi, nhưng sao mỗi lần thấy nó nói ra những lời như vậy, tim tôi vẫn không kiểm soát được mà đập thình thịch, suy nghĩ rối loạn?

Cát Đới đặt vào tay tôi một cái khăn sạch, tôi thuận tay lau mặt, rồi ngồi xuống uống chè sen.

Hoàng Thái Cực dùng thìa ăn hai miếng, sau đó cau mày buông thìa xuống: "Đã bảo cho nhiều đường rồi cơ mà?"

"A, vâng, thưa Bát A Ca, nô tài đã dặn như vậy rồi, chắc là do người ở phòng bếp không có nghe thấy...". Cát Đới thấy sắc mặt Hoàng Thái Cực không tốt, nên sợ đến mức càng nói càng nhỏ.

Tôi nhướn mày, đưa thìa sang bát của Hoàng Thái Cực múc, rồi đưa lên miệng uống, ngọt đến phát ngấy rồi, không nhịn được kêu lên: "Đệ còn chê chưa đủ ngọt? Trẻ con ăn nhiều đường không tốt đâu, đệ đang thay răng có đúng không? Cẩn thận không có sâu răng đấy... Hơn nữa ăn nhiều đường, thân thể sẽ béo phì, sau này dễ mắc bệnh cao...".

Chợt im lặng, sắc mặt tôi trắng bệch! Hoàng Thái Cực chăm chăm nhìn tôi.

Chết rồi! Trong đầu tôi đang kêu gào thảm thiết - sao lại nhanh mồm nhanh miệng thế làm gì, không suy nghĩ gì mà nói ra nhiều từ hiện đại như thế cơ chứ.

Tôi đứng phắt dậy, nhắc chân muốn chạy trốn ra bên ngoài, bếp than ấm trong phòng đang đốt khiến cho đầu óc tôi cũng cháy hổng mất rồi, tôi

muốn ra ngoài đào một cái hố trên tuyết, rồi vùi đầu mình vào để lấy lại bình tĩnh.

Hoàng Thái Cực giơ tay ngăn lại tôi, nhưng chỉ kịp bắt được một góc tay áo của tôi, khiến tôi lao đảo, suýt nữa thì va vào cánh cửa.

Cát Đới sợ hãi gọi: "Cách cách!". Rồi vội vàng chạy tới đỡ lấy tôi.

Ở phía sau, Hoàng Thái Cực vẫn nắm chặt lấy tay áo tôi, tôi liếc qua, thấy chỗ tay áo nó nắm đã bị kéo đến đứt chỉ, thế nhưng nó lại không hề nhận ra, chỉ nhìn tôi chăm chú.

Lông tơ toàn thân tôi dựng đứng hết cả lên - trời ơi! Sao lại có ánh mắt đáng sợ đến như thế cơ chứ?

"Rốt cuộc thì tử là ai...". Nó thì thào hỏi.

Ừc, tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Bất chợt ánh mắt nó lại thay đổi, vừa mỉm cười như tự trào phúng vừa nói: "Nhất định là tối hôm qua tôi ngủ không ngon giấc... mượn giường của tử nằm nghỉ một lát có được không?".

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần nó không dùng cái loại sắc bén ánh mắt ấy nhìn tôi thì sao cũng được.

"Cát Đới, dọn giường cho Bát A Ca đi, nhớ đừng đốt hương, Bát A Ca không thích người thấy mấy mùi hương ấy...".

Hoàng Thái Cực mỉm cười: "Trước khi ngủ còn muốn hỏi tử một chuyện, chữ "Mãn" rốt cuộc có nghĩa là gì? Trong đầu tôi nếu như còn vấn đề chưa hiểu, e là không ngủ yên được".

"Ý là Mãn Thanh thôi chứ có gì đâu!". Tôi thuận miệng trả lời nó. Tôi thấy Cát Đới đang bận trải ga giường bày chăn đệm, mà tôi thì lại không

thích gọi mấy ma ma ở ngoài phòng vào giúp đỡ, nên tôi tự tay giúp nó cởi nút áo, tháo giày. Ban đầu nó còn hơi tránh né, nhưng cũng chỉ là bả vai hơi giật lùi về sau một chút, sau đó lại ngồi yên, để kệ tôi thay nó cởi áo.

"Mãn Thanh có nghĩa là gì?".

Tôi đang giúp nó cởi áo, nghe thấy nó hỏi thế, cả người cứng hết cả lại. Một lúc sau mới cười ha ha, ôm lấy nó đặt lên giường.

"Ngủ đi, ngủ đi... không có ý nghĩa gì hết cả, tởm viết linh tinh thôi, làm gì có ý nghĩa đặc biệt gì đâu cơ chứ". Tôi nói bừa dỡ nó, tranh thủ nhét nó vào trong chăn, bắt nó nhắm mắt lại.

Hôm nay đầu óc đúng là không hoạt động tốt, liên tiếp phạm sai lầm, phải nhớ kỹ danh hiệu "Mãn Thanh" này ngoại trừ tôi ra, chưa có ai từng biết đến. Cho dù là Mãn Châu bây giờ cũng không gọi là Mãn Châu, mà phải là dân tộc Nữ Chân ở Kiến Châu.

Hôm nay tôi đúng là hồ đồ!

Bật cười vỗ nhẹ vào lưng Hoàng Thái Cực, tôi nhỏ giọng hát ru, dỗ nó ngủ. Nhưng ai ngờ nửa tiếng sau lúc tôi cúi xuống nhìn nó, gương mặt nó hồng hào, đang mở một đôi con ngươi đen như mực bình thản nhìn tôi.

"Sao còn chưa ngủ? Mở mắt cũng có thể ngủ được à? Mau nhắm mắt lại". Tôi nhỏ giọng dọa nó, lúc này nhìn Hoàng Thái Cực chẳng khác gì so với những đứa trẻ khác hết cả.

"Hứ...". Nó cười chế giễu tôi, ngáp một cái mệt mỏi, "Đừng coi tôi như một đứa trẻ, rõ ràng là cũng biết tôi không giống như một đứa trẻ".

Tôi ngẩn người. Câu này nghe quen thật, dường như trước đây rất lâu rồi, cũng có người nói với tôi...

"... Đông Ca, tôi sẽ lớn lên... Cho nên, không cần coi tôi như một đứa trẻ nữa".

Ngực đau quá, tôi từ từ nhắm mắt lại, chuyện xưa như đang xảy ra trước mắt, lời Đại Thiện nói như vẫn đang vang vọng bên tai.

Cuối cùng thì nó cũng vẫn trưởng thành! Chỉ là cảnh còn người mất, mọi thứ đều đã thay đổi!

Mấy năm nữa, đứa bé giờ đang nằm trong lòng tôi nói những lời giống như vậy, cũng sẽ trưởng thành, cũng sẽ... rời xa tôi.

Tay tôi run lên, sau đó ôm chặt lấy Hoàng Thái Cực.

"Sao vậy?". Nó chống người ngồi dậy hỏi tôi, giọng buồn ngủ, nhưng khi nhìn thấy nước mắt trên mặt tôi, chợt tỉnh táo, "Đang yên đang lành sao tự dưng lại khóc?".

Tôi lắc đầu, rồi lại lắc đầu, nước mắt như những viên ngọc trai long lanh không ngừng rơi xuống.

"Được rồi, đừng khóc nữa!". Nó bắt đầu luống cuống, vụng về lấy tay áo lau nước mắt cho tôi, "Xấu chết đi được, càng khóc càng xấu... Tỷ như vậy đến khi tôi trưởng thành, sẽ trở thành bà già[1] xấu xí".

Tôi ghen ngào: "Tôi là Nữ Chân... Đệ nhất mỹ nữ...".

"Ừ, ừ, mỹ nữ, tỷ là mỹ nữ... Mỹ nữ chính là vĩnh viễn sẽ không già đi...". Nó bối rối an ủi tôi.

Nhưng là tôi thật sự cảm thấy rất khổ sở, khi đã khóc rồi không làm thế nào dừng lại được, giờ phút này, tôi chỉ muốn ôm chặt nó, khóc một cách thoải mái.

Tại sao tôi lại sống ở thời đại này, lặng lẽ đau khổ chịu đựng hết tất cả mọi chuyện?

Vì sao ông trời lại chọn tôi, mà ngay cả cơ hội để lựa chọn cũng không cho tôi?

Tôi không muốn ở đây!

Tôi muốn trở về... Thật muốn trở về...

[1]Bà lão: còn gọi là mụ mụ, tiếng Mãn đọc là mama, có nghĩa là bà nội, chỉ người ngang hàng với mẹ của bố, bà lão.

- o0o -

Hi, xin chào mọi người, lâu lắm rồi mới quay lại phủi bụi cho blog, làm không quen tay, mình cứ thấy gượng gượng thế nào ấy. Haizzz, thời gian qua bỏ bê, là vì không có hứng thú làm, cũng bởi vì cảm thấy không có mấy người đọc nên mình có biến mất thì cũng chẳng ai nhắc nhở đâu 😞

Mọi ý kiến đóng góp, khen/ chê xin mời comment nhé.

Cuối cùng là lịch làm việc: ... vô tổ chức -> không có lịch cụ thể, vẫn luật cũ, bạn muốn đọc truyện nào trước -> comment giục đi, nếu không sẽ là tùy hứng của mình 😊

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thăm Viếng

Kỷ Hợi, đầu năm thứ hai mươi bảy Vạn Lịch đời Minh.

Vì cuối năm ngoái Bồ Dương Cổ sai người đến truyền lời ngách nương của Diệp Hách nhớ con đến mức sinh bệnh, muốn con gái về nhà ở mấy ngày. Tôi đang lo mình ở thành Phí A Lạp buồn chán đến mức sắp mọc nấm mốc, nên cũng thuận theo hạ mình nói mấy câu dễ nghe xin phép Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Nỗ Nhĩ Cáp Xích vậy mà lại đồng ý, có điều là lúc nói đến thời điểm khởi hành thì cứ kéo dài mãi, nên khi tôi chính thức lên đường thì đã sang tháng giêng.

Cái ngày cuối cùng cũng được ngồi lên xe ngựa từ từ rời khỏi thành Phí A Lạp, tôi lại đi trên con đường cũ quay trở về Diệp Hách, chợt có cảm giác như mình đang sống lại một lần nữa.

Tinh thần đang thoải mái, chợt xe ngựa đang chuyển động, rồi ngừng lại, tôi còn chưa kịp phản ứng, màn xe đã được vén lên, giọng trẻ con trong vắt vang lên từ bên ngoài: "Cưỡi ngựa mệt rồi, tôi lên xe ngồi nghỉ một lúc!".

Tôi liếc nó đầy khinh bỉ, vô cùng không tình nguyện lùi về phía sau, chừa chỗ cho nó.

Hoàng Thái Cực cười vui vẻ, Cát Đới bước lên phía trước vén rèm cho nó, miệng còn nói: "Gia của tôi, nhìn xem ngài bị nước mưa làm ướt hết cả người rồi này, lúc đi nô tài đã khuyên ngài ngồi xe ngựa rồi, ngài còn muốn cưỡi ngựa...".

Hoàng Thái Cực đảo mắt nhìn qua, cười đùa: "Nha đầu tốt, chủ tử của người dạy người tốt thật đấy, còn dám quản lý cả chuyện của gia nữa".

Sắc mặt Cát Đới trắng bệch, run rẩy quỳ xuống: "Nô tài không dám...".

"Thôi đi!". Tôi nghiêng người, tay cầm quyển sách, không kiên nhẫn nói, "Muốn liếc mắt đưa tình cũng đừng biểu diễn trước mặt tôi, ra ngoài chơi đi".

Sắc mặt Cát Đới đang tái nhợt trở nên đỏ bừng, cúi đầu nói: "Cách cách...".

Tâm trạng Hoàng Thái Cực có vẻ tốt, không giữ vững hình tượng trầm ổn quái dị thường ngày, mà lại đưa tay sờ gương mặt bé nhỏ của Cát Đới: "Nha đầu tốt, đi pha cho gia ấm trà, lát nữa gia trọng thưởng".

"A...". Tôi hét to một tiếng, giơ tay ném quyển sách trong tay ra ngoài, không nghiêng không lệch ném trúng đầu của Hoàng Thái Cực. Cát Đới so vai rụt cổ, chạy nhanh chui ra khỏi thùng xe.

Nó cười hì hì cầm quyển sách lên: "Sao lại cáu kỉnh như thế? Không giống tỷ ngày thường chút nào".

"Đệ không thấy buồn nôn à? Những lần trước đi ra ngoài, đệ đi với ai thế hả? Học cái gì không học, thói lưu manh đùa giỡn con gái của bọn nam nhân quý tộc lại học thành thạo, đệ mà còn dám làm như vậy nữa, sau này tỷ cũng không thèm quan tâm đệ nữa".

Hoàng Thái Cực cười ha ha: "Đệ mới có bảy tuổi, muốn học làm điều xấu vẫn còn là quá sớm, có điều tứ ca ngũ ca bọn họ thật ra là đều bị bao y nô tài(16) của A mã dẫn ra ngoài khai trai(*), nghe nói chuyện đó rất hay ho, khiến đệ cũng thấy tò mò".

(*) Khai trai: trải nghiệm, chiêm nghiệm điều mới lạ; đối với các tín đồ Phật giáo hay các tôn giáo khác thì đây có nghĩa là bắt đầu ăn mặn sau kỳ ăn chay. Ở đây là trải nghiệm cái gì mới... cái bạn tự hiểu nha.

Tôi ngửa đầu rồi gục xuống, mặt chôn trong tấm đệm mềm, tay chân run rẩy. Đây... đây có thể tính là chuyện gì? Giáo dục vỡ lòng về giới tính cho bé trai thời cổ đại? Tôi ngẩng đầu đảo mắt liếc qua Hoàng Thái Cực, thấy đôi mắt nó sáng long lanh, đen như ô ngọc(*), tự dưng hoảng hốt, vội vàng ngồi thẳng dậy, xụ mặt: "Nếu ý thức được tuổi mình còn nhỏ, thì đừng dẫn một chút cho tở, đừng làm như nha đầu của tở không phải là người, nếu như đệ thật sự thích con bé, chờ đệ lớn lên, tở đưa qua cho đệ. Có điều, đệ nên đối xử với con bé...".

(*) Ô ngọc: ngọc đen.

Nó không lên tiếng, tôi nghĩ nó ngượng, thầm cười nhạo nó, rồi lại lật sách ra xem.

Đọc được mười trang, nó vẫn không thèm nói nửa câu, khiến tôi thấy kỳ lạ, không nhìn được lấy chân đá nó: "Làm gì thế? Muốn ngủ thì cởi quần áo ấm ra trước đã, cẩn thận cảm lạnh. Nếu đệ bị ốm, về đến Diệp Hách tở cũng mặc kệ đệ".

"Không cần tở quan tâm, biết tở ác, cũng chẳng thèm quan tâm". Nó buồn bã quay mặt đi, "Tở vốn không thích đệ đi theo tở về.... Trong lòng tở nhất định cho rằng đệ là người A mã phải đi giám sát tở, tở không coi đệ là kẻ thù đã là tốt rồi, sao còn có thể quan tâm đến đệ được?".

Nó đang nói gì vậy? Đúng là hiếm khi thấy nó trẻ con như thế này.

Tôi nhìn cười quay qua ôm lấy nó từ phía sau, người nó rất lạnh, ôm nó chẳng khác gì ôm người tuyết. Dường như tôi thấy nó hơi run rẩy, nên tôi cố nhìn cái lạnh trên người nó, ôm chặt lấy nó: "Đồ ngốc, sao tở có thể nghĩ như thế được cơ chứ? Tở biết lần này đệ đi về cùng với tở, là ý của

ngạch nương của đệ. Cô cô xuất giá mười năm, nhớ người thân ở quê nhà nhưng lại không được gặp lại, nên mới mong đệ có thể thay cô cô quay về tộc Diệp Hách thăm mọi người... Ngạch nương của đệ là người phụ nữ hiền lành dịu dàng, Hải Chân nói với tỷ, mấy năm nay cô cô thường vì nhớ nhà mà nửa đêm khóc thầm, nhưng trước mặt người khác cô cô lại chưa từng nói gì cả. Hoàng Thái Cực, đệ là một đứa trẻ thông minh, tâm tư của ngạch nương của đệ đệ hẳn là phải hiểu hơn bất cứ ai, cho nên tỷ không tin đệ là người mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích phái tới giám sát tỷ, tỷ cũng không sợ đệ là người giám sát tỷ".

Nó vẫn không cử động, một lúc lâu sau thân thể cứng nhắc của nó mới từ từ buông lỏng, giống như một con mèo nhỏ mềm mại ngoan ngoãn dựa vào trong lòng tôi.

"Đông Ca... Có tỷ ở bên cạnh, thật tốt..."

Lúc đoàn xe đến thành tây tộc Diệp Hách thì sắc trời đã gần hoàng hôn, Bồ Dương Cổ thế nhưng lại tự mình ra khỏi thành đón chúng tôi, chuyện này khiến mọi người đều cảm thấy khó tin, vì trong ấn tượng của tôi thì anh ta không phải là người nhiệt tình cho lắm.

Tiệc tối, Hoàng Thái Cực ngồi cạnh tôi, gương mặt nó lộ vẻ nhát gan sợ người lạ, tôi biết là nó lại giả vờ giả vịt nữa rồi. Quả nhiên, đám người Bồ Dương Cổ cùng Nạp Lâm Bồ Lộc thấy vẻ sợ sệt ấy của Hoàng Thái Cực, lập tức không thèm để ý đến nó, hoàn toàn bỏ qua cho sự tồn tại của nó. Đến ngay cả đám đường đệ(*) đường điệt(**) tuổi gần bằng Hoàng Thái Cực, cũng nhìn nó với ánh mắt đầy khinh thường.

(*) Đường đệ: con của anh, em cùng thế hệ với bố (anh trai, em trai của bố, cũng tức là bác, chú của bản thân mình) mà nhỏ tuổi hơn mình, có cùng chung ông nội thì là đường đệ của mình. Nhưng bố của mình cũng có đường huynh đệ, con của họ mặc dù không cùng chung ông nội với mình

nhưng có quan hệ huyết thống, nên là đường huynh đệ xa. Tiếng Anh là cousin.

(**) Đường điệt: chỉ cháu trai của anh em ruột của bố, tức là cháu trai của bác, chú ruột của bản thân; tức là cháu trai của bố; cũng tức là con của đường huynh đệ của bản thân. Tiếng Anh là father's brother's grandson.

Suốt buổi, Hoàng Thái Cực chỉ cầm cúi ăn, không nói một câu, diễn vai nhân vật tàng hình một cách hoàn hảo. Cứ nghĩ đến việc nó còn nhỏ mà tâm trí đã cẩn thận như thế, đằng sau còn giấu bao nhiêu sự thâm trầm mà người thường không thể tưởng tượng được nổi, là tôi lại vừa sợ vừa thương, sợ tâm trí của nó, mà thương nó vẫn còn quá nhỏ.

Vậy nên tôi mất hứng, lấy cớ đi đường xa người mệt mỏi, mang theo nó sớm rời khỏi bữa tiệc.

Cát Đới đã sớm chuẩn bị xong phòng ốc, chờ chúng tôi trở về. Thấy con bé càng ngày càng tháo vát, tôi chợt cảm thấy vui vẻ.

"Bối lạc gia Bồ Dương Cổ đã chuẩn bị phòng cho Bát A ca ở gian phía tây, những người đi theo đã đi qua đó hết rồi, nô tài muốn hỏi gia, ngài muốn đi nghỉ bây giờ luôn, hay là lát nữa mới qua bên kia?".

Hoàng Thái Cực im lặng không nói gì, tôi ngồi trước gương tháo trang sức, qua gương liếc nhìn nó: "Chưa buồn ngủ thì ngồi đây nói chuyện với tỷ một lát đi. Ở đây không bằng được với Phí A Lạp, nếu đệ cảm thấy không quen cũng phải cố mà chịu thôi". Thật ra tôi cũng có thói quen xấu là thích ngủ ở trên chiếc giường quen thuộc, nhưng cũng còn may, là không quá nghiêm trọng.

"Gia?". Cát Đới vô cùng chờ mong được trả lời.

Thế nhưng Hoàng Thái Cực vẫn không mở miệng.

"Sao vậy?". Tôi ngạc nhiên quay người lại, "Sao hôm nay lại mất hứng như thế? Ai chọc giận đệ?".

"Tỷ không thấy lạ hay sao?". Nó đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi lông mày cau lại, "Cái gì mà lo lắng cho con gái, nhớ đến sinh bệnh, thế nhưng cả đêm có thấy họ nhắc đến ngạch nường của tỷ đâu".

Bàn tay tôi đang tháo khuyên tai chợt dừng lại giữa khoảng không, ngạc nhiên hồi lâu mới ngáp ngừng nói: "Có lẽ, đó cũng chỉ là lý do mà thôi".

"Đúng vậy, lý do... Nhưng dùng lý do này lừa tỷ trở về để làm gì?". Nó đổi giọng, tôi thấy biểu tình của nó nghiêm trang, đôi mắt lạnh lùng, khiến tôi cảm thấy sợ hãi, chưa kịp nói gì, nó đã cười khẩy, "Đêm nay đệ ngủ ở đây, không cần phải chuẩn bị thêm chăn đệm, đệ ngủ cùng giường với tỷ".

Thấy nó thận trọng như thế, tôi cảm thấy tim đập nhanh hơn, như bị áp lực đến không thở nổi. Nó thấy sắc mặt tôi không tốt, nhẹ giọng nói: "Cũng có thể là đệ suy nghĩ nhiều".

Tôi lắc đầu, cảm thấy như có bóng ma đang dần bao phủ lấy mình, những lời Hoàng Thái Cực nói cũng không phải là vô lý. Bố Dương Cổ sẽ không vô duyên vô cớ gọi tôi trở về, nhất là vì thăm viếng đơn thuần.

Nằm xuống giường nhưng tôi không dám ngủ, tuy rằng nhắm mắt, nhưng tai lại có thể nghe thấy rõ ràng tiếng mưa rơi ngoài hiên, tiếng Cát Đới lạnh lạnh vang lên ở phòng ngoài, tiếng mèo hoang kêu meo meo ngoài cửa sổ.

Tôi cầm cự được đến canh tư(*), nghe thấy tiếng mõ vang lên xa xa ngoài phòng, mới bắt đầu mơ hồ ngủ, tôi chỉ cảm thấy trong mơ mọi thứ đều đảo điên, rất nhiều gương mặt dữ tợn xuất hiện một cách lộn xộn. Những gương mặt này dần dần khếch đại, trở nên rõ ràng, cuối cùng hợp

lại thành ba gương mặt, một là Sam, một là Hữu Hoàn, còn lại là gương mặt mà hàng ngày tôi vẫn hay nhìn thấy nhiều nhất - Đông Ca.

(*) Canh tư: thuộc giờ Sửu, là canh giờ thứ hai trong mười hai canh giờ, chỉ rạng sáng từ một giờ tới ba giờ.

Gương mặt Sam vẫn lạnh lùng như thế, nhưng dường như lại lộ vẻ khinh thường, tôi thấy miệng anh ta mấp máy, dường như đang nói gì đó với tôi, nhưng tôi lại không nghe thấy rõ lắm. Tôi đang định đuổi theo hỏi anh ta, thì Hữu Hoàn đã xuất hiện trước mặt, hoảng hốt nắm lấy tay tôi, lớn tiếng hỏi tôi: "Sao em còn chưa trở về? Em định ở đây đến bao giờ?".

Tôi muốn trở về! Vẫn luôn muốn! Tôi nôn nóng gật đầu, muốn giữ chặt lấy anh ta để giải thích nỗi khổ của tôi, thì trước mắt lại biến đổi, Đông Ca ở bên cạnh vươn tay ra thê thảm bóp chặt lấy tôi: "Đây là nguyên nhân mà cô thay thế tôi? Cô có lý do gì để mà thay thế được tôi? Cô tự cho là mình thanh cao, nhưng lại biến mình trở thành người qua đường, một người ích kỷ lạnh lùng như vậy, vì sao ông trời lại để cô thay thế tôi?".

Tôi muốn hét lên, cổ họng lại bị cô ấy bóp chặt, không phát ra được một thanh âm nào cả.

Lúc này, Sam đột nhiên xuất hiện ở phía sau cô ấy, giật tay Đông Ca ra khỏi cổ tôi, Đông Ca hét lên, rồi giống như một bức tượng thạch cao dần dần vỡ vụn thành bột trước mặt tôi, bay tứ tán theo gió không còn lưu lại chút bóng dáng nào.

"A Bộ!". Sam lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt vẫn tràn đầy khinh thường cùng chế giễu, "Đây là cô đúng không? Cô cho rằng cô là người ngoài cuộc, chỉ cần lo cho bản thân, cuối cùng cô cũng có thể quay trở về?".

"Đừng có đả kích cô ấy, anh sẽ hại chết cô ấy!". Hữu Hoàn đứng bên cạnh sợ hãi kêu lên, "Anh biết rõ cô ấy phải cố gắng sống qua được hai

mười năm mới có thể bình an quay trở về... Nếu cô ấy đi sai một bước, cô ấy có thể không thể trở về được!".

"Không trở về thì thôi... Còn tốt hơn là cô ấy sống như bây giờ mà không có chút chủ kiến nào, không có chút sức sống nào! Cô ấy bây giờ không còn là A Bộ nữa, trở về còn có ý nghĩa gì sao? Cô ấy đã không còn là A Bộ...".

Ta trừng mắt nhìn, dùng hết sức lắc đầu! Sam đang nói gì? Vì sao tôi lại không phải là tôi? Tôi... chỉ muốn trở về thôi mà, chỉ muốn trở về bên cạnh bọn họ mà thôi. Tôi đã làm sai cái gì? Vì sao anh ta lại đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy?

"A Bộ, nhất định phải trở về! Phải trở về...". Hữu Hoành không ngừng nhắc nhở tôi, "Không cần nghĩ ngợi nhiều, chỉ cần thuận theo tự nhiên, chỉ cần sống được...".

Đột nhiên Sam đẩy Hữu Hoành ra, hình ảnh Hữu Hoành dần dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng biến thành một làn khói, biến mất trước mắt tôi.

"Làm thế nào thì tùy cô!". Sam nói một cách lạnh lùng, "Có điều là Bộ Du Nhiên đã mất đi bản thân mình rồi, trở lại còn có ý nghĩa gì?".

Sam! Sam! Sam!

Anh ta từ từ lùi lại phía sau, rồi biến mất...

Sau đó khung cảnh xung quanh đột nhiên biến đổi, xuất hiện rất nhiều tấm ảnh, giống như tung hoa, từ trên trời rơi xuống, từng tấm từng tấm một. Tôi đưa tay ra bắt lấy chúng, nhưng chúng lại bay ra xa tôi. Tôi nhận ra cảnh vật trong những tấm ảnh ấy, đó đều là ảnh do tôi dùng máy ảnh cẩn thận chụp lại, đó là những thứ quan trọng đại biểu cho việc tôi từng tồn tại làm Bộ Du Nhiên...

Ầm! Lửa bốc lên, chỉ một lát thôi những tấm ảnh ấy đã cháy thành tro!

Tôi tuyệt vọng hét lên, trong lòng biết rõ đây chỉ là giấc mơ, cố gắng nhắc nhở mình đừng sợ, đừng lo lắng... Nhưng trái tim vẫn cảm thấy đau đớn, những tấm ảnh này... là những tấm ảnh đại biểu cho việc tôi đã từng là Bộ Du Nhiên.

Tôi vẫn chưa tỉnh, chỉ có thể đau khổ sợ hãi quanh quẩn bên đám tro tàn của những tấm ảnh, làm thế nào cũng không thoát ra được.

"... Đông Ca! Đông Ca!".

Bên cạnh có người đẩy tôi, trong lúc mơ màng tôi cảm thấy có người dùng sức cầu thật mạnh vào tay tôi, tôi đột ngột mở mắt ra.

Những hình ảnh đó cuối cùng cũng biến mất, nhìn đỉnh màn màu đỏ tươi trên đầu, tua rua dưới túi hương rủ xuống đang nhẹ nhàng đung đưa, tôi thở một hơi thật dài, cảm giác đau đớn vẫn không biến mất.

"Đông Ca! Dậy đi!". Người bên cạnh vẫn rất lo lắng đẩy tôi.

Tôi nghiêng đầu, từ từ thấy rõ gương mặt của Hoàng Thái Cực, tôi giật mình, muốn ngồi dậy, mới cảm thấy cả người đau nhức mỗi một đành nằm lại: "Có chuyện gì?".

"Cách cách!". Cát Đới chỉ mặc bộ quần áo trong màu trắng, đi chân trần, gương mặt lo lắng đứng bên giường, "Cuối cùng cũng tỉnh, vừa rồi người bị bóng đè. Nghiến răng nghiến lợi đập chần, gọi thế nào cũng không tỉnh, dọa nô tài sợ muốn chết".

Tôi cử động thân thể, cố nhịn cảm giác đau mỏi mà ngồi dậy, Hoàng Thái Cực tiện tay cầm gối nhét vào sau lưng cho tôi dựa.

"Mấy giờ rồi?".

"Đầu giờ Mão(*), một lúc nữa trời sẽ sáng". Cát Đới rót trà, đỡ cốc giúp tôi uống, tôi thông cổ họng, cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng cảm giác tim đập nhanh vẫn không biến mất, mà cứ dính chặt lấy tôi.

(*) Giờ Mẹo: tầm 5h - 7h sáng.

"Trời sáng là tốt rồi...". Tôi thở sâu một hơi, rồi mới chợt phát hiện ra cả người dính đầy mồ hôi, đến ngay cả quần áo trong cũng ướt đẫm.

Hoàng Thái Cực lấy khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho tôi, tôi sợ run, cảm thấy mồ hôi nóng bị không khí lạnh xâm lấn, khiến người trở nên lạnh run, vì thế vội nói với Cát Đới: "Không thể chịu được, lạnh chết mất, em nói người gác đêm bên ngoài đun cho tôi ít nước ấm, tôi cần tắm để làm ấm người".

Cát Đới đáp vâng, khoác vội áo lên người ra ngoài gọi người. Hoàng Thái Cực lấy chăn của mình bọc lấy thân thể tôi, ân cần hỏi han: "Còn thấy lạnh không?".

Tôi lắc đầu: "Mồ hôi dính nhớp nháp khó chịu thôi". Nói xong, chợt cảm thấy hoa mắt, nhìn đồ vật cảm thấy như chúng đang đứng đưa trước mắt, tôi nhắm mắt lại, nói một cách đau khổ, "Ngủ không ngon, tỷ cảm thấy đầu choáng váng".

Vừa mới nói xong, huyết thái dương ở hai bên đầu chợt mát, là tay của Hoàng Thái Cực đang nhẹ nhàng ấn bóp cho tôi.

"Đỡ không?".

"Có".

Chỉ một lát sau Cát Đới đã vội vàng chạy trở lại, gương mặt nhỏ nhắn bị lạnh trở nên trắng bệch, tôi đau lòng trách cứ cô bé: "Sao không mặc thêm áo rồi hãy đi...".

"Cách cách!". Giọng Cát Đới run run, nói không nên lời, "Gián phía tây... cứu hỏa, những người hầu hạ Bát A ca... không một ai chạy thoát...". Hai chân cô bé như nhũn ra, ngã ngồi xuống chân mình, hai vai không ngừng run rẩy.

Hoàng Thái Cực từ trên giường nhảy xuống đất, chạy ra đến cửa rồi lại dừng lại.

Tôi che miệng, cảm thấy người càng lúc càng lạnh, dường như máu trong cơ thể đóng băng hết cả rồi, không còn chút sức sống nào cả.

"A... Hóa ra mục đích của họ là tôi". Hoàng Thái Cực cười khẩy, nó quay người, cầm lấy cung tên trên tường xuống.

Tôi hoảng sợ, kêu lên: "Đệ định làm gì?".

"Tỷ nói xem đệ còn có thể làm gì?".

"Bọn họ phóng hỏa đốt không được đệ, chẳng lẽ đệ lại cố ý chạy tới chỗ họ chịu chết mới được?". Tôi xốc chân, hít hải nhảy xuống giường giữ lấy nó, "Đệ đứng đó cho tỷ! Tỷ không cho phép đệ đi ra ngoài! Trước mắt chỉ có thể ngồi yên xem thế nào, tỷ nghĩ họ còn không dám trắng trợn đến mức chạy đến đây hại đệ. Chờ trời sáng, chúng ta đi tìm Nạp Lâm Bố Lộc, trước nghe xem ông ta giải thích thế nào đã, dù gì đệ cũng là cháu ngoại trai ruột thịt của ông ta...". Giọng của tôi càng lúc càng nhỏ, thân thể lạnh run đến nỗi hàm răng va vào nhau lập cập, cảm giác sợ hãi trong lòng đột nhiên trở nên lớn hơn bao giờ hết.

Trong cái thời đại kẻ mạnh làm vua này, tình thân có là gì đâu? Có được coi là gì đâu...

Ánh mắt Hoàng Thái Cực lạnh như băng, tay nắm chặt cung tên, gằn từng chữ nói ra: "Tất nhiên là Diệp Hách cùng Kiến Châu đã xảy ra vấn đề... Bố Dương Cổ đã có ý tưởng khác!". Nó quay đầu, ánh mắt dừng lại

trên người tôi, thay đổi liên tục, "Là ai? Thế lực của Diệp Hách không mạnh, sẽ không dễ dàng vi phạm hiệp ước, sau lưng họ nhất định có kẻ khác! Ô Lạp? Cáp Đạt? Huy Phát? Là ai?".

Tôi thấy gương mặt nó tràn đầy nghi ngờ, tuy cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng nó vẫn chỉ là một đứa bé, cho dù có thông minh, mưu trí, nhưng nó vẫn mới chỉ là một đứa bé bảy tuổi mà thôi! Nó cũng có lúc cảm thấy bất lực và sợ hãi, nhất là khi đây là gia tộc của mẫu thân nó, tâm hồn nhỏ bé của nó sẽ phải nhận lấy sự lừa gạt và phản bội của người thân, làm sao nó có thể chịu đựng được?

Thấy dáng vẻ thần hồn nát thần tính của nó, tinh thần đang dần dần sụp đổ, tôi dùng sức cản môi dưới của mình, thân thể lạnh như băng không còn run rẩy nữa, đứng thẳng thân mình, như có như không cất tiếng cười: "Không sao, không cần phải sợ... Bọn họ lừa tử trở về, nhất định là có mục đích. Hoàng Thái Cực, đệ yên tâm, chỉ cần tử còn sống, đệ cũng nhất định còn sống...".

Hoàng Thái Cực không nói gì, Cát Đới bị dáng vẻ ngiên răng cười gằn của tôi dọa sợ, rồi sau đó che mặt khóc lớn: "Cách cách...".

"... Chỉ cần tử còn sống, đệ cũng nhất định còn sống... Trừ khi, tử chết!".

Lạch cạch, cung tên rơi xuống đất.

Tôi nhẹ nhàng cười ra tiếng, chợt cảm thấy không còn gì đáng giá hơn có thể khiến tôi sợ hãi được nữa.

Cái gì người ngoài cuộc, cái gì chỉ lo cho bản thân, tất cả biến hết đi! Nếu đến một đứa bé mà tôi cũng không bảo vệ được, thì tôi cũng không còn là Bộ Du Nhiên nữa!

Mất đi bản thân mình A Bộ, cho dù là trở về, còn có ý nghĩa gì nữa?

- o0o -

Chú thích:

(16) Bao y nô tài: hay bao y a cáp, là một loại chế độ nô lệ phong kiến trong bát kỳ đời nhà Thanh. Bao y nghĩa là "thuộc về gia", a cáp là "nô lệ", ý chỉ gia nô, thuộc quyền quản lý của quý tộc người Mãn, không có tự do thân thể, bị bắt làm các công việc trong nhà và các loại lao động nặng sinh ra giá trị mới (sáng tạo vật chất tài phú hoặc giá trị thặng dư như công nghiệp, nông nghiệp, giao thông vận tải... -> kiếm tiền), là sự kéo dài của chế độ chủ tớ thời phong kiến cổ đại.

- o0o -

Chương này làm vội vì bị giục nên nếu có lỗi các bạn nhớ note lại nhắc mình để mình sửa nhé. Mình chợt nhớ ra là làm đến 22 chương rồi mà chưa chú thích cụm từ "độc bộ thiên hạ", mình thật là đãng trí 😞

Độc bộ thiên hạ: là một thành ngữ của người Hán, ý chỉ xuất sắc vượt trội, không ai có thể sánh bằng, gần nghĩa/ tương đương với cụm từ "độc nhất vô nhị".

Mình còn nợ gì nữa không nhỉ???

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Huỷ Hôn

Tất nhiên là Bồ Dương Cổ đã có sự chuẩn bị từ trước, đoán chắc rằng tôi sẽ đi tìm anh ta, nên mới gặp tôi, đã tỏ ra đau khổ giải thích với tôi: "Một tên nô tài thối ở phòng chính tối hôm qua vụng trộm đốt đèn, không ngờ là lại bị đổ. Lửa có dầu nên cháy rất nhanh, những người ở gian phía tây lại ngủ trầm quá, nên tình hình mới thảm đến thế! Cũng may là tiểu A ca không sao, nếu không chúng ta biết nói thế nào với cô cô cơ chứ".

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta diễn cho xong vở kịch mà anh ta bịa ra, tìm lấy một cái ghế ngồi xuống, Cát Đới thấp thỏm lo lắng đứng phía sau tôi, ngón tay cô bé đặt sát ống quần, hơi run rẩy.

Ánh mắt Bồ Dương Cổ nhìn lướt qua phía sau tôi, không thấy Hoàng Thái Cực, không nhận được hỏi: "Hoàng Thái Cực đâu? Chắc là sợ lắm nhỉ, hay là để huynh sai người đưa chút trà qua an ủi nó đi".

"Không cần!". Tôi xem xét bốn phía xung quanh, từ lúc tôi bước từ cửa vào, số bóng bảo vệ bên ngoài cửa sổ, hình như nhiều hơn. "Nó vừa mới ngủ được một lúc...".

Tôi cố gắng cười, lúc này có nha hoàn đến dâng trà, Bồ Dương Cổ đột nhiên thở dài: "Mấy năm nay muội muội chịu khổ rồi".

"Không khổ". Tôi cười vô cùng tươi tắn, nụ cười ấy bất chợt đập vào mắt anh ta, khiến anh ta thoáng hoảng hốt trong giây lát, tất nhiên là tôi rõ hơn bất cứ ai hiệu ứng mà nụ cười ấy mang lại rồi cuộc lớn đến mức nào, vậy nên tôi lại càng dịu dàng uyển chuyển hơn gấp bội nói, "Vì Diệp Hách, vì ca ca, đây là những việc muội phải làm".

"Đông Ca đã trưởng thành thật rồi!". Một lúc lâu sau anh ta mới cảm thán một câu, biểu tình trên mặt thế nhưng lại có chút do dự, nhưng chỉ tồn tại trong giây lát, đến khi anh ta nhìn lại về phía tôi, ánh mắt đã lại che phủ một tầng giả tình giả ý, "Sau khi muội muội được hứa gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, huynh vốn cứ nghĩ đây là một mối nhân duyên tốt, từ nay về sau muội muội có chỗ dựa, nhưng ai biết hai năm trôi qua, Nỗ Nhĩ Cáp Xích thế nhưng lại lật lọng, mãi chưa thực hiện lời hứa lúc trước, không chỉ chưa lập muội làm Đại Phúc tấn, mà thậm chí tới bây giờ muội vẫn còn chưa có danh phận". Gương mặt anh ta lộ ra một nỗi oán hận sâu đến tận xương tủy. Tôi thấy không phải anh ta hận vì tôi không gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích làm Đại Phúc tấn, mà phần lớn là vì mấy năm nay địa vị của Kiến Châu trong triều Đại Minh liên tiếp tăng lên, thậm chí Nỗ Nhĩ Cáp Xích còn được phong chức Long Hồ Tướng quân, chuyện này đối với Diệp Hách vẫn luôn được triều đình trọng dụng, chẳng khác nào một đả kích trầm trọng.

Hứ! Ếch ngồi đáy giếng, chỉ muốn tranh giành một chút bổ thí của triều Minh ở cái xó xỉnh Liêu Đông, cầu lấy bình an mà thôi. Đám người bọn họ sao có thể so sánh với dã tâm của Nỗ Nhĩ Cáp Xích được?

Tôi nâng chén trà lên, thổi nhẹ để nước trà nguội bớt, nghe xem anh ta định làm thế nào để nhắc đến vấn đề chính đây.

"... Muội muội có còn nhớ Bồ Chiếm Thái không?"

"Là Bồ Chiếm Thái đệ đệ của Bồ lạc Mãn Thái bộ tộc Ô Lạp đúng không?"

"Đúng vậy". Bồ Dương Cổ đi qua đi lại trong phòng, "Từ sau khi Bồ Chiếm Thái bị bắt sau trận chiến ở núi Cổ Lạc, anh ta bắt đầu thay đổi, Nỗ Nhĩ Cáp Xích không chỉ không giết anh ta, mà thậm chí còn đem hai đứa cháu gái gả làm vợ anh ta, sau khi anh ta rơi vào vòng tay mỹ nhân đã không còn giữ được chút hào khí anh hùng nào của ngày xưa nữa, mà đã trở thành con rối trong tay của Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Năm kia Mãn Thái đột

ngột qua đời, thúc phụ(*) của anh ta muốn đoạt quyền, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhân cơ hội này thả Bồ Chiếm Thái quay về Ô Lạp, giúp anh ta tập vị(**)... Đông Ca, bây giờ Ô Lạp với Kiến Châu đã về một phe, Bồ Chiếm Thái hoàn toàn nghe theo lệnh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Bây giờ tình thế giữa Hồ Luân với Kiến Châu rất căng thẳng, chỉ một tác động nhỏ cũng có thể dẫn phát chiến tranh, nếu Nỗ Nhĩ Cáp Xích làm điều bất lợi cho Diệp Hách, chúng ta đơn độc, làm thế nào mới có thể chống lại họ được?".

(*) Thúc phụ: chú.

(**) Tập vị: ý chỉ việc con cháu thừa kế địa vị của đời trước ở thời phong kiến.

Tay tôi run rẩy, nấp chén trà va đánh cách vào thành chén.

Hóa ra là có chuyện như vậy! Thảo nào hồi trước Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại đồng ý thả Bồ Chiếm Thái quay về Ô Lạp, hóa ra là trong đó còn có nội tình.

Tôi không tránh khỏi cảm thấy lạnh lẽo, lúc trước tôi đúng là quá ngây thơ, chỉ mãi co đầu rụt cổ làm đà điểu, cứ nghĩ như vậy là có thể bình an sống qua năm tháng. Bây giờ mới thấy là đã sai hoàn toàn, cho dù tôi có trốn tránh thế nào đi nữa, tôi không gây rắc rối, nhưng rắc rối vẫn cứ tìm đến tôi.

"Theo ý huynh trưởng, cần làm thế nào để xoay chuyển tình thế?". Tôi nhấn từng chữ một, đặt câu hỏi.

Bố Dương Cổ bị ánh mắt sắc bén của tôi nhìn cảm thấy không được tự nhiên, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác: "Hôm nay Bối lạc thủ lĩnh của Cáp Đạt tới chơi, lúc nói chuyện có nhắc đến từng gặp qua muội một lần, muội có muốn gặp lại anh ta không?".

"Mạnh Cách Bồ Lộc?". Trong đầu tôi lập tức xuất hiện một gương mặt vừa gầy vừa nhọn, tôi hoảng sợ nhảy dựng lên khỏi ghế, chén trà trong tay rơi xuống đất, vỡ nát.

"Cách cách!". Cát Đới sợ hãi gọi tôi, từ phía sau đỡ lấy người lung lay sắp đổ là tôi.

Bồ Dương Cổ bình thần nhìn tôi.

Tôi cười khẩy: "Nếu Bồ lạc Mạnh Cách Bồ Lộc chỉ đích danh muốn gặp muội, nếu muội không chịu gặp, không phải là không nể mặt anh ta hay sao? Dù gì đi nữa người ta cũng là người đứng đầu một bộ tộc".

"Muội muội có thể nghĩ được như vậy, khiến ca ca cảm thấy vô cùng vui mừng...".

"Ha ha...". Bồ Dương Cổ vừa mới dứt lời có tiếng cười dài vang lên, cánh cửa phòng trong được đẩy ra, một người đàn ông mặc áo khoác màu xanh lam bằng nhung có hoa văn bát bảo hình tròn thêu trên vạt áo(*) hiện ngang bước ra từ buồng trong.

(*) đây là kiểu áo khoác mặc ngoài trang phục được mặc hàng ngày vào cuối triều Thanh, chất nhung mịn, hoa văn tinh tế như điêu khắc nổi trên áo. Hoa văn bát bảo xuất phát từ "bát bảo" (8 đồ vật mang lại may mắn) trong Phật giáo là hoa văn mang ngụ ý may mắn, chính giữa hoa văn hình tròn là bàn trường (một pháp khí Phật giáo, còn gọi là cát tường kết/nút thắt may mắn), xung quanh là hình pháp luân (bánh xe), pháp loa (vỏ ốc), bảo tán (ô), bạch cái (cái lọng trắng), hoa sen, bảo bình, cá vàng.

Mũi cao mắt sâu, người đàn ông này có khí chất của quý tộc nước Anh!

Mạnh Cách Bồ Lộc!

Đồng tử trong mắt tôi chột thu nhỏ lại, không cần anh ta mở miệng, tôi cũng đọc được toàn bộ tâm tư của anh ta qua ánh mắt trắng trợn ấy.

"Cách cách Bồ Hỉ Á Mã Lạp! Cuối cùng chúng ta cũng gặp lại...".

Sau khi cho đám người hầu trong phòng đi ra ngoài, Bồ Dương Cổ bình thân đi ra ngoài theo.

Cát Đới do dự, vô cùng căng thẳng nhìn về phía tôi, tôi cười với con bé, cao giọng nói: "Cát Đới, đi xem xem Bát A ca dậy chưa, nhớ bảo nó uống thuốc...".

Đôi mắt Cát Đới hồng hồng, hốc mắt ầng ậng nước, tôi sợ con bé làm lộ chuyện, nên lập tức đẩy con bé một cái, đuổi nó ra khỏi phòng, thuận tay đóng mạnh cửa lại.

"Đông Ca...". Tôi còn chưa kịp quay người lại, sau tai đã có tiếng gọi ngọt ngào vang lên, khiến tôi nghe mà nổi hết cả da gà.

Đột ngột quay người lại, Mạnh Cách Bồ Lộc cách mặt tôi khoảng một tấc(*), làm da đầu tôi run lên, hai tay anh ta chống cửa, giam tôi giữa hai tay, cười vui vẻ: "Đệ nhất mỹ nữ của tôi...". Anh ta cúi đầu muốn hôn tôi, tôi nhìn đôi môi dày của anh ta cảm thấy giống như một ngọn núi sắp đè xuống, khiến tôi ghê tởm muốn nôn.

(*) 1 tấc bằng khoảng 3,33 cm.

"A". Tôi chột cười ra tiếng, cúi đầu chui ra khỏi vòng vây giam cầm, hồn hển chạy trốn đến phía bên kia cái bàn.

Mạnh Cách Bồ Lộc hôn hụt, quay đầu nhìn tôi đầy nham hiểm, thấy tôi tươi cười, liền áp chế cơn tức, cười nói: "Nghịch ngợm... Chờ xem tôi trừng phạt nàng thế nào".

Anh ta nhanh chóng đuổi theo tôi, chân tôi nhũn ra, tôi biết trò này chỉ có thể thực hiện một lần, nếu trốn thêm lần nữa anh ta chắc chắn sẽ trở mặt, vì thế tôi dứt khoát đứng yên, để cho anh ta ôm lấy. Khi môi anh ta lại chuẩn bị đè xuống, tôi lấy tay ngăn lại, cười thật quyến rũ nói: "Bối lạc gia đúng là không biết xấu hổ, không sợ người khác cười nhạo".

"Ai dám cười nhạo? Ở đây ngoại trừ tôi với nàng, còn có ai khác nữa hay sao?". Anh ta ôm chặt tôi, chặt đến nỗi tôi suýt không thở nổi, mới nói, "Đông Ca, tôi nhớ nàng muốn chết! Tôi nhớ nàng muốn chết.... Nàng đúng là tiểu yêu nữ! Thảo nào Ngạt Thương vì nàng mà mất mạng, Đông Ca, nàng đúng là yêu nữ khiến người ta say mê nàng đến chết". Anh ta nghiêng rãnh thờ hờn hển, gương mặt tràn đầy dự vọng, khiến tim tôi đập thành thịch.

"Ngạt... Thương?". Cái tên này nghe quen quen, nhưng cái đầu hỗn loạn của tôi lúc này, nghĩ thế nào cũng không ra đã nghe qua cái tên này ở đâu.

"Ngạt Thương ấy! Nàng có còn nhớ anh ta không?". Mạnh Cách Bồ Lộc đưa tay vuốt ve má tôi, tôi rất muốn cắn cho anh ta một cái thật đau, cố gắng áp chế sự ghê tởm trong lòng, anh ta đã cười đậm đặng đè tôi xuống kháng(*) phía nam trong phòng, "Thằng nhóc Ngạt Thương ấy, đúng là rất tinh mắt... Nếu không phải năm đó tôi liên thủ với A mã nàng giết hẳn, thì có khi bây giờ nàng đã nằm trong vòng tay hắn rồi, ngay cả Cáp Đạt cũng thế...".

(*) Kháng: giường lò.

Chớp chớp mắt, tôi nhớ ra rồi, Ngạt Thương, Bối lạc bộ tộc Cáp Đạt, vào năm tôi chín tuổi đã bị Bồ Trại cùng với Nạp Lâm Bồ Lộc dùng "mỹ nhân kế" hại chết. Hóa ra... chuyện này còn liên quan đến Mạnh Cách Bồ Lộc, tuy rằng những gì tôi được nghe kể lại không rõ ràng lắm, nhưng nhìn dáng vẻ anh ta lúc này, xem ra phần lớn là vì đoạt vị.

Tôi đang lo không biết nói gì tiếp để kéo dài, nên cười hì hì đáp: "Ngạt Thương so với gia dượng hơn nha...".

Ánh mắt Mạnh Cách Bố Lộc cứng lại, các cơ trên mặt giật giật, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ năm đó nàng đã... A, ha ha... Như vậy hóa ra Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng giống tôi. Tiểu tử Ngạt Thương kia, đúng là chiếm được tiện nghi lớn".

"Chuyện này có ý nghĩa gì đâu... Chẳng lẽ ngài để ý chuyện này?".

Ánh mắt anh ta trở nên dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Ai thèm để ý? Nơi này không phải là Triều Tiên toàn đám cổ hủ cũ kỹ thấy gió thổi là lùi bước, nghe nói chuyện yêu đương là trừng mắt ho khan. Nàng quá coi thường Mạnh Cách Bố Lộc tôi rồi! Nàng yên tâm, tôi sẽ đối xử tốt với nàng, so với kẻ kia còn tốt hơn...".

Tôi cứ nghĩ anh ta sẽ phát điên, ít nhất thì hứng thú tình dục với tôi cũng sẽ giảm đến mức thấp nhất, nhưng ai ngờ anh ta lại nói không ngại? Shit! Đàn ông Nữ Chân đối với vấn đề trinh tiết của phụ nữ so với người hiện đại còn rộng lượng thoải mái hơn nhiều. Chẳng lẽ anh ta không khó chịu chút nào với việc tôi không còn là xử nữ nữa hay sao?

Thấy chiêu này lại kết thúc trong thất bại, tôi lại thất sách đích bị anh ta đè xuống mặt kháng, đôi mắt ngập tràn tình dục của anh ta cách tôi có khoảng năm li(*), thậm chí tôi có thể ngửi thấy mùi hương nồng nặc trên cơ thể anh ta, nếu cứ tiếp tục như thế này, tôi sẽ nôn thật mất.

(*) 1 li = 1 cm.

"Tôi... Tôi là người phụ nữ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích". Tôi yếu ớt lên tiếng, ngoảnh mặt sang một bên, còn đôi môi anh ta thì đang từ gáy tôi trượt dần xuống dưới.

"Hử...". Anh ta chỉ khinh thường hừ một tiếng, không thèm để ý.

Chuông báo động trong lòng tôi vang lên, không chờ tôi lên tiếng lần nữa, đã nghe thấy một tiếng "xoạt", vạt áo trước ngực đã bị anh ta xé rách - tôi cuối cùng thì cũng không thể nở nụ cười giả dối được nữa, sắc mặt biến đổi.

Người này, so với Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại càng giống một con sói đói hơn!

"Gia! Từ từ... Gia!". Tôi cuống lên đưa tay cản mặt anh ta lại, hỗn hển nói, "Chuyện này... Hôm nay không tiện, tôi... Cái kia...".

Ánh mắt anh ta đỏ ngầu, khó chịu nhìn tôi, vừa thở vừa nói: "Không ngại!". Tiếp tục vùi đầu tấn công.

Chết tiệt, đồ súc sinh không có nhân tính! Anh không ngại! Nhưng tôi rất để ý có được hay không?

Mấy lần lấy cố từ chối đều không thoát được khỏi anh ta, cuối cùng tôi cũng nhịn không được mà hét lên: "Gia".

Thân thể đang dè lên người tôi cuối cùng thì cũng dừng lại, nhưng sau đó tôi lại nhìn thấy một đôi mắt hung ác như muốn ăn thịt người. Tôi lo lắng, biết việc muốn hồng mắt, nên vội tươi cười dùng ngón tay đâm vào ngực anh ta, hờn dỗi: "Xem ngài vội đến thế kìa...". Thấy dáng vẻ do dự của anh ta, trái tim tôi đập đánh thịch, hạ quyết tâm cho anh ta một liều thuốc mạnh cuối cùng. Hai tay tôi vòng lên cổ anh ta, chủ động dâng lên môi hồng.

Lúc môi tôi chạm vào môi anh ta, tôi nhắm chặt mắt thầm nhắc đi nhắc lại trong lòng, cứ xem như là mình đang hôn một con heo đực đang động dục trong chuồng heo là được. Ghê tởm thì ghê tởm, cố gắng tưởng tượng anh ta là một con heo là được...

Ban đầu anh ta cứng đờ, sau đó nhiệt tình giống như núi lửa bùng nổ không thể cứu vãn, đầu lưỡi cạy mở hàm răng tôi, cái lưỡi dài vừa trơn vừa ướt chui vào miệng tôi, cổ họng tôi ngứa ngáy, dạ dày đau thắt lại.

"A". Anh ta đột nhiên đẩy tôi ra, vẻ mặt hoảng sợ, dùng ngón tay móc vào miệng mình, "Cô... vừa rồi cô cho tôi ăn cái gì?".

Tôi vuốt lại mái tóc hỗn loạn, dùng mu bàn tay lau qua miệng, cười khanh khách: "Ăn ngon không? Vị không tệ đấy chứ?".

"Đấy là cái gì? Cô cho tôi ăn cái gì?". Anh ta nổi giận, lao lên bóp cổ tôi, nhưng cuối cùng lại không dám dùng sức, chỉ lay tôi mấy cái.

"Có từng nghe nói nước Đại Minh có một loại thuốc bí truyền không? Chuyên dùng để trừng phạt những cung nữ thái giám không nghe lời... Ăn viên đầu tiên mở đầu sau, cứ qua một thời gian nếu phải ăn một viên, nếu không cả người sẽ ngứa ngáy như bị kiến cắn, để lâu thì độc sẽ phát tán, cuối cùng ruột sẽ thủng rồi thối rữa mà chết". Tôi bắt đầu bịa chuyện, mấy cái này vốn là tình tiết được viết đầy ra trong các quyển tiểu thuyết võ hiệp ở thế kỷ hai mươi mốt, không biết dùng chúng để đối phó với con heo này có tác dụng gì hay không nữa. Dù sao tôi bây giờ cũng coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa(*), sống hay chết chỉ xem chiêu này.

(*). Coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa: ý nghĩa câu này là thử, khi biết rõ sự tình đã không còn cách nào thay đổi được nữa, vẫn hy vọng dù chỉ có 1 phần vạn cơ hội mà tích cực cố gắng.

Mạnh Cách Bối Lộc dường như có phần không tin tưởng, lè lưỡi ra, cũng nôn ra một ít nước.

Tôi vội hỏi: "Có phải ngài cảm thấy miệng vừa đắng vừa cay hay không? Người cũng thấy ngứa?".

Chiến tranh tâm lý! Thắng hay bại quyết định ở lúc này!

Quả nhiên là anh ta bắt đầu dao động, trong mắt hiện lên vẻ khủng hoảng: "Làm sao cô có thứ ấy?".

"Hai năm trước sứ thần Thiên triều là Dư Hi Nguyên đến Phú A Lạp, có tặng Nỗ Nhĩ Cáp Xích hai cô gái Giang Nam giỏi ca múa. Vì sợ họ chạy trốn hoặc là sinh ra ý tưởng không nên nghĩ, cho nên hai cô gái kia đã được cho uống thuốc bí truyền, sứ thần trước khi đi có đem phương thuốc giao cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, dặn dò về sau cứ một thời gian lại cho họ uống một viên thuốc, chờ hai cô gái ấy ngày sau thật sự nghe lời, mới cho thuốc giải. Nỗ Nhĩ Cáp Xích đem hai cô gái phân cho hai người con trai của mình, có điều mùa thu năm ngoái, cô gái trong nhà Nhị A ca Đại Thiện không nghe lời, muốn chạy trốn, sau đó bị độc phát tán mà chết, sau khi chết thi thể hoàn toàn thay đổi, vì tránh lây bệnh, nên cùng ngày hôm đó đã bị mang đến ngọn núi bên ngoài thành hỏa táng...".

Bàn tay đang bóp cổ tôi rơi lỏng ra. Với mức độ coi trọng Kiến Châu của anh ta, lúc Dư Hi Nguyên thay mặt Đại Minh đến thăm đã đưa những gì cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, chắc hẳn anh ta phải biết rất rõ. Thân phận thật của Tế Nguyệt, Hân Nguyệt còn không giấu được Trử Anh, thì với người ngoài đây cũng chẳng phải là bí mật, lời nói dối của tôi vô cùng chi tiết, thật giả đan xen, anh ta không thể không tin được.

"Đấy là... đấy là a phù dung?".

Tôi chợt nhớ a phù dung được người đời sau gọi là nha phiến, cũng không nhớ rõ từng nhìn thấy điều này ở trong quyển sách lịch sử nào, trong đó có nói những năm cuối triều Minh, a phù dung là cống phẩm của nước Xiêm La(*), bởi vì quý hiếm, giá rất đắt đỏ, là thứ đồ xa xỉ mà chỉ những kẻ có tiền ở kinh thành mới hút.

(*) Xiêm La: Thái Lan.

Tôi cười ha ha, che miệng không nói, đúng là đang buồn ngủ thì có người đưa tặng gói đầu. Thứ tôi cho anh ta ăn chẳng qua chỉ là một mảnh nhỏ lá trà ướp mùi hương trong túi hương của tôi, có độc hay không tôi không biết, có lẽ ăn xong sẽ hơi đau bụng một chút, chẳng qua là mùi vị đúng là vừa đắng lại vừa cay, khó ăn vô cùng.

Anh ta nhìn tôi vô cùng hận thù, tôi nghĩ nếu được, nhất định anh ta sẽ nhảy xổ vào cắn chết tôi.

"Quả nhiên là a phù dung! Cô đúng là người phụ nữ ác độc lòng dạ nham hiểm! Rốt cuộc cô muốn gì? Không lẽ là Nỗ Nhĩ Cáp Xích sai cô tới đối phó tôi?". Anh ta cuối cùng cũng thẹn quá hóa giận, "Rốt cuộc hẳn đối với cô có gì tốt, để cô đến chết cũng muốn đi theo hẳn? Chẳng lẽ cô không hiểu cuối cùng sẽ có một ngày ông ta hợp tác với Ô Lạp đi đối phó với Diệp Hách?".

"Nỗ Nhĩ Cáp Xích là thiên tài! Là Ba đồ lỗ(*) của người Nữ Chân!" Câu này của tôi không hề sai, Thanh Thái Tổ tất nhiên là thiên tài! Hơn nữa, chút thủ đoạn này của tôi mà dùng với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, chắc chắn sẽ bị ông ta liếc mắt nhìn qua là đã biết. Cũng chỉ có con heo ngu ngốc Mạnh Cách Bố Lộc mới dễ dàng mắc mưu!

(*) Ba đồ lỗ: anh hùng, dũng sĩ.

Heo chính là heo! Cho dù có được mang đến Bắc Kinh, thì vẫn là một con heo ngu ngốc vô dụng! Không cần phải nghĩ cũng biết, lúc trước nếu anh ta không dùng thủ đoạn bỉ ổi nham hiểm hèn hạ, nhất định là không thắng được Ngạt Thương.

"Có điều...". Tôi đổi giọng, trước mắt không thể nói quá đà, nhờ chọc giận anh ta, anh ta cùng đường dùng chiêu ngọc nát đá tan(*), không phải là tôi xong đời? "Tôi cũng không phải là người đứng bên phía Nỗ Nhĩ Cáp

Xích. Ngài đừng quên, Nỗ Nhĩ Cáp Xích với tôi có thù giết cha không đội trời chung!".

(* Ngọc nát đá tan: nguyên văn là "ngọc thạch câu phần", ý chỉ tốt hay xấu thì cũng bị phá hủy.

"VẬY CÔ...".

"Rất đơn giản, nếu như ngài muốn tôi, trước phải cưới hỏi đàng hoàng, bằng không tôi có chết cũng không nảy sinh quan hệ bất chính với ngài!".

Anh ta từ từ khôi phục bình tĩnh, nghe tôi nói như thế, không còn khinh thường nữa, mà tỏ ra kính trọng: "Chuyện này đơn giản, tôi đã cầu hôn đưa sính lễ cho Bồ Dương Cổ từ trước rồi, anh ta cũng đã đồng ý, tôi lập tức mang nàng lên đường trở về Cáp Đạt, tôi với nàng vợ chồng đồng tâm, từ nay về sau tuy hai mà một...".

Tôi nghe những câu ghê tởm ấy mà tóc gáy dựng đứng, vội ngắt lời: "Không vội, nếu ca ca tôi đã đồng ý, tôi cũng không có lý do gì để phản đối. Có điều, lúc trước tôi đã thề độc có trời làm chứng, không dám dễ dàng vi phạm - nếu ngài muốn tôi gả cho ngài, cần phải mang đầu của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến đây!".

Mạnh Cách Bồ Lộc dường như nghĩ thế nào cũng không ngờ được tôi lại là cô gái kiên cường có khí phách như thế, ngỡ ngác nhìn tôi một lúc lâu, tôi bị anh ta nhìn toát cả mồ hôi, đành phải châm biếm anh ta: "Thế nào, sợ?".

"Hừ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích có là gì?". Anh ta giữ chặt cằm tôi, chăm chú nhìn tôi, "Nàng là của tôi, nàng cuối cùng cũng là của tôi...".

"Tôi chờ mong ngày đó đến". Tôi lạnh lùng nói, trong tâm âm thầm thở hắt ra.

Muốn giết Nỗ Nhĩ Cáp Xích? E là Mạnh Cách Bồ Lộc anh ta còn chưa đủ tư cách!

"VẬY còn a phù dung...".

"Chuyện này ngài yên tâm, tôi nhất định vào mừng một, mười lăm hàng tháng đưa ngài, bảo đảm ngài không chịu khổ, còn về thuốc giải, chờ ngày chúng ta thành thân, tôi tất nhiên sẽ đưa, tuyệt đối không đổi ý". Quý mới biết được a phù dung có thuốc giải hay không, đứng từ góc độ những kẻ nghiện thuốc phiện ở hiện đại mà nói, căn bản là không có thuốc giải - chẳng qua, tôi cho anh ta dùng cũng không phải là chân chính a phù dung, cho nên ai cần quan tâm thứ đó là thật hay giả, chỉ cần dọa được người là được rồi.

Quả nhiên Mạnh Cách Bồ Lộc đúng là kiến thức nông cạn, không hề nghi ngờ, thả tôi ra, cười nịnh nọt gật đầu.

Một cuộc hôn nhân chính trị hợp đồng mua bán chính thức ở trong tay tôi hình thành - tôi thà rằng tự tay bán bản thân mình, còn hơn là để Bồ Dương Cổ bán tôi!

Lúc tôi đi ra khỏi phòng, Cát Đới đang ngồi xổm ngoài cửa, đầy mặt nước mắt. Thấy tôi quần áo không chỉnh tề đi ra ngoài, con bé đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó oa một tiếng khóc lóc thảm thiết, lao lại đây ôm chặt lấy tôi.

"Cô bé ngốc, khóc làm gì? Có gì mà khóc?". Tôi nhẹ giọng dỗ dành, nhìn ra xa thấy có bóng người đứng ở cuối hành lang dưới cổng vòm, là Bồ Dương Cổ.

Tôi gật đầu, bình thản cười với anh ta, ánh mắt anh ta thoáng hiện vẻ áy náy, rồi bóng dáng anh ta nhanh chóng trốn vào sau cổng vòm.

"Cách cách! Người chịu uất ức rồi... Bớt A ca mà biết...".

"Suyt...". Tôi che miệng con bé lại, nhưng nó vẫn còn nước nở cổ kéo căng ra rõ dài. "Tôi hỏi em, chuyện Bát A ca đã sắp xếp ổn thỏa chưa?".

Hốc mắt con bé đầy nước mắt, gật đầu.

Tôi buông con bé ra, nó nhỏ giọng ghé sát vào tai tôi nói: "Đã làm theo những gì Cách cách dặn, hóa trang bộ dạng gia thành cấp cấp châu tử(*), trốn ra khỏi thành, chỉ cần mất ba bốn ngày, đi ngày đi đêm là có thể về đến Phí A Lạp".

(*) Cấp cấp châu tử: phiên âm giọng Mãn, ý chỉ những người hầu còn nhỏ tuổi.

Tôi vừa lòng gật đầu, chỉ cần Hoàng Thái Cực có thể bình an rời khỏi Diệp Hách, là tôi không còn lo lắng gì nữa, tiếp theo tôi muốn xem, sau khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích biết tôi bị Mạnh Cách Bố Lộc bắt đi làm tân nương, sẽ có phản ứng như thế nào.

Là thành tâm yêu tôi, hay là hư tình giả ý, chỉ cần xem xem lần này ông ta làm như thế nào sẽ biết.

- o0o -

Các bạn còn nhớ đây là lần thứ mấy Đông Ca được "hứa hôn" không?

Trong lịch sử, cô ấy có 7 lần được hứa hôn, lần đầu với Bối lạc Ngạt Thương của Cáp Đạt, sau khi Ngạt Thương chết Đông Ca được hứa hôn cho Bối Chiếm Thái của Ô Lạp nhưng không may Bối Chiếm Thái bị bắt nên hôn sự không thành.

Bối Dương Cổ vì tránh họa diệt vong nên hứa gả cô ấy cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích của Kiến Châu. Nhưng sau đó Bối Dương Cổ hủy bỏ hôn ước, hứa gả cô cho ai giết được Nỗ Nhĩ Cáp Xích, và Mạnh Cách Bố Lộc của Cáp Đạt đã lập tức ghi danh. Vì vậy Mạnh Cách Bố Lộc là vị "hôn phu" thứ

4 của Đông Ca. Và vì bị Diệp Hách hủy hôn nên Đông Ca trở thành mối hận thứ 4 trong "thất đại hận" của Nỗ Nhĩ Cáp Xích:

" Quân Minh vượt tuyến giúp Diệp Hách, khiến người vợ sắp cưới của ta phải cải giá sang Mông Cổ. Đó là cái hận thứ tư."

Các bạn có đoán ra được sau Mạnh Cách Bố Lộc sẽ là ai không? Toàn người quen cũ cả, đã xuất hiện ở thành Phí A Lạp rồi đấy.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cứu Giúp

Tổ tiên của bộ tộc Cáp Đạt vốn sống ven sông Hồ Lan, sau mới chuyển đến sống ven sông Cáp Đạt, dưới sự quản lý của Bối lạc Vương Đài, ngày càng thịnh vượng.

Dưới quyền cai quản của Liêu Đông, ngoại trừ Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thì Vương Đài là người đầu tiên nhận phong hào Long Hồ Tướng quân của triều Minh, vì vậy có thể thấy, địa vị của bộ tộc Cáp Đạt dưới thời kỳ Vương Đài thống trị trong lòng người Nữ Chân cao đến thế nào. Nhưng sự ưu việt này chỉ tồn tại đến năm Vạn Lịch thứ mười triều Minh, năm ấy Vương Đài qua đời, con trai ông là Hồ Nhĩ Can tập vị, nhưng ai ngờ là không lâu sau đó Hồ Nhĩ Can lại mất. Từ đó về sau nội bộ Cáp Đạt phân chia thành ba phe phái: một nhóm ủng hộ con trai của Hồ Nhĩ Can là Bối lạc Ngạt Thương kế thừa Cáp Đạt; nhóm thứ hai ủng hộ con trai thứ năm của Vương Đài là Mạnh Cách Bồ Lộc kế thừa chức Long Hồ Tướng quân; nhóm cuối cùng ủng hộ một người con khác của Vương Đài là Khang Cổ Lỗ.

Ba phe phái này tranh đấu với nhau gay gắt, năm Vạn Lịch thứ mười chín, Ngạt Thương vừa ý Đông Ca, đưa sính lễ cầu hôn, Bồ Trại cùng với Nạp Lâm Bồ Lộc yêu cầu anh ta tự mình đến đón dâu, kết quả trên đường đi lọt vào bẫy mai phục của Diệp Hách nên bỏ mình.

Đây là chuyện xảy ra một năm trước khi tôi nhập vào thân thể của Đông Ca, đúng là không thể tưởng tượng nổi cô bé Đông Ca năm ấy mới chín tuổi, đã có sức quyến rũ lớn đến như thế, chẳng lẽ đúng là sắc tự trên đầu một cây đao(*)?

(*) Chữ sắc (色) trong tiếng Trung phía trên có chữ đao (刀).

Lúc xe ngựa đến sông Cáp Đạt, nhiệt độ dần ấm lên, gió xuân thổi qua mặt đã không còn cảm thấy giá lạnh, tôi rất hưởng thụ thứ thời tiết hiếm có này, toàn thân cũng trở nên tỉnh táo như vừa vượt qua kỳ ngủ đông.

Bởi vì lời thề độc cùng với thuốc độc, bị tôi vừa đe dọa lại vừa dụ dỗ khiến cho Mạnh Cách Bồ Lộc mỗi ngày chỉ dám nhìn tôi mà nuốt nước miếng, không dám bắt chấp tất cả mà "ăn" tôi.

Tôi cười thầm, loại nam nhân sợ chết như thế, làm sao có thể so được với Nỗ Nhĩ Cáp Xích?

Nhưng những ngày tôi đặc ý cười thầm cũng không kéo dài, theo thời gian trôi đi, những ngày xuân ấm áp cũng trôi qua, chớp mắt đã đến những ngày hè oi bức, nhưng tôi đợi mãi mà không chờ được kết quả mà tôi mong muốn đến.

Phía Kiến Châu không hề có động tĩnh, thậm chí còn không có ai tiến vào trong địa phận Cáp Đạt tìm kiếm.

Trái tim tôi từ ấm nóng như thời tiết mùa hạ dần trở nên lạnh như băng.

Là tôi đã đánh giá Nỗ Nhĩ Cáp Xích quá cao, hay là tôi đánh giá sức quyến rũ của mình quá cao?

Tôi tận mắt thấy sự kiên nhẫn của Mạnh Cách Bồ Lộc càng ngày càng kém, đến ngay cả đứa bé con ngốc nghếch như Cát Đới cũng đã nói với tôi vào một đêm hôm khuya khoắt, cô bé cảm thấy Mạnh Cách Bồ Lộc giống như một con sói đói, sắp không nhịn được đói khát mà mạo hiểm đi săn mồi.

Tôi lo lắng, tôi đau lòng, tôi hận... Nhưng như vậy cũng có tác dụng gì đâu? Những cảm xúc ấy không đổi lấy được những gì tôi cần, chờ sự kiên nhẫn của Mạnh Cách Bồ Lộc đến cực điểm, những lời nói dối cuối cùng cũng sẽ bị phát hiện, lúc đó tôi nên làm gì đây? Thật muốn thuận theo anh ta, ngoan ngoãn cam chịu làm Phúc tấn của anh ta?

Không! Cứ nghĩ đến gương mặt hung ác của Mạnh Cách Bồ Lộc, tôi ngay cả một chút hứng thú miễn cưỡng chấp nhận cũng không có.

Cát Đới cũng sốt ruột, mỗi ngày miệng không ngừng thần thần bí bí nói cái gì đó. Tôi nghĩ theo thời gian trôi đi, hai chủ tớ chúng tôi cuối cùng cũng bị ép thành tâm thần phân liệt.

Cuối cùng có một ngày, Cát Đới tuyệt vọng thốt lên: "Cách cách! Bối lạc gia sẽ không đến... Bối lạc gia vĩnh viễn sẽ không đến!".

"Không, ông ta sẽ đến!". Tôi bướng bỉnh cãi lại, không biết là đang lừa cô bé, hay đang lừa chính bản thân mình.

"Chẳng lẽ người đã quên rồi hay sao? Phúc tấn A Mẫn của Bối lạc gia, chính là cháu gái ruột của Mạnh Cách Bồ Lộc!".

Tôi ngạc nhiên, còn có chuyện này?

Đúng rồi, sao tôi lại có thể quên được cơ chứ, họ của A Mẫn là Cáp Đạt Na Lạp thị, cô ấy vốn là con gái của Hồ Nhĩ Can, tính ra không phải là cháu gái ruột của Mạnh Cách Bồ Lộc hay sao?

Tuy rằng sau khi A Mẫn đến Kiến Châu không được cưng chiều cho lắm, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là... Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang nghĩ gì? Cáp Đạt với Kiến Châu có một tầng quan hệ chính trị là thông gia tồn tại, Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ vì tôi mà phát binh tấn công Cáp Đạt, phá vỡ mối quan hệ cân bằng này sao?

Sẽ sao? Sẽ sao?

Trái tim tôi thất lại, suy nghĩ đủ đường.

"Cách cách!".

"Để tôi nghĩ một chút... Để tôi nghĩ kỹ lại đã...". Cuối cùng tôi cũng bắt buộc phải nghiêm túc phân tích một chút tình thế hiện giờ.

Chuyện này không liên quan đến tình yêu, không liên quan đến sắc đẹp... Nỗ Nhĩ Cáp Xích, vị Thanh Thái Tổ trong lịch sử này, tôi ở bên cạnh ông ta quá lâu, lâu đến mức đã che mờ hai mắt của mình, thế nhưng đã quên ông ta ngoài việc là một người đàn ông yêu sắc đẹp, còn là một chính trị gia có dã tâm rất lớn.

Một người đàn ông như thế, sao có thể vì một cô gái, vì tình yêu mà làm bừa được?

Tay chân tôi lạnh như băng, cảm giác như có dòng khí lạnh lan đến tận não, dưới cái nóng thánhtám, mồ hôi lạnh lại thấm ướt quần áo của tôi.

Tôi thật muốn tát bản thân mình một cái thật đau, chửi rửa sự ngu ngốc vụng về của bản thân - lấy óc phán đoán của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, sao có thể không nhận ra từ trước sự thay đổi của Diệp Hách? Từ năm ngoái lúc Bồ Dương Cổ muốn tôi về nhà thăm người thân, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã sớm biết rồi...

Nhưng ông ta vẫn đồng ý.

Vì sao? Vì sao ông ta lại để tôi rời khỏi Phí A Lạp, quay về Diệp Hách? Ông ta biết rõ sau khi tôi trở về Bồ Dương Cổ sẽ làm gì với tôi, vì sao không ngăn cản, mà vẫn để tôi quay về?

Ông ta... rốt cuộc là muốn làm gì?

Tôi che mặt run rẩy ngã xuống đất.

Tôi không hiểu thế giới này, lại càng không hiểu một Nỗ Nhĩ Cáp Xích như vậy, trong ván cờ người lừa ta gạt của bọn họ, tôi chẳng qua chỉ là một quân cờ đáng thương - chuyện này không liên quan đến tình yêu, cũng không liên quan đến sắc đẹp!

Mùng một tháng chín, cuối cùng thì cơn ác mộng của tôi cũng đến.

Lúc Mạnh Cách Bố Lộc điên cuồng lao vào phòng tôi, tát Cát Đới bước lên phía trước với ý định cản anh ta lại mạnh đến mức khóe miệng chảy máu, tôi biết ngày tận thế của tôi cuối cùng cũng đến.

Rất nhiều ngày đêm sống trong lo lắng sợ hãi sốt ruột, nhưng khi chuyện này diễn ra, ngược lại tôi lại rất bình tĩnh.

"Bối lạc gia có việc gì không?".

"Đi theo tôi!". Anh ta vừa hét lên vừa kéo tay tôi, chặt đến mức tôi cảm thấy cổ tay tôi như muốn đứt ra.

"Cách cách...". Cát Đới hét lên, lao đến ôm chặt lấy đùi phải của Mạnh Cách Bố Lộc, "Cách cách...".

"Tránh ra, tiện nhân!". Mạnh Cách Bố Lộc đá trúng ngực con bé, Cát Đới kêu lên một tiếng đầy đau đớn, người bay ra xa cả thước, cuộn mình lại giống như một con tôm.

"Cát Đới!". Tôi sợ hãi gọi con bé, nhìn dáng vẻ nó dường như đã ngất đi rồi, nhưng thân thể nhỏ bé lại không ngừng run rẩy.

Tôi muốn chạy lại chỗ con bé xem xem vết thương của nó thế nào, nhưng Mạnh Cách Bố Lộc đang trong cơn điên cuồng đã vác tôi lên vai

khiêng đi, mặc kệ tiếng la hét cùng cú đá của tôi vào người anh ta mà lao ra khỏi cửa.

"Anh... muốn làm gì?". Sau khi cảm thấy trời nghiêng đất ngã, tôi phát hiện bản thân mình bị ném vào trong một chiếc xe ngựa tối om, Mạnh Cách Bồ Lộc tóm chặt lấy tay tôi, ánh mắt đỏ vẫn đang nhìn tôi trừng trừng.

"Cô không biết? Cô lại không biết?". Anh ta nghiến răng, "Kỹ nữ thối, ngay từ đầu cô đã biết rồi đúng không?".

Xe ngựa vừa chạy băng băng về phía trước vừa xóc nảy điên cuồng, tôi bị ném xuống sàn, đầu đập xuống đau đến hoa mắt.

Anh ta chưa chịu buông tha cho tôi, tóm lấy vạt áo của tôi, hung dữ nói: "Tôi không để cho cô yên đâu... Tôi không có được cũng đừng ai nghĩ có được!".

Anh ta đột nhiên phát điên lao về phía tôi, liều mạng xé quần áo của tôi.

Tôi hét lên, vật lộn với anh ta, tuy biết không đánh thắng được anh ta, nhưng cũng không muốn bị anh ta làm nhục như vậy.

"Kỹ nữ thối!". Anh ta tát tôi một cái, trong tai tôi như vang lên một tiếng "ông", trong giây lát tai tôi không còn nghe thấy âm thanh gì nữa, dường như tiếng động gì cũng không nghe thấy, chỉ cảm thấy có hai bàn tay đang sờ mó lung tung trên ngực tôi...

Không biết bao lâu trôi qua, sức nặng trên người bỗng trở nên nhẹ nhõm, dường như có đôi bàn tay ai đó đang bế tôi lên.

Tôi vẫn không nghe thấy gì, chỉ cảm thấy có thân thể ấm áp của ai đó đang ôm lấy tôi, cảm giác đau rát trên mặt cũng đột ngột biến mất, có gì đó lạnh lạnh lướt qua, thấm vào da thịt. Tôi run lên, từ từ mở mắt ra, ánh mắt

mơ hồ của tôi đối diện với một đôi mắt trong trẻo dịu dàng, lại sâu như biển, ẩn chứa rất nhiều thương tiếc, tự trách, đau đớn không nói hết được thành lời...

"Khụ!". Tôi kêu lên, giọng khản đặc, nhưng cuối cùng cũng có thể nói chuyện.

Đáng lẽ tôi nên xúc động, bởi vì tôi thấy nó đứng trước mặt tôi, nhưng vì sao... vì sao tôi không vui vẻ chút nào, ngược lại lại cảm thấy có chút đau buồn, khiến tôi cảm thấy hận nó.

"Đông Ca...". Đại Thiện mặc áo giáp nặng, một chân quỳ xuống sàn xe ngựa, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, dáng vẻ cẩn thận của nó làm tôi cảm thấy như nó đang ôm một đứa bé con non nớt.

"Khụ...". Tôi đẩy nó ra, cảm thấy mệt mỏi, tuy tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có nó ở đây, dù sao đi nữa trái tim đang lo lắng của tôi cũng trở nên bình tĩnh trở lại. Tôi cúi đầu kiểm tra quần áo của bản thân, ngoại trừ nhãn nhúm lộn xộn một chút, thì coi như chỉnh tề, xem ra trong lúc tôi ngất đi, con heo Mạnh Cách Bồ Lộc kia cũng không làm được gì.

"Đông Ca...".

"Tránh ra!". Tôi khàn giọng tức giận ngắt lời nó.

Sự xuất hiện đúng lúc của nó đã cứu tôi, tôi vốn nên cảm ơn nó, nhưng không hiểu sao, trong lòng tôi vẫn có chút hận, tôi hận nó, hận nó hai năm qua không quan tâm tôi, hận nó vì tự bảo vệ bản thân mà tránh xa coi như chúng tôi không có quan hệ gì... Hận nó! Tôi hận nó!

Đại Thiện không nói gì mà chỉ nhìn tôi, trong mắt nó cảm xúc đau thương dần dần lan tràn, nó vươn tay muốn chạm vào vết thương trên mặt tôi, lại bị tôi tóm lấy, cố hết sức cắn vào ngón tay nó.

Nó run lên, nhưng không giật tay ra, để yên cho tôi cắn, cho đến khi tôi cảm thấy có vị tanh ngọt trong miệng.

Tôi vội nhả ra, nhìn vết răng cắn trên ngón trỏ bàn tay trái của nó, thất thanh hô lên, đầu óc đang hoang mang điên cuồng chợt trở nên tỉnh táo.

"Đại Thiện... Cậu, cậu...". Nếu tôi không ngu, thì nó đúng là ngốc, hoặc là hai người chúng tôi ở bên cạnh nhau sẽ trở thành hai kẻ vô cùng ngốc nghếch.

Thế nhưng nó không hề oán hận, mà lại nhẹ nhàng cười với tôi, nói một cách dịu dàng: "Có còn nhớ không? Năm đó muội sốt, sau khi tỉnh lại không nhận ra ai hết, cũng hoảng loạn như vậy, gương mặt muội lúc ấy hồn bay phách lạc, cuối cùng còn lấy hết sức cắn ngón tay của mình... Lúc ấy trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất, thà là muội cắn tay tôi còn hơn...".

Tôi ghen họng, trong lòng chua xót, trong mắt cũng chua xót, dường như có thứ tình cảm mãnh liệt khó có thể ngăn cản đang trào dâng lên muốn phá vỡ trái tim tôi.

Nó thở dài, ôm chặt lấy tôi: "Thật xin lỗi...".

Một giọt nước mắt, từ khóe mắt tôi từ từ chảy xuống.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Phá Huỷ

(*) Ở đây là phá huỷ giấc mơ, hy vọng hoặc ảo tưởng.

Sau khi Đại Thiện bế tôi xuống xe, tôi mới biết xe ngựa đang dừng lại trong một cánh rừng rậm nguyên thủy hoang vắng, tuy là ban đêm, nhưng xung quanh xe ngựa có rất nhiều thị vệ binh lính đứng gác, mỗi người cầm một cây đuốc, khiến cánh rừng tối đen như mực cũng được chiếu sáng như ban ngày.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt trắng trẻo của Đại Thiện, làm tôi vội nhìn đi nơi khác, cảnh tượng đập vào mắt tôi là những thi thể nằm ngổn ngang, dường như đó là binh lính của Cáp Đạt. Tôi đến cổ đại đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên thật sự nhìn thấy tình cảnh đẫm máu xảy ra trước mắt, tim đập thình thịch, vội vàng chôn mặt trong ngực Đại Thiện, không dám quay đầu lại nhìn.

"Thưa Nhị A ca!". Có một người thân binh quỳ xuống nói, "Có tin từ tiền tuyến báo đến, Bối lạc Thục Lạc đã mang quân đánh vào thành Cáp Đạt...".

Lưng tôi cứng đờ.

Không ngờ là ông ta lại tự mình đến đây...

"Đông Ca... Đông Ca...".

Từ xa có tiếng kêu đầy lo lắng truyền đến, từng đợt vó ngựa kêu vang, chớp mắt đã đến trước mắt tôi, một cái mặt ngựa rất dài đối mặt với tôi,

mũi nó phun ra hơi thở nóng ấm. Người ngồi trên lưng ngựa xoay người nhảy xuống, động tác có vẻ rất thành thạo.

"Đông Ca...". Trước mắt chớp lên, một tiểu binh thấp bé mặc giáp tơ bông loại nhẹ, hai tay giữ chặt lấy vai tôi, "Tỷ không sao... May quá! May quá!".

Tôi chớp chớp mắt, không thể tin được vào những gì mà mắt mình nhìn thấy: "Hoàng Thái Cực?".

Tiểu binh lưng đeo cây cung lớn màu đỏ thẫm, eo mang đao kim loại vỏ gỗ đào, đây người là máu thế mà lại là Hoàng Thái Cực! Tôi giật mình, giãy ra khỏi lòng Đại Thiện, ngơ ngác vuốt ve gương mặt nhỏ của Hoàng Thái Cực, nhìn nó từ đầu đến chân.

Nó cười tươi tắn nhìn tôi, hai mắt rục rờ, như tỏa ra hào quang sáng chói vui vẻ.

"Đệ... làm gì vậy?". Tôi lớn giọng trách móc, giọng nói không thể tự chủ được mà run lên, "Đệ điên rồi sao, đệ mới bao nhiêu tuổi... Đệ có biết bản thân mình đang làm gì hay không?". Tôi quay đầu lại lườm Đại Thiện, ánh mắt hung ác, nếu ánh mắt có thể giết người, có khi nó bị ánh mắt tôi đâm chết rồi cũng nên, "Ai cho phép nó ra chiến trường? Ai cho phép... Ai cho phép...".

Đại Thiện dịu dàng nhìn tôi, không nói gì.

"Ai cho phép... Các người để một đứa bé bảy tuổi ra trận giết địch... Đúng là điên rồi...". Tôi ghen ngào, ngực đau nhói.

Chợt tôi thấy, áo giáp trước ngực Đại Thiện có một vết nứt tầm 20 - 30 cm đầy máu, những tấm lá sắt được đính ở bên trong rơi rụng là tả nứt vỡ gần hết, bên trong lộ ra da thịt, miệng vết thương đọng máu đen - vết

thương nặng như thế, vậy mà nó có thể bình thản bế tôi từ trong xe ra ngoài này, bình thản nghe tôi trách mắng mà chỉ cười không nói.

Mắt tôi hoa lên, cảm thấy đôi mắt dịu dàng của Đại Thiện như một mũi tên nhọn, xoạt một tiếng xuyên qua trái tim tôi.

Tôi thờ dốc, quay người nhìn nó, nước mắt không ngừng được tuôn rơi.

"Có đau không? Có đau không...". Ngẹn ngào, tôi run rẩy xoa ngực nó, không dám động vào miệng vết thương đọt máu của nó, chỉ không ngừng hỏi nó, "Có đau không...".

"Không đau". Nó nhẹ giọng trả lời, thanh âm hờ hững có phần được an ủi, nó cầm tay tôi, cúi đầu hôn từng ngón tay, "Nàng vì tôi mà khóc, có chết cũng đáng".

Thịch! Trái tim tôi chợt như nứt vỡ, cảm giác rung động như bản thân đang bay lượn tự do trong không trung, không hề biết mình đang ở đâu. Cảm giác ấm áp, dịu dàng và ngọt ngào từ đầu ngón tay lan ra, khiến toàn thân tôi run rẩy.

Tôi có thể nghĩ, có thể nghe, có thể nhìn thấy...

Trong khoảnh khắc này, chỉ có nó!

Người thiếu niên dịu dàng như ngọc!

Sáng sớm, khi tia sáng đầu tiên lọt vào phòng, chiếu lên nền đất đen, trong khoảng không những hạt bụi nhỏ đang bay lượn, giống như có vô số côn trùng đang bay quanh bím tóc lộn xộn của Mạnh Cách Bố Lộc.

Tôi được đưa đến trước cửa, trong đó đã đứng đầy những tướng sĩ Kiến Châu oai phong lẫm liệt, Thị vệ Hồ Nhĩ Hán, Ngạch phụ Hà Hòa Lễ,

Ba đồ lỗ Ngạch Diệc Đô, Trát nhĩ cố tề Phí Anh Đông, Thạc ông khoa la Ba đồ lỗ An Phí Dương Cổ...

Những người mà tôi biết đến, hầu như không thiếu một ai đều đang đứng sừng sững trong đại sảnh, gương mặt mệt mỏi đầy bụi bặm, áo giáp trên người dính không ít thì nhiều máu.

Tôi nhắm mắt, hít sâu một hơi, ưỡn ngực bước vào cửa.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích mặc một bộ áo giáp bằng sắt màu vàng dệt hoa văn áng mây, giống như một vị thần ngồi trên ghế lim rộng giữa phòng, thấy tôi bước vào, thờ ơ liếc nhìn tôi, rồi ánh mắt ông ta lại quay lại nhìn Mạnh Cách Bố Lộc.

Tôi bình thân đi qua Mạnh Cách Bố Lộc, chột anh ta giãy dựa đứng lên, hai tay bị trói quặt lại phía sau lưng nhưng vẫn muốn đứng lên lao về phía tôi, tiếc là hành động này lập tức bị thị vệ đứng hai bên anh ta ngăn lại, ấn đầu anh ta xuống.

"Tiện nhân! Kỹ nữ thối!". Anh ta gào lên, giọng khàn khàn.

Thẳng làm vua thua làm giặc! Đối với sự mắng nhiếc của kẻ tiểu nhân thất bại, tôi coi như không nghe thấy.

"... Nữ nhân thối, cô lừa tôi! Cô lừa tôi! Cô sẽ không được chết tử tế... Cô sẽ không có kết cục tốt...".

Mạnh Cách Bố Lộc mắng chửi càng lúc càng khó nghe, trái tim tôi lạnh giá, tuy biết rõ anh ta chẳng qua chỉ là nói tung lung thôi, nhưng nếu những chữ khắc trên bia mộ không sai, thì Đông Ca trong lịch sử, cũng chính là tôi, sẽ mất năm ba mươi tư tuổi - lúc trước tôi vẫn xem ngày Đông Ca mất là kỳ hạn mà tôi trở về thời hiện đại, không để ý đến những tin tức ẩn đằng sau cái chết ấy - ví dụ như... Tương lai tôi sẽ chết như thế nào?

Ánh mắt vô ý nhìn sang Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thấy trên gương mặt tuấn tú của ông ta đang nở một nụ cười khẩy đầy tàn nhẫn.

Ta run lên, cảm giác như cái lạnh dưới chân đang bay thẳng lên đầu, lạnh lẽo đến mức làm cho trái tim cũng run theo.

"Cô sẽ không được chết tử tế... Cô với Nỗ Nhĩ Cáp Xích... cả hai đều không được chết tử tế...".

"Tát!". Nỗ Nhĩ Cáp Xích quát, thị vệ xung quanh lập tức đồng thanh đáp lời. Người đứng bên cạnh Mạnh Cách Bố Lộc, lôi tóc anh ta kéo đầu anh ta ngửa ra phía sai, người còn lại cầm một thanh tre to bằng bàn tay, đánh mạnh vào hai má của Mạnh Cách Bố Lộc.

Tôi thấy tuy Mạnh Cách Bố Lộc bị đánh rất thảm, nhưng vẫn kiên cường cố gắng quỳ một chân, không kêu gào một câu, khiến tôi cũng cảm thấy kính trọng.

Từ trước tới nay tôi vẫn coi thường anh ta, không ngờ anh ta cũng có sự kiêu ngạo cùng với khí phách của riêng mình.

"Đủ rồi!". Cuối cùng tôi cũng không nhịn được mà lên tiếng ngăn cản.

Đám người Nỗ Nhĩ Cáp Xích đều ngạc nhiên.

Miệng của Mạnh Cách Bố Lộc đã chảy máu, nhưng không có lệnh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, những thị vệ này coi như không nghe thấy tiếng của tôi, thanh tre vẫn liên tiếp đánh vang bôm bốp.

"Đủ rồi!". Ta giận giữ kêu lên, trừng Nỗ Nhĩ Cáp Xích, "Ông giết anh ta đi, còn hơn là dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để làm nhục anh ta!".

Trong phòng có tiếng hít thở sâu vang lên rất nhỏ, tôi liếc mắt nhìn, thấy Hồ Nhĩ Hán đang khẩn trương nháy mắt ra hiệu với tôi. Tôi giả vờ

không thấy, nghiêng đầu đi, nhìn thẳng vào mắt Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Ông ta khẽ cau mày, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ lướt qua rất nhanh.

Ông ta mím môi, khóe môi hơi kéo xuống, gương mặt tuần tú lộ ra sát khí.

Sát ý dâng lên trong mắt ông ta, khiến tôi sợ hãi, chưa kịp mở miệng, ông ta đã cười khẩy nói: "Nếu vậy, làm theo ý Cách cách Đông Ca - lôi Mạnh Cách Bồ Lộc ra ngoài, chém!".

Mấy câu nói lạnh lùng, tay ông ta vung lên, tất cả mọi chuyện trở thành kết thúc.

Ta sợ hãi trừng mắt nhìn ông ta, giọng chửi bới giận dữ khàn khàn của Mạnh Cách Bồ Lộc dần dần lùi xa sau lưng tôi, anh ta bị người giữ tay kéo ra ngoài. Không bao lâu sau, ngoài cửa có tiếng kêu thảm thiết vang lên - tôi run lên, ánh mắt đang giằng co với Nỗ Nhĩ Cáp Xích cuối cùng cũng tách ra.

"Đem Ngô Nhĩ Cổ Đại(*) vào đây!".

(*) Ngô Nhĩ Cổ Đại là con trai của Mạnh Cách Bồ Lộc, nhưng trong truyện tác giả lại để tên là Vũ Nhĩ Cổ Đại, sai 1 chữ. Mình đã kiểm tra lại tên người này trên baike và google rồi, nên để tên theo tên gốc là Ngô Nhĩ Cổ Đại nhé.

Xong rồi... Dường như tôi vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ, và buộc phải đối mặt với thực tế!

Mạnh Cách Bồ Lộc đã chết... Chỉ vì một câu nói của tôi, mà chết...

Tôi mơ mơ hồ hồ nhìn thấy trưởng tử Ngô Nhĩ Cổ Đạ của Mạnh Cách Bồ Lộc mặt trắng bệch, thất tha thất thểu bị người áp giải đi vào, tôi trở nên kích động, gào lên như người điên: "Đừng giết nữa! Đừng giết nữa - anh ta đã làm gì sai? Ông đã giết A mã của anh ta rồi, chẳng lẽ ông không thể tha cho anh ta hay sao?".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đứng lên, tôi nhìn thấy trong đôi mắt lạnh như băng của ông ta bốn chữ tàn nhẫn: nhổ cỏ tận gốc!

Người đàn ông này, ông ta muốn diệt sạch Cáp Đạ!

Thật ra ông ta đã làm được rồi, nắm trong tay tất cả mọi thứ trong ngoài thành Cáp Đạ, nhưng để tránh tai họa về sau, ông ta sắp sửa lựa chọn một biện pháp tối ưu - nhổ, cỏ, tận, gốc!

"Đừng...", tôi cảm thấy quay cuồng, thể xác và tinh thần đã mỏi mệt đến cực hạn của tôi cuối cùng cũng không chịu được kích thích như vậy, ngất đi.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hợp Đồng

Ngọn đèn gần tàn, ánh sáng chỉ như hạt đậu.

Ánh lửa vàng nhợt nhạt lay động trong gió đêm, ngoài cửa sổ những giọt mưa rơi tí tách.

"... Hận tôi không?".

Tôi bình thản lắc đầu: "Không đáng".

Nói xong, tôi quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài song cửa mở một nửa, bóng cây đu đưa, tiếng giọt mưa rơi xuống phiến lá phát ra âm thanh xào xạc, khiến người ta cảm thấy phiền lòng.

Tôi không có tư cách phê bình Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cũng không thể hận ông ta đối xử độc ác với kẻ địch. Vấn đề mà những nhà nghiên cứu lịch sử cũng khó có thể đưa ra kết luận, thì tôi có tư cách gì mà chỉ trích ông ta một cách phiến diện?

"Chẳng lẽ một chút oán trách cũng không có hay sao?". Ông ta giữ chặt cằm tôi, quay đầu tôi lại, ép tôi nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Trong nụ cười ung dung tự đắc của ông ta lộ ra vẻ đùa giỡn ác liệt, giống như một con mèo rồ rãng đã tóm được chuột, nhưng móng vuốt lại cứ thoải mái đùa giỡn đối thủ, mà không chịu cắn chết ngay.

Chẳng qua là ông ta muốn nhìn thấy tôi khóc lóc cầu xin ông ta mà thôi.

Tôi cười khẩy: "Có tác dụng sao?".

Ông ta ngấn người, không hiểu được ý tứ trong câu nói của tôi.

Tôi dứt khoát nói thẳng, không muốn tiếp tục làm con chuột đã nằm gọn trong móng vuốt của ông ta: "Nếu có thời gian rảnh rỗi mà trách cứ vì sao ông không tới cứu tôi sớm hơn, không bằng hỏi ông vì sao lúc trước ông lại đồng ý để tôi quay về Diệp Hách!".

Vẻ mặt ông ta thay đổi.

"Rõ ràng là ông đẩy tôi đi đến vị trí hiện tại, thế mà bây giờ còn muốn hỏi xem tôi có hận ông hay không... Vấn đề này bản thân nó đã không có ý nghĩa rồi". Tôi gạt bàn tay ông ta đang giữ cầm tôi ra, ông ta nhíu mày, ánh mắt ẩn chứa sự tức giận cùng không kiên nhẫn.

Chợt ông ta tóm lấy hai tay tôi, đẩy tôi ngã xuống giường, hai tay tôi bị ông ta kéo lên cao, giữ chặt.

"Lại thử thách tính nhẫn nại của tôi có đúng không?".

Tôi nhếch môi, cổ tay đau rát.

Ông ta híp mắt, ánh mắt ngập tràn nguy hiểm: "Nói cho tôi, bây giờ cảm xúc của nàng với tôi là gì? Chỉ thuần túy là cái nhìn của phụ nữ đối với đàn ông thôi...".

"Tôi coi thường ông, vô cùng thuần túy...". Cắt ngang câu hỏi của ông ta, tôi trực tiếp cho ông ta biết câu trả lời, "Tôi sẽ không yêu ông... Cho dù ông có làm gì đi nữa, tôi cũng vẫn sẽ như trước đây...".

Ánh mắt ông ta ánh lên sự điên cuồng tàn nhẫn, tôi nhắm mắt lại không nhìn ông ta, nhưng trên đỉnh đầu tiếng hô hấp nặng nề vẫn liên tục vang lên, sau đó môi chợt bị đau, bị ông ta tàn nhẫn cắn một cái.

"Trên đời này, ngoại trừ tôi không có ai có thể có được nàng!".

Tuy không nhìn thấy gương mặt của ông ta, nhưng hơi thở lạnh như băng toát ra từ miệng ông ta, cũng đủ làm cho tôi thấy lạnh run. Trong đầu tôi tự dừng lại hiện ra đôi mắt dịu dàng như biển sâu của Đại Thiên, còn ngược thì dường như bị vỡ ra một cái lỗ to, những lời Nỗ Nhĩ Cáp Xích nói mang theo tuyết rơi gió thổi cứ theo cái lỗ ấy chui vào trong lòng tôi.

"Đông Ca... Trong lòng nàng chỉ có thể có tôi... Một ngày nào đó, tôi sẽ làm nàng khóc lóc đến cầu xin tôi...".

Cảm giác đau đớn trên cổ tay chợt biến mất, tôi mở mắt, phát hiện đứng trước giường, gương mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích vô cùng u ám, ánh mắt đầy oán hận đang nhìn tôi chăm chú. Ông ta thấy tôi bỗng nhiên nhìn lại, gương mặt có chút bối rối, vội vàng quay đầu, đi đến bên cửa sổ.

Tôi từ từ ngồi dậy: "Chuyện này đối với ông có gì quan trọng đâu? Tôi có thích ông hay không, với ông thật sự quan trọng hay sao?". Vuốt ve chỗ đau tấy đỏ trên cổ tay, tôi nhẹ giọng hỏi, "Vậy thì... Giang sơn với mỹ nhân, trong lòng ông thứ nào mới là quan trọng nhất?".

Bóng hình ông ta quay lưng lại phía tôi run lên.

Chợt tôi cười lớn: "Thật ra ông là người hiểu rõ nhất, nếu bị bắt lựa chọn một trong hai thứ, vĩnh viễn ông cũng sẽ chọn thứ trước. Cho nên ông mới thuận đà đồng ý để tôi quay về Diệp Hách, thuận đà đưa tôi vào vòng tay của Mạnh Cách Bố Lộc. Chẳng qua... ông muốn mượn lý do này để tìm cơ hội phát binh tấn công, tìm một cái lý do mà đến cả Hoàng đế Đại Minh cũng không thể trách mắng ông được. Không có lý do nào tốt hơn là vị hôn thê bị cướp, vì vậy mà cảm thấy vô cùng sỉ nhục, tức giận nên phát binh, lý do này khiến người ta cảm thấy tin tưởng...". Tôi cười vui vẻ, khi ông ta quay lại nhìn thấy nụ cười tươi rực rỡ hiểu thấu mọi chuyện của tôi, ông ta đã bị chấn động lớn.

"Nàng...".

"Tôi biết hết mọi chuyện! Vì không thích ông, cho nên dù có biết rõ mọi chuyện tôi cũng không cảm thấy đau đớn vì bị tổn thương! Đứng trên lập trường của ông, sự lựa chọn của ông là vô cùng sáng suốt hơn nữa chính xác".

Ông ta hít sâu một hơi, gương mặt tuần tú trở nên đỏ bừng, ông ta vẫn không tin, hung dữ hỏi: "Nàng biết hết mọi chuyện? Là ai nói cho nàng biết?".

"Không ai nói cho tôi biết, có một số việc chỉ cần không cố ý lảng tránh, thật ra rất dễ dàng có thể hiểu được... Tất nhiên là ông còn muốn uốn nắn tôi thêm một chút nữa - giống như mục đích lúc trước ông giữ tôi ở Mộc Lan Tập Câu, giam tôi ở đây ba năm, ông mượn cơ hội trừng phạt việc hai năm nay tôi sống tùy hứng không ngừng từ chối ông! Ông muốn làm tôi sợ hãi, từ đó càng trở nên nghe lời ông...".

"Nàng... là ai?". Ông ta bỗng nhiên bước rất nhanh về phía tôi, tóm lấy hai tay tôi, bình tĩnh nhìn gương mặt tôi, "Nàng vẫn là Đông Ca lúc trước đúng không?".

"Đúng... Cũng không phải...". Tôi trả lời bằng một câu lập lờ thế nào cũng được, cho dù ông ta có hiểu hay không, nói chung, tôi phải vì tương lai của mình mà đấu tranh một lần.

"Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi biết rất rõ ông muốn gì...". Tôi liếm môi, nở một nụ cười nghề nghiệp, "Mấy năm nay, nước Minh bận giúp Triều Tiên chống lại hải tặc Nhật Bản(*), đầu tiên là năm Nhâm Thìn, hải tặc vượt biển tấn công Triều Tiên, năm ngoài lại tụ tập hơn mười vạn binh lực. Tất nhiên là bây giờ Liêu Đông đang loạn, thiên thời địa lợi, Triều Tiên ốc còn không mang nổi mình ốc, Đại Minh coi trọng Triều Tiên còn hơn các bộ tộc người Nữ Chân ở bắc quan, Kiến Châu không lý do gì mà không nhân thời

cơ tốt như bây giờ mở rộng ra ngoài. Ông muốn mở rộng đất đai, nhiều nô lệ hơn nữa, nhiều con đường thương mại cùng với nơi trao đổi mua bán... Cho nên, nếu sau này ông còn muốn dùng chiêu "mỹ nhân kế" này với người khác, tôi là đệ nhất mỹ nữ Nữ Chân tuyệt đối sẽ phối hợp tốt với ông...".

(*) Ở đây vốn dùng từ "uy khấu" có hai nghĩa là hải tặc hoặc chỉ những kẻ xâm lược người Nhật trong chiến tranh kháng Nhật của Trung Quốc. Nghĩa hải tặc thật ra phần lớn bao gồm ngư dân nghèo vùng Phúc Kiến, người Trung Quốc phụ trách dẫn đường, thương nhân Bồ Đào Nha cung cấp súng ống đạn dược, họ lấy vùng Kyushu của Nhật làm căn cứ, tiến hành xâm lược vùng duyên hải Trung Quốc, Triều Tiên thậm chí là Đông Nam Á.

Dừng một chút, tôi hít thở mấy hơi, ông ta nghiêng răng hỏi: "Điều kiện là gì?".

Tốt, quả nhiên là Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"Điều kiện là - sau này ông không được trói buộc tôi, vĩnh viễn cũng không được bắt tôi làm chuyện mà tôi không thích".

"Bao gồm cả chuyện muốn nàng thích tôi?". Ánh mắt ông ta hiện lên sự đau đớn, nổi đau khắc khoải, trầm lắng, lộ ra rõ ràng như vậy, không giống như giả vờ, lúc này lại biểu lộ ra một cách rõ ràng trước mặt tôi như vậy.

Tôi bắt mình phải mặc kệ sự đau đớn ấy của ông ta, trả lời một cách chắc chắn: "Đúng vậy".

Ông ta nhìn tôi chăm chú, không dời mắt phải đến năm phút, đến lúc tôi nghĩ đến tôi sẽ không thể nghe được câu trả lời mà tôi muốn, thì ông ta lại chột cười lạnh: "Tốt! Quyết định như vậy!".

Nói xong mấy chữ này, ông ta chột đẩy tôi ra, quay người, không hề do dự đi ra ngoài cửa.

Sau khi bước một chân ra khỏi cửa, bóng hình cao lớn của ông ta hơi run lên, như không có sức nhấc chân còn lại lên nữa, ông ta dựa vào khung cửa hít thở mấy hơi, sau đó cứng nhắc đi ra ngoài.

Gió mùa thu, mang theo những giọt mưa nhỏ từ ngoài cửa thổi vào, bắn vào làm ướt cả gương mặt tôi, tôi đưa tay lên lau, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đang định đi đóng cửa, thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập. Nỗ Nhĩ Cáp Xích vừa đi, đám nô tài lúc nãy bị cho rời khỏi phòng nhanh chóng trở về hầu hạ.

Nhưng lúc này lòng tôi tràn đầy sợ hãi, không muốn gặp ai cả, chỉ muốn lặng im trong chốc lát.

Đang định mở miệng bảo họ quay về, thì nghe thấy một ma ma già hét chói tai: "Sao ở đây lại có máu? Không lẽ vừa rồi Cách cách ho ra máu?".

Tôi ngẩn người, thân mình như bị đóng băng.

Tháng hai năm Kỷ Hợi, trong lúc tôi rời Kiến Châu, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghe đề nghị của Bát A Hoàng Thái Cực, sai Ba khắc thập Ngạch Nhĩ Đức Ni cùng với Trát Nhĩ cổ tề Cát Cái, dùng chữ Mông Cổ làm mẫu sáng tạo ra chữ Mãn, từ đó về sau chữ Mãn thay thế chữ Mông Cổ trở thành văn tự được dùng trong lưu thông thư tín của tộc Nữ Chân.

Tháng mười một, trong văn thư mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích gửi cho Quốc vương Triều Tiên, tự xưng "Quốc vương của Kiến Châu". Dã tâm xưng hùng xưng bá của ông ta vì vậy mà bị vạch trần.

Từ sau khi kỵ binh của Kiến Châu đánh bại bộ tộc Cáp Đạt thuộc Hồ Lô vào tháng chín, thủ lĩnh Cáp Đạt là Bối lạc Mạnh Cách Bồ Lộc bị giết, việc này khiến triều Minh chú ý. Để duy trì sự cân bằng giữa các thế lực ở Liêu Đông, Minh triều hạ lệnh cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích rời khỏi Cáp Đạt, cùng lúc đó lập trường tử Ngô Nhĩ Cồn Đại của Mạnh Cách Bồ Lộc làm Bối lạc.

Thời điểm đó, Cáp Đạt xảy ra nạn đói, Ngô Nhĩ Cồn Đại đường cùng, mượn Nỗ Nhĩ Cáp Xích lương thực để cứu đói, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhân cơ hội này đưa ra điều kiện, yêu cầu Cáp Đạt quy thuận Kiến Châu.

Hai năm sau, năm Vạn Lịch thứ hai mươi chín, Cáp Đạt hủy tên tộc, quy thuận Kiến Châu. Cáp Đạt chính thức rời khỏi vũ đài lịch sử, tuyên bố diệt vong. Cùng năm, để người Cáp Đạt đã quy hàng yên lòng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đem con gái của Đại Phúc tấn Cồn Đại, Tam Cách cách Mãng Cổ Tế năm năm vừa tròn mười một tuổi gả cho Ngô Nhĩ Cồn Đại.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Mới Gặp

Sau giờ Ngọ(*) nhiệt độ vẫn luôn rất cao, trong làn nước mát của Y Nhĩ Cáp Khố tầng tầng lớp lớp sen nở rộ, những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, làm lá sen lay động chập chờn như những cơn sóng xô nhau vào bờ.

(*) Giờ Ngọ: từ 11 giờ trưa đến 1 giờ chiều.

Tôi lười biếng dựa vào lan can đình hóng gió, híp mắt lại, làn gió thổi qua mặt mang theo hơi nước ẩm ướt, nghe thanh âm ồn ào cách tôi khi xa khi gần...

"Cách cách...". Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên tai tôi, "Buồn ngủ thì quay về hàng rào gỗ nghỉ ngơi đi, ở đây gió lớn...".

"Không sao". Tôi mở mắt, mệt mỏi quay người lại.

Cát Đới nhanh nhẹn đứng bên cạnh tôi, hai tay đặt trước người, những ngón tay nhỏ nhắn đang cầm một chiếc quạt tròn tơ tằm cán bằng ngọc, trên mặt quạt có thêu ba con bướm đang vờn quanh đóa mẫu đơn rất tinh xảo - nhìn qua đã biết là đồ của triều Minh.

Chợ ngựa ở Khai Nguyên(*), Quảng Ninh(**) ngoại trừ chợ công mua bán ngựa ra, còn có chợ tư, mở vào đầu tháng hàng tháng, bây giờ còn mở thêm một lần nữa vào giữa tháng. Những người đến chợ tìm tòi trao đổi hàng hóa với nhau, người Nữ Chân đem da lông các loại dã thú cùng với các loại thổ sản miền núi như nhân sâm, mộc nhĩ, nấm, quả thông, mật ong, đổi lấy các công cụ sản xuất bằng sắt cùng với các hàng hóa đồ dùng sinh hoạt hàng ngày như gạo, muối, vải vóc, tơ lụa, nồi chảo sắt, quần áo của

triều Minh. Cùng với sự phát triển của chợ tư, ngày càng nhiều đồ vật hiếm lạ tinh xảo được đưa vào Nữ Chân, đối với tôi, thể nghiệm trực tiếp nhất là đồ dùng ăn mặc quanh tôi bắt đầu có đồ xa xỉ.

(*) Khai Nguyên: một huyện vùng Đông Bắc Bộ thuộc tỉnh Liêu Ninh.

(**) Quảng Ninh: huyện Quảng Ninh thuộc tỉnh Quảng Đông.

Hưởng thụ cuộc sống vật chất cao nhất, tất nhiên là quyền lợi của giới quý tộc, mà tôi lại là một thành viên trong đám những người theo đuổi mốt mới, theo đuổi mốt đang thịnh hành vốn là một sở thích của tôi, lúc còn sống ở thời hiện đại, cuối tuần nào tôi cũng phải đi shopping điên cuồng, đem những đồng nhân dân tệ mà mình vất vả mới kiếm được từng cọc từng cọc chi cho những thứ đồ xa xỉ lộng lẫy. Tôi thích cảm giác vui vẻ tràn trề ấy, không cha không mẹ, không thân không thích, chỉ có thời điểm ấy tôi mới có thể cảm thấy bản thân mình đã không uống sống một lần trên đời.

Còn ở thời đại này, so với những trang phục với trang sức mà người Nữ Chân cho là lộng lẫy đẹp đẽ, thì kiểu váy tơ lụa(*) nghệ thường(**) mềm mại uyển chuyển, bông bênh như tiên nữ của phụ nữ Hán mới là chuẩn mực cho cái đẹp mà tôi tha thiết ước ao.

(*) Váy tơ lụa: nguyên văn là "la quần", có nghĩa là váy áo được dệt bằng tơ lụa mỏng, đa phần được dùng để chỉ quần áo của phụ nữ.

(**) Nghệ thường: ở hiện đại thường được dùng để chỉ trang phục của người Hán. Nghệ thường là một loại màu sắc của cầu vồng, nên còn được gọi là cầu vồng, nguyên nhân hình thành nghệ thường giống như cầu vồng, do khúc xạ của ánh sáng trong nước thêm một lần nữa, màu đỏ ở trong, màu tím ở ngoài. Nghệ thường có nhiều nghĩa, được chỉ y phục của thần tiên (trong truyền thuyết thần tiên lấy mây làm y phục); ý chỉ mây bay; chỉ trang phục múa mềm mại bông bênh; chỉ vũ nữ; chỉ trang phục của đạo sĩ...

"Cách cách!". Cát Đới oán trách liếc nhìn tôi, gương mặt đã dần lộ ra sự xinh đẹp của thiếu nữ, mặc dù đã bôi một lớp son mỏng vừa phải, nhưng vẫn không giấu được làn da vốn tái nhợt của cô bé.

Từ sau khi bị Mạnh Cách Bối Lộ đá trúng ngực năm đó, tuy rằng thân thể cô bé đã được chăm sóc tốt, nhưng sau đó vẫn thường bị đau thắt ngực, sắc mặt cũng không còn được hồng hào khỏe mạnh như trái táo chín như trước đây nữa, mà gương mặt lúc nào cũng như không còn giọt máu nào cả, dù có ăn bao nhiêu thuốc bổ quý giá cũng không tốt hơn được.

Vì vậy, tôi đối với cô bé thêm chút áy náy, không biết từ bao giờ đã không còn đối xử với cô bé như những người hầu bình thường khác nữa.

"Đúng là càng lớn càng nói nhiều, cẩn thận tương lai không gả được cho ai!". Tôi lười biếng ngáp một cái. Lúc này ăn no xong, tôi vốn muốn leo lên giường ngủ trưa, nhưng cô bé nhiều chuyện, sợ tôi ăn xong đi ngủ ngay dạ dày sẽ tiêu hóa không tốt, nên sống chết lôi tôi đi dạo.

Đi dạo?

Đấy đúng là một chuyện vô cùng kinh khủng.

Ngày hè tháng sáu nóng vô cùng, ngồi trong phòng có băng làm mát, dù không cử động cũng thấy mồ hôi nóng rục chảy xuống làm người ta phát sợ, chứ đừng nói đến việc ra phơi phòng đi phơi nắng trực tiếp dưới ánh mặt trời.

Tôi sợ phơi nắng nhiều thành đen như than, nhưng còn sợ nghe Cát Đới căn nhắc hơn, nên đành phải chạy đến Y Nhĩ Cáp Khố hóng gió. Ít nhất trong đình hóng gió giữa hồ, còn có mái hiên che mặt trời.

Tuy gió không lớn, còn mang theo cảm giác dính dính, nhưng miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được. Đứng một lúc, tôi cũng hiểu được ra ngoài ngắm cảnh vẫn hơn ngồi ngẩn người đối diện với bức tường trong

phòng, rất nhớ những ngày tháng trước kia ngồi trong văn phòng hưởng gió điều hòa mát mẻ.

Vì thế nên sau khi ngồi đây hơn tiếng, tôi không muốn đi đâu nữa. Cát Đới không lay chuyển được tôi, chỉ khổ đám nô tài đi theo, dưới ánh nắng gắt giữa trưa, đứng thẳng tắp, đuổi thế nào cũng không đi.

"Cách cách!". Cát Đới dậm chân, gương mặt đáng yêu xen lẫn ngại ngùng.

Tôi cười hì hì, cảm thấy gương mặt mình nóng rát, tuy không đứng phơi nắng trực tiếp dưới ánh mặt trời, nhưng sau khi bị gió nóng mùa hè thổi trúng, da tôi vẫn bị tổn thương. Đang nghĩ xem có nên quay về làm mặt nạ sữa mật ong chăm sóc làn da thương tổn vì phơi nắng hay không, thì tôi lại nghe thấy có tiếng cười vui vẻ lạnh lạnh như chuông ngân từ bờ đối diện vang lên.

Tôi ít khi nghe thấy có cô gái nào cười to vui vẻ thoải mái đến như thế, đám Phúc tấn lấy Cỗ Đại cầm đầu đều cảm thấy rất kiêu ngạo với thân phận của mình, bình thường lúc nói chuyện cũng còn nói rất nhỏ, chứ đừng nói đến cười đùa. Đám nữ quyến còn lại, Cách cách Đông Quả kiêu ngạo, lại có vẻ thoát tục, cô ấy có thể lớn tiếng trách mắng người khác, nhưng sẽ không cười đùa lớn tiếng; Cách cách Nộn Triết là kiểu mỹ nhân thủy tinh, dáng vẻ giống y ngạch nương cô ấy, dù nói chuyện hay làm gì thái độ cũng lạnh lùng bình thản, tôi chẳng mấy khi thấy cô ấy cười; Cách cách Mãng Cổ Tế...

Tôi chớp chớp mắt, cũng chỉ có cô ấy, tính tình hẹp hòi, ngang ngược kiêu ngạo, giống như một con ngựa hoang khó thuần phục, từ khi còn bé đã ỷ vào thân phận con vợ cả của mình, tự cho là mình cao hơn người khác một bậc. Trong thành Phí A Lạp, ngoại trừ cô ấy ra còn có ai có thể thoải mái cười to một cách khoa trương như thế nữa, chắc chắn là cô ấy.

Có điều... Nghe nói dạo trước Nỗ Nhĩ Cáp Xích gả cô ấy cho Ngô Nhĩ Cổ Đại, cô ấy không thích, còn xé rách áo cưới trước mặt mọi người, kết quả là bị cha cô ấy tát cho một cái, sau đó mới khóc lóc sụt sùi, hờn hờn tủi tủi ngồi lên kiệu hoa.

Sao mới có một hai tháng lại đã thay đổi hoàn toàn đến mức như thế? Chẳng lẽ bản lĩnh của Ngô Nhĩ Cổ Đại rất tốt, đến mức có thể khiến cho cô vợ bé nhỏ khó tính của mình tươi cười rạng rỡ?

Tôi nghiêng đầu, tò mò nhìn về bên kia bờ.

Một đám đông đang đi đến, phía sau là một đám nô tài, có khoảng bốn năm cô gái ăn mặc sặc sỡ đứng lẫn trong đó, vô cùng nổi bật.

Tôi kiễng chân, tò mò hỏi: "Cát Đới, em xem bên kia có phải là có cô gái mặc nhu quần(*)? Không lẽ là Hân Nguyệt?".

(*) Nhu quần: nhu là áo ngắn, quần là váy. Đây là kiểu trang phục xuất hiện thời Chiến quốc, phát triển thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều, là một loại trang phục của người Hán, trên mặc áo ngắn, dưới mặc váy. Nhu quần thật ra tên gọi của 2 loại trang phục.

"Không phải, Cách cách, nô tài nhìn dáng người của người kia không giống như Hân Nguyệt".

Tôi đang vui vẻ lao ra đình hóng mát, chuẩn bị đón chào, nghe xong câu này, quay đầu lại nhìn kỹ, quả nhiên là không giống. Cô gái kia có vẻ thấp hơn Hân Nguyệt, dường như chỉ là một đứa trẻ.

"Cách cách, họ đi về phía bên này...".

Chỉ có một con đường duy nhất để đi đến đình hóng gió này là qua cầu cửu khúc(*), thấy bọn họ đã đặt chân lên trên cầu, tôi biết không tránh

được, đành phải chỉnh trang lại bản thân, ngồi trong đình hóng gió chờ bọn họ.

(*) Cầu cửu khúc: cầu chia làm 9 đoạn (khúc).

Trong đám người quả nhiên có Cách cách Mãng Cổ Tế, cô ấy mặc một bộ váy áo dài không cổ bằng gấm màu đỏ sẫm thêu hoa văn vân và hạc, bên ngoài mặc áo khoác không tay cùng màu, bím tóc dài sau lưng đã được búi lên thành kiểu lưỡng bả đầu, trên búi tóc cài biển phượng bằng vàng có hình chữ vạn và hai con dơi, một bên khác cài trâm vạn sự như ý vàng rực rỡ, lúc nói cười vui vẻ đôi má lúm đồng tiền cũng trở nên hồng hào.

Tôi cảm thấy thật ngạc nhiên, quả nhiên phụ nữ cần đàn ông chăm sóc, nhìn xem người đàn ông của cô ấy đã chăm sóc cô ấy tốt đến thế nào.

Cuối cùng Mãng Cổ Tế cũng nhìn thấy tôi, nụ cười trở nên cứng ngắt, ánh mắt lướt qua người tôi khoảng ba giây, rồi nhìn sang nơi khác.

Tôi biết cô ấy không thích tôi, từ sau lần gặp gỡ đầu tiên không vui vẻ, chúng tôi tránh không gặp lại nhau nữa, hôn lễ của cô ấy tôi cũng không đến dự, chỉ nhờ Đại Thiện thay tôi tặng một phần lễ trọng.

Mãng Cổ Tế bất giác dừng lại, đằng sau cô ấy có người bước lại gần, nói nhỏ mấy câu với cô ấy.

Tôi thấy Mãng Cổ Tế quay đầu lại nói mấy câu, sau đó hai cái đầu ghé vào một chỗ tách ra, tôi rõ ràng cảm thấy có ánh mắt lấp lánh đang ngượng ngùng nhìn về phía tôi.

Theo bản năng tôi tìm kiếm người sở hữu ánh mắt ấy, vừa nhìn thấy đôi mắt sáng dịu dàng như nước ấy, trái tim tôi chợt đập thành thịch.

Mặt như trăng rằm, mày đậm, má lúm đồng tiền lúc cười như hoa đào mùa xuân, môi như trái anh đào chín, đúng là một mỹ nhân trời sinh! Mặc

nhu quần trắng thuần, lộ ra dáng người mềm mại uyển chuyển, lại thêm hồ sen mênh mông lay động, từng đợt sóng dập dề, khiến cô ấy càng trở nên bồng bênh như tiên, giống như tiên nữ trên chín tầng trời sẽ bay lên không trung trong chớp mắt.

Tôi giật mình há hốc miệng, bất giác lộ ra sự ngạc nhiên. Một mỹ nữ đẹp tuyệt trần như vậy, quả nhiên là đẹp mắt! Tôi nhìn lại cô ấy một cách kỹ lưỡng, cảm thấy nhan sắc trước mắt, dường như nhìn vĩnh viễn cũng không chán.

"Khụ". Không biết ai ho khan, phá vỡ bầu không khí tẻ ngắt này.

Tôi thở dài nhẹ nhõm, có phần không muốn khi bị buộc phải nhìn đi nơi khác.

"Cách cách Bồ Hỉ Á Mã Lạp!". Lúc Mãng Cổ Tế đi ngang qua tôi, hơi gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng, coi như chào hỏi.

Tôi cũng cười nhạt đáp lại.

Mỹ nữ mặc nhu quần không đuổi theo Mãng Cổ Tế, mà dừng lại cách tôi khoảng một thước(*), nghiêng người nhìn tôi, chợt hỏi: "Cô là Đông Ca đệ nhất mỹ nữ của tộc Nữ Chân?".

(*) Một thước: đơn vị đo của Trung Quốc, bằng 1/3 m.

Giọng nói cô ấy trong trẻo, không phù hợp chút nào với dáng vẻ mềm mại uyển chuyển, tôi chớp mắt mấy cái, không phản ứng kịp việc cô ấy đang nói chuyện với tôi.

Cô ấy chợt mỉm cười, nụ cười tươi tắn như một đóa hoa đang nở rộ: "Từ lúc tôi còn nhỏ đã nghe nói đến cô, quả nhiên cô rất đẹp". Tuy cô ấy đang khen tôi, nhưng tôi không cảm nhận được ý tứ ngợi khen trong lời nói

của cô ấy, mà ngược lại, ánh mắt cô ấy như kẻ đang cố tình gây sự, lúc nói chuyện giữ lưng thẳng tắp tỏ vẻ kiêu ngạo.

Nhìn ngoại hình, thân thể cô ấy phát triển rất tốt, ngực nở, hông cong, nhưng gương mặt vẫn lộ vẻ trẻ con, chiều cao cũng chỉ ngang tầm mắt tôi, xem ra cũng không lớn hơn Mãng Cổ Tế là bao.

Tôi hơi nghiêng đầu, liếc qua Mãng Cổ Tế, mới phát hiện ra so với ấn tượng đầu tiên lúc nhìn thấy cô ấy lúc nãy, cô ấy đã bị thiếu nữ xinh đẹp này biến thành lớp nền u ám.

Tôi thầm nghĩ, đúng là đồ ngốc, đi cùng với mỹ nữ như thế, cô ấy đúng là có dũng khí, không phải ai cũng biến mình thành lá cây làm nền cho bông hoa đẹp như thế được. Ông trời phù hộ, hy vọng vị Tam Cách cách không ngu ngốc đến mức đem người bạn tiểu mỹ nữ này về nhà...

"Cách cách A Ba Hợi là con gái của Bối lạc Mãn Thái bộ tộc Ô Lạp...". Mãng Cổ Tế bỗng nhiên quay lại, đặt tay lên vai tiểu mỹ nữ, cười như không cười nhìn tôi, khóe môi hơi nhếch lên tỏ vẻ châm chọc.

Nhìn lại Cách cách A Ba Hợi đứng cạnh cô ấy, ánh mắt rạng rỡ lấp lánh của cô ấy chưa từng dời khỏi gương mặt tôi, dường như đang quan sát tôi, đánh giá thực lực của tôi. Đây là loại ánh mắt khiêu khích, chỉ xuất hiện khi đánh giá đối thủ.

Tôi hưng phấn đến mức máu trong cơ thể như đang sôi lên, ánh mắt kiểu này đã lâu lắm rồi tôi không được nhìn thấy, ánh mắt khiến người ta sợ hãi, chỉ xuất hiện ở thế kỷ hai mươi mốt, trong tình huống có áp lực cạnh tranh vô cùng lớn giữa các nhà lãnh đạo nữ, trong chốn công sở văn phòng.

Vì thế, tôi cho cô ấy một câu trả lời khẳng định với mục đích khác, cố hết sức nở một nụ cười vô cùng quyến rũ mà tôi tự tin nhất, đã luyện tập rất nhiều lần trước gương.

Quả nhiên, A Ba Hợi tỏ vẻ không quá vui vẻ, khóe môi đang tươi cười chột run run. Nhưng lập tức, cô ấy đã mỉm cười nói: "Ôi, không biết tôi nên gọi cô là tỷ tỷ, hay gọi cô là cô cô... Từ lúc tôi còn rất nhỏ đã biết đến danh tiếng của cô, bây giờ mới nghĩ, tuổi cô chắc lớn hơn tôi nhiều... Huống chi cô còn từng được hứa gả cho Ngạch kỳ khắc(*) của tôi...".

(*) Ngạch kỳ khắc: có nghĩa là thúc thúc.

"Cô...". Cát Đới nóng nảy, không nhịn được muốn tranh cãi.

Tôi tóm lấy cánh tay cô bé, lôi cô bé ra đằng sau lưng, không để ý đến những lời nói gai góc của Cách cách A Ba Hợi, cười nhẹ nói: "Cũng đúng, nếu biết trước Bồ Chiếm Thái có một cháu gái xinh đẹp đáng yêu như cô, tôi nhất định...".

Mắt lơ đãng đảo qua, chợt phát hiện ra một hình bóng quen thuộc ở đầu bên kia cầu cửu khúc, tâm trạng trở nên tốt hơn, lập tức ngừng nói những lời lẽ không hay ho tiếp theo, bất giác nở một nụ cười ấm áp.

"A Ba Hợi vừa mới múa cho A mã của tôi xem, A mã xem ra rất thích thú...". Mãng Cổ Tế muốn chọc tức tôi, tiếc là cô ấy không biết những lời này vốn không thể kích thích được tôi.

Tôi khẽ cười, nhắc chân, bước nhanh về phía đầu cầu chờ đón.

"Sao lại đến đây?".

"Vào trong hàng rào thỉnh an A mã, Đại phúc tấn, lúc đi tìm nàng, tiểu nha đầu đang trực trông phòng nói nàng đi dạo". Đại Thiện mỉm cười nhìn tôi, "Đợi nàng một nén nhang, vẫn không thấy nàng về, không phải là phải tìm đến đây hay sao?".

Gương mặt tôi nóng bỏng, không biết là bị ánh nắng mặt trời làm nóng, hay là vì đỏ mặt. Tóm lại, phản ứng đầu tiên của tôi là tóm lấy tay

nó, áp lên mặt mình.

"A...", cảm giác mát mẻ thấm vào da, tôi thoải mái nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác mát mẻ mà bàn tay nó mang lại.

"Nhìn nàng xem, phơi nắng đến mức này". Giọng nói bình thản mang theo chút trách mắng cùng cương chiêu.

"Mãng Cổ Tế thỉnh an Nhị ca!". Không biết từ lúc nào, Mãng Cổ Tế đã đi tới phía sau tôi, rụt rè lên tiếng.

Đúng là lạ, nếu cô ấy sợ Trử Anh còn có lý, nhưng sao khi đối mặt với Đại Thiện cô ấy lại gò bó sợ hãi đến như thế?

Tôi quay người lại, tò mò nhìn cô ấy. Mãng Cổ Tế cúi đầu không hề ngẩng lên, khăn tay bằng tơ lụa trong tay bay bay trong gió.

"Ừ". Đại Thiện khẽ đáp lời, thái độ đối đãi với Mãng Cổ Tế không lạnh lùng, nhưng cũng chẳng nhiệt tình.

Lúc ngẩng đầu, sắc mặt Mãng Cổ Tế tái nhợt, tay vò chặt khăn, gương mặt rõ ràng là rất căng thẳng.

Sau Mãng Cổ Tế, trong đám người có một đứa bé bước lên trước, giọng nói giòn giã: "Mục Khố Thập thỉnh an Nhị ca ca!".

Lúc này tôi mới biết, hóa ra Cách cách Mục Khố Thập cũng có mặt, gương mặt tròn tròn đỏ bừng của cô bé tràn ngập sự sùng kính, Đại Thiện khẽ cúi người, mỉm cười với cô bé, nói: "Tứ muội muội cũng ở đây à, hôm qua A mã mới khen muội vừa học mà chữ đã viết rất đẹp rồi".

Gương mặt nhỏ nhắn của Mục Khố Thập lại càng trở nên đỏ hơn, ngoại trừ đôi mắt sáng lấp lánh, thì lấp bắp không biết nên trả lời thế nào.

Đại Thiện tiện tay cỡi trang sức ngọc trên đai lưng xuống, đưa cho cô bé: "Nhị ca ca không có thứ gì thứ tốt cho muội, muội coi cái này như phần thưởng đi".

Mục Khố Thập vô cùng vui vẻ, giơ hai tay ra nhận lấy.

Tôi thấy rõ gương mặt Mãng Cổ Tế đứng bên cạnh tối sầm lại, lộ vẻ mặt vừa ghen tị lại vừa oán hận.

"A Ba Hối thỉnh an Nhị A ca!". Một giọng nói thanh thoát đột ngột cắt ngang.

Lúc này tôi còn không quá để ý đến A Ba Hối, nhưng bây giờ đứng trước mặt Đại Thiện lại chợt trở nên lo lắng. Không biết, khi Đại Thiện thấy A Ba Hối sẽ có phản ứng như thế nào.

Tôi lặng lẽ ngẩng đầu, thấy A Ba Hối đầu tiên hành lễ ngồi quỳ theo kiểu người Nữ Chân, sau đó thân thể cúi xuống, học theo cách cúi chào của những cô gái người Hán, gương mặt dịu dàng, mí mắt cúi xuống từ từ nhìn lên, ánh mắt như làn nước mùa thu...

Tim tôi đập đánh thịch một cái, vội vàng quan sát vẻ mặt của Đại Thiện. Quả nhiên thấy nó lần đầu tiên nhìn A Ba Hối, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. Tôi chợt cảm giác như có người đang bóp chặt cổ mình, khiến tôi không thở được, ngực cũng trở nên ngột ngạt khó chịu.

A Ba Hối chăm chú nhìn thẳng Đại Thiện, sau đó lập tức nhìn xuống đất, đôi má lúm đồng tiền hơi đỏ ửng khó làm người khác nhận ra. Tuy chỉ thoáng hiện trong giây lát, nhưng lại làm cho trái tim tôi đập thật mạnh.

Tôi nắm chặt tay Đại Thiện, dùng móng tay bấm thật mạnh vào tay nó. Đại Thiện cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt có chút bối rối, khiến lòng tôi đau đớn, như có người cầm kim đâm mạnh vào.

Nó nhìn tôi, rồi lại quay đầu lại nhìn A Ba Hợi, đôi mày kiếm đang cau lại chột giần ra, ánh mắt cũng trở nên trong suốt sáng rực trở lại: "Thảo nào, tôi cứ cảm thấy quen quen...". Khóe miệng nó khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười mê người, ánh mắt dừng lại ở gương mặt tôi, vô cùng dịu dàng, "Vừa rồi nhìn mới thấy, hóa ra là mặt mũi có ba phần giống nàng".

Tôi ngẩn người, nhanh chóng quay đầu lại nhìn, lúc này A Ba Hợi cũng đang chăm chú nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau, tôi rõ ràng nhận thấy vẻ oán hận thoáng hiện lên trong mắt cô ấy.

Điều này khiến tôi chột thấy sợ hãi, cảm thấy như có chuyện gì không may mắn sẽ xảy ra. Tôi siết chặt tay Đại Thiện, cho đến khi ngón tay nó bị độ ấm trong lòng bàn tay tôi hoàn toàn ủ ấm.

Tôi với A Ba Hợi nhìn nhau, tất nhiên là cô ấy đã che giấu đi sự thất lễ của mình, nhẹ nhàng cười nói: "Bố Hỉ Á Mã Lạp là đệ nhất mỹ nữ của tộc Nữ Chân chúng ta, đáng vẻ có thể giống với cô ấy, là vinh hạnh ba đời của tôi".

"Chúng ta về đi". Đại Thiện dường như không để ý cô ấy đang nói gì, chỉ cầm tay tôi, nói, "Nhìn xem nàng phơi nắng đến mức này... quay về tôi giúp nàng bôi thuốc, bằng không nàng lại bong tróc da như năm ngoái ấy".

Tôi cười hì hì, không để ý thè lưỡi, giả mặt quỷ, sau đó mặc kệ nó kéo tay tôi, đưa tôi về nhà.

Có điều, dù đã đi rất xa, nhưng dường như tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng ở đằng sau, như bóng với hình vẫn dán chặt vào lưng tôi.

Điều này khiến cho trái tim vốn bình yên lâu nay của tôi chột quay cuồng.

-- o0o --

Nhu quần: theo giải thích trên baike thì nhu quần có kết cấu gồm áo ngắn và váy cạp cao (cao đến eo)

Chú thích bên lề: A Ba Hợi là Đại phi của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, sinh cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích ba người con trai trong đó có Đa Nhĩ Cổn, gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích năm 12 tuổi, mất năm 36 hoặc 37 tuổi gì đấy. Ban đầu, A Ba Hợi chỉ là thứ thiếp (trắc phúc tấn), nhưng do được Nỗ Nhĩ Cáp Xích sủng ái nên sau khi Đại Phúc tấn mất A Ba Hợi được lập làm Đại Phi.

Tương truyền, Nỗ Nhĩ Cáp Xích rất sủng ái A Ba Hợi nên cũng rất 3 người con trai của A Ba Hợi cũng rất được Nỗ Nhĩ Cáp Xích ưu ái. Lúc Nỗ Nhĩ Cáp Xích mất chưa kịp chỉ định người thừa kế, Hoàng Thái Cực đã hợp tác với các Đại Bối lặc lớn tuổi, ép A Ba Hợi phải tuân táng theo Nỗ Nhĩ Cáp Xích với lý do lúc còn sống Nỗ Nhĩ Cáp Xích rất sủng ái A Ba Hợi, muốn A Ba Hợi tuân táng theo mình.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Khóc Kẽ

"Đáng ghét!".

Cách rèm cửa sổ, xa xa tiếng Cát Đới tức giận vang lên từ một góc sân hẻo lánh.

Tôi vừa phe phẩy quạt, vừa đi đến bên cửa sổ vén rèm lên nhìn ra bên ngoài sân. Tôi thấy một bóng người gầy yếu đang ngồi xổm bên giếng nước cạnh gốc cây đại thụ trong góc tường, quay lưng về phía tôi, vừa nhỏ giọng mắng, vừa dùng tay vò một vật gì đó mà tôi nhìn không rõ.

"Đáng ghét... Đáng ghét...". Con bé chỉ lặp đi lặp lại một câu này, nhưng giọng nói thì càng lúc càng nghẹn ngào, sau đó hình như đã khóc.

Tôi hơi giật mình, con bé theo tôi nhiều năm như thế, tính tình chân thật, thẳng thắn, từ trước đến giờ có gì nói đó, không giấu được một chuyện gì. Con bé vốn rộng lượng lại dịu dàng, ngoại trừ lúc đi theo tôi đến Cáp Đạt chịu không ít khổ sở, quả thật là tôi chưa từng thấy con bé gặp chuyện gì không vui đến mức phát khóc như thế.

Tôi thấy buồn bực khó hiểu, nên đi qua thính đường(*), vén rèm cửa đi ra ngoài.

(* Thính đường: phòng khách, nhà chính, là phòng lớn để tụ tập, tiếp khách.

Tiếng vén rèm cửa xoàn xoạt vang lên làm con bé giật mình, nó đứng lên quay đầu lại, gương mặt nhỏ bé đỏ bừng, trên mặt còn có hai hàng nước

mắt đang chảy. Nó vừa thấy tôi, hoảng sợ, chân tay luống cuống lùi lại phía sau một bước: "Cách cách... Sao người lại ở trong phòng? Không phải là người...".

Tay con bé đang cầm góc áo ướt nhẹ, nước từ ống quần nó chảy xuống, trông vô cùng hợp với gương mặt khóc nhè của nó, đúng là rất nhếch nhác.

Tôi cau mày: "Sao vậy?".

"Không sao cả". Nó ngập ngừng trả lời tôi, mắt không dám nhìn tôi, "Quần áo nô tài bị bẩn, đang lấy nước để giặt".

"Bẩn?". Tôi nhìn quần áo con bé, bộ quần áo trắng bạc mặc mùa hè này của nó hôm qua Hoàng Thái Cực mới sai người đem tới, trong cả rương quần áo mùa hè dành cho tôi, chỉ có bộ này là nhỏ nhất, tôi thấy mình có cố cũng chẳng mặc vừa nên mới đem thưởng cho nó, sáng hôm nay tôi đã thấy nó rất vui vẻ mặc quần áo mới.

Công trung(17) trong hàng rào hàng năm đều sẽ làm quần áo theo từng mùa cho mỗi một người chủ tử, theo cấp bậc khác nhau mà số lượng được phân phối cũng khác. Từ năm Hoàng Thái Cực sáu tuổi bắt đầu giúp Nỗ Nhĩ Cáp Xích quản lý công việc trong nhà, cho dù phần của những người khác ít nhiều như thế nào, thì chi phí ăn mặc của tôi vẫn luôn nhiều hơn Cỗn Đại, thậm chí có khi nhiều hơn gấp bội. Nhưng phần của Mạnh Cổ Triết Triết thì Hoàng Thái Cực lại vẫn phân theo đúng nguyên tắc, chưa từng đặc cách một lần nào, mà việc đem phần lớn vàng bạc công trung đưa cho tôi dùng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng chưa từng soi mói chỉ trích gì cả, về lâu về dài, chuyện này dần trở thành chuyện bình thường.

Màu trắng bạc là màu tuyệt đối không được làm ướt, quần áo mùa hè lại dùng vải mỏng, tôi vừa nhìn, đã thấy vệt nước bẩn màu đen từ vai phải con bé chảy xuống.

"Bị cái gì dính lên thế?". Tôi thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là vì bộ quần áo bị bẩn, "Đừng khóc nữa, chẳng qua là một bộ quần áo thôi mà, giặt không sạch ngày mai tôi bảo người làm cho em bộ khác...".

Con bé lắc đầu liên tục, nghẹn ngào nói: "Không... Không giống nhau...".

"Sao lại không giống nhau?". Tôi cười, con bé này đúng là cứng nhắc, nghiêng đầu suy nghĩ, không nhịn được cười, "Được rồi, ngày mai tôi nói với Bát A ca, để nó làm cho em một bộ khác y như bộ này, vậy được chưa?".

Gương mặt nhỏ nhắn của Cát Đới càng trở nên hồng, xấu hổ dậm chân liên tục, nhưng chỉ một lúc sau, mắt nó lại càng đỏ hơn, bật khóc: "Cách cách! Cách cách....".

"Sao vậy?".

"Cách cách!". Con bé đột nhiên buông tay, lao lại ôm cổ tôi, càng khóc lớn hơn, "Từ năm nô tài chín tuổi đi theo Cách cách, Cách cách đối xử với nô tài như với em gái, đừng nói đánh chửi, đến ngay cả lời nói nặng cũng chưa từng nói lấy một câu... Nô tài, nô tài...". Con bé dường như vô cùng tủi thân, thân thể run lên.

Tôi bị bộ quần áo ẩm ướt của con bé làm lạnh đến rùng mình, lại thấy nó cứ khóc mãi, không nói rõ được có chuyện gì xảy ra, không tránh khỏi nóng nảy, quát: "Khóc cái gì mà khóc! Đã xảy ra chuyện gì?".

Cát Đới bị tôi quát ngậy người ra, vất vả lắm mới bình thường trở lại, tôi chờ con bé mở miệng, ai ngờ nó lại thút tha thút thít khóc trở lại.

Tôi đành phải nhịn, nhẹ nhàng vỗ lưng nó, chờ nó khóc đủ. Vì đứng sát nhau, nên tôi ngửi thấy mùi hôi phát ra từ người nó, tôi nhẹ nhàng đẩy nó ra, ngạc nhiên khi phát hiện ra thứ dính trên áo nó là mực đen.

Người Nữ Chân thích võ, tuy Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã sáng tạo ra chữ Mãn, nhưng những người biết viết vẫn là số ít, những người bình thường càng không có khả năng biết, ở trong thành bút mực giấy nghiên thuộc hàng đồ quý hiếm.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?". Tôi nặng giọng hỏi, "Ai bắt nạt em?".

"Cách cách...".

"Mạnh胆 lên, tôi sẽ đòi lại công bằng cho em". Trong thành này ai mà chẳng biết Cát Đới là nha đầu của tôi, dám công khai bắt nạt nó, không phải rõ ràng là muốn người làm chủ tử là tôi khó xử hay sao?

Cát Đới cúi đầu, dần dần ngừng khóc.

"Là người ở trong hàng rào gỗ?".

Con bé ngáp ngừng nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng tôi, gương mặt tái nhợt đầy nước mắt.

Tôi biết con bé không dám nói tức là ngầm thừa nhận, thầm suy nghĩ một chút, đã hiểu ra, không nhịn được cười khẩy hỏi: "Là A Ba Hợi?".

Cát Đới kinh ngạc, gương mặt trở nên trắng bệch, sợ hãi liếc nhìn tôi.

"Cô ta làm gì em?". Tôi lôi Cát Đới ra đứng dưới ánh nắng, sợ người nó ướt lại đứng dưới bóng râm thành ra bị cảm lạnh. "Nói xem, không cần phải sợ...".

"Nhưng mà... Cách cách, A Ba Hợi gần đây rất được Bối lạc gia yêu thích". Con bé cúi đầu, nói bằng giọng mũi, "Mấy ngày trước trong hàng rào có mở tiệc nhà, không chỉ mời cô ấy tham dự, Bối lạc gia vì mấy câu nói của cô ấy mà vui vẻ cười to, ngay lúc đấy còn thưởng cho cô ấy một chuỗi vòng tay ngọc bích giá trị ba trăm lượng... Cách cách người không

biết, chuỗi vòng tay ấy sau khi Bối lạc gia mua vào năm trước vẫn luôn đeo ở vạt áo chưa từng rời khỏi người, các vị Phúc tấn ai chẳng thèm muốn, có điều là hai năm nay cũng chưa thấy ai xin được, ai mà ngờ được A Ba Hợi chỉ mới nói có mấy câu, đã được thưởng rồi. Cách cách, người như vậy chúng ta không nên chọc".

Tôi suy nghĩ cẩn thận, mỹ nhân quả nhiên là mỹ nhân, chỉ riêng đến dung mạo của A Ba Hợi, ngoại trừ Mạnh Cổ Triết Triết có bảy phần có thể so sánh được với cô ấy, những người vợ còn lại của Nỗ Nhĩ Cáp Xích dù lớn hay nhỏ cũng đều không có khả năng đặt cùng một chỗ để so sánh với cô ấy được. Hơn nữa, A Ba Hợi phải là người chỉ có vẻ ngoài đẹp đẽ, trí thông minh sự khéo léo của cô ấy chắc chắn là còn cao hơn cả vẻ ngoài xinh đẹp của cô ấy.

Một cô gái trong mộng vừa có cả dáng vẻ xinh đẹp lẫn trí tuệ thông minh, sao Nỗ Nhĩ Cáp Xích có thể không rung động được cơ chứ?

Tôi vỗ vỗ mu bàn tay Cát Đới, mềm giọng nói: "Không sao hết, nói đi, chúng ta không nhất định phải làm gì cô ấy, nhưng em bị bắt nạt, không lẽ không muốn khóc kể với tôi sao?".

Đôi mắt Cát Đới lại đỏ lên, cắn môi, nói từ từ: "Cũng không có gì... Thật ra, chuyện này... A Ba Hợi là đường chất nữ(*) của nô tài".

(*) Đường chất nữ: cháu gái bên nội.

"Cái gì?". Tôi ngạc nhiên.

"Bối lạc Bồ Chiếm Thái thủ lĩnh của tộc Ô Lạp thật ra là đường huynh của nô tài, A mã của nô tài là Ngạch kỳ khắc của Bồ Chiếm Thái - Bối lạc Bác Khắc Đa...".

Cái gì? Tôi sợ hãi lùi lại phía sau. Một Cát Đới không thu hút ánh mắt của người khác thế nhưng lại có thân thế cao quý đến như vậy? Nhưng vì

sao con bé lại hạ mình đi làm nha đầu của tôi?

"Nô tài bị bắt tới đây...". Khóe môi con bé khẽ cong lên, nước mắt ầng ậng, trong veo.

Thời chiến, giết chóc cướp bóc, tranh đoạt địa bàn, nô lệ, gia súc mọi thứ có giá trị, chuyện này cũng không hiếm thấy. Tôi bỗng nhiên phát giác hóa ra Cát Đới là một người vừa đáng thương lại cũng thật đáng buồn, người thân, người cùng tộc của con bé đều ở Ô Lạp, có nhớ cũng không thể gặp lại, nó chỉ có thể lẻ loi một mình ở Kiến Châu làm nô làm tỳ.

Rõ ràng con bé cũng là một Cách cách, nhưng lại không thể không hạ mình làm nha đầu của tôi!

Nhưng, số phận của một vị chủ tử Cách cách, có thể hạnh phúc hơn bây giờ sao? Nhìn A Ba Hợi mà xem, hiện tại không phải trở thành một vật hy sinh vì mục đích chính trị hay sao?

"Lần trước gặp ở Y Nhĩ Cáp Khố, cô ấy không nhận ra em?".

Cát Đới cắn môi, nước mắt rơi xuống: "Không... Là hôm nay gặp lại, em nhất thời xúc động, chủ động nói chuyện với cô ấy... Ban đầu còn cùng cô ấy quay về chỗ cô ấy đang ở, nói chuyện một lúc. Sau khi cô ấy biết nô tài là nha đầu của Cách cách, cô ấy nổi giận... Cô ấy oán trách nô tài tự hạ thấp thân phận, làm mất thể diện của Ô Lạp, cũng làm cô ấy mất thể diện...".

Tôi buồn bã, có thể tưởng tượng ra A Ba Hợi kiêu ngạo như thế sẽ tức giận đến mức nào, dù sao Cát Đới cũng là đường cô của cô ấy, nhưng con bé lại làm nô làm tỳ trong phòng tôi.

"Vết mực đen này là tác phẩm của cô ấy?".

Sắc mặt Cát Đới trắng bệch, run giọng nói: "Em cãi nhau với cô ấy nói Cách cách là người tốt, A Ba Hợi lại càng tức giận hơn, nói nếu em muốn làm nô tài, thay vì hầu hạ người khác, không bằng hầu hạ cô ấy. Vì thế lúc ấy cô ấy trải giấy muốn viết chữ, bảo em đi qua mài mực hầu cô ấy... Em nghiến răng nói em không phải là nô tài của cô ấy, đột nhiên cô ấy vớ lấy nghiên mực trên bàn ném về phía em. Em hoảng hốt vội tránh, nghiên mực đập vỡ một cái bình sứ thanh hoa, nhưng mực thì dây hết vào người em...".

Bàn tay giấu trong ống tay áo của tôi nắm chặt lại, thậm chí móng tay đã đâm vào da thịt.

"... Cô ấy đối xử với nô tài thế nào cũng không sao...", Cát Đới cúi đầu xuống, giọng khàn khàn, nước mắt rơi từng giọt từng giọt xuống dưới đất, "Nhưng mà... Cô ấy lại còn nói Cách cách người là một tiện... tiện nữ nhân già rồi không ai thèm nữa... Cách cách! Cách cách! Sao cô ấy có thể làm nhục người như vậy được chứ!". Cát Đới run run khàn giọng khóc la, "Cho dù bây giờ Bối lạc gia không còn chỉ cứng chiều mỗi một mình người nữa, nhưng dù sao... dù sao... sao cô ấy có thể nói như vậy...".

"Bé ngốc...". Tôi vỗ nhẹ lưng con bé, cảm thấy trong lòng chua chát.

Làm sao con bé có thể hiểu được tâm tư của tôi? Nỗ Nhĩ Cáp Xích không tiếp tục cứng chiều tôi nữa, là do tôi hao tâm tổn trí mãi mới làm được.

"Cách cách! Người bị oan ức... Người bị oan ức rồi! Cách cách của em...". Cát Đới ôm lấy tôi, khóc lóc thảm thiết, "Cách cách, sao người lại phải chịu nhục như vậy chứ...".

Ô Lạp Na Lạp A Ba Hợi!

Tôi thầm lẩm nhẩm cái tên này trong đầu.

Tuy thích so đo thích cái đẹp là bản tính trời sinh của phụ nữ, nhưng mà, sĩ nhục người thân của mình như vậy, cố ý nhằm vào một đối thủ đã không còn sức uy hiếp đến bản thân mình, thì đúng là bụng dạ hẹp hòi.

Ngược lại, khi mà cô ấy còn chưa có được địa vị vững chắc ở nơi đây, đã vội vàng muốn tiêu diệt tôi, đối với một cô bé mới có mười một tuổi, thì tâm trí của cô ấy quả thật là còn chưa đủ chín chắn. Nhưng dù sao cũng đã bộc lộ ra tài năng, với tài trí và tính tình của cô ấy, tương lai cô ấy nhất định sẽ không phải là người phụ nữ vô danh, cam chịu đứng dưới người khác.

-- o0o --

Chú thích:

(17) Công trung: thời xưa những nhà có quyền thế giàu sang con đàn cháu đống, tôn ti giữa con vợ cả với vợ lẽ có khác, sau khi con cháu trưởng thành sẽ chia phòng/ nhà để ở, tự sống, tự chi tiêu riêng, nhưng mỗi phòng đều sẽ phải nộp một khoản tiền nhất định, khoản tiền này sẽ do tộc trưởng hoặc người của chi trưởng quản lý, được dùng cho từ đường, cúng tế. Cho dù phân phòng nhưng mọi người vẫn cùng ở trong một đại viện tử (nhà chung/ phủ theo cách gọi ngày xưa), cuộc sống công việc còn có nhiều liên lụy, nên tộc trưởng hoặc người của chi trưởng sẽ rút ra một phần lợi nhuận kinh doanh, nhập vào khoản tiền trên, dùng cho công việc của dòng họ, gọi là công trung. Đối với những chuyện không thể tách biệt được rõ ràng là việc của phòng nào, hoặc những việc khác mà được tộc trưởng hoặc người của chi trưởng đồng ý thì đều được lấy từ công trung ra chi. Nói chung đây là một loại quỹ chung của một gia đình, dành để chi những việc chung cho tất cả các thành viên.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Điều Tra Trong Đêm

Trần an Cát Đới xong, trời đã sẩm tối, đã có ma ma đã bưng đồ ăn đến bày biện xong xuôi lên bàn đặt trên kháng trong gian phòng thấp đèn sáng, vẫn là đầy một bàn như trước.

"Cách cách, tám món ăn này là do đầu bếp phủ Đại A ca mới mua làm, Đại A ca còn sai người tới hỏi, xem có hợp khẩu vị Cách cách không, nếu người không thích, ngày mai lại đổi món khác".

"Ừ". Hình như lần này là lần thứ chín phủ Trử Anh đầu bếp trong năm nay ấy nhỉ?

Tám món ăn trên bàn có đủ cả chay mặn rau thịt, có thể thấy người đầu bếp mới này đã tốn không ít công sức.

Tôi gật đầu: "Dọn đi, lát nữa mang một nửa qua cho Cát Đới, còn lại cứ xử lý như cũ".

Ma ma bình thân đáp lời, sai người lặng lẽ bê xuống. Một lát sau ba món mặn một canh cùng với bánh đậu(*) được mang đến, tôi dùng thìa múc một muống canh, vừa mới đưa thìa vào miệng nếm thử, đã cau mày.

(*) Bánh đậu: tên gốc là niêm đậu bao, còn gọi là hoàng đậu bao hoặc đậu bao. Đây là một món ăn của người Mãn. Người Mãn thường thích ăn thức ăn dính (niêm), như vậy phù hợp với việc hoạt động lâu dài trong thời tiết rét lạnh (như săn thú, đốn củi...). Bánh nhân đậu thường được làm vào đầu mùa đông, sau đó để trong vại dùng qua cả mùa đông, lúc ăn chấm với

đường hoặc rán chín vàng. Đây là một loại thực phẩm thiên nhiên truyền thống.

"Sao vị lại lạ thế này? Không giống như mọi ngày vẫn ăn, chẳng lẽ phủ Nhị A ca cũng đổi đầu bếp?".

"Thưa Cách cách, bữa tối hôm nay là do đầu bếp trong hàng rào làm... Phủ Nhị A ca, hôm nay chưa thấy đưa đồ ăn đến".

Tôi ngần người.

Có chuyện gì xảy ra sao?

Một năm ba trăm sáu mươi năm ngày, ngày nào cũng thế, sao hôm nay lại ngoại lệ?

Đột nhiên, tôi không còn muốn ăn nữa, ném thìa lên bàn, đứng dậy.

"Cách cách...".

"Dọn đi, đêm không cần chuẩn bị thức ăn khuya đâu, mọi người đi ăn cơm đi". Mọi người đồng loạt đáp vâng, cúi người rời phòng.

Tôi bực bội đi qua đi lại hai vòng trong phòng, rồi đột ngột lao ra khỏi cửa. Tiểu nha đầu đứng ngoài cửa hoảng hốt đuổi theo tôi, gọi hỏi: "Cách cách đi đâu vậy?".

"Em quay lại đi! Tôi đi ra ngoài một chút, nhớ đừng có nói cho Cát Đới biết...".

Tiểu nha đầu kia chân ngắn làm sao có thể đuổi kịp theo tôi được, chỉ mấy bước là đã bị tôi bỏ rơi.

Phủ Đại Thiện cách chỗ tôi khá xa, tôi đi mất khoảng gần một tiếng mới đến, lúc ra khỏi cửa tức giận quá nên quên mất không gọi người chuẩn

bị xe, thành ra, đi đến được trước cửa nhà nó, cũng chả còn tức giận mấy nữa.

Đập cửa, đợi một lúc lâu, ở trong mới có người lên tiếng trả lời, cửa chỉ được mở ra một khe nhỏ.

Tôi lãnh đạm cười với người cấp cấp châu tử mở cửa, không ngờ là lại khiến nó nhìn đến choáng váng, miệng ú ớ nói cái gì đó.

Nó rõ ràng là không nhận ra tôi, nhưng khi tôi nói muốn vào tìm người, nó lại hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Chắc ngài là tỷ tỷ của vị Cách cách kia... Để nô tài đi báo với Phúc tấn". Còn chưa nói xong, đã mặc kệ cửa đang mở mà bỏ chạy, vừa chạy vừa vui vẻ gọi to, "Phúc tấn, phúc tấn...".

Nghe nó vừa chạy thẳng vào nhà chính vừa gọi, thành ra tôi không thể cứ thế đi thẳng vào nhà, tuy rằng hai năm nay tôi với Đại Thiện thường ở cùng một chỗ với nhau, nhưng thường thì tôi hay để nó mang tôi rời khỏi thành, chứ không dám cùng nó đi qua cửa chính ra vào phủ Nhị A ca, một là sợ Nỗ Nhĩ Cáp Xích phát hiện tôi thường xuyên qua lại phủ Nhị A ca, hai là thật ra tôi sợ phải đối mặt với thê thiếp trong nhà nó.

Khoảng mười phút sau, người đi từ nhà chính ra lại không phải là Lý Giai thị, cũng không phải là Đại Thiện, mà lại là Cáp Đạt Na Lạp thị. Cô ấy là con gái của Mạnh Cách Bố Lộc, lúc ở Cáp Đạt tôi đã từng gặp cô ấy, lúc Mạnh Cách Bố Lộc chết cô ấy mới mười tuổi, sau khi Ngô Nhĩ Cổ Đại lên làm thủ lĩnh, Cáp Đạt bị mất mùa, Ngô Nhĩ Cổ Đại đưa cô ấy đến Kiến Châu, gả cho Đại Thiện.

Thân phận Cách cách của tộc Cáp Đạt của cô ấy vốn là hơn Lý Giai thị, nên dần dần cô ấy trở thành Đại Phúc tấn cầm quyền trong nhà, nhưng cô ấy gả qua đây không bao lâu thì Cáp Đạt lại diệt tộc, cho nên tuy cùng là Phúc tấn, nhưng ở trong nhà địa vị cuối cùng vẫn là thấp hơn Lý Giai thị.

Vì nguyên nhân gây nên cái chết của Mạnh Cách Bồ Lộc, nên Cáp Đạt Na Lạp thị từ trước tới nay nhìn thấy tôi cũng chưa bao giờ tỏ ra vui vẻ chào đón, nhưng lần này lại khác, cô ấy đi từ nhà chính ra, tự cầm đèn lồng chạy từ từ đến trước mặt tôi.

"Cô đến đúng lúc quá!". Không chờ tôi mở miệng, cô ấy đã lôi tôi vào nhà, "Cô có biết gia có căn phòng nhỏ ở hậu viện không?".

Mặt tôi hồng lên, căn phòng nhỏ ở hậu viện tất nhiên là tôi biết, đây là nơi trước kia chúng tôi thường hẹn gặp riêng, trong góc khuất có một cái cửa nhỏ, chính là để tiện cho tôi lén ra vào.

"Gia ở đây...". Cáp Đạt Na Lạp thị dùng sức nắm chặt cánh tay tôi, gương mặt đầy lo lắng, không hề biết bản thân dùng bao nhiêu sức lực, bóp chặt đến nỗi tôi đau đến tận xương.

"Tôi... tôi...". Tôi ấp a ấp úng.

"Xin cô, Cách cách Bồ Hi Á Mã Lạp! Xin cô đi nhanh lên!". Cô ấy nói một cách khẩn thiết, vội vã đến mức trán đổ đầy mồ hôi, vừa không biết phải làm sao vừa sợ hãi, "Xin cô...".

Tôi chợt hoảng sợ, không phải là Đại Thiện xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Nghĩ thế, tôi cuống lên, vội chạy về phía hậu viện. Cáp Đạt Na Lạp thị vốn đi phía sau tôi, nhưng không biết vì sao, sau khi chạy một đoạn lại dừng lại. Đến khi tôi chạy đến trước cửa phòng nhỏ, đã không thấy cô ấy đâu cả từ lâu rồi.

Trong phòng sáng ánh đèn, tôi đang phân vân không biết nên gõ cửa vào phòng, hay là chờ Cáp Đạt Na Lạp thị đến rồi cùng vào, thì nghe thấy có tiếng than thở nhẹ nhàng vang lên trong phòng, sau đó dường như có đồ vật gì đó rơi xuống đất.

Tim tôi đập thịch một cái thật mạnh, gió đêm thổi qua người, khiến tôi lạnh run, trong lòng cảm thấy đặng chát như mới vừa ăn phải hoành liên. Trong phòng này... trong phòng này có phụ nữ. Là Lý Giai thị sao? Không... Không đúng, nếu là Lý Giai thị, Cáp Đạt Na Lạp thị sẽ không biểu hiện như vậy.

"Chữ này sao khó viết thế?". Trong phòng vang lên giọng con gái đang hờn dỗi oán trách.

Mí mắt tôi giật giật, giọng nói này... giọng nói này... rõ ràng là của A Ba Hợi!

Đầu tôi lúc này âm vang lên một tiếng như có thứ gì đó nổ tung lên vậy! Tôi nhất thời xúc động, không nghĩ gì đến hậu quả, giơ chân lên đập cửa.

Cửa thế nhưng không được cài từ bên trong, két một tiếng là mở ra ngay.

Trong phòng có tiếng "Ôi" vang lên rồi sau đó là tiếng hét chói tai: "Quý a...".

Sau đó là giọng nói trầm lắng của Đại Thiện vang lên: "Xin Cách cách tự trọng! Cách cách...".

Tôi mặt mũi xanh mét đứng trước cửa, vì trên bàn có đốt đèn, nên tôi vừa nhìn là thấy ngay cảnh tượng trong phòng.

Đại Thiện đang đứng dính sát vào tường, A Ba Hợi giống như con bạch tuộc tám vòi ôm chặt lấy nó.

"Quý ở đâu ra? Là trong lòng cô có quý thì có!". Tôi cười khẩy, hai tay hơi run rẩy.

A Ba Hợi nhìn kỹ lại thấy tôi, gương mặt so với thấy quý còn hoảng sợ hơn, nhưng cô ấy cũng không phải người đơn giản, trong phút chốc, gương mặt đã trở lại bình thường.

"Hóa ra là Đông Ca cô cô...". Cô ấy dùng tay vỗ vỗ ngực, tỏ ra đáng yêu nói, "Làm tôi sợ quá, đánh đổ cả nghiên mực mất rồi".

Tôi nhìn xuống đất, thấy trên mặt đất có một cái nghiên mực bị đánh đổ, khắp nơi bị mực nước đen sì bắn tung tóe - đồng tử của tôi co lại như có thứ gì đó đang đâm vào.

Cô bé diễn tốt lắm! Cố ý nhắc tới nghiên mực, là đang nhắc nhở tôi, chiều nay cô ta thay tôi dạy dỗ nha đầu của tôi đúng không?

Tôi lạnh lùng cười, ánh mắt như dao sắc nhìn Đại Thiện.

Gương mặt Đại Thiện bình thản, chỉ có đôi mắt vẫn nhìn tôi chăm chú, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên thành một đường vòng cung rất đẹp.

"Không dám làm cô cô của cô! Nếu thật muốn tính vai vế ra để xưng hô, tôi với Đại Thiện vốn là ngang hàng, còn cô...". Tôi cười vui vẻ, "Có lẽ không bao lâu nữa, chúng tôi đều phải gọi cô một tiếng Phúc tấn ấy chứ!". Đi tới cầm tay Đại Thiện, tôi vỗ nhẹ vào tay nó, "Chàng nói xem có đúng không?".

Cơ thể đang căng cứng dưới lớp áo mỏng trở nên thả lỏng, Đại Thiện lật tay lại cầm chặt lấy tay tôi, không để ý đến việc A Ba Hợi đang nhìn, cứ nắm chặt lấy không chịu buông tay.

Gương mặt A Ba Hợi dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối.

Không khí trong phòng trở nên lúng túng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của ba người chúng tôi.

Một phút sau, A Ba Hợi mỉm cười làm lễ quy an: "Không làm phiền nữa! Nhì A ca, ngày mai A Ba Hợi lại làm phiền xin ngài dạy thư pháp cho".

Cô ấy vẫn ung dung tao nhã như vậy, làm tôi suýt nữa thì nghĩ, dường như giữa cô ấy và Đại Thiện không có gì hết cả, tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ là ảo giác mà thôi.

Cho đến khi tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, tôi mới tỉnh táo trở lại.

Đại Thiện ôm lấy tôi từ phía sau, nói thầm: "Cám ơn trời đất, may mà nàng đến đây!".

Tôi hừ lạnh một tiếng, đập mạnh một cái lên mu bàn chân nó, khuỷu tay đập vào ngực nó, tránh thoát vòng tay của nó đồng thời nghe thấy nó kêu lên đầy đau đớn.

"Cái gì mà may mà đến đây? Nếu như tôi may mà không tới thì sao?".

"Sao nàng lại không tới được cơ chứ?".

"Vì sao tôi nhất định phải tới?".

Nhìn nó tỏ ra bình thản, làm tôi càng nhìn càng tức, không biết vì sao chợt cảm thấy uất ức, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

"Đông Ca...". Nó nhẹ giọng than thở, không để ý đến việc tôi đang giương nanh múa vuốt mà ôm lấy tôi, cảm để trên đỉnh đầu tôi, "Sao nàng có thể không đến được cơ chứ? Nàng quan tâm đến tôi như vậy, sao có thể không đến được?".

Mặt tôi đỏ lên, lấy tay đánh nó: "Nghĩ hay nhì! Ai quan tâm cậu?".

"Không quan tâm tôi sao?". Nó cười khẽ, lồng ngực theo đó mà rung lên, "Không quan tâm tôi, thế nhưng lại vì một bữa cơm mà vội vàng chạy đến?".

"Cậu, cậu cố ý?".

"Vừa rồi thậm chí tôi từng nghĩ nàng sẽ không đến, tôi chờ nàng thật lâu, còn tưởng rằng lần này đúng là khéo quá hóa vụng". Nó đưa tay vuốt ve mái tóc tôi, trong lòng tôi thầm nghĩ, đây là vì tôi tức điên lên, vội dùng hai chân chạy đến đây, nên tất nhiên là không nhanh được.

"Cô ấy đến lâu rồi đúng không?".

"Ừ".

"Cô ấy tới đây làm gì?".

"Không biết".

"Sao không đuổi cô ấy về?".

"Cô ấy không chịu đi".

Tôi lườm nó một cái. Chỉ có người như nó mới có thể để cho người ta diễu võ dương oai trên địa bàn nhà mình, nếu là Trử Anh, đã sớm vung roi đuổi A Ba Hợi đi rồi.

"Cho nên, mới nghĩ ra chiêu này, lừa tôi đến?". Tôi tức giận lườm nó, nhưng tôi còn giận sự hẹp hòi của mình hơn, chỉ vì một bữa ăn mà chạy đến tận đây hỏi tội nó.

"Không còn cách nào khác". Nó xấu hổ sờ mũi, "A mã thích cô ấy như vậy, dù sao cũng sắp thành người một nhà".

"Vì sao không để nô tài ở lại đây? Cô nam quả nữ ở chung một phòng nếu A mã cậu mà biết...".

"Chính vì vậy, cho nên mới càng không thể để người khác ở lại...". Nó nói lửng lơ không rõ ràng, tôi lại chợt nhớ tới, cảnh tượng nhìn thấy lúc nãy sau khi đá cửa xông vào, đột nhiên hỏi: "Cô ấy ép buộc(*) sàm sỡ cậu?".

(*) Ép buộc: câu gốc dùng cụm từ "bá vương ngạnh thượng cung", trong truyền thuyết Sở Bá Vương Hạng Vũ sức lực rất lớn, lúc lên dây cung, chỉ cần buộc chặt một đầu, sau đó dùng hai tay có thể uốn cong cung, hoàn toàn là dùng sức mạnh để tạo nên một cây cung tốt, vì thế nên mới có cách nói này. Trong điển cổ Trung Quốc thì câu này nghĩa rộng còn chỉ cưỡng hiếp, hoặc chỉ một người ngang ngược, cố ý muốn làm một việc gì đó.

Đại Thiện nhướng mày, tỏ vẻ không hiểu, tôi cười ha ha, đưa tay vuốt ve má nó, còn cố ý nháy mắt một cách quyến rũ với nó, ngọt giọng nói: "Lúc nãy, có phải bị cô ấy trêu chọc như vậy không? Ôi, Nhị A ca của tôi, đúng là đẹp tuyệt trần(*)...".

(*) Đẹp tuyệt trần: câu gốc dùng cụm từ "tú sắc khả xan", trong đó tú là xinh đẹp, sắc là cảnh sắc hoặc dung nhan, khả là có thể hoặc thích hợp (trở thành), xan là cơm vốn chỉ việc ăn uống nhưng nghĩa rộng là chỉ đạt được sự hưởng thụ cả về tinh thần lẫn thẩm mỹ. "Tú sắc khả xan" có hai nghĩa, một là chỉ cô gái có dung mạo xinh đẹp quyến rũ, hai là chỉ cảnh sắc thiên nhiên đẹp đẽ.

Còn chưa nói hết câu, đã thấy đôi mắt Đại Thiện như tối đi, trở nên đen như mực. Tôi còn chưa kịp phản ứng, nó đã đột nhiên vòng tay ra sau đầu tôi, giữ chặt lấy gáy tôi, một tay vòng qua eo tôi, hơi dùng sức một chút, môi tôi chợt cảm thấy mát lạnh, tôi bị nó hôn.

Môi nó, giống như ngón tay nó, lạnh như băng, nhưng hô hấp thì lại nóng rực... Đầu tôi không suy nghĩ được gì nữa, tôi chỉ cảm thấy nếu nó còn tiếp tục hôn tôi nữa, tôi sẽ mất lý trí mất.

"Đông Ca...".

"Ừm...". Không khí trở nên mập mờ, môi nó vừa rời khỏi, tôi đã cảm thấy như thiếu hụt cái gì, vội lao lên, chủ động hôn nó.

Đầu lưỡi khéo léo cạy hàm răng nó ra, cuốn lấy lưỡi nó...

Đại Thiện run rẩy, tôi nghe thấy nó rên lên, rồi ôm chặt lấy tôi.

Hóa ra hôn có thể khiến người ta cảm thấy cảm giác ngạt thở lại tuyệt vời đến thế, tôi thăm thở dài trong lòng, cuối cùng cũng phải thừa nhận, bản thân mình đúng là thích nó.

Thích một thằng nhóc nhỏ hơn mình rất nhiều tuổi.

Mong là ông trời không trách tôi trâu già gặm cỏ non - thật ra ông trời cũng không có quyền chỉ trích tôi, vì vốn là ông trời chọc ghẹo tôi, quăng tôi đến đây đây chứ.

Mơ mơ màng màng, đầu óc tôi như một nồi cháo nấu như không thể suy nghĩ được gì.

Bỗng nhiên Đại Thiện buông tôi ra, bế tôi lên, rồi nhẹ nhàng đặt tôi xuống tấm đệm êm ái trên kháng.

"Được không?". Chàng khàn giọng hỏi tôi, đôi mắt như ngọc tràn ngập tình dục đang cố đè nén, "Được chứ? Đông Ca... Có thể...".

Tôi không trả lời, chỉ vươn tay ôm lấy cổ chàng, tiếp tục hôn chàng.

Tôi nghĩ là tôi điên rồi!

Nhất định là nhiều năm như vậy làm bà cô già đã khiến nội tiết tố của tôi mất cân đối, tâm lý mất cân bằng nghiêm trọng, cho nên... Tôi đúng là mất khả năng kiểm chế ra tay với ngọn cỏ non này.

Lớp áo váy mỏng manh nhanh chóng bị cởi ra, da thịt nóng bỏng tiếp xúc với không khí lạnh, khiến tôi không nhịn được rên lên một tiếng.

Đôi môi lạnh của Đại Thiện hôn dọc theo xương quai xanh của tôi xuống dưới, tôi cảm thấy như linh hồn đã rời xa thân thể, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể dùng tay giữ chặt lấy vai chàng, thân thể hơi khẽ run rẩy.

Thân thể chàng nóng bỏng!

Tôi lén hé mắt, cảm thấy thật xấu hổ, không biết từ lúc nào, không chỉ có quần áo của tôi bị cởi sạch, mà Đại Thiện cũng đã ở trần.

Mặt tôi đỏ bừng, nhưng vết sẹo trước ngực chàng lại khiến tôi dừng mắt, tôi vươn tay, nhẹ nhàng xoa lên vết sẹo ấy.

Thân thể Đại Thiện khẽ run lên.

Tôi vội rút tay về: "Còn đau không?".

Giọng chàng khàn khàn: "Cô bé ngốc, gần hai năm rồi, sao có thể còn đau được nữa cơ chứ?". Chàng tóm lấy tay tôi, cúi đầu hôn lên từng ngón tay, ngón tay truyền đến cảm giác ướt át ngứa ngáy khó chịu, truyền đến tận trái tim tôi. Tôi không nhịn được cười khanh khách.

"Em lớn hơn chàng... Thế nào thì cũng không tới lượt chàng gọi em là cô bé... Ừm...". Trời ạ, từ lúc nào tay chàng đã di chuyển đến ngực tôi rồi?

Những ngón tay chàng như những sợi lông tơ thiên nga nhẹ nhàng lướt qua da thịt tôi, dưới sự mơn trớn thành thạo của chàng, thân thể tôi dần biến hóa một cách không kiểm soát được, mặt nóng như bị sốt...

Chàng cười khê: "Lớn hơn tôi, hả?". Chàng dần dùng thêm sức, bàn tay nắm lấy khê bóp, ngón tay vân vê.

Tôi cảm thấy thật ngứa, không nhịn được khê rên lên, tiếng rên ấy bản thân tôi nghe còn cảm thấy xấu hổ vô cùng. Đại Thiện cười khê, bàn tay dần trượt xuống, thân thể tôi lại run lên, linh hồn suýt chút nữa thì bay ra khỏi cơ thể rồi.

Này... A... Kỹ thuật của thằng nhóc này đúng là tuyệt!

Ý tưởng này vô tình lóe lên trong đầu tôi, làm tôi chợt nhớ ra, tuy tuổi chàng ít hơn tôi, nhưng kinh nghiệm yêu đương của chàng tuyệt đối là cao hơn kẻ gà mờ là tôi...

Trong giây lát, nhiệt tình đang trào dâng giống như bị người ta ném từ trên cao xuống, tôi biết thật ra chuyện này không thể trách chàng được, nhưng mà... Cứ nghĩ đến chuyện căn phòng này có lẽ từng có người đến, chiếc kháng này có lẽ từng có người nằm lên, có lẽ chàng cũng từng ở đây, cùng người khác dịu dàng ân ái...

Tôi giật mình run rẩy, tất cả cảm xúc mãnh liệt lúc trước giờ trở nên chua chát, giống như một tảng đá không ai nhìn thấy được, đè nặng lòng tôi.

"Ọc... Ọc...". Bụng tôi cũng nhảy vào tham gia náo nhiệt, làm Đại Thiện đang nằm trên người tôi bần rợn cũng phải dừng động tác lại.

Tôi kêu lên "Ôi chao", đỏ mặt quay người nhảy xuống giường, nhặt đồng quần áo trên mặt đất lên che trước ngực.

"Ha ha...", sau một lúc lâu yên tĩnh, Đại Thiện bỗng nhiên cười to, tôi đỏ mặt lặng lẽ quay đầu lại, thấy chàng nằm nghiêng người trên kháng đang vẫy tôi.

"Em chưa ăn cơm...". Tôi tỏ ra đáng thương lao về phía chàng.

Đúng là xấu hổ quá đi mất, có ai lại làm hỏng chuyện giống như tôi không cơ chứ?

"Ừ, tôi gọi người chuẩn bị cơm tối cho em...". Chàng ôm tôi, giọng nói khàn khàn, "Để tôi ôm thêm một lúc nữa, đừng nhúc nhích... Đừng nhúc nhích". Chàng cố gắng hít thở bình thường trở lại, một lúc lâu sau, mới buông tôi ra, lấy cái yếm trong đồng quần áo tôi đang cầm ra, dịu dàng mặc cho tôi.

Tôi xấu hổ đến mức cả người đỏ bừng.

"Nhanh mặc quần áo vào đi, nếu không đáng vẻ xấu hổ nũng nịu của nàng rất dễ làm người khác mơ tưởng...". Chàng mỉm cười nhìn tôi, đôi mắt dịu dàng như nước, nhưng nụ cười lại mang theo ý xấu, "Cứ như vậy, tôi khó mà đảm bảo là tôi còn có thể kiên trì làm quân tử... Có lẽ tôi sẽ mặc kệ cái bụng của nàng, mà ăn nàng trước mất".

Trời ơi! Đây có phải là Đại Thiện mà tôi biết không đây? Là đứa bé vừa ngại ngùng lại vừa trong sáng đây sao? Tôi ngất, cảm thấy những lời lẽ vừa mập mờ lại vừa thân mật của chàng như rượu ủ lâu năm, khiến tôi say.

Tôi cũng không biết mình làm thế nào mà mặc xong được quần áo, lúc tôi tỉnh táo lại, giấy bút nghiên mực trên bàn đã được dọn gọn lại rồi, trên bàn đã bày sẵn bốn món bánh lót dạ cùng với một bát cháo đậu đỏ.

Tôi đói hoa cả mắt, đến bữa cũng không thèm lấy, cầm lấy bánh nhét vào miệng mình.

"Coi chừng, chậm một chút...".

Tôi gật đầu, không đáp lời.

"Có còn nhớ không? Trước kia tôi từng hứa với nàng, rồi sẽ có một ngày tôi ngồi cùng bàn ăn cơm với nàng...".

Tôi ngẩn người, nhớ lại, hình như có chuyện như vậy thật. Vì thế tôi lại gật đầu.

"Nếu thích ăn thức ăn nhà tôi đến vậy... Hay là, nàng gả cho tôi đi". Chàng cầm lấy tay trái của tôi.

Miệng ngừng nhai, tôi ngậm một miếng đầy thức ăn, cứng đờ người quay đầu lại nhìn chàng.

"Được không... Gả cho tôi?". Đôi mắt chàng biểu lộ sự chân thành, làm lòng tôi đau đớn.

Làm sao có thể được cơ chứ? Không nói đến chuyện tôi vốn không thuộc về nơi này, cho dù sinh mệnh của tôi có kéo dài đi nữa, có thể thoát khỏi sự sắp đặt của vận mệnh ở lại nơi này bốn mươi năm, năm mươi năm, thì cũng không thể được.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đồng ý cho tôi tự do, nhưng sự tự do này không có nghĩa là được hoàn toàn tự do, mà được hình thành trên cơ sở tôi sống trong tầm mắt của ông ta, một khi tôi vượt quá điểm này, ông ta nhất định sẽ nổi giận.

Mà Đại Thiện lại là con trai ông ta! Cho nên... Chuyện kết hôn là không thể xảy ra!

"Chúng ta... cứ như bây giờ không tốt sao?". Vừa nhai, tôi vừa nói một cách lấp lửng, ánh mắt nhìn sang bên cạnh, không dám nhìn biểu cảm của chàng.

"Chúng ta sẽ sống cùng nhau!". Đại Thiện khẽ nói, "Chúng ta nhất định sẽ sống cùng nhau... Tôi sẽ chờ, nàng có thể cùng tôi chờ đến ngày đó

không?".

Tôi biết ý chàng muốn ám chỉ ngày đó là ngày chúng tôi có thể hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nhưng chàng lại không hề biết, trước khi có thể thoát khỏi sự khống chế của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi đã sớm không còn ở đây nữa rồi...

Tôi cắn môi, không nhẫn tâm nói ra những lời quá tàn nhẫn làm tổn thương chàng, nên đành gật đầu, cười dịu dàng với chàng:

"Được!".

-- o0o --

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Song Mỹ

Ngắm nhía mình trong gương một lúc lâu, tôi phát hiện quả nhiên năm tháng khiến người ta trưởng thành, mấy năm trước vẫn còn là một tiểu cô nương ngây thơ chưa lớn, bây giờ đã là một bông hoa nở rộ tươi đẹp rồi.

Khẽ véo làn da trên mặt, cảm thấy vẫn đàn hồi như trước, mềm mại mịn màng, tôi không khỏi nở nụ cười hài lòng.

"Cát Đới".

"Dạ, Cách cách cần gì ạ?". Con bé đứng sau lưng tôi, đang dùng lược cẩn thận chải mái tóc dài đến eo của tôi.

"Em có biết búi kiểu lưỡng bả đầu không?".

Bàn tay đang cầm lược của cô bé dừng lại một chút, hỏi lại một cách đầy hoang mang: "Biết, lúc trước còn ở nhà em từng búi cho ngạch nương... Cách cách, người hỏi làm gì?".

Tôi nhìn gương cười dịu dàng với cô bé: "Vậy thì hôm nay em búi cho tôi kiểu lưỡng bả đầu đi!".

"Cách cách! Kiểu tóc này là...". Con bé quỳnh lên.

"Tôi biết, không phải là tôi muốn gả cho người khác". Tôi tùy tiện cầm lấy một quả táo trong đĩa đựng hoa quả, cắn một miếng, "Chẳng qua, Cách cách của em cũng đã là gái lờ thì, dù sao tuổi mẹ của tôi cũng đã hai mươi rồi, không sao đâu, em cứ búi cho tôi đi!".

"Cách cách...". Mặt Cát Đới đỏ ửng.

"Sao vậy?".

Con bé nhìn tôi đầy thương tiếc: "Cách cách nếu không phải vì Bối lạc gia, thì đã sớm con cháu đầy nhà...".

"Phụt...", tôi đang nhai táo thì bị sặc, làm tôi ho sặc sụa.

Cát Đới vỗ nhẹ vào lưng cho tôi dễ chịu, nói nhỏ: "Bối lạc gia cũng thật là, nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không chịu chính thức cưới Cách cách về nhà, bây giờ mỗi năm Cách cách lại lớn thêm một tuổi, nhưng vẫn cứ bị bỏ mặc ở đây. Nếu thật là đã không còn yêu thương nữa, thì cũng nên để người về nhà, hứa gả cho người khác chứ, dù sao...".

"Khụ! Khụ! Khụ!". Mặt tôi đỏ bừng.

Trí tưởng tượng của con bé này thật đúng là phong phú! Tôi quay người về phía ấm trà đặt trên bàn.

"Cách cách! Thật ra chuyện này phải trách người, nếu như người có thể giống như A Ba Hợi, trước mặt Bối lạc gia cố gắng một chút, đừng như bây giờ mặc kệ mọi chuyện...".

"Ngừng!". Uống ngụm nước cho xuôi, tôi khoát tay với con bé, "Bà cô, coi như tôi sợ em rồi...". Tôi đặt mông ngồi xuống trước mặt con bé, chỉ vào đầu mình nói, "Nhanh chuẩn bị tốt cho tôi mới là chính sự...". Tôi dừng lại một chút, cười giảo hoạt, "Đêm nay tôi muốn đi dự tiệc - là tiệc gia đình trong hàng rào!".

Cát Đới ngỡ ngàng sững sốt mất ba giây, rồi đột nhiên "Ồi" một tiếng, ngạc nhiên che kín miệng.

-- o0o --

Nhân lúc nô tài đi vào thông báo, tôi lên nhìn qua khe cửa hẹp vào trong phòng. Cả phòng ầm áp vui vẻ, ca múa tưng bừng.

Vừa nhìn, đã thấy một đám A ca mặc áo gấm ngồi ngay ngắn trong phòng - Tam A ca A Bái, Tứ A ca Thang Cổ Đại, Ngũ A ca Mãng Cổ Nhĩ Thái, Lục A ca Tháp Bái, Thất A ca A Ba Thái, Bát A ca Hoàng Thái Cực, Cửu A ca Ba Bố Thái, Thập A ca Đức Cách Loại mới năm tuổi ngồi ở cuối cùng.

Sao lại không thấy một nữ quyến nào cả thế?

Đám Phúc tấn với Cách cách của Nỗ Nhĩ Cáp Xích không có một ai tới hay sao?

Tôi hơi do dự, chỉ có thể trách mình trước khi đến không hỏi cho kỹ, nếu như bữa tiệc tối nay cần nữ quyến tránh đi, thì việc tôi liều lĩnh xông vào, không phải là thật đáng xấu hổ hay sao?

Lúc đang do dự xem có nên quay về hay không, thì tôi nghe thấy có tiếng rầm vang lên từ trong phòng, hình như có cái gì đó bị đá đổ. Tôi vội mở to mắt tò mò nhìn vào bên trong, thì thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích vốn đang ngồi đã đứng lên, ghế mà ông ta ngồi ngã đổ ở phía sau lưng.

Gã nô tài thông báo cho tôi đang cúi người run rẩy đứng bên cạnh ông ta.

Tôi sợ tới mức vội vàng rụt đầu lại, đang định chạy lấy người, thì bên trong đã vang lên tiếng bước chân chạy về phía tôi. Khoảng không trước mặt chợt trở nên tối, trên đỉnh đầu có bóng người che phủ, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt sâu thăm thẳm của Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Xem ra là tin tức của tôi nhầm rồi, đêm nay đúng là không phải bữa tiệc nhà bình thường, mà bây giờ, ngoại trừ tiếp tục, tôi cũng chẳng còn cách nào khác nữa.

"Đông Ca thỉnh an gia".

"Sao nàng lại tới đây?".

Tôi cười lạnh, cố ý giả ngu: "Hóa ra là tôi không được tới đây". Cúi đầu, bình tĩnh làm lễ, "Vậy thì Đông Ca quay về là được rồi...".

"Nếu đã đến, vội đi làm gì?". Giọng nói ông ta bình thản, rồi đột nhiên tóm lấy vai tôi, không để tôi kịp phản ứng đã kéo tôi vào phòng.

Loạng choạng đuổi theo bước chân ông ta, tôi khẽ cười thầm, đây là ông kéo tôi vào, chứ không phải là tôi muốn vào đâu nhé.

Lúc đi ngang qua Hoàng Thái Cực, tôi vội liếc nhìn nó. Đôi mắt nó sâu lắng, âm u khó đoán, làm cho gương mặt tuần tú giống như bị một lớp băng dày ba thước phủ kín.

"Đông Ca!". Một giọng nói lạ hoảng hốt gọi tên tôi, theo bản năng tôi quay đầu, nhìn về phía giọng nói ấy.

Hóa ra là anh ta!

Bố Chiêm Thái!

Mấy năm không thấy, lúc gặp lại, mới thấy anh ta đã không còn là chàng trai lộ rõ tài năng như năm nào nữa, trên gương mặt anh tuần ấy đã có sự trưởng thành chín chắn.

Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi một lúc, rồi chột cười: "A, quả nhiên là nàng!". Sau đó quay sang phía Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cười càng tươi hơn, "Mấy năm không thấy, Đông Ca đúng là ngày càng trở nên quyến rũ hơn".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích ôm vai tôi cười ha ha.

Tôi cau mày, đang định đập vào tay ông ta, thì chợt nhận thấy có một đôi mắt sắc bén đang nhìn tôi.

Tôi ngẩng đầu.

Sau đó, nhếch miệng cười to.

Quả nhiên là ở đây - Ô Lạp Na Lạp A Ba Hợi!

Cô ta ngồi bên cạnh chủ vị, mặc một bộ váy áo tơ lụa màu đỏ rực có thêu hoa văn đàn bướm đang nô đùa hoa cỏ, có lẽ là vừa mới uống rượu, nên gương mặt cô ta từ trong ra ngoài lộ ra vẻ đỏ ửng xinh đẹp, đôi mắt to sáng ngời như vì sao trên bầu trời đêm.

"Hóa ra Cách cách A Ba Hợi cũng ở đây...". Tôi ngoài miệng nói như vậy, nhưng mắt thì cố tình tỏ ra vô ý liếc nhìn về phía Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Nỗ Nhĩ Cáp Xích đột nhiên ngừng cười, đôi tay đang đặt trên vai tôi hơi dùng sức bóp.

"Đông Ca... tỷ tỷ. A Ba Hợi thỉnh an tỷ tỷ". Cô ta tỏ vẻ yếu đuối cố đứng lên, hơi loạng choạng, giống như đã say rượu.

Giỏi lắm! mấy ngày trước vẫn còn già mồm gọi tôi một tiếng "cô cô", hôm nay lại đột nhiên thay đổi, vẻ mặt còn tỏ ra cứ như là bạn bè thân thiết lắm, đúng là lừa chết người không đền mạng...

Nếu không phải đã sớm biết quan hệ giữa tôi với cô ta, suýt chút nữa tôi cũng bị cô ta lừa.

Tôi đảo mắt, cười nói: "Muội muội khách sáo rồi". Tôi đưa tay ra đỡ cô ta, vốn là cô ta lao đảo đi về phía Nỗ Nhĩ Cáp Xích, lại bị tôi cản lại như thế, nhất thời đứng đờ ra ngay tại chỗ.

Tay tôi đặt lên cổ tay phải của cô ta, ngón tay chạm vào một thứ gì đó cứng cứng lạnh lạnh, cúi đầu nhìn, hóa ra là một chuỗi vòng tay ngọc bích xanh biếc, có tổng cộng mười tám viên ngọc bích xanh biếc độ lớn nhỏ bằng nhau, phía dưới có một viên ngọc bích lớn(*), xâu chuỗi với ba viên ngọc trai(**) nhỏ, phía dưới được đan lại thành nút thắt, có đính kim cương, ở giữa còn đính một viên hồng ngọc. Phía dưới nút thắt còn có tua rua, trên đó có xâu hai viên ngọc trai, độ lớn bằng với mấy viên ngọc bích phía trên.

(*) Ở đây dùng cụm từ "bích tử phật đầu", vốn xuất phát từ các tràng hạt trong Phật giáo, thường có một viên "mẫu châu" (hạt châu lớn hơn các hạt còn lại), viên mẫu châu này được một số người gọi là "phật đầu", "phật tháp".

(**) Ở đây dùng từ "đông châu", tiếng dân gọi là "tháp na", ý chỉ loại ngọc trai xuất xứ từ vùng đông bắc, hoặc còn gọi là bắc châu, để phân biệt với ngọc trai xuất xứ từ vùng phía nam gọi là nam châu. Đông châu chủ yếu được khai thác ở lưu vực các sông Tùng Hoa, Hắc Long, Ô Tô Lí, Áp Lục.

Tôi thầm cười lạnh, vừa đỡ cô ta vừa đẩy cô ta về phía Nỗ Nhĩ Cáp Xích: "Gia! A Ba Hợi muội muội say, ngài nên thương yêu nhiều hơn chứ".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích mím môi không nói, cùng lúc với khi tôi đẩy A Ba Hợi vào người ông ta, ông ta lại bước sang bên cạnh, lấy tay kéo tôi vào lòng, đẩy tôi ngồi vào chỗ ông ta.

"Nàng còn chưa ăn tối, đừng có nói mấy lời nhảm nhí như vậy!".

Tôi che miệng cười ha ha. Vừa rồi liếc nhìn, thấy A Ba Hợi suýt chút nữa thì ngã sấp trên mặt đất rồi, nếu không phải được một người hầu đang bưng thức ăn đứng bên cạnh cô ta nhanh tay đỡ cô ta, sao cô ta còn đứng đấy được cơ chứ, lại còn cau mày trừng mắt nhìn tôi?

"Bốp!".

Tôi kinh ngạc mở to mắt! A Ba Hợi thế nhưng không cảm ơn thì thôi, còn vung tay tát người hầu kia một cái, trợn mắt trách cứ: "Đồ không có mắt!".

A! Hôm nay thì tôi đã hoàn toàn hiểu ra cái gì là trước mặt hòa thượng chửi trộm trọc đầu(*). Cô ta rõ ràng là đang mắng chửi tôi đấy chứ.

(*) Trước mặt hòa thượng chửi trộm trọc đầu: hay là "đối trước hòa thượng mạ tặc thốc", là một thành ngữ ý chỉ trước mặt đối phương mắng bên thứ ba, nhưng thực tế là đang chỉ cây dâu mắng cây hòe, ý chỉ mắng đối phương.

"A Ba Hợi, sao vậy?". Bồ Chiêm Thái nặng giọng hỏi.

Chuyện mắng chửi nô tài cũng chẳng đáng là gì, nhưng lớn giọng như thế, nếu như không có tiếng ca múa che lấp mất tiếng cô ta, thì chắc chắn là mọi người đã tập trung chú ý vào cô ta rồi.

"Ngạch kỳ khắc! Tên nô tài này... tên nô tài này...". Ngón tay mảnh mai của cô ta run run chỉ vào người nô tài, đôi mắt tỏ vẻ chịu oan ức ngân ngấn lệ, "Vừa rồi hẳn... đối với cháu...".

Lời nói lấp lửng nhưng ý chỉ thì rõ ràng, Bồ Chiêm Thái nghiêm mặt không nói gì, quay lại nhìn chủ nhân bữa tiệc.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích bình thản, nói với giọng điệu không nhanh không chậm: "Người đâu! Lôi tên nô tài không biết quy củ này xuống, chém hai tay!".

Tên nô tài kia mặt trắng bệch, khi hai tên thị vệ bước lại gần lôi anh ta đi, anh ta sợ đến mức toàn thân run rẩy, gào lên đầy thê lương: "Cách cách... Cách cách! Tha mạng... Gia tha mạng... chủ tử...".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích thờ ơ, đám A ca trong phòng không một ai dám mở miệng, tôi chỉ có thể nhìn về phía Hoàng Thái Cực để xin giúp đỡ, nhưng lại thấy nó đang cúi đầu bình thản ăn thức ăn, dường như không hề biết nơi đây đang xảy ra chuyện gì.

Tên nô tài kia vừa gào thét lên giống như một con nghé sắp bị giết vừa bị lôi ra khỏi phòng, tôi run rẩy, theo bản năng định đứng lên, nhưng vai lại bị đè mạnh xuống.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đứng ở phía sau tôi, tay ông ta vẫn đặt lên vai tôi, gương mặt lạnh lùng không biểu cảm.

"Ông...".

Vai tôi vừa động, ông ta cúi người xuống, không để ý đến xung quanh thì thào vào tai tôi hai chữ: "Cầu tôi!".

Tôi ngẩn người. Ông ta muốn gì?

"Tôi biết nàng không nhẫn tâm nhìn tên cầu nô tài kia chết... Muốn tôi tha cho hắn, nàng phải cầu xin tôi". Mắt ông ta hiện lên sự vui vẻ mà tàn nhẫn.

Nhìn tên nô tài đã bị lôi ra đến cửa, đang cố bám chặt lấy khung cửa diên cuồng giãy dụa, đám thị vệ thì cố gỡ từng ngón tay một của anh ta ra, sắc mặt anh ta trắng bệch, biểu tình sợ hãi thảm thiết.

"Được!". Tôi không nghĩ ngợi gì, bật thốt lên đồng ý.

Nếu sự tự tôn của tôi có thể đổi lấy một mạng người, tôi sẽ không hề do dự hay hối tiếc, dù sao, đó là một mạng sống chân thực, không liên quan gì đến quý tiện.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích mỉm cười, lớn tiếng nói: "Khoan đã!".

Đám thị vệ dừng lại, tên nô tài kia ngã dúi dụi trên mặt đất, hốt hoảng: "Chủ tử tha mạng! Chủ tử...".

"Hôm nay là ngày lành Kiến Châu chúng ta cùng Ô Lạp lại trở thành thông gia, không nên để tên cầu nô tài này làm hỏng mất không khí. Thôi, trước lôi xuống đánh hai mươi gậy, giam lại rồi xử lý sau!".

"Vâng!". Đám thị vệ đáp lời, lôi gã nô tài đã khóc đến không còn chút sức lực nào ra khỏi cửa.

Tôi bình tĩnh lại, liếc nhìn A Ba Hợi, thấy gương mặt đẹp tuyệt ấy lộ ra vẻ oán hận, thấy tôi nhìn, lập tức thay đổi, tiếp tục nức nở cầm khăn tay lau khóe mắt.

Đúng là chưa thấy cô bé nào mưu tính sâu xa như cô ta! Cô ta bằng tuổi Mãng Cổ Tế, có điều so với cô ta thì Mãng Cổ Tế đúng là ngây thơ, giống như một cô công chúa được cưng chiều thành hư vậy.

Bất giác, tôi quay đầu tìm Hoàng Thái Cực, nhìn nó từ xa qua đám người, mơ hồ nhớ lại, trước đây nó cũng từng khiến tôi cảm thấy trẻ con tuy ít tuổi nhưng thật đáng sợ và không đơn giản.

Không ngờ, ở đây còn có một người nữa cũng giống như vậy!

Hoàng Thái Cực dường như cảm thấy tôi đang nhìn nó chăm chú, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, từ từ đứng dậy, rời khỏi bàn tiệc của đám A ca đi về phía tôi.

Nó hành lễ với phụ thân trước, không chờ Nỗ Nhĩ Cáp Xích mở miệng hỏi, nó tỏ vẻ nghi hoặc nhìn tôi hỏi: "Biểu tỳ, tỳ gọi đệ lại đây làm gì?".

Tôi sửng sốt, nó nói gì vậy? Tôi gọi nó lại đây lúc nào?

Không đợi tôi phản ứng, nó đã ngồi xuống cạnh tôi, nói một cách ngây thơ như trẻ con: "Biểu tỳ, tỳ muốn cùng ăn tối với đệ đúng không? Hay là tỳ qua bàn đệ ngồi đi, huynh trưởng với đệ đệ mọi người cũng muốn ngồi cùng với tỳ mà".

"Vậy thì... Hoàng Thái Cực, con ở lại đây nói chuyện với Đông Ca đi". Nỗ Nhĩ Cáp Xích tỏ vẻ hiểu ra, nhất định là ông ta cho rằng chuyện vừa rồi khiến tôi không vui, nên mới gọi Hoàng Thái Cực lại đây cho đỡ buồn.

Tôi thì lại biết rõ, chuyện này không đơn giản như vậy, không biết cái đầu nhỏ của Hoàng Thái Cực lại đang suy tính cái gì nữa đây.

Tạm thời đoán không ra, có điều một hồi sóng gió cứ thế bị lãng quên, sau đó khách và chủ lại một lần nữa ngồi xuống, lúc này tôi mới ngạc nhiên phát hiện hóa ra tôi đang ngồi ở vị trí chỉ vị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích - chỗ này là ông ta ép tôi ngồi xuống, chứ tôi có cố ý đâu, bây giờ ông ta lại ngồi xuống vị trí bên phải tôi, vẻ mặt tự nhiên, không thấy tức giận chút nào.

Còn Hoàng Thái Cực... Nó ngồi ở phía bên trái tôi, chỗ này vốn là chỗ ngồi của A Ba Hợi! Tỳ nữ đang đứng phía sau lúc này đúng là tỳ nữ của A Ba Hợi! Rõ ràng là nó cũng biết điều đó, nhưng vẫn ra sức sai bảo nha đầu ấy lấy thức ăn cho tôi.

Nhìn dáng vẻ Hoàng Thái Cực, rõ ràng là đang kính cẩn thực hiện trách nhiệm của một người biểu đệ, vô cùng tỉ mỉ dịu dàng, đến ngay cả Bồ Chiếm Thái thấy thế cũng phải liên tục khen ngợi Bát A ca, khiến cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghe được mà mặt mày vui vẻ, vô cùng đặc ý.

Khi nhìn thấy sự oán hận mơ hồ hiện lên trong mắt A Ba Hợi dường như tôi đã hiểu ra! Thăng nhóc Hoàng Thái Cực này... Đúng là rất đáng yêu!

Tôi không giấu được sự vui vẻ, trong lòng cao hứng, trên mặt tất nhiên cũng cười, gương mặt A Ba Hợi lại càng trở nên khó nhìn hơn.

Một lúc lâu sau, Hoàng Thái Cực đẩy mạnh tôi một cái, đứng lên nói lớn: "Biểu tỳ, hôm nay là ngày A mã cùng với Đức hách ma A Ba Hợi [1] đính hôn, chúng ta làm tiểu bối, nên mời một ly". Nó nói cứ như thật, đến cả biểu tình cũng rất thật, vô cùng chân thành.

[1] Đức hách ma: tiếng满 đọc là dehome, ý chỉ a di, dì, di nương.

Tôi uống canh còn chưa kịp nuốt trôi, nghẹn trong cổ họng, cảm thấy vừa ngứa lại vừa đau, suýt chút nữa là bò ra bàn mà cười rồi!

Từ trước đến giờ Hoàng Thái Cực vẫn quen gọi thẳng tên tôi là Đông Ca, lần này nó lại cố ý kêu tôi là biểu tỳ, gọi A Ba Hợi là Đức hách ma, mục đích đúng là không hay ho gì. Có điều nó đã nói đến như thế, tất nhiên là tôi phải phối hợp với nó diễn cho tròn vai, vì thế tôi cười vui vẻ đứng lên, cầm chén rượu giơ lên hướng về phía Nỗ Nhĩ Cáp Xích chúc, rồi quay sang chúc A Ba Hợi: "Đông Ca chúc hai vị trăm năm tốt lành, hạnh phúc đến khi đầu bạc răng long".

Đúng là không dám nhìn lại gương mặt thối hoặc đang vặn vẹo của A Ba Hợi, tôi sợ bản thân mình không nhịn được lại cười to, vội đưa chén rượu lên môi. Đang định uống một hơi cạn sạch, chợt chén rượu trên tay biến mất, giọng nói trầm khàn quen thuộc của Nỗ Nhĩ Cáp Xích vang lên: "Nàng không uống được rượu".

Chén rượu của tôi bị ông ta đặt mạnh xuống bàn, sắc mặt ông ta không tốt lắm, dường như đang cố nén cơn tức giận.

Tôi không biết mình đã làm gì khiến ông ta tức giận, không lẽ là cùng với Hoàng Thái Cực chọc ghẹo tiểu thê tử tương lai của ông ta, bị ông ta nhìn thấu, cho nên không vui?

Tôi nhún vai: "Vậy được rồi, tôi dùng trà thay rượu cũng được".

"Không cần dùng trà...". Ông ta nhìn tôi nói đầy châm chọc, "Uống trà không phải là tỏ ra thiếu thành ý hay sao?".

Tôi cau mày, uống rượu không được, uống trà cũng không được! Vậy ông ta muốn gì? Vì sao chuyện gì cũng do ông ta quyết định?

"Tỷ tỷ!". Giọng nói diêm dăm vang lên, là A Ba Hợi.

Vừa quay đầu lại, đã thấy trước mặt tôi có hai cái bát to sâu lòng được nhẹ nhàng đặt xuống, sau đó một bàn tay trắng ngần như ngọc có những ngón tay mảnh mai cầm theo bầu rượu, từ từ đổ đầy rượu vào bát.

"Cảm ơn lời chúc phúc của tỷ tỷ Đông Ca, A Ba Hợi xin uống trước!". Cầm lấy một bát, không hề do dự ngửa đầu uống cạn.

Tôi ngạc nhiên nhìn cái cầm đang giơ cao của cô ta, đường cong duyên dáng trong sự dịu dàng lại xen lẫn chút kiên cường ấy đúng là đẹp đến mức khiến người ta thở dài.

"Tửu lượng tốt!". Không biết từ lúc nào, đám con trai của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã xúm hết lại đây, tiếng khen ngợi vừa rồi là từ miệng A Bái vang lên.

Tôi mỉm cười, khoảng khắc giơ tay ra cầm lấy bát rượu, chợt ba bàn tay từ ba hướng khác nhau đồng thời giơ lên, đồng thời ngăn cản tôi - tay của Hoàng Thái Cực dừng lại trên không, tay Nỗ Nhĩ Cáp Xích bắt lấy cổ tay tôi, tay Bố Chiêm Thái đặt trên miệng bát.

"Sao vậy?". Tôi cười hỏi.

Hoàng Thái Cực là người đầu tiên rút tay về, sau đó Bố Chiêm Thái liếc nhìn tôi một cái đầy sâu sắc, rồi cũng rút tay về. Chỉ có Nỗ Nhĩ Cáp

Xích, tỏ ra tức giận trừng mắt nhìn tôi: "Nàng không uống được rượu!".

"Nhưng mà...". Tôi liếc nhìn A Ba Hợi, "Tâm ý của Cách cách A Ba Hợi sao tôi có thể cự tuyệt được chứ?".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích giơ tay còn lại lên, cầm lấy bát, ngửa đầu uống cạn.

Tôi không tránh khỏi xúc động, thật ra tôi không phải như ông ta vẫn nghĩ, thật sự không uống được rượu. Chỉ là tử lượng của tôi không tốt, tử phẩm cũng không tốt, uống nhiều một chút là đến cả tôi cũng không kiểm soát được bản thân mình, Hữu Hoành từng chế giễu tôi là một chai điên, ý muốn nói tôi chỉ cần uống một chai, sẽ nói năng điên khùng, như kẻ ngu ngốc điên rồ.

Hôm nay tôi vốn muốn uống chút rượu, để lấy cam đảm, làm ấm một trận, tiếc là không được như ý muốn.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích uống hết rượu xong mặt vẫn không đổi sắc, khiến cho đến Bồ Chiêm Thái cũng phải lên tiếng khen ngợi.

"A mã!". Đám A ca A Bái với Thang Cổ Đại đồng loạt tiến lên, "Chúng con cũng chúc mừng việc vui của A mã...".

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Uống Rượu Thay

Mọi người luân phiên chúc rượu, Nỗ Nhĩ Cáp Xích không từ chối một ai, liên tục nâng chén.

Thừa dịp lộn xộn lúc đông người, tôi đẩy Hoàng Thái Cực, nhỏ giọng bảo: "Tỷ muốn chuỗi vòng tay trên cổ tay A Ba Hợi".

Hoàng Thái Cực trợn mắt, nhìn tôi như nhìn thấy quỷ một lúc lâu: "Tỷ bị ma ám!".

Tôi bĩu môi: "Không phải tỷ thích, chẳng qua là tức quá...".

"Cho nên hôm nay mới cố ý chạy tới đây quấy rối?". Nó cười lạnh lùng, "Tỷ cũng quá ngây thơ rồi!". Nó nói làm tôi suýt nữa thì tức đến nghẹn họng.

Có lẽ là thấy vẻ mặt tôi khó nhìn, nó dịu giọng: "Nếu tỷ thích mấy thứ đó, chờ sau này đệ tích đủ bạc mua cho tỷ...".

"Tỷ không...".

"Hôm nay đệ đã làm quá mức rồi". Nó cắt ngang lời tôi, khề thờ dài, "Đệ biết hễ cứ gặp tỷ là sẽ không có chuyện gì tốt rồi mà, A mã không chừng đã nghi ngờ đệ rồi...". Ánh mắt nó trở nên mềm mại, "Mà thôi, có thể nhịn được thì nhịn, hôm nay danh tiếng của tỷ đã hoàn toàn ở trên cô ta rồi. Bắt đầu từ lúc nghe thấy tên tỷ, tâm tư của A mã đã đặt hết vào người tỷ rồi".

Hai má tôi hơi hơi nóng.

"Không lẽ... Tỷ muốn quyến rũ A mã, tranh cao thấp với A Ba Hợi hay sao?".

Nghe thế tôi sợ đến mức toát ra mồ hôi lạnh toàn thân.

Hành vi đêm nay của tôi, đúng là quá mức kích động lỗ mãng rồi!

Tôi dùng sức vỗ vỗ hai má đang nóng bỏng của mình, lòng ghen tị quá nhiên sẽ khiến người ta đánh mất lý trí - các loại nhục nhã tôi đều có thể nhin, chỉ riêng chuyện cô ta làm với Đại Thiện khiến tôi không thể nhin được...

Xem ra tôi đúng là bị ma ám thật rồi.

"Ha...". Hoàng Thái Cực lạnh lùng cười, tiếng cười nghe rất lạ, "Hôm nay đúng là náo nhiệt, nên đến thì không đến, không nên đến lại đến...".

Tôi không hiểu nên nhìn theo ánh mắt nó về phía cửa, thấy trước cửa có nô tài đang nhắc rèm lên, một bóng người mặc quần áo màu xanh tím nhẹ nhàng lướt qua, một thân hình rảnh rỗi theo đó bước vào cửa.

Đám nô tài đứng ở cửa cúi người chào, người đó khoát tay, gương mặt lộ vẻ không kiên nhẫn. Gương mặt vốn bướng bỉnh thường ngày giờ đây lại có vẻ tái nhợt, người cũng gầy hơn rất nhiều. Mới đi được hai bước, đã ho sù sụ mấy tiếng, gò má cũng trở nên đỏ ửng khác thường.

Tôi không hiểu, Hoàng Thái Cực lại đột nhiên tóm lấy tay tôi, nắm rất chặt.

"Này, đau quá đi mất". Tôi hất tay nó ra.

"Anh ấy đang đi về phía này...".

Nói nhảm! Không cần nó nhắc nhở, tôi cũng nhìn thấy Trử Anh đang đi về phía bên này.

"A mã". Trử Anh khàn giọng, cúi người thỉnh an Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"Thôi. Con bị bệnh, không nghỉ ngơi cho khỏe đi, sao lại đến đây?".

"Vừa rồi đã đổ mồ hôi, cảm thấy khỏe hơn rồi nên con mới...". Trử Anh dừng lại một chút, quay đầu sang chỗ khác ho mấy tiếng, "Hôm nay là ngày vui của A mã, con nên đến chúc mừng mới đúng".

"Ừ". Nỗ Nhĩ Cáp Xích gật đầu, gương mặt tỏ vẻ khen ngợi, thuận tay đưa cho anh ta chén rượu, "Con là Đại ca, phải làm gương cho các huynh đệ, tốt lắm!".

Trử Anh kính cẩn nhận lấy chén rượu, ngửa đầu uống cạn, sau đó lập tức ho sù sụ, tiếng ho nặng đến mức tưởng chừng như phổi cũng muốn văng ra theo, khiến người khác nghe mà cảm thấy khó chịu.

Đã bị bệnh mà còn uống rượu, đúng là làm liều!

"Người đâu! Xếp ghế cho Đại A ca, đặt ở bên này... Hoàng Thái Cực, chú ý chăm sóc Đại ca con, nếu có người mời rượu, con uống thay nó".

"Vâng".

Không biết từ lúc nào, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã bị Bối Chiếm Thái lôi đi mời rượu cả phòng, cả bàn tiệc lớn như vậy chỉ còn có bốn người là A Ba Hối, Trử Anh, Hoàng Thái Cực cùng với tôi.

Tôi đã ăn gần no, chép miệng nhìn xung quanh, cảm thấy vừa tẻ nhạt lại vừa không thú vị.

"A Ba Hối mời Hồng Ba đồ lỗ một chén!".

Giọng nói trong trẻo dịu dàng vang lên, tôi ngạc nhiên, toàn thân tự động tiến vào trạng thái đề phòng.

Con bé này, lại muốn làm cái quỷ gì?

Trử Anh thản nhiên liếc nhìn cô ta, A Ba Hợi duỗi thẳng cánh tay, tỏ vẻ thân thiết tự nhiên mỉm cười. Trử Anh chuyển mắt nhìn sang chỗ khác, không đồng ý cũng không phủ nhận, nhất thời A Ba Hợi rơi vào hoàn cảnh vừa xấu hổ lại vừa lúng túng khó xử.

Khoảng chừng một phút sau, Trử Anh mới khàn giọng gọi: "Lão Bát!".

Hoàng Thái Cực cúi đầu đáp lời, đứng dậy nhận chén rượu.

Tôi bật dậy: "Không được!".

Trử Anh hờ hững ngược mắt nhìn tôi.

"Hoàng Thái Cực nhỏ như vậy, sao có thể uống rượu được?".

"Nhỏ? Khụ khụ...". Trử Anh nhìn lướt qua Hoàng Thái Cực, "Hóa ra nó còn nhỏ...". Đang nói thì đổi giọng, trở nên lạnh lùng, "Đây là ý của A mã, không phải là tôi bảo nó phải uống rượu thay".

"Đừng có hơi tý là lôi A mã cậu ra đe người!". Tôi nổi giận, cơn tức bị đè nén cả buổi tối toàn bộ đổ lên đầu anh ta, "A mã cậu bảo cậu ăn phân, cậu có làm không?".

Sắc mặt nó thay đổi, trên gương mặt tái nhợt lộ ra vẻ hung dữ.

Tôi chẳng thèm để ý đến nó, đoạt lấy chén rượu trong tay A Ba Hợi, nhắm mắt nhắm mũi một hơi uống cạn.

Vị rượu cay nồng khiến tôi sặc, chẳng liên quan chút nào đến hình dung "hương vị ngọt thuần" hết cả. Độ cồn cao, độ rượu còn cao hơn so với tôi nghĩ đến mấy lần, hơn nữa tôi lại uống quá vội quá nhanh. Cho nên rượu vừa xuống bụng mấy giây, đã thấy tim đập nhanh hơn, dường như tôi không kiểm soát được trái tim mình, nó muốn từ ngực tôi lao thẳng ra ngoài.

"Đông Ca!". Hoàng Thái Cực vội vàng đỡ tôi.

"Không sao". Tôi cảm thấy hai má mình trở nên nóng bỏng, ngoại trừ trái tim đang đập điên cuồng, tay chân như không có chút sức lực nào, đầu óc tôi lại trở nên vô cùng tỉnh táo.

Liếc mắt qua, Trử Anh đang nhú mày, nhìn tôi đầy lo lắng, tôi mỉm cười, thừa biết thằng nhóc này chỉ được cái mạnh miệng cứ trong lòng thì mềm nhũn, lại cứ thích đùa giỡn với tôi.

"Đông Ca tỷ tỷ tửu lượng cao, khiến người khác kính nể! Tỷ tỷ là tiên nữ, can đảm khí phách hơn người, khiến A Ba Hợi rất ngưỡng mộ, xin lấy chén rượu này, lại mời tỷ tỷ!".

Tôi cười khẩy, giơ tay ra nhận, bốn mắt nhìn nhau, thái độ thù địch không tránh khỏi lan tỏa ra xung quanh chúng tôi.

"Đùa giỡn đủ chưa?". Trử Anh đột nhiên đứng lên, giơ tay ra gạt tay A Ba Hợi, chén rượu trên tay cô ta bay ra xa, rơi xuống đất vỡ tan.

A Ba Hợi vừa xấu hổ lại vừa tức giận che tay.

Tôi nhìn xung quanh, vì say rượu ồn ào, tiếng nói chuyện cộng với tiếng ca múa đã khiến cả phòng sớm âm ỉ, nên may mà không ai chú ý đến chuyện vừa rồi. Vừa thả lỏng, đã nghe thấy A Ba Hợi run rẩy hỏi: "Đại A ca nói vậy là sao? Tôi chẳng qua là có ý tốt muốn mời rượu thôi mà...".

"Ở trước mặt tôi cô đừng có mà diễn kịch... Khụ khụ, khụ khụ...". Gương mặt nó lúc xanh lúc trắng, có vẻ vô cùng yếu ớt, nhưng từ trong xương cốt lại tỏa ra sự hung ác, làm cho người khác không dám coi thường, "Giữ lấy chút khôn vặt của cô, đỡ được A mã cao hứng coi như cô đã làm tròn bổn phận của mình. Những chuyện khác cô cũng đừng có mà tơ tưởng... Cô là ai? Chỉ bằng cô mà cũng muốn cười lên đầu Đông Ca?". Anh ta lạnh lùng giơ tay chỉ vào nha đầu của A Ba Hợi, nha đầu kia bị anh ta làm cho sợ tới mức lui về phía sau một bước, "Nói thẳng ra cho cô nghe, nha đầu của cô nàg có thể mắg có thể đánh thậm chí có thể giết, nhưng trong phòng nàg cho dù là một con gián một con chuột, cô cũng không được phép dắm lên! Tốt nhất là cô nhớ kỹ cho tôi!".

"Anh...". Gương mặt A Ba Hợi trắng bệch, toàn thân run lên.

"Trử Anh...". Tôi cảm môi, cảm thấy không thú vị chút nào, sao nó lại nói dứt khoát đến như thế? Đừng nói mặt mũi bên ngoài, đến ngay cả lớp lót bên trong cũng chẳng chừa cho A Ba Hợi một chút nào cả.

Nếu tôi mà là A Ba Hợi, không tức đến phát ngất, cũng sẽ nổi điên tại chỗ.

"Đức hách ma...". Không biết từ lúc nào Hoàng Thái Cực đã đi đến bên A Ba Hợi, đỡ cô ta từ từ ngồi xuống, nói nhỏ gì đó vào tai cô ta. A Ba Hợi đột nhiên trợn trừng mắt, dường như bị sợ hãi vô cùng mà phát run lên, Hoàng Thái Cực mỉm cười rời đi.

"Đệ nói cái gì với cô ta thế?". Tôi hỏi đầy nghi ngờ, nhìn A Ba Hợi dùng hai tay cầm lấy bát rượu trước mặt, liên tục run bầy lầy cầm bát uống, không khỏi cảm thấy cô ta thật đáng thương.

"Không có gì. Đệ đưa tử về, tử không uống được rượu, sau này đừng có uống nữa".

"Khoan đã!". Trử Anh đưa tay ngăn chúng tôi lại, trừng mắt lạnh lùng nhìn Hoàng Thái Cực, "Thân thể huynh không thoải mái, muốn về trước nghỉ ngơi, để ở lại lát nữa thay huynh báo với A mã một tiếng". Nói xong, bắt lấy tay tôi, "Đi thôi!".

Theo bản năng tôi định hất tay anh ta ra, nhưng khi tay tôi chạm vào, người anh ta nóng như lửa đốt khiến tôi ngạc nhiên vô cùng.

Tôi ngăn người, đưa tay ra sờ trán anh ta, ngạc nhiên: "Cậu đang sốt!".

"Không chết được!". Anh ta nắm chặt tay tôi, khàn giọng, "Đi theo tôi!".

"Nhưng mà...".

"Nếu muốn tôi chết, thì nàng cứ ở lại!". Ánh mắt nó lộ ra vẻ đau đớn, không còn chút kiêu ngạo và tự tin như mọi ngày, mà chỉ nhìn tôi với vẻ cầu xin.

Đã lớn như vậy rồi, sao còn tùy hứng như đứa trẻ như vậy?

Tôi do dự một chút, cuối cùng đành gật đầu: "Được rồi, tôi đưa cậu về".

Khi nhận được câu trả lời đồng ý của tôi, nó nở nụ cười thỏa mãn như một đứa trẻ. Gương mặt góc cạnh tái nhợt yếu ớt, nhưng nụ cười dịu dàng trên gương mặt ấy lại khiến tôi hết hoảng...

Quả nhiên là huynh đệ cùng một mẹ sinh ra, thật ra nụ cười dịu dàng của Trử Anh vô cùng giống với Đại Thiện, có điều là nụ cười của Trử Anh giống như ảo ảnh khiến cho người ta cảm thấy không thật, vĩnh viễn không bằng cảm giác chân thật ấm áp, giơ tay ra có thể chạm vào mà Đại Thiện mang lại.

-- o0o --

P/S:

Câu thứ nhất, chương sau dài.

Câu thứ hai, chương sau có cảnh nóng.

Câu thứ ba, sự thật không là mơ mà rất tồi tệ.

Câu thứ tư, ... liệu mình có làm kịp để đăng ngày mai không???

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Làm Nhục

Đôi lời của tác giả:

Bản H cũ này tạm giữ lại, có để lại hay không còn phải đợi bàn bạc.

Hy vọng mọi người cho ý kiến. Tình tiết chương này rất cuộc là nên đổi mới hay là để nguyên như cũ?

Dưới hành lang hạ gần đó có một nô tài đang đứng, tôi đứng ở cửa do dự một lúc, ngập ngừng nói: "Cậu nghỉ ngơi đi, tôi về trước...".

Anh ta đứng ở cửa, không nói gì mà kéo tôi vào trong phòng, rèm buông xuống, đập vào khung cửa phát ra một tiếng xoạch. Mặt tôi đập vào ngực anh ta, tuy cách một lớp quần áo, nhưng tôi có thể cảm nhận được rất rõ nhiệt độ cơ thể anh ta.

"Quay về? Quay về đâu?". Giọng anh ta khàn khàn, vang lên trên đỉnh đầu tôi, mang theo mấy phần mỉa mai, mấy phần tự giễu, "Quay về trong hàng rào gỗ của A mã tôi, hay là về chỗ lão Nhị?".

Ong, lỗ tai tôi ù ù, trái tim đập nhanh hơn, bối rối ngẩng đầu nhìn anh ta.

Chuyện của tôi với Đại Thiên, vì sao anh ta lại biết?

"Hôm nay vì sao nó không dự tiệc cùng nàng?". Ánh mắt anh ta lấp lánh, không vì sốt mà có chút nào vẫn đục hay hốt hoảng, "Là vì sợ nhìn

thấy nàng ở bên A mã, cảm thấy không thoải mái? Hừ, không phải là nó vẫn luôn giả bộ giỏi nhất hay sao?".

Sao anh ta lại có thể nói đệ đệ của mình như thế được cơ chứ? Hôm nay Đại Thiện cáo ốm không đi, thật ra là vì tránh A Ba Hợi.

Tôi cảm thấy khó chịu, dùng sức đẩy anh ta về phía ngoài, trách cứ: "Ngủ một giấc đi, đừng có nói mấy lời vô nghĩa như vậy!".

Trử Anh trở tay giữ chặt tôi: "Vì sao lại là nó?". Giọng nói nhỏ như lẩm bẩm, dường như điều này đã chôn sâu trong lòng anh ta từ lâu rồi, đột nhiên bị tôi vô tình nghe thấy.

Tôi cảm thấy phiền phức, hất tay anh ta ra: "Không liên quan đến cậu!".

Anh ta nhìn tôi không nói gì, gương mặt lần thứ hai xuất hiện vẻ tuyệt vọng, khiến tôi chột không dám nhìn, hốt hoảng bảo: "Cậu mệt rồi, hay là gọi đại phu đến xem đi!".

"Nếu thời gian có thể quay ngược lại thì tốt rồi...". Nó từ từ ngồi xuống bên kháng trong gian phòng sáng đèn, hơi thở nặng nề, hai tay ôm đầu gục xuống đầu gối, "Nếu biết trước nàng sẽ vì thế mà chọn nó, tôi cho dù có liều mạng cũng sẽ chạy đến đây...". Anh ta ngẩng đầu, mắt ngấn nước, đôi môi đỏ tím run lên trong bóng đêm, "A mã để tôi ở lại giữ Kiến Châu, tôi không ngờ được vì vậy mà tôi mất đi cơ hội tốt nhất để có được nàng... Nàng ở Cáp Đạt nhất định là chịu rất nhiều đau khổ, cho nên, thời điểm ấy người xuất hiện ở bên nàng tự nhiên cũng... Sao tôi lại ngu ngốc đến thế cơ chứ, đến ngay cả lão Bát chỉ là một thằng nhóc cũng bắt chước hết thảy đeo cung mang đao, lao tới Cáp Đạt cứu nàng, tôi lại ngây ngốc ở lại đây... Nhất định là nàng rất hận tôi, cho nên sau khi trở về, lúc nào cũng trốn tránh không muốn gặp tôi, tôi không có khả năng đi vào trong hàng rào tìm nàng, hàng ngày chỉ có thể nghĩ lý do tìm cách gặp nàng, muốn giải

thích với nàng... Nhưng lại không thể gặp được nàng... Đông Ca... Nhất định là nàng rất hận tôi...".

Anh ta thì thầm giải thích, cánh tay ôm chặt lấy tôi, người tôi run lên, theo trực giác muốn lùi lại phía sau.

Anh ta không chịu mà cứ ôm chặt lấy tôi, đầu chôn trong ngực tôi, thở hổn hển: "Đừng cử động! Đừng cử động... Chỉ một lúc thôi là được rồi... Chỉ một lúc thôi... Ôm nàng như vậy, mới khiến tôi cảm thấy chân thật. Không phải là tôi đang mơ! Hôm nay cuối cùng thì tôi cũng nhìn thấy nàng rồi, nàng ở ngay tại đây... Không phải là trong lòng Đại Thiện, mà là ở đây...".

Anh ta càng nói càng nhỏ, tôi cảm thấy cơ thể anh ta nóng bỏng như một ngọn lửa lớn đang cháy hừng hực, sắp sửa đốt cháy cả tôi.

"Trừ Anh... Cậu bị bệnh, không biết bản thân mình đang nói cái gì, nằm nghỉ đi, đợi hết bệnh...".

"Tôi không có mê sảng! Tôi rất tỉnh táo!". Anh ra đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh, tuy hai má, hai tai thậm chí là cổ đều đỏ ửng lên một cách khác thường, anh ta ôm tôi chặt hơn, nói với tôi, "Tôi rất tỉnh táo... Tôi biết mình đang nói cái gì! Tôi yêu nàng, Đông Ca, trên đời này không có ai có thể yêu nàng hơn tôi!".

Tôi rung động đến mức không thốt nên lời!

Anh ta yêu tôi!

Đây là lần đầu tiên tôi nghe được có người nói yêu tôi!

Đàn ông thời này, thích tôi cũng có, say đắm tôi cũng có... Nhưng tất cả đều không liên quan đến yêu! Bọn họ đều không thật lòng yêu tôi, mà bởi vì tôi là biểu tượng của quyền lực và nhan sắc, cho nên bọn họ ai cũng

đổ xô vào muốn có được tôi, chẳng qua là muốn thỏa mãn lòng tự tôn cùng hư vinh của đám đại nam nhân bọn họ, giống như Ngạt Thương, Mạnh Cách Bố Lộc... Bọn họ thậm chí vì tôi mà mất đi tính mạng, nhưng bọn họ cũng không hề yêu tôi!".

Đến ngay cả Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thậm chí là Đại Thiện... cũng chưa từng nói yêu tôi, cho dù là thích cũng chưa từng nói lấy một câu!

Trái tim tôi run lên, ngón tay lạnh lẽo, hốc mắt lại từ từ trở nên ươn.

Trử Anh! Sao cậu lại ngốc đến thế?

Câu yêu tôi vì cái gì cơ chứ? Cậu không hiểu tôi chút nào, cũng giống như tôi không hiểu gì về cậu, thì sao cậu lại có thể yêu tôi được cơ chứ? Yêu một người trong lòng hoàn toàn không có cậu?

Tay tôi đặt lên cái trán nóng hầm hập của anh ta, dịu giọng nói với anh ta như dỗ một đứa trẻ: "Cậu nằm nghỉ một lát, tôi đi tìm đại phu...".

"Đông Ca!". Anh ta ôm chặt lấy tôi, nhú mày đầy cố chấp, khàn giọng khẽ hỏi, "Chẳng lẽ nàng... không có chút cảm giác nào hay sao? Nàng... trong lòng ngoại trừ A mã, ngoại trừ Đại Thiện, có thể có chút bóng dáng nào của tôi hay không?".

Nhìn gương mặt tiêu tụy đang cầu khẩn một cách thương tâm, tôi mở miệng, nhưng lại không nhẫn tâm làm tổn thương anh ta thêm nữa, có điều chuyện tình cảm lại không thể miễn cưỡng được, nếu không nói rõ ràng với anh ta, thì sau này anh ta lại càng khổ sở hơn.

"Trử Anh, tôi không...". Tôi giãy dụa tránh thoát khỏi vòng tay anh ta, anh ta định đứng dậy đuổi theo tôi, thì có tiếng gõ cửa vang lên, có giọng nói sợ hãi cách cửa bẩm báo: "Gia, Đại Phúc tấn mời đại phu đến, vào nhà xem bệnh cho người...".

"Ai cần đại phu xem bệnh?". Anh ta đột nhiên nổi giận, bước một bước dài đi tới cửa, "Cút! Tất cả cút hết cho tôi...".

Gã nô tài đứng đợi ngoài cửa sợ tới mức nhanh chóng chạy đi, Đại Phúc tấn Cồn Đại mặt mũi tái mét, đứng ngậy ra trước cửa như một khúc gỗ. Trừ Anh nổi giận, lấy cái roi ngựa đặt trên bình phong trong phòng xuống, đánh một roi xuống đất: "Cút! Có nghe thấy không? Bà điếc hay sao?".

Roi đánh xuống sát giày của Cồn Đại, phát ra một tiếng bốp, sau đó Cồn Đại mặt mũi trắng bệnh ngã ngồi xuống đất, đám nô tài phía sau cô ấy vội đỡ cô ấy đứng dậy, nhanh chóng lùi lại phía sau.

"Cút...". Trừ Anh mạnh tay đóng cửa lại. Quay người lại, giơ tay vung roi, như phát điên đem đồ đạc bày trong phòng đánh vỡ vụn. Trong phòng lộn xộn bừa bãi, tôi vì tránh né, đành phải lùi vào phòng ngủ ở phía tây, đứng nép sau cánh cửa nhìn anh ta nổi điên.

Vị Đại A ca tùy hứng ương ngạnh trong trí nhớ đã trở lại, người vừa này ôm tôi đau đớn khổ sở tự trách dường như chỉ do tôi tưởng tượng ra mà thôi.

Tiếng roi quất vùn vụt không ngừng, cùng với tiếng lách cách rơi vỡ của đồ đạc, tôi nhìn gương mặt với đôi má đỏ ửng, ánh mắt căm thù... Rốt cuộc thì anh ta đang trút giận chuyện gì? Anh ta là trưởng tử lại là con vợ cả, địa vị của anh ta trong đám A ca rất nổi bật, thành tích xuất sắc. Mấy năm nay, ra ở riêng, tài sản riêng của anh ta giá trị xa xỉ, tuy rằng chỉ có một thê một thiếp, nhưng bên người anh ta quả thật là không thiếu phụ nữ, chỉ cần anh ta muốn, hàng đêm làm chú rể cũng được... Hiện tại người được Nỗ Nhĩ Cáp Xích thiên vị cùng coi trọng nhất không phải là anh ta hay sao? Loại người ngậm thìa vàng sinh ra như anh ta, còn bất mãn cái gì nữa?

"A... a... a...". Đập đến khi không còn gì để đập nữa, anh ta đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét, tôi bị anh ta làm cho sợ đến mức cả người run rẩy, đến khi tỉnh táo lại thì mới phát hiện thân thể to lớn của anh ta đã ngã quỵ xuống đất. Mặt đất tràn đầy những mảnh gốm sứ rơi vỡ, trong giây phút ấy, tôi trơ mắt nhìn anh ta ngã xuống đất, đề lên một đồng mảnh vỡ.

"Trở Anh!". Tôi kêu to, bước lên đỡ anh ta. Anh ta quỳ rạp trên mặt đất, cho dù là lúc choáng váng, theo bản năng anh ta vẫn dùng hai tay ôm lấy đầu.

Đầu anh ta gối lên cánh tay, mặt úp xuống đất, tôi cẩn thận dẫm lên trên đồng mảnh vỡ, ngồi xuống bên cạnh anh ta kiểm tra. Không ngờ là anh ta đã tỉnh táo lại, tôi thở phào nhẹ nhõm, trấn an: "Trở Anh, đứng lên được không?". Sức lực của tôi có hạn, tôi vốn không kéo nổi anh ta.

Anh ta đột nhiên hít sâu một hơi, tiếng nước nở rõ ràng ấy khiến tôi ngây người.

Anh ta... đang khóc sao?

"Trở... Trở Anh?".

Lại một tiếng nước nở nghẹn ngào.

Anh ta chôn mặt dưới cánh tay, bả vai không ngừng run rẩy, tiếng nước nở rất nhỏ như có như không, lúc này anh ta hoàn toàn hạ thấp bản thân mình, thấp đến nỗi buông xuống toàn bộ sự kiêu ngạo của mình. Anh ta đưa tay chạm vào giày của tôi, ngón tay run rẩy lần từ giày lên trên, cuối cùng tóm lấy ống quần của tôi, dùng một loại cầu xin mà từ trước tới nay tôi chưa từng thấy, khóc lóc nói: "Tôi biết tôi không nên gặp nàng, nàng thẳng rồi... Trước mặt nàng tôi không có một thứ gì, không phải người nào... Tôi chỉ là... chỉ là yêu nàng như vậy mà thôi. Không có cách nào... không có thuốc chữa, không có cách nào không yêu nàng... Không có cách

nào ngừng được, không có cách nào... Tôi không có cách nào. Thật sự là không có cách nào hết cả".

Anh ta nói vô cùng thương cảm, khiến cho mắt tôi cay cay, nước mắt lăn lăn rơi xuống: "Đứng dậy được không? Đứng dậy xem vết thương thế nào... Cậu cần nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai trời sáng, cậu sẽ thấy bản thân mình bây giờ rất ngốc...".

"Đúng là ngốc. Nếu tôi có thể tiếp tục ngốc thì thật tốt! Tôi lừa bản thân mình nói nàng chẳng qua chỉ dựa vào gương mặt! Chẳng qua chỉ dựa vào gương mặt...". Đột nhiên anh ta kích động, hai tay chống xuống, nhảy dựng lên, toàn thân nhếch nhác, thậm chí mặt cũng có một vết thương nhỏ. Hai mắt anh ta đỏ ửng, nước mắt vẫn còn chảy trên mặt, giọng nói càng lúc càng cao, vẻ mặt hung ác, giống như muốn ăn thịt người, anh ta dùng ngón tay chỉ vào mặt tôi, "Nàng chẳng qua là dựa vào gương mặt, quyến rũ A mã, rồi lại quyến rũ Đại Thiện! Không! Tôi mặc kệ nàng thích đi quyến rũ ai! Nhưng mà!". Anh ta đột nhiên dùng sức đâm mạnh ngón tay vào ngực tôi, tôi bị anh ta đâm đau, loạng choạng lùi về phía sau.

Anh ta hùng hổ tiếp tục đuổi theo tôi, tôi ôm ngực vội vàng lùi về phía sau.

Đồ khốn, rốt cuộc là anh ta muốn làm gì? Lúc thế này lúc thế khác, đây là mượn rượu giả điên, hay là sốt cao quá đầu óc có vấn đề?

"Nhưng mà! Nhưng mà! Nhưng mà...". Anh ta dường như đâm tôi đến nghiện, tôi bị buộc phải lùi đến chân tường, đột nhiên anh ta từ đâm chuyển thành bắt, tóm lấy vạt áo trước ngực tôi lôi tôi lại gần. "Nàng suốt ngày qua lại với đám đàn ông ấy, hôm nay với người này, ngày mai với người kia... Nàng ở cạnh nhiều người như vậy, lại chỉ xa cách tôi! Tôi có điểm gì không tốt? A? Nàng nói đi!".

"Trở Anh! Cậu nói linh tinh gì thế hả? Tỉnh táo lại cho tôi!". Tôi giơ chân lên định đá vào chân anh ta, không ngờ là lại bị anh ta bắt được chân phải, tay anh ta xuyên qua phía dưới chân tôi, một chân của tôi cứ như vậy dễ dàng bị nhấc lên. Tôi đứng không vững, một chân nghiêng ngả, lưng va vào tường phía sau.

Tư thế này vô cùng không tự nhiên, tôi đánh mạnh vào ngực anh ta: "Buông tay! Nghe thấy không! Buông tay!".

Đột nhiên anh ta cười quái dị, có vẻ tuyệt vọng một cách khó tả. Trong đầu tôi chợt cảm giác như có chuyện gì đó tồi tệ sắp xảy ra, còn chưa kịp nghĩ kỹ, anh ta đã nói: "Buông tay? Nàng đừng có mơ!".

Tay phải của anh ta đột nhiên mò vào bên trong áo choàng của tôi, kéo mạnh một cái, tôi cảm thấy thắt lưng lỏng lẻo, đai lưng đã bị anh ta giật đứt, sau đó phía dưới chợt lạnh, quần dài cùng với quần lót bị lật xuống. Theo bản năng tôi giơ tay tóm lấy quần của mình, nhưng ống quần lại vèo một cái bị lôi ra khỏi mắt cá chân phải, sau đó chân phải bị anh ta gác lên cao, phía dưới lạnh lạnh, trong giây lát dường như toàn bộ máu trong cơ thể tôi tập trung hết về mặt, sau đó ào một cái bị rút hết sạch. Tôi sợ hãi hoảng loạn muốn giơ tay bắt lấy thứ gì đó để che chắn bản thân mình, nhưng chân phải bị anh ta nâng cao ghì chặt, buộc chân trái phải căng ra thẳng tắp, kiễng mũi chân mới miễn cưỡng đứng thẳng được. Bắp thịt chân trái bị kéo căng, lộ ra gân xanh.

Tôi đau đến không kêu được, lúc này, tay phải của anh ta kéo áo của tôi lên trên, đè cả người lên trên người tôi, tôi cảm thấy như có bàn tay đang lằn sờ lung tung giữa hai chân tôi, sau đó có thứ gì đó vừa nóng vừa cứng như thanh gỗ muốn tiến vào cơ thể tôi.

"A...". Tôi hét thất thanh, đầu ngửa ra sau, anh ta lại nâng tôi lên cao hơn một chút, cuối cùng thì chân trái của tôi cũng rời khỏi mặt đất, giữa tiếng hét chói tai của tôi, thứ làm tôi vừa sợ hãi vừa đau đớn vô cùng ấy

cuối cùng cũng xuyên vào người tôi. Tôi cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, đau đến mức không còn chút ý thức nào, đầu óc trống rỗng.

"A...". Trử Anh nặng nề hít vào, sau đó anh ta lập tức dừng lại bất động.

Tôi cố gắng lắm mới có thể bình thường trở lại, chân vẫn còn đang run, cả người cũng run rẩy. Tôi cắn chặt răng, móng tay cắm vào tay anh ta, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thấm ướt toàn thân.

Trử Anh!

Trử Anh!

Sao lại có thể đối xử với tôi như vậy được cơ chứ! Sao lại có thể!

Người mà tôi coi như bạn, lại làm chuyện ghê tởm đến như vậy với tôi!

"Nàng...". Đôi mắt ấy nhìn tôi đầy nghi hoặc, trong đó xen lẫn cả sự vui mừng không dám tin.

Anh ta từ từ lùi lại, tôi đau đến nhe răng trợn mắt, nước mắt rơi đầy mặt: "Đau...".

Đột nhiên anh ta lao lên hôn tôi ngẫu nhiên, tôi căm ghét nghiêng đầu sang một bên, anh ta mừng rỡ tiếp tục đuổi theo hôn lên mặt tôi, liếm sạch nước mắt trên mặt tôi.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...". Anh ta làm nhảm, "Tôi cũng đau, chuyện này... là tôi không tốt, chúng ta chậm một chút, được không?". Anh ta cởi quần áo của tôi, cởi từng nút thắt trên áo, anh ta thở dốc hôn từ cổ tôi xuống ngực. Tôi đứng ở tư thế bị anh ta gác chân lên tường rất khó chịu, giơ tay khê đẩy anh ta.

"Tránh... tránh ra".

Hai tay anh ta nâng mông của tôi lên, ôm tôi rời khỏi chân tường, bước về phía phòng phía tây. Anh ta đứng yên thì không sao, vừa đi như vậy, tôi lại cảm thấy phía dưới đau đớn như bị dao đâm, đau đến mức tôi vung tay tát một cái vào mặt anh ta.

Anh ta không hề để ý, gương mặt vẫn lộ rõ vẻ vui mừng cẩn thận đặt tôi xuống giường.

"Súc sinh!". Tôi nhổ nước bọt vào mặt anh ta.

Anh ta cũng không tức giận, đầu cúi xuống chôn vào trước ngực tôi, vừa lột quần áo trên người tôi xuống, vừa cười xin lỗi: "Chuyện lần này là tôi không đúng, nàng muốn đánh chửi tôi thế nào cũng được. Đông Ca... Đông Ca, nàng là của tôi!". Hai tay anh ta đặt ở hai bên mạng sườn của tôi, bỗng nhiên anh ta lại chuyển động.

Tôi cắn răng chịu đựng, trợn mắt nhìn màn trướng trên đỉnh đầu, đầu giường chạm trở tịnh đế liên(*), màn trướng đỏ thắm, tua rua treo phía trên màn đung đưa theo nhịp lay động dữ dội của ván giường nhìn rất đẹp.

(*) Tịnh đế liên: hai đóa sen mọc từ cùng một gốc, tượng trưng cho tình cảm vợ chồng mặn nồng.

Cố nhẫn nhịn sự đau đớn trên thân thể, tôi cắn môi không cho phép mình kêu ra tiếng.

Nhắm mắt lại, nước mắt từ hốc mắt lặng lẽ rơi xuống...

Động tác của anh ta càng lúc càng nhanh, tiếng thở dốc đầy sung sướng thỉnh thoảng vang lên bên tai tôi.

Tôi không muốn nghe!

Sự vui sướng của anh ta giờ phút này chính là minh chứng cho sự nhục nhã của tôi!

Cuối cùng thì môi cũng bị cắn nát, vị tanh ngọt của máu chảy vào miệng tôi.

Trong cái đầu hỗn độn của tôi thầm nghĩ, có phải là tôi còn chưa đủ mạnh mẽ? Hay là ông trời không muốn tôi sống tốt hơn một chút nào, cho nên ranh giới trong cuộc sống của tôi cứ hết lần này đến lần khác bị khiêu chiến?

Nhưng mà... Cuộc sống như vậy, rốt cuộc là bao giờ mới kết thúc?

Thân thể đang đè lên người tôi chợt run lên, thở dài một hơi đầy thỏa mãn. Tôi cuối cùng cũng không chịu được nữa, hận thù cùng đau đớn lan tràn khắp người, tôi bám lấy vai anh ta, dùng hết sức cắn thật mạnh.

Trử Anh không động đậy, để mặc tôi cắn.

Tôi dùng hết sức lực cả người, cắn đến khi môi răng, miệng đầy máu mới buông ra.

Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi, đưa tay vén lại mái tóc rối loạn của tôi.

Tôi nhìn người đàn ông vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mắt, dưới cái nhìn chăm chú đầy yêu thương của anh ta, tôi dùng hai tay che mặt, gào khóc.

"Đông Ca! Đông Ca!". Trử Anh gọi tên tôi hết lần này đến lần khác, tóm lấy cổ tay tôi, kéo ra.

Hai mắt tôi đẫm lệ, khóc đến mức thở không ra hơi, anh ta bế tôi lên khỏi giường, khoanh chân ngồi ở trên giường, ôm tôi vào lòng: "Đau lắm

đúng không? Thật xin lỗi, thật sự là tôi không biết... không biết nàng là xử nữ".

Tôi không muốn nghe anh ta nói, không muốn nghe thấy giọng của anh ta, không muốn nhìn thấy anh ta. Tôi nhắm mắt lại, vùi đầu vào trước ngực, mái tóc dài xõa tung ra. Anh ta lại lấy tay gạt tóc trên vai tôi ra, hôn lên lưng tôi.

Tôi run lên, cảm thấy ghê tởm như có sâu vừa bò qua người.

"Tôi sai rồi, Đông Ca, lúc này tôi không nên nói một đồng những lời vô liêm sỉ nói thương nàng...". Anh ta hôn lên gáy lên vai lên lưng tôi, cuối cùng thậm chí còn ngậm lấy vành tai của tôi.

Tôi cảm thấy buồn nôn, cuối cùng không chịu được nữa, vội vàng mở mắt ra, vén lên một góc màn, bám lấy mép giường, cúi đầu nôn xuống phía dưới giường.

Thật ra trong dạ dày của tôi không có gì, có nôn cũng chẳng nôn ra được cái gì, chỉ có một ít nước chua mà thôi.

"Khó chịu?". Trừ Anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi, "Không lẽ là tôi lây bệnh cảm lạnh cho nàng? A... Tôi thật đáng chết!".

Anh ta giơ tay vén màn trướng bên cạnh lên, nhìn như muốn gọi người, tôi vội vàng nhảy dựng lên che miệng anh ta lại, giận dữ nói: "Cậu muốn làm cái gì? Nếu cậu dám gọi người vào đây, tôi chết cho cậu xem!".

Anh ta mỉm cười, đôi mắt híp lại cong cong như vầng trăng khuyết, mang theo sự cương chiều, hôn vào lòng bàn tay tôi, tôi run lên, vội vàng rút tay về, ghê tởm đến mức muốn nôn hết mọi thứ trong dạ dày ra ngoài.

"Đông Ca! Tôi rất vui, bởi vì tôi biết, cuộc đời này nàng sẽ không bao giờ quên mất tôi!".

Tôi chấn động.

"Trong lòng nàng cuối cùng thì cũng có tôi... Cho dù tương lai có thể nào đi nữa, nàng cũng không thể không để ý đến tôi như trước nữa!". Anh ta cười vui vẻ rạng rỡ như một đứa trẻ được cho kẹo, gương mặt tuấn tú tràn ngập khao khát cùng kỳ vọng, "Chúng ta có một khởi đầu tốt đẹp... Sau này cũng sẽ rất tốt! Tôi sẽ khiến nàng trở thành người hạnh phúc nhất...". Mấy chữ cuối cùng biến mất trong nụ hôn say đắm của anh ta.

Đôi môi lạnh như băng của tôi cảm nhận được độ ấm từ đôi môi anh ta, tôi chợt tỉnh táo lại, ngửa đầu tránh anh ta: "Cậu có thấy ghê hay không?". Tôi ra sức dùng mu bàn tay chà sát môi, "Không thấy tôi vừa mới hôn hay sao?".

Anh ta ngạc nhiên một lúc lâu, sau đó cười lớn tiếng, tôi oán hận trừng mắt nhìn anh ta, lại bị anh ta cưỡng ép ôm vào trong lòng: "Đông Ca... Đông Ca! Có còn nhớ lúc trước tôi lấy hết dũng khí lần đầu tiên hôn nàng không? Lúc ấy ánh mắt chán ghét của nàng khiến tôi thương tâm biết bao! Đến hôm nay tôi mới hiểu, không phải là nàng chán ghét tôi hôn nàng, mà nàng...".

Đàn ông đúng là không hiểu lý lẽ! Nghĩ đến chuyện anh ta làm nhục tôi, lại nhìn gương mặt vô cùng vui vẻ của anh ta bây giờ, tôi tức giận đến mức hận không thể giết anh ta. Tóm lấy chiếc gối ở góc giường ném về phía gương mặt đang cười vui vẻ kia, tôi run giọng nói: "Cậu tỉnh táo lại một chút đi! Chẳng qua chỉ là phá thân mà thôi, có gì ghê gớm đâu cơ chứ, có phải là mất tay mất chân không sống được nữa đâu! Nói cái gì mà không quên được cậu, cậu cho là cậu là ai? Tôi coi như mình bị một con chó đại cắn, ai quan tâm con chó đại này cuối cùng sẽ chết như thế nào!".

Gối rơi xuống đất, vẻ tươi cười trên gương mặt Trử Anh dần dần biến mất, thay vào đó là sự u ám trước cơn giông lớn. Tôi không để ý tới anh ta,

tự mình nhặt từng chiếc quần áo rải rác trên giường mặc vào, bỗng nhiên vai bị đau, tôi bị anh ta ném xuống giường.

"Cái gì mà bị chó dại cắn?". Anh ta trừng mắt nhìn tôi.

Tôi nghiêng đầu sang một bên, hờ hững nói: "Tốt nhất là bây giờ cậu để tôi quay về, nếu trước canh hai mà tôi không quay về trong hàng rào gỗ...".

"Sợ cái gì? Là sợ A mã của tôi biết, hay là sợ Đại Thiên biết?". Giọng nói phẫn nộ gầm thét phía trên đầu tôi, "Tôi làm nàng chán ghét đến thế? Vì sao nàng luôn luôn dịu dàng với Đại Thiên, nhưng không chịu cười với tôi một lần?".

"Buông ra! Tôi phải quay về".

"Tôi thấy nàng trước cơ mà... Tôi thích nàng trước cơ mà...". Anh ta giống như chó dại gặm cắn da thịt tôi, tôi đau đến mức phải hít sâu, "Tôi yêu nàng trước cơ mà... Nàng không thể không yêu tôi...".

Trừ Anh thật đáng hận, cũng lại thật đáng thương!

Tôi trừng mắt nhìn màn trướng trên đỉnh đầu lay động, chết lặng mặc kệ anh ta trút giận lên thân thể tôi. Nỗi đau trên thân thể có thể so được với nỗi đau trong tâm hồn sao?

Ai quy định người yêu tôi, tôi nhất định phải yêu lại anh ta? Ai quy định tôi không yêu anh ta, lại phải trả một cái giá đau đớn đến thế?

Ai quy định?

Là ai?

Xấu hổ giận dữ cùng với căm hận lan khắp toàn thân tôi vào giây phút anh ta lại tiến vào trong cơ thể tôi lần nữa, tôi nghiêng răng hít sâu:

"Tôi.. không cần tình yêu của cậu!".

-- oOo --

P/S 1: đầu tiên là mình xin lỗi vì post muộn hơn so với dự kiến, nhà mình tuần rồi có người bị tai nạn giao thông, nên không có thời gian làm truyện.

P/S 2: cái này là tâm trạng bản thân thôi. Các bạn đọc chương này có thấy thương Đông Ca không? Tất nhiên mình cũng thương, nhưng mình cũng trách Đông Ca nữa. Nếu Đông Ca thông minh hơn một chút, hoặc là nói, nếu Đông Ca tỉnh táo hơn một chút, mọi chuyện cũng sẽ không phát sinh đến bước này. Ngay từ đầu truyện, chuyện Trử Anh thích Đông Ca đã được bộc lộ rất rõ. Sau này lớn lên, chuyện này vẫn biểu hiện rõ. Đến ngay chương trước thôi, trước khi Đông Ca chạy đến chỗ Đại Thiện "đánh ghen", có đoạn miêu tả chuyện Trử Anh ngày nào cũng sai người làm cơm mang qua cho Đông Ca ăn, còn dặn dò hỏi xem có vừa ý hay không để đổi. Vì chiều ý Đông Ca, muốn biết Đông Ca thích gì, mà Trử Anh đổi đến tám chín đầu bếp trong một năm. Mình không tin là không ai nhận ra tình cảm Trử Anh dành cho Đông Ca. Cũng là từ bé lớn lên bên nhau như Đại Thiện, chỉ là tính cách khác biệt, Đông Ca chọn Đại Thiện dịu dàng ấm áp, chứ không chọn Trử Anh mãnh liệt mà nóng bỏng, nhưng không có nghĩa Đông Ca không "nhận ra" được tình cảm của Trử Anh chứ.

Thế nhưng đến tận khi Trử Anh nói yêu nàng, nàng mới nhận ra điều ấy. Được rồi, đây là ngôn tình, nhưng nữ chính thế này... ngốc quá thế. Mình không đồng ý cách Trử Anh làm, nhưng phải nói là, chuyện đến nước này, Đông Ca chính là tự làm tự chịu. Bỏ qua đoạn trước lúc Đông Ca vào phòng với Trử Anh, coi như là quan tâm bạn bè đang ốm không nỡ bỏ đi về, mặc dù đáng lẽ là cô ấy nên để người vào cùng, hoặc là trốn ngay khi thấy Trử Anh phát điên, đến đoạn bị cưỡng hiếp xong, nói thật chứ, cứ coi như bị chó dại cắn đi, coi chuyện phá thân không là gì đi nữa, cũng không nên nói những lời ấy trước mặt kẻ cưỡng hiếp mình, lúc ấy nên tìm cách mà

chạy cho nhanh, người thông minh sẽ không vì sự tức giận của mình mà tự tìm đường chết như Đông Ca. Thay vì chạy nhanh thì lại nói một đồng cái gì đâu đâu ấy, hơn nữa, Đông Ca cũng biết Trử Anh nóng tính ngang ngược tùy ý thế nào rồi, nên kết quả là không chạy được mà còn bị xxoo thêm cũng không quá ngạc nhiên.

Chuyện này thật giống như, bạn biết con chó đó là con chó dại, nhưng vẫn cứ đi qua trước mặt nó, bị nó cắn xong, bạn không chạy lấy người, đi tiêm vắc xin phòng dại, mà lại đứng lại đẩy chửi nó, thành ra bị nó cắn tiếp vậy.

Được rồi, cái này tổng kết lại là, các bạn nữ, những người đang đọc đến đây, nhớ rõ tinh tảo đừng để gặp phải trường hợp như Đông Ca nhé. Cảm thấy có người thích/ yêu mình mà mình không thích/ yêu người ta, vậy dứt khoát một chút, đừng dây dưa lằng nhằng kéo hồi hận thì không kịp. Thấy tình hình có vẻ không đúng thì cứ tìm cách chạy trước đi, phòng còn hơn tránh mà, nhớ tinh tảo một chút, đừng đưa dê vào miệng cọp như vậy.

Tuy tớ rất thương cảm với Đông Ca, nhưng cũng không tránh được muốn trách cứ. Vì rõ ràng là có thể ngăn được, lại thành ra... Đây có lẽ là tâm trạng của gái già, các bạn thông cảm nha.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tôn Thương

"Cách cách, người ăn một chút đi...". Tiểu nha đầu rụt rè đứng ở đầu giường tôi nằm, tay cầm một bát tổ yến.

Tôi thản nhiên nhìn qua, không muốn ăn một chút nào, tuy rằng cả người không có chút sức lực nào cả, nhưng tôi cũng muốn ăn chút gì đó để bổ sung thể lực, có điều dạ dày cứ cuộn lên từng đợt, chỉ cần nhìn thấy đồ ăn, là tôi đã muốn nôn.

Vì thế tôi lắc đầu.

Tiểu nha đầu thấy thế nước mắt rơi như mưa: "Người không ăn gì, gia trở về nhất định sẽ lột da nô tài... Cách cách người coi như thương xót nô tài đi...".

Tôi trống rỗng nhìn cô bé, chỉ là một tiểu cô nương khoảng chừng bảy tám tuổi, gương mặt tròn tái nhợt nhèo nhoẹt nước mắt, đôi mắt ngập tràn sợ hãi.

"Thật sự là tôi ăn không nổi... Lát nữa anh ta đến, tôi sẽ nói với anh ta, em đừng sợ".

"Cách cách!".

"Gia của bọn em ra ngoài?". Tôi đang suy nghĩ xem nếu có thể nhân lúc này mà chạy trốn, thì thật tốt.

Ý tưởng này vừa mới xuất hiện trong đầu, cô bé đã vội quỳ xuống dưới chân tôi, khóc lóc nói: "Cách cách đừng nghĩ quẩn... Gia thương Cách cách, nếu Cách cách xảy ra chuyện gì, không chỉ mình nô tài, e là tất cả nô tài trong phủ này đều sẽ phải chết! Cách cách... Van Cách cách...".

Điều khiến tôi khó chịu nhất chính là người khác dập đầu ba quỳ chín lạy đối với tôi, nên vội nói: "Gia của bọn em đâu, gọi anh ta đến đây".

"Gia đang ở tiền viện, đang cáu giận với mọi người...". Câu này mới nói được một nửa, sắc mặt tiểu nha đầu chợt biến đổi, vội che kín miệng, cúi đầu, "Nô tài đáng chết!".

Tôi cười lạnh, Trử Anh đúng là tràn đầy sức sống nha! Hôm qua còn vừa sốt vừa ho như sắp chết, hôm nay không chỉ hết sốt, mà còn có sức lực cáu giận với người khác, đúng là khỏe mạnh nha, chỉ không biết kẻ xui xẻo này là ai.

Tiểu nha đầu khổ sở cầu xin tôi dùng bữa thêm một lúc nữa, tôi không hề để ý đến cô bé, đến cả nói tôi cũng lười mở miệng. Khoảng nửa canh giờ sau, tôi nghe thấy có tiếng ồn ào ở ngoài phòng, đám nha hoàn trong phủ đều hoảng sợ kêu gào hết cả lên.

Tôi ngạc nhiên đứng dậy, ai dám gây náo động trong phủ Đại A ca?

"Ồi chao!". Gã nô tài trông cửa kêu thảm thiết một tiếng, thân thể mập mạp của gã kéo theo tấm rèm trúc cùng lăn vào phòng.

Tôi lấy lại bình tĩnh, đến khi nhìn thấy rõ người đi từ ngoài cửa vào, tôi lại thấy sợ hãi, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

"Đông Ca!". Gương mặt Đại Thiện đầy căng thẳng nhanh chóng chạy tới chỗ tôi.

"Đừng lại đây!". Tôi lăn vào trong giường, dùng chân tơ tằm che lấy đầu, hét lên.

Tôi như thế này, như thế này... Sao gặp chàng được? Sao có thể gặp chàng được?

"Đông Ca!". Một tiếng gọi to nữa vang lên, tôi giữ chặt trên đầu thật chặt không để nó rơi xuống. Tôi chỉ có thể cúi đầu run rẩy co rút lại trong góc giường.

"Đông Ca...". Giọng nói ấy trở nên mềm mại nhỏ nhẹ như than thở, thật quen thuộc, giống như mùi hương bạc hà nhàn nhạt mát lạnh đang vây quanh tôi. Đại Thiện ôm tôi, nhẹ giọng vỗ về, "Không sao cả, tôi đón nàng về nhà!".

"Ô...". Tim tôi đau nhói, không nhẫn nhịn được nữa, xoay người nhào vào trong lòng chàng, khóc thảm thiết như một đứa bé lạc đường.

"Đừng khóc, không sao hết...".

"Ô...".

Chàng hôn lên trán tôi, ngón tay không ngừng lau nước mắt trên mặt tôi, thấy tôi vẫn cứ khóc như vậy, gương mặt buồn bã lộ ra vẻ đau lòng cùng tự trách: "Chúng ta về nhà được không?".

Tôi vừa khóc vừa gật đầu, cánh tay vẫn ôm chặt lấy cổ chàng, chàng luôn tay xuống bế tôi lên. Tiểu nha đầu đứng cạnh đấy thấy thế, vô cùng sợ hãi ngăn chúng tôi lại: "Nhị gia! Người không thể mang Cách cách đi được...".

"Cút ngay!". Đại Thiện vẫn luôn tao nhã đột nhiên gầm lên, đá một cái khiến cô bé ngã nhào.

Tôi chưa từng thấy Đại Thiện tức giận, từ lúc biết chàng tới giờ, chàng vẫn hiền lành dịu dàng như vậy, dường như chưa từng cáu kỉnh lần nào. Tôi mơ hồ có thể cảm nhận được nỗi đau trong lòng chàng, vì người làm tôi tổn thương không phải là ai khác, mà lại là ca ca ruột của chàng!

Tim tôi như bị một cây kim bén nhọn đâm thủng! Tôi chợt hiểu ra một điều - sự tổn thương mà Trử Anh gây ra cho tôi, để lại dấu vết trong lòng Đại Thiện, còn sâu hơn so với tôi! Có lẽ khi thời gian trôi qua, tôi có thể quên được, nhưng còn Đại Thiện thì sao?

Trử Anh, dù sao cũng là ca ca ruột của chàng! Loại huyết thống máu mủ tình thâm này, dù có thế nào cũng không thay đổi được!

Lúc bước quá cửa, có một bóng người cản chúng tôi lại, tôi chỉ nhìn lướt qua, đã vội quay mặt đi ngay, xấu hổ giận dữ, tủi thân, thương tâm, khổ sở... Trăm mối cảm xúc xen lẫn vào nhau.

"Tránh ra!". Đại Thiện nói một cách lạnh lùng.

Trử Anh đứng yên ở cửa không nói chuyện, một lúc lâu sau, mới ho hai tiếng, khàn giọng: "Thật sự không được sao...".

Thân thể tôi hơi run rẩy, biết là anh ta đang hỏi tôi, nhưng tôi lại không muốn nhìn thấy mặt anh ta lần nữa, cũng không muốn nói với anh ta một câu nào nữa, nhất là ở trước mặt Đại Thiện, đối mặt với anh ta, sẽ làm tôi cảm thấy nhục nhã gấp bội.

"Đừng làm tổn thương nàng nữa...". Đại Thiện nghiêng người, cẩn thận ôm tôi bước ra ngoài.

"Đại Thiện...", giọng nói khàn khàn ấy gầm lên giận dữ, "Đệ dựa vào cái gì mà tranh giành với huynh? Đệ dựa vào cái gì...".

Đại Thiện dừng lại, tôi căng thẳng tóm lấy vạt áo trước ngực chàng.

"Đệ dựa vào cái gì mà chiếm được trái tim của nàng? Đệ có bảo vệ được nàng không? Đệ ngoại trừ cái dáng vẻ đạo đức giả bo bo giữ mình đấy ra, còn có thể làm được cái gì?".

Cách lớp quần áo mỏng manh, tôi có thể nghe thấy tiếng tim Đại Thiện đập ngày càng nhanh hơn, tuy rằng từ đầu đến cuối chàng đối mặt với sự chất vấn hùng hổ của Trử Anh, không hề phản bác lại một câu nào, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy sợ.

"Đại Thiện! Đệ đừng có lúc nào cũng biểu hiện như mình là người tốt như thế! Đệ có cái gì? So về chiến công danh vọng, đệ không bằng huynh, so về được A mã yêu thương, đệ còn không bằng lão ngũ, thậm chí là A Mẫn nhà tam thúc còn được A mã yêu thương hơn đệ! Đệ dựa vào cái gì mà được Đông Ca yêu thương! Khụ khụ... Khụ khụ khụ...".

Đại Thiện! Đại Thiện! Đại Thiện!

Trong thâm tâm tôi thầm gọi tên chàng hết lần này đến lần khác! Đại Thiện dịu dàng ấm áp như ngọc! Đại Thiện không thích tranh giành với người khác! Đại Thiện vẫn luôn thấu hiểu người khác... Đại Thiện như vậy mới khiến tôi yêu quý, tôi không muốn vì tôi, mà buộc chàng phải bước lên con đường không thích hợp với chàng.

"Đại ca...". Cuối cùng, lồng ngực chàng rung lên rất khê, giống như tiếng tim đập mạnh mẽ mà đầy sức sống của chàng, tôi túm chặt lấy vạt áo của chàng, ngẩng đầu đầy sợ hãi, cái cảm vốn lún phún đầy râu mới mọc xanh xanh lại thâm tím, khoe miệng rách, máu đông lại trên miệng vết thương.

Tôi hoảng sợ quay đầu, mới thấy mắt phải của Trử Anh cũng sưng phù.

Tuy chỉ thoáng quay đầu lại nhìn, nhưng lại bị Trử Anh bắt được, anh ta lao về phía tôi: "Đông Ca...".

Tôi sợ tới mức hét lên.

Đại Thiện khẽ nghiêng người, bình thân tránh được Trử Anh.

"Từ nay về sau... Đệ sẽ bảo vệ Đông Ca!". Giọng nói ung dung, nhưng lại đầy kiên định.

Đầu tôi thật rối loạn!

"Đại Thiện... giọng điệu của đệ lớn thật đấy!".

"Đệ tuyệt đối sẽ làm tốt hơn huynh!".

Từ chỗ Trử Anh trở về, tôi lập tức ngã xuống giường ngủ, không biết qua bao lâu, dường như tôi nghe thấy có ai đó nức nở khóc lóc bên cạnh tôi, vô cùng đau đớn. Tôi chỉ muốn ngủ tiếp, nhưng tiếng khóc thút thít ấy như tiếng muỗi kêu quấy nhiễu đầu óc tôi, không thể bỏ qua được.

Cuối cùng, tôi cố mở mắt ra, hình ảnh trước mắt từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, tôi nhìn một lúc lâu mới nhận ra cô gái đứng trước mặt tôi, cô ấy đang khóc.

Cổ họng đau rát, tôi cảm thấy miệng khô khốc, toàn thân đau mỏi vô cùng.

"Cách cách! Cách cách người tỉnh?". Cát Đới nói bằng giọng mũi nhưng vẫn lộ ra vẻ vui mừng cùng hưng phấn, cô bé đỡ tôi ngồi dậy.

Tôi chỉ vào ấm nước trên bàn, cô bé hiểu ra ngay, chèn đệm vào sau lưng tôi, rồi vội vàng quay người rót cho tôi một cốc trà.

Lúc đưa cốc trà lên đến miệng tôi, tôi rõ ràng có thể cảm nhận được tay cô bé đang run, nước trà trong cốc sóng sánh vô cùng, tôi chỉ uống được có nửa cốc, nửa cốc còn lại bị cô bé đổ rơi xuống vạt áo tôi.

"Cách cách... Cách cách...". Nước mắt cô bé lại tuôn rơi, vừa khóc vừa vội vàng dùng tay lau nước đọng trên vạt áo tôi.

"Đại Thiện đâu?". Nhìn bốn phía xung quanh, vắng lặng, không thấy bóng dáng Đại Thiện đâu cả, trái tim tôi vì thế mà trở nên trống rỗng.

"Cách cách, đã đến giữa giờ Dậu(*), Nhị gia không tiện ở lại trong hàng rào, nên đã về rồi... Người dặn Cách cách đừng nghĩ ngợi nhiều, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai người nhất định sẽ đến thăm Cách cách".

(*). Giờ Dậu: 5 - 7h tối.

Tôi gật gật đầu. Hóa ra đã muộn thế rồi, không ngờ là bản thân tôi đã ngủ một giấc dài đến mười một tiếng.

"Cách cách, người có đói bụng không? Nô tài hầm canh gà đen nhân sâm cho người, ma ma nói phụ nữ ăn món này là bổ thân thể nhất...". Nói xong, nước mắt cô bé lập tức rơi xuống mu bàn tay tôi.

Tôi thấy mắt cô bé thâm quầng, hốc mắt sâu hoắm, có lẽ tối hôm qua tôi không trở về, cô bé cũng không ngủ cả một đêm, lo lắng cả một đêm.

Tôi lắc đầu, người đầy mồ hôi, dính ướt quần áo, vô cùng không thoải mái: "Em gọi người chuẩn bị nước nóng cho tôi, tôi muốn tắm".

Cát Đới sững người, lập tức lên tiếng vâng, lau nước mắt cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Một lúc sau có ba bốn ma ma với nha đầu đi vào, dựng bình phong ở gần cửa, thùng gỗ cao thành dùng để tắm rửa được kê ở trước giường, nước sôi bốc hơi nghi ngút được đổ ào ào vào trong thùng.

Cát Đới xắn tay áo lên thò tay xuống nước thử độ ấm, sau đó gật đầu.

Từ trước đến nay lúc tôi tắm rửa vốn không thích có người hầu hạ, vì thế nên đám ma ma nha đầu tự giác rời khỏi phòng. Tôi xốc chân xuống giường, nhưng khi mũi chân vừa mới chạm xuống mặt đất, hai chân tôi đã không tự chủ được mà run lên. Chân mềm nhũn, hai tay tôi chống xuống đất ngồi lên chân mình.

"Cách cách!". Cát Đới khẽ gọi tôi.

Tôi cười yếu ớt: "Tôi đúng là vô dụng...". Chẳng qua mới một ngày một đêm không ăn gì, tôi đã đói đến toàn thân vô lực, hoa mày chóng mặt, xem ra lần này thế nào cũng phải nhờ Cát Đới giúp tôi tắm rửa.

Cô bé thật cẩn thận đỡ tôi lại gần thùng gỗ. Tôi thở hển hển vịn vào mép thùng để đứng cho vững, Cát Đới giúp tôi cởi trung y xuống, qua một lúc lâu sau lại vẫn không thấy cô bé có hành động gì.

"Sao vậy?".

"Cách cách...". Cô bé bỗng nhiên run rẩy kêu lên đầy thảm thiết.

Quay đầu lại thấy cô bé đầy mặt nước mắt, che miệng khóc ô ô đến mức suýt chút nữa thì không thở nổi, tôi không nhịn được cúi đầu, giật mình khi nhìn thấy ngực mình thâm tím từng khối từng khối - những dấu vết này đều do Trử Anh cấu véo cắn tôi lúc tức giận, có lẽ trên lưng cũng có không ít.

"Đừng khóc! Cũng không phải là vết thương ghê gớm gì, chỉ là nhìn thì có vẻ đáng sợ thôi, mấy hôm nữa sẽ biến mất". Tôi để cô bé đỡ run run rẩy rẩy bước lên bục.

Thân thể chìm vào làn nước ấm áp, tôi thoải mái thốt lên một tiếng a.

"Sao vậy, có phải là nước quá nóng không?".

"Không, nước rất vừa". Tôi mỉm cười vỗ vỗ vào tay cô bé, "Tôi ngâm nước ấm một lúc... Em đừng đi ra ngoài, canh chừng cho tôi". Tôi sợ bản thân mình mệt mỏi, không cẩn thận ngâm nước ấm lâu lại vô ý thức ngủ mất.

Cát Đới gật đầu: "Vậy nô tài sẽ canh chừng ở phía sau Cách cách, nếu Cách cách cần gì, cứ gọi nô tài".

"Ừ".

Hơi nóng bốc lên, khiến tôi mê man, đầu óc lại giống như đèn kéo quân không ngừng hiện lên hai gương mặt, một gương mặt dịu dàng nhỏ nhắn, một gương mặt ương ngạnh bướng bỉnh...

Tôi khố sở vùi đầu vào trong nước, tóc dài tản ra trong nước như rong biển, tạo thành một cái lưới thật dày, dường như vây chặt lấy tôi, tôi không có chỗ nào để trốn, sắp ngạt thở.

Đông Quả, Trử Anh, Đại Thiện, ba người tỷ đệ bọn họ từ nhỏ đã mất mẹ, từ trước đến nay tình cảm giữa bọn họ cũng rất thân thiết. Đông Quả là chị gái lớn đảm nhiệm vai trò của người mẹ, Trử Anh hay cáu gắt, Đại Thiện ngoan ngoãn nghe lời, hai huynh đệ tuy chỉ kém nhau ba tuổi, lại chưa từng đánh nhau như hôm nay... Tất cả mọi chuyện tại tôi mà ra cả.

Sau này Đại Thiện sẽ làm thế nào? Trử Anh sẽ đối xử với đệ đệ ruột thế nào?

Ào! Tôi ngoi lên từ trong thùng nước, há miệng hít sâu mấy hơi, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Trái tim tôi rất đau, tình cảm với Đại Thiện liệu có nên tiếp tục phát triển nữa hay không? Tôi rất sợ, sợ bản thân mình đem lại cho chàng không phải là hạnh phúc, mà là bất hạnh!

Nước dần trở nên lạnh, trước khi cơ thể tôi cũng trở nên lạnh giá theo, ở sau lưng tôi một thùng nước ấm từ từ được đổ vào thùng tắm. Tôi đưa tay lau nước dính trên mặt, cười gượng: "Cát Đới, em giúp tôi kỳ lưng đi, tay của tôi mỏi quá, không giơ lên được".

Lớn đến như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên tôi cần nhờ người khác giúp tôi tắm rửa, nên tôi không khỏi đỏ mặt, cảm thấy rất xấu hổ.

Cát Đới không lên tiếng, cầm khăn tắm vắt bên mép thùng, nhẹ nhàng vén mái tóc dài xõa tung sau lưng tôi sang một bên, sau đó tôi nghe thấy một tiếng hít sâu rất nhỏ.

"Đã bảo em không cần kinh ngạc đến như vậy rồi...". Tôi thật mệt mỏi, nhưng trên mặt vẫn phải cố nở nụ cười để an ủi cô bé.

Khăn tắm chạm vào lưng tôi, rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức tôi cảm giác như cô bé không dùng chút sức lực nào cả. Tôi cười, nhất định là trước khi đi theo tôi cô bé chưa từng hầu hạ người khác tắm rửa bao giờ.

"Cát Đới...". Tôi từ từ hoạt động thân thể, cảm giác đau nhức từ bên trong thân thể phát ra, khiến tôi rên lên, suýt chút nữa thì trượt xuống đáy thùng.

Một đôi tay từ phía sau lưng tôi xuất hiện, xuyên qua dưới nách, đỡ tôi đứng vững trong nước.

Đôi tay ấy, tuy không lớn, nhưng ngón tay to dày, lòng bàn tay đầy vết chai - đây tuyệt đối không có khả năng là tay của Cát Đới!

Tôi ngạc nhiên bất thành linh quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tuấn tú nghiêm nghị mà lạnh như băng, lông mày cau lại, môi mím chặt, thấy tôi quay đầu lại nhìn, nó chỉ thoáng nâng mí mắt lên nhìn tôi một cái, rồi lại lập tức hạ mí mắt xuống.

Tuy chỉ thoáng nhìn qua, nhưng tôi lại nhìn thấy rõ ràng ánh mắt nó lạnh lùng đến ghê người.

"Hoàng... Hoàng Thái Cực...". Ánh mắt vừa rồi là sao vậy? Một đứa bé chín tuổi, vì sao lại có ánh mắt khiến người ta nhìn mà sởn gai ốc? Nó định làm gì? Trong đầu nó đang nghĩ cái gì?

"Không có lần thứ hai! Sẽ không có lần thứ hai...". Giọng nói lạnh như băng, từng chữ từng chữ một khó khăn phát ra từ đôi môi mím chặt, dường như đang nói cho tôi nghe, cũng dường như đang nói cho chính nó nghe.

"Hoàng Thái Cực...".

Nó không nói gì thêm nữa, gương mặt hiện lên vẻ bướng bỉnh cùng hung ác, nhưng tay lại vẫn không dùng chút sức lực nào kỳ lưng cho tôi.

Mặt tôi không khỏi nóng lên, tuy rằng nó vẫn còn là một đứa bé, nhưng dù sao cũng là một bé trai, không mặc gì cả đối mặt với nó, khiến tôi không tránh khỏi căng thẳng cùng xấu hổ.

Nhưng nó lại như không nhìn thấy gì cả, tiếp tục làm, kỳ lưng xong chuyển sang kỳ tay, kỳ tay xong chuyển sang trước ngực...

Tôi khẽ kêu lên kháng nghị, nó lại chỉ trừng mắt nhìn tôi đầy lạnh lùng, ánh mắt của nó khiến tôi cũng cảm thấy lạnh, tôi thế nhưng không dám lại lên tiếng trái ý nó lần nữa, ngoan ngoãn để mặc nó hầu hạ.

Đây... Chính là lực uy hiếp của Hoàng đế Thái Tông của Đại Thanh sau này đấy sao?

Tôi ghen hòng, đúng là lợi hại! Cho dù là đối mặt với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi cũng chưa bao giờ uất ức đến như thế!

Tôi vùi nửa gương mặt vào trong nước, chỉ chừa hai lỗ mũi để hít thở, lặng lẽ suy nghĩ, nhất định là trong lúc không để ý, tôi đã mơ tưởng quá nhiều về Thanh Thái Tông của tương lai rồi.

"Hoàng Thái Cực...". Tôi ngoi lên mặt nước, buồn bã lên tiếng.

Nó không trả lời.

Tôi tiếp tục hỏi: "Có phải vì sự xuất hiện của tỳ, khiến rất nhiều chuyện thay đổi hay không?".

"... Ví dụ?".

"Ví dụ như... Trử Anh với Đại Thiện...". Khẽ thốt ra câu này xong, tôi lại thả người chìm vào trong nước.

Gian phòng trở nên tĩnh lặng, ngoài phòng tiếng côn trùng kêu vang

Tiếng nước chảy lại lần nữa vang lên, Hoàng Thái Cực trầm mặc thả tay xuống nước, một lúc lâu sau, mới nói: "Có thể. Đại ca là đích trưởng tử, có khả năng chinh chiến, là người được trọng dụng nhất được tín nhiệm nhất cũng là cánh tay đắc lực nhất của A mã, vì vốn muốn gì được nấy, nên từ nhỏ đã không coi ai ra gì, chuyện này cũng không có gì là lạ... Nhị ca, là huynh đệ cùng một mẹ với Đại ca, từ nhỏ đã thân thiết, nếu không phải tính tình quá mức dịu dàng đăm đạc, chưa từng muốn tranh giành, thì ở tuổi của anh ấy, sớm nên là cánh tay đắc lực của A mã mới đúng. Kiến Châu có thể có ngày hôm nay, đều là do A mã dùng tính mạng đổi về, Kiến Châu không có A ca vô dụng, Bối lạc vô dụng!".

"Có... Có ý gì?".

"Từ trước đến nay truyền thống của người Nữ Chân vẫn là trưởng tử tách ra ở riêng, ấu tử kế thừa gia nghiệp, A mã vẫn còn sung sức, Phúc tấn mới lấy về lại nhiều, năm nào cũng sinh thêm con cái, bỏ qua một bên đám

thứ xuất, ấu tử con vợ cả cuối cùng cũng không biết sẽ là ai. Nhưng tỷ cũng thấy đấy, đi theo sự phồn thịnh của Kiến Châu, thổ địa, nô lệ, trâu dê, quyền thế... A mã có tâm xây dựng một đất nước, đã là đất nước, có một số thứ không thể lấy lợi ích gia tộc để phân chia rõ ràng được. Đến lúc A mã già đi, ấu tử của người có thể khiến mọi người tin phục được hay không, có thể làm cho tướng sĩ tiếp tục đi theo được hay không? Vấn đề này trong tương lai sẽ khiến mọi người phải đau đầu. Không nói đến họ hàng, chỉ riêng đám huynh trưởng trưởng thành đã lập gia đình tách ra ở ngoài hàng rào, chẳng lẽ sẽ chịu đem lợi ích mà mình dốc sức đem về dễ dàng nhường cho ấu đệ? Đại ca Nhị ca là huynh đệ cùng một mẹ, vốn nên đồng tâm hiệp lực, nếu trước đó lại trở nên xa cách, theo đuổi lợi ích bản thân, thì đúng là hợp với tâm tư của A mã...".

Tôi ở trong nước run rẩy, sự thật này đúng là không phân tích ra thì không biết, một khi bị phân tích ra thì tàn khốc đến mức khiến người ta không muốn nghe tiếp nữa. Cái gì người thừa kế, cái gì lợi ích của gia tộc, cái gì nội bộ bất hòa... Tôi chưa bao giờ suy nghĩ về mấy chuyện này, bởi vì tôi chắc chắn rằng kết quả sẽ rất tệ.

Tôi bỗng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào gương mặt non trẻ, vẫn còn vẻ ngây ngô trẻ con.

Không lẽ Hoàng Thái Cực không phải danh chính ngôn thuận trở thành Thanh Thái Tông hay sao? Nghe nó phân tích như vậy, thì nó vừa không phải trưởng tử, cũng không phải ấu tử, tuy là con vợ cả, nhưng nó xếp thứ tám, trong đám A ca con vợ cả, nó chỉ lẻ loi trọi có một người. Mấy năm nay, ... Mạnh Cổ Triết Triết vẫn không sinh thêm đệ đệ muội muội gì để giúp đỡ nó, nó chỉ lẻ loi có một mình... Với địa vị nửa vời xấu hổ như vậy, nó làm thế nào để đánh bại được ưu thế của các huynh đệ khác, bộc lộ tài năng giữa đám đông huynh đệ, cuối cùng được A mã nó coi trọng?

Không lẽ lịch sử sai lầm? Không lẽ... Không lẽ...

Lịch sử? Tri thức lịch sử mà tôi biết có những gì? Đám con cái của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ngoại trừ Hoàng Thái Cực, tôi còn biết tương lai sẽ có một vị Nhiếp chính Vương Đa Nhĩ Cổn... Ngoại trừ những điều này, tôi không biết gì nữa cả.

Hay là... Bởi vì sự xuất hiện của tôi, lịch sử thật ra đã bị thay đổi?

"Bọn họ... Là huynh đệ ruột...". Tôi run giọng, ngực như bị đè nén khó hô hấp, "Đây là sai lầm của tử đúng không? Đúng! Là sai lầm của tử! Tử vốn không thuộc về nơi này, nếu tử không, không...".

Nếu tôi không thích Đại Thiện, mọi chuyện sẽ không trở nên như vậy đúng không?

"Chuyện này không liên quan đến tử...". Hoàng Thái Cực thở dài, "Thật ra đệ cũng sai, đệ nên sớm nhìn ra ý tưởng của A mã mới đúng, nhưng... nhất thời sơ xuất. Tử không cần tự trách, chuyện này thật sự không liên quan đến tử, ngược lại là bởi vì... đã làm tử bị tổn thương lớn đến như vậy...".

"Nước lạnh...". Tôi đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

"Có cần thêm nước ấm không?". Nó nhanh trí thay đổi đề tài.

"Không cần".

Vì thế nó đỡ tôi đứng dậy, tôi lạnh đến mức cả người run rẩy, nó dùng một tấm thảm lông lớn bọc kín tôi từ đầu đến chân, nhưng tôi vẫn thấy lạnh run.

"Có cần gọi Cát Đới tiến vào hầu hạ không?".

"Không cần, tử muốn nằm nghỉ...".

Nó đỡ tôi nằm lên giường, đắp chăn cẩn thận, rồi lại cầm tấm thảm lông lúc này cẩn thận lau mái tóc dài ướt sũng của tôi.

"Hoàng Thái Cực!".

"Ừ, đệ đây".

"Đệ... Tương lai cũng sẽ như vậy sao?".

"Sao cơ?".

"Tương lai đệ sẽ vì tranh giành phần quyền thế này, mà không ngại tranh chấp với huynh đệ của mình sao?".

Nó im lặng.

"Không cần giấu tở, tở biết đệ không phải là người chịu đứng dưới người khác... Tở muốn nghe đệ nói thật. Nói cho tở biết, đệ sẽ như vậy ư?".

Nó thở dài, cuối cùng đáp trả tôi bằng một chữ: "Sẽ".

"Vì sao? Quyền thế rất quan trọng hay sao?".

Nó dừng động tác lau tóc cho tôi lại: "Có đôi khi... Thứ đó quả thật là rất quan trọng".

Tôi quay đầu đi nơi khác, tuy biết rõ đây là kết quả cùng đáp án mà chắc chắn tôi sẽ nghe được, nhưng một Hoàng Thái Cực như vậy khiến tôi cảm thấy thật xa lạ, giống như đứa bé tôi vẫn nhìn từ lúc nhỏ đến lớn, lại cách tôi rất xa. Điều này khiến trái tim tôi đau đớn, đau đến mức nước mắt rơi lã chã, nhưng lại không thể khóc thành tiếng.

Tôi vốn không nên dính dáng vào bọn họ!

Vận mệnh của bọn họ có quỹ đạo vận hành riêng! Ai cũng thế...

Trử Anh, Đại Thiện, Hoàng Thái Cực... Cho dù là ai, tôi cũng không nên có mặt trong quỹ đạo vận hành của cuộc đời của bọn họ!

Đại Thiện... Sau này, tôi nên đối xử với chàng thế nào đây?

Trong lúc tôi đau lòng buồn bã, Hoàng Thái Cực từ từ đứng lên, nhỏ giọng gọi tên tôi. Tôi nhắm mắt lại hô hấp đều đều giả vờ ngủ, tôi cảm giác như nó cúi người xuống, nhẹ tay chỉnh lại chăn cho tôi.

Trong phòng yên tĩnh một lúc lâu, đến lúc tôi nghĩ nó đã đi rồi, thì lại nghe thấy có tiếng thở dài rất nhỏ vang lên ở trên đầu, một giọng nói dịu dàng an ủi vết thương trong lòng tôi.

"Tỷ không làm sai điều gì, tỷ chỉ là không cẩn thận yêu sai người mà thôi".

Có tiếng bước chân đi xa dần.

Tôi căn góc chăn lạng lẽ rơi lệ.

Có yêu hay không? Không! Một người lớn lên trong cô nhi viện như tôi, chưa bao giờ tin trên đời có loại tình cảm giống như trong tiểu thuyết viết, khiến tôi yêu đến đắm đuối si mê, mù quáng đến mức mất đi lý trí.

Tôi không tin vào thứ tình yêu như vậy!

Nhưng tôi thích Đại Thiện!

Thích nụ cười của chàng, thích sự dịu dàng của chàng, thích ở cùng một chỗ với chàng...

Mở mắt ra, trừng mắt nhìn khoảng không gian tối đen như mực, tôi cuối cùng cũng ép bản thân mình làm ra một quyết định.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đả Kích

Ngủ đến nửa đêm, tôi bỗng cảm thấy lạnh từ trong xương cốt lạnh ra, cơ thể lạnh đến mức không chịu được. Tôi co người lại, gắt gao tóm chặt lấy chăn, đầu óc trống rỗng, cảm giác như bốn bề yên tĩnh đến đáng sợ.

Một lúc sau khi đang mơ mơ màng màng tôi lại nghe thấy rất nhiều tiếng động ồn ào, tôi muốn ra lệnh cho họ im miệng, để tôi yên tĩnh một lúc, nhưng tôi lại không phát ra được một thanh âm gì hết. Khó khăn lắm mới vượt qua được cảm giác ấy, thì hình như lại có thứ gì đó cạy miệng tôi ra, đồ thứ nước trà đắng chát khó uống vào miệng tôi, tôi kháng cự theo bản năng, nhưng kết quả là nước trà lại rơi vào khí quản khiến tôi bị sặc, hại tôi vừa ho vừa nôn, khổ không nói nổi.

Sau đó, tôi hơi nâng mí mắt một chút, mới phát hiện xung quanh vẫn tối đen như mực, không khỏi nghĩ, hóa ra vừa rồi tất cả chỉ là cảnh trong giấc mơ lúc đầu óc tôi đang hỗn độn mà thôi.

Nhắm mắt lại, mơ màng ngủ.

Trong lúc tôi mơ màng, ý thức của tôi đột nhiên bị một giọng nói đầy tức giận gào tỉnh: "Nếu có chuyện gì xảy ra với nàng, tất cả các người đều phải chôn cùng!".

Đúng là một giọng nói độc tài!

Đúng là một người đàn ông độc tài!

Tôi thầm cười khẩy, ông ta đang uy hiếp người khác, hay là lấy tính mạng người khác để uy hiếp tôi?

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, rồi sau đó tôi lại tiếp tục ngủ.

Đến lúc tôi mở mắt ra lần nữa, cuối cùng cũng nhìn thấy căn phòng tràn ngập ánh sáng. Tôi khẽ thở dài, đúng là một đêm mơ mộng lung tung, cũng may trời đã sáng choang, cuối cùng tôi cũng tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

Đang muốn rời khỏi giường, chợt nghe bên giường có tiếng người nói một cách khẩn trương: "Đừng động đây. Cần cái gì tôi lấy cho nàng, có phải muốn nước đúng không?".

Tôi nhìn sang phía phát ra tiếng nói, trước mắt tôi đột ngột hiện ra một gương mặt tiều tụy, râu mọc đầy mặt, nét mặt suy sụp, đôi mắt lộ vẻ mệt...

Ai đây? Đây là Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà tôi vẫn biết đấy ư?

"Sao gia lại... ở đây?". Giọng nói của tôi thể nhưng lại khản đặc.

Ông ta ngạc nhiên nhìn tôi, giống như đang nhìn thứ kỳ trân dị bảo bị mất vừa mới tìm lại được, ánh mắt hiện lên vẻ sung sướng không thềm che giấu: "Năm ngày... Rốt cuộc nàng tỉnh".

"Năm ngày?".

"Nàng lên cơn sốt". Ông ta chỉ nói sơ lược có bốn chữ này, sau đó đỡ tôi ngồi dậy giúp tôi uống nước.

Tôi vô cùng hoang mang, không lẽ đúng là tôi không nằm mơ? Tôi sốt cao hôn mê khoảng năm ngày? Ông ta trông tiều tụy đến như thế, là vì lo lắng cho tôi?

"Năm nàng mười tuổi cũng sốt cao như vậy, sau khi tỉnh lại không còn nhớ một điều gì hết cả". Ông ta cẩn thận đỡ tôi nằm xuống, bàn tay rộng lớn bao bọc lấy hai tay tôi, đặt sát bên môi ông ta rồi dùng môi nhẹ nhàng ma sát, "Tôi thật sợ sợ lần này nàng cũng giống như lần ấy".

Tôi không khỏi cười nhẹ, tiếng cười khiến cơ trên người tôi khẽ động, cả người đau nhức như muốn rời rạc ra.

"Nếu tôi có thể lại mất trí nhớ thêm lần nữa, không phải là chuyện tốt hay sao?".

Con người ông ta đột nhiên co rụt lại, gương mặt lạnh lùng: "Nếu muốn nhân cơ hội này quên mất tôi, vậy vĩnh viễn cũng không có khả năng!".

"Quên mất ông quên mất bản thân tôi, có lẽ mới có thể thích ông. Nếu không...".

Đột nhiên ông ta dùng môi chặn miệng tôi lại, nhưng lại lập tức buông ra, thở hển hển nói một cách kiên quyết: "Không có nếu không!".

Ông ta thật độc tài!

Tôi mơ hồ nghĩ, có lẽ điểm này của Trử Anh rất giống với ông ta - đều ngang ngược không chịu nghe người khác giải thích.

"Đúng rồi, hôn lễ của gia...". Tôi nhớ mang máng mấy ngày nay trong hàng rào đang chuẩn bị cho hôn lễ của ông ta và A Ba Hợi.

"Đổi ngày thành hôn". Ông ta khàn giọng nói, "Thằng nhóc Bồ Chiếm Thái, nghe nói nàng bị bệnh, đang định không đi, bị tôi đá một phát về Ô Lạp rồi. Nàng xem, sức hấp dẫn của nàng lớn đến thế nào".

Tôi hơi giật mình, nhưng trên mặt lại không biểu lộ điều gì, chỉ khẽ mỉm cười: "Chứ còn gì nữa, ai bảo tôi là đệ nhất mỹ nữ của người Nữ Chân đâu. Không phải là gia cũng nhìn trúng điểm này hay sao?".

Ông ta cẩn thận nhìn tôi: "Quả nhiên là đệ nhất mỹ nữ!". Nói xong, giận dữ đứng lên, chấp tay sau lưng đi một vòng quanh phòng, đột nhiên nói, "Trử Anh với Đại Thiện vì nàng, đánh nhau! Nàng nghĩ sao?".

Trái tim tôi đau đớn, nhưng nụ cười trên mặt lại chưa từng biến đổi: "Không nghĩ gì hết cả".

"Thật không?". Ông ta cười đầy lạnh lùng, ngồi xuống mép giường lần nữa, khoe miệng cong lên, để lộ ra một nụ cười rất kỳ dị, "Tính tình Trử Anh có chút giống tôi, việc gì cũng tranh danh đoạt lợi(*), muốn thứ gì thì nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để đoạt về; Đại Thiện thì không như vậy, tính tình nó rất giống ngạch nương của nó, tao nhã lịch sự, luôn thấu hiểu người khác, trời sinh tính tình không màng danh lợi, theo tôi thấy nó hình như không thích hợp sinh ra trong gia tộc Ái Tân Giác La...".

(*) Nguyên tác dùng thành ngữ "tranh cường háo thắng", ý chỉ tranh làm người mạnh hơn, chuyện gì cũng muốn thắng hoặc chèn ép người khác. Đôi khi mang ý châm biếm, chỉ những người thích thể hiện.

Tôi cau mày, không đoán ra được ông ta định nói gì.

"Chỉ có Ba đồ lỗ mới xứng rong ruổi ở vùng Bạch sơn Hắc thủy(*) này, trở thành anh hùng cùng với chủ nhân của vùng đất này! Đại Thiện không được! Nó quá yếu đuối! Tôi vẫn luôn cho là như vậy! Nhưng mùa thu năm Định Dậu lúc tôi mắc bệnh dịch, chưa biết sống chết thế nào, đúng lúc ấy Kim Đài Thạch hủy hôn, thế nhưng Đại Thiện lại tới trước giường bệnh chăm sóc tôi, tôi đột nhiên cảm thấy thằng bé ấy thật ra rất hiếu thuận, cũng rất có gánh vác, nhưng nàng tuyệt đối không thể ngờ được đến khi bệnh tình của tôi chuyển biến tốt đẹp, hỏi nó muốn được ban thưởng cái gì,

nó thế nhưng khẩn cầu tôi đem nàng gả cho nó làm Đại Phúc tấn. A... Dám ở ngay trước mặt đòi người phụ nữ của A mã, thằng nhóc này còn tùy hứng ngạo mạn hơn cả Trử Anh! Sau đó tôi chú ý đến nó hai năm, kết quả phát hiện ra nó là một dũng sĩ có thể chinh chiến. Sự hung ác của nó khi dẫn binh tấn công Cáp Đạt, trước kia tôi chưa từng thấy! Nhị A ca của tôi, có dũng có mưu, được các tướng sĩ tín nhiệm và ủng hộ còn hơn cả Đại A ca...".

(*) Bạch sơn Hắc thủy: chỉ núi Trường Bạch và sông Hắc Long (Trường Bạch sơn Hắc Long giang), cũng là chỉ vùng Đông Bắc của Trung Quốc, đôi khi còn mang ý chỉ nơi bắt nguồn của dân tộc Mãn.

Tôi trợn tròn mắt, dần dần hiểu ra ý đồ của ông ta, không khỏi cảm thấy trái tim lạnh lẽo mệt mỏi.

"Tôi không hề biết, lão Nhị mà tôi vẫn không để ý tới, võ công mưu lược, đúng là không gì không làm được. Người thường bắn tên trên lưng ngựa, có thể bắn được bao nhiêu? Nó lại có thể bắn một lúc ba mũi tên, bách phát bách trúng. Chắc... Tôi đúng là đã nhìn nhầm". Ông ta lắc đầu liên tục, "Bây giờ đang là lúc Kiến Châu gây dựng sự nghiệp, tôi cần người tài như kẻ khát nước, sao lại có thể để cánh tay đắc lực có thể dùng tốt sang một bên mà không cần đến? Nhưng mà thằng bé kia thật đúng là hết thuốc chữa, sau khi từ Cáp Đạt trở về, trước mặt người khác cứ bày ra dáng vẻ ngu xuẩn yếu hèn không có chí tiến thủ! Tôi biết, muốn nó thành tâm thành ý chịu đứng ra giúp tôi, lần nữa đẩy lên ý chí chiến đấu, cần cho nó uống một liều thuốc mạnh!".

Hàm răng tôi va vào nhau lập cập.

Không phải! Không phải! Không phải giống như những gì tôi nghĩ! Thế giới này, không tối tăm khắc nghiệt đến như thế! Tuyệt đối, không giống như những gì tôi nghĩ!

"Mà nàng... chính là vị thuốc dẫn không thể thiếu được!".

Một tiếng rầm vang lên, đầu óc của tôi lại quay cuồng!

Lỗi tai tôi ong ong hết cả lên, trong đầu không ngừng vang lên câu nói của Hoàng Thái Cực: "... Đại ca Nhị ca là huynh đệ cùng một mẹ, vốn nên đồng tâm hiệp lực, nếu trước đó lại trở nên xa cách, theo đuổi lợi ích bản thân, thì đúng là hợp với tâm tư của A mã...".

Hóa ra chân tướng đúng là như vậy! Đúng là... như vậy!

Một hòn đá ném trúng hai con chim!

Đúng là một kế hoạch ác độc!

Nỗ Nhĩ Cáp Xích... Thật hung ác... Một người thật hung ác!

Hóa ra, tôi không ngờ được là lại trở thành một quân cờ đáng thương, bị ông ta tính kế.

"Nàng cho là chuyện nàng lén lút qua lại với Đại Thiện hàng ngày tôi hoàn toàn không biết gì hết? Mỗi một tấc đất ở Kiến Châu này đều là của tôi, mỗi một chuyện xảy ra trên đất của tôi mà tôi lại không biết đến hay sao?". Ông ta đột ngột giữ chặt lấy cằm của tôi, gí sát mặt vào mặt tôi rồi cười lạnh, đôi mắt lạnh như băng lóe lên thứ ánh sáng khiến người ta sợ hãi, "Đông Ca! Nàng tự cho là mình thông minh, thật ra nàng thật ngây thơ... Cho dù nàng có làm gì đi nữa, cũng đừng tưởng có thể thoát khỏi tôi. Tôi đã nói rồi, này trên đời, ngoại trừ tôi ra không có ai có thể có được nàng!".

Ngực đau nhức, có thứ gì đó tanh tanh trào dâng trong họng, tôi nín thở, đè nó xuống.

Tôi khàn giọng lên tiếng, run rẩy như đấy không phải giọng nói của tôi: "Ông định... đối phó với Đại Thiện như thế nào? Chàng... là con của ông...".

"Sợ? Thật sự thích thằng nhóc ấy? Nàng yên tâm, giống như nàng nói đấy, dù sao đi nữa nó cũng là con tôi, sau này tôi còn cần trọng dụng nó cơ mà". Giọng nói ông ta càng lúc càng lạnh hơn, "Hai đứa con trai được coi trọng nhất có tài năng nhất của tôi nếu đều thích con gái tộc Diệp Hách như vậy, tôi sẽ thay chúng xin lấy mỹ nữ tộc Diệp Hách về... Còn về Đại Thiện, nếu nó muốn phụ nữ của tôi đến như thế, tôi cũng sẽ tác thành cho nó, chờ tôi chết đi rồi, toàn bộ thế thiếp của tôi sẽ thuộc về nó... Nhưng mà, trong số đó không bao gồm có nàng!". Ông ta nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn tôi, "Đời này nếu như tôi không chiếm được nàng, cho dù là chết, tôi cũng muốn kéo nàng theo chôn cùng!".

Cảnh vật trước mắt bỗng chốc tối đen, cái cảm giác tanh ngọt trong họng cuối cùng cũng trào lên, một tiếng "Ọe" vang lên, tôi nôn ra một ngụm máu, thị lực còn chưa khôi phục lại, tôi đã cảm thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích hoảng loạn tóm chặt lấy cánh tay tôi, gào lên đầy giận dữ: "Người đâu...".

Mắt nố đon đóm, tôi mơ hồ nhìn thấy gương mặt ông ta, tôi cười đầy khinh thường: "Tôi... bây giờ... sẽ chết cho ông xem...".

"Nàng dám! Nàng dám chết! Nếu nàng dám chết tôi lập tức sẽ giết Đại Thiện!". Ông ta ôm chặt lấy tôi, tôi có thể cảm giác được không chỉ có giọng nói của ông ta run rẩy, mà cả thân thể của ông ta cũng đang run lên nữa.

Ông ta đang sợ hãi điều gì?

Ông ta không phải là Nỗ Nhĩ Cáp Xích không gì không làm được hay sao?

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng có lúc sợ hãi?

Ý thức càng lúc càng rời xa, linh hồn lại như bị thứ gì đó giam giữ, tôi cố gắng vùng vẫy, nhưng làm thế nào cũng không tránh thoát được.

Tôi thà chết, còn hơn nhìn thấy ông lần nữa!

Nếu đã không thể lựa chọn cách thức để sống, ít nhất tôi còn có quyền lựa chọn cái chết!

Tôi muốn chết!

Tôi bây giờ... sẽ chết cho ông xem!

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sinh Nhật

Cuối cùng, tôi cũng vẫn không được toại nguyện.

Tuy rằng tôi kháng cự chữa trị, nhưng dưới sự uy hiếp "cứu sống sẽ được thưởng, cứu không được phải chết cùng" của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đám đại phu không ai là không nơm nớp lo sợ, liều mạng canh giữ bên giường của tôi một ngày hai mươi bốn giờ.

Không chỉ có như thế, bên ngoài hai lớp cửa, tiếng Tát Mãn niệm chú như gần như xa, như kim đâm vào những dây thần kinh đang yếu ớt của tôi - không biết vì sao, trong thâm tâm tôi thầm sợ hãi Tát Mãn một cách không thể hiểu được, mỗi khi họ niệm chú một lần, ý thức đang muốn mê man đi của tôi lại tỉnh táo lại một chút.

Cứ như thế, trôi qua bảy tám ngày, đám đại phu cuối cùng cũng khóc vì vui mừng khi có thể báo tin cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích lúc ông ta đến thăm tôi, tính mạng của Cách cách Đông Ca đã giữ lại được.

Xem ra quả nhiên là không thể làm trái số mệnh được!

Cho dù là tôi mệt mỏi quá rồi nên mới làm ra chuyện chống lại ý trời trước khi đến thời điểm số mệnh quy định Đông Ca phải rời xa trần thế! Nhất định là tôi phải ngoan ngoãn ở lại trong thân thể này, chịu đủ mọi khổ sở hành hạ tra tấn!

Vào giữa năm, Nỗ Nhĩ Cáp Xích bắt đầu xây dựng cơ chế các Kỳ, lập ra bốn Kỳ là Hoàng, Hồng, Lam, Bạch.

Cứ ba trăm tráng đinh người Nữ Chân là một Ngưu lục, thủ lĩnh gọi là Ngưu lục Ngạch chân; năm Ngưu lục là một Giáp lạt, thủ lĩnh gọi là Giáp lạt Ngạch chân, thống lĩnh một ngàn năm trăm người; năm Giáp lạt là một Cố sơn, thủ lĩnh gọi là Cố sơn Ngạch chân, một Cố sơn là một Kỳ, tổng cộng có bảy ngàn năm trăm người.

Các Kỳ lấy các màu cờ khác nhau làm dấu hiệu.

Trong bốn Kỳ, Chính Hoàng Kỳ do Nỗ Nhĩ Cáp Xích đích thân chỉ huy, ba Kỳ còn lại bổ nhiệm Thứ Nhĩ Cáp Tê làm Kỳ chủ Chính Lam Kỳ, trưởng tử Trử Anh làm Kỳ chủ Chính Bạch Kỳ, thứ tử Đại Thiện làm Kỳ chủ Chính Hồng Kỳ.

Việc bổ nhiệm Kỳ chủ của bốn Kỳ đồng nghĩa với việc, Đại Thiện vì vậy mà bắt đầu đặt chân vào giai tầng thống trị cấp cao của Kiến Châu, tham dự vào chính trị, và cuộc đấu tranh giữa hai huynh đệ chàng và Trử Anh cũng đã lặng lẽ bắt đầu.

Chuyện này... là chuyện mà tôi không muốn nhìn thấy nhất!

Chớp mắt đã qua thu sang đông, tinh thần của tôi vẫn uể oải không vui vẻ lên được, Cát Đới mỗi ngày đều đỡ tôi ra ngoài sân phơi nắng, kể chuyện cười cho tôi nghe, nhưng tôi vẫn rất ít khi mở miệng nói chuyện.

Từ sau khi tôi khỏi ốm Nỗ Nhĩ Cáp Xích chưa từng đến đây, Trử Anh có đến hay không tôi cũng không biết, Đại Thiện thì ngày nào cũng đến, nhưng tôi chưa từng cho chàng vào phòng.

Tôi biết là tôi nhẫn tâm! Nhưng chỉ có nhẫn tâm với chàng thì mới tốt cho chàng! Chúng tôi đều còn rất non trẻ, rất ngây thơ, muốn so âm mưu với một người nhìn xa trông rộng như Nỗ Nhĩ Cáp Xích, chúng tôi không thể thắng được!

Chúng tôi vốn là... hữu duyên vô phận.

Trong khoảng thời gian này Hoàng Thái Cực thỉnh thoảng có đến thăm tôi. Dáng vẻ nó ngày càng trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, vẻ trẻ con ngây thơ trên gương mặt nó đang dần biến mất, dần dần lộ ra vẻ tuấn tú đặc trưng của thiếu niên. Tôi hiểu, đứa bé này cuối cùng cũng giống như Trử Anh, Đại Thiện càng lúc càng rời xa, kẻ vĩnh viễn đứng nguyên ở một chỗ, chỉ có tôi mà thôi.

Giữa tháng mười một, hôn lễ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích và Ô Lạt Na Lạp A Ba Hợi được tổ chức vô cùng náo nhiệt và long trọng. Cát Đới là đường cô cô của A Ba Hợi, sát giờ bị ép phải đi làm người nhà mẹ đẻ của tân nương - yêu cầu này đúng là vô lý quá mức, lúc Cát Đới bị thị vệ bắt đi, cô bé ngạc nhiên đến mức không nói được câu gì, trong lòng tôi mơ hồ đoán ra, đây không phải là ý của A Ba Hợi mà là ý của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, chẳng qua là muốn mượn chuyện này để ra oai với tôi mà thôi.

Hôm sau khi Cát Đới trở về có nói với tôi, quá mức xa xỉ, chỉ sợ là A Ba Hợi không có phúc mà hưởng.

Tôi nghe xong chỉ cười nhạt. Cô ấy có phúc hay không là chuyện của cô ấy! Mỗi người chỉ cần để ý đến cuộc sống của mình là đủ rồi, dù sao số phụ nữ có thể sống theo ý mình trên đời này đúng là quá ít!

Nửa tháng sau khi thành hôn, nghe đồn Nỗ Nhĩ Cáp Xích chưa từng lại đặt chân vào phòng các Phúc tấn khác, chỉ cứng chiều một mình A Ba Hợi - chuyện này khiến cho trong hàng rào như là ong vỡ tổ, chỗ tôi vốn vắng lặng yên tĩnh nay bị đám phụ nữ lần lượt đến thăm. Vốn tôi cứ nghĩ họ với tôi sẽ chẳng bao giờ qua lại hỏi thăm nhau, ai biết được đám phụ nữ bị bỏ rơi này sau khi xuất hiện mục tiêu mới, lại tự động coi tôi là đồng minh của mình.

Thật đúng là buồn cười!

Tôi không chịu được việc bọn họ thường xuyên đến làm phiền, cố gắng chịu đựng mấy ngày, cuối cùng vào một buổi sáng sau khi thức dậy, suy đi nghĩ lại, bảo Cát Đới thay tôi nhắn với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, để ông ta quản lý đám vợ lớn vợ bé của mình, đừng để họ đến làm phiền tôi nữa.

Ai ngờ, ba ngày sau, lại nghe nói Nỗ Nhĩ Cáp Xích bỏ lại Ô Lạt Na Lạp thị đang được yêu chiều vô cùng, mang theo cống phẩm đi Bắc Kinh.

Đây là lần thứ năm Kiến Châu tiến cống cho triều đình nhà Minh, vốn là đã quyết định để Thư Nhĩ Cáp Tề dẫn người vào kinh thành, không ngờ đến cuối cùng lại là Nỗ Nhĩ Cáp Xích tự mình đi.

Năm Nhâm Dần, năm Vạn Lịch thứ ba mươi triều Minh.

Vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của tôi, nô tài đến tặng lễ vật tập nập không ngớt.

Mỗi lần Cát Đới bê hộp lễ vật vào phòng, đều sẽ nói, đây là của ai tặng, sau đó đứng bên cạnh nhìn biểu hiện trên gương mặt tôi, rồi mới quyết định xem nên làm gì với món quà. Tôi không có mấy hứng thú với những thứ ấy, nên thuận tay làm phần thưởng tặng cho đám nha đầu ma ma trong phòng, khiến họ vui vẻ như đến ngày hội.

Một lúc sau, Cát Đới cẩn thận bước vào phòng, tôi thấy cô bé cầm ba cái hộp hình thức màu sắc khác nhau, nên hơi ngần người.

"Ai tặng vậy?". Chỉ cần nhìn bề ngoài mấy cái hộp là đã biết được thứ đựng bên trong nhất định là giá trị xa xỉ.

Cát Đới dè dặt đưa cho tôi một chiếc hộp gỗ lim viền nạm vàng: "Đây là của Đại... Đại A ca...".

Không chờ cô bé ấp úng nói cho hết câu, tôi giật lấy cái hộp gỗ, giơ lên cao rồi ném mạnh xuống, "ầm" một tiếng, cái hộp bị ném vỡ thành năm

bảy mảnh.

Đám nô tài trong phòng nhất thời hoảng sợ, họ chưa từng thấy tôi cúi kính đến mức như thế.

Cát Đới lại có vẻ bình tĩnh, cầm lấy một cái hộp gỗ đưa tôi: "Đây là của Bối lạc Diệp Hách Bồ Dương Cổ tặng, cái bên dưới là của Bối lạc Nạp Lâm Bồ Lộc tặng...". Cô bé nhướn mày, chờ nghe quyết định của tôi.

Tôi khề gật đầu: "Cứ để đấy đi đã".

Diệp Hách đối với tôi, có chút tình thân nào đáng nhắc đến hay sao? Tôi cười lạnh, tiếp tục chọn đồ trong đồng lễ vật ở trên bàn để đem tặng người khác.

Một lúc sau cảm thấy mệt, quyết định về phòng nằm nghỉ một lúc, đến lúc quay lại, đồng đồ trên bàn phải nhiều hơn gấp đến ba lần, khiến tôi cũng phải ngạc nhiên.

Tuy rằng sinh nhật những năm trước tôi cũng nhận được lễ vật, nhưng chưa từng nhiều đến như vậy.

"Những thứ này là của ai tặng?"

"Thưa Cách cách, nô tài không biết". Một nha đầu đứng trong góc rụt rè trả lời tôi, cúi đầu rất thấp.

"Cát Đới đâu?"

"Quay Cách cách, Cát Đới tỷ tỷ đang ở ngoài cửa nói chuyện với người ta".

Qua ô cửa sổ, tôi thản nhiên nhìn lướt qua, thấy Cát Đới mặc áo khoác không tay màu xanh đen đặc trưng đang đứng ở cửa viện, qua khe cửa mở rất nhỏ, tôi còn nhìn thấy một bóng dáng cao gầy quen thuộc nữa, tim đập

mạnh, tôi vội cúi đầu, làm như không nhìn thấy, nhưng bàn tay đang cầm chén trà lại đang run lên.

Không biết qua bao lâu, Cát Đới nhẹ nhàng bước vào phòng, tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô bé. Cô bé không đoán được là tôi đã dậy, hơi sững sốt, rồi lúng túng, lặng lẽ giấu tay vào trong tay áo.

"Đưa đây". Tôi khẽ thở dài.

"Cách cách...". Cát Đới đi đến trước mặt tôi, từ từ mở ra bàn tay nắm chặt, một chiếc nhẫn ngọc bích màu xanh sáng long lanh nằm giữa lòng bàn tay trắng ngần của cô bé.

Tôi chợt cảm thấy buồn bã, ngực giống như bị đánh trúng một nhát búa.

Một lúc lâu sau, tôi mới đưa tay ra cầm lấy chiếc nhẫn ngọc bích, từ từ đeo vào ngón trỏ bàn tay trái, vừa in đến độ khiến người ta thở dài.

Người Mãn thích đeo nhẫn, cũng thường tặng người khác nhẫn, nhưng người đem tặng nhẫn vừa vặn đến như vậy, chỉ có chàng...

"Cách cách, có muốn ra ngoài gặp Nhị gia không? Người... vẫn còn đứng ngoài cửa".

Tôi cười đặng chát, tháo nhẫn ra khỏi ngón tay, đặt ở trên mặt bàn, rồi đột nhiên cầm cái chặn giấy bằng ngọc Miến Điện lên.

"Cách cách...".

"Rầm!". Chặn giấy đập xuống nhẫn, mà như đập vào ngón tay tôi, đau đến tận trong tâm khảm.

Nhẫn bị vỡ thành ba mảnh, nếu không phải vì ngọc bích vốn cứng, e là nhẫn đã thành bột mịn. Tôi đặt ba mảnh vỡ vào tay Cát Đới, nói một cách

lạnh lùng: "Đưa trả lại cho chàng".

"Cách cách...". Cát Đới gọi tôi đầy đau đớn.

Tôi quay đầu sang chỗ khác, quyết tâm hung ác một lần.

Như thế là tốt nhất! Tôi với chàng, kết cục như vậy... là tốt nhất!

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đàm Luận

Không khí buổi sáng sớm mát mẻ khiến người ta cảm thấy thoải mái, tôi lười cử động, vẫn đang nằm nghiêng người trên kháng sát cửa sổ phía nam nhìn Cát Đới cắt may.

Nhìn cô bé làm, mới thấy cô bé làm rất ra dáng, nếu đặt ở hiện đại, cô bé nhất định sẽ là một nhà thiết kế thời trang đầy triển vọng. Nhìn một lúc lâu, thấy cô bé hết vẽ trên vải, rồi lại cắt, bận rộn suốt, khiến trán đổ mồ hôi.

Tôi cười, không nhịn được nói: "Bây giờ bận rộn vội vã làm giá y, chẳng lẽ là cô gái nhỏ này đã chán theo giúp gái lỡ thì tôi đây, muốn sớm thoát khỏi bể khổ hay sao?".

Cát Đới đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó đỏ mặt: "Cách cách lại đùa nô tài rồi".

"Cũng không phải là đùa... Hai ngày trước ma ma quản lý có tới gặp riêng em, sau đó mặc dù em trả lời qua loa nói dối tôi, nhưng dù sao tôi cũng hiểu rõ em... Tôi muốn nghe xem ý của em thế nào?".

Cát Đới cắn môi, buồn bã không nói câu nào.

"Cát Đới...". Tôi khẽ gọi cô bé.

Chiếc cổ mảnh khảnh của cô bé đang cứng nhắc đột ngột quay lại, quăng cây kéo trong tay hướng về phía tôi, quỳ xuống: "Cách cách! Nô tài nguyện cả đời đi theo người, chỉ xin Cách cách đừng đuổi nô tài đi".

Tôi nhìn cô bé hồi lâu, tấm lưng cô bé thẳng tắp quật cường, đầu cúi thấp, nhìn không ra biểu tình trên gương mặt cô bé lúc này, tôi thở dài: "Cũng được! Tôi cũng không ủng hộ việc lập gia đình sớm, để tôi nói với ma ma quản lý, giữ em lại thêm hai năm nữa đi... Nhưng mà, đến khi em lớn lên thêm chút nữa sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, có điều là thân phận của em đặc thù, tôi không muốn bọn họ tùy tiện chọn người lấy em, để em phải chịu uất ức".

Cát Đới im lặng thật lâu, nói một cách cứng nhắc: "Nếu nô tài đã hầu hạ Cách cách, thì cả đời này đều sẽ là nô tài của Cách cách".

Tôi biết cô bé vẫn chỉ là một đứa bé, cũng hiểu cô bé không muốn bị ép buộc lập gia đình, vì thế đỡ cô bé đứng lên, nói: "Tôi đói, đi lấy một ít bánh đến đây cho tôi".

"A, sáng nay ma ma có làm bánh sữa...". Cô bé hô to rồi nhảy dựng lên, chạy ào ra ngoài như một cơn gió.

Cô bé vừa đi, trong phòng trở nên yên tĩnh, tôi nhìn hoa văn thêu trên cổ tay áo của mình ngẩn người. Miên man suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên cảm giác không khí trong phòng có chút kỳ quái, nên chột ngẩng đầu lên.

Có người lặng lẽ đứng ở cửa từ lúc nào, dây thần kinh trên đầu tôi giật giật hai cái, đầu muốn chết.

"Sao Phúc tấn lại đến đây?". Tôi ngồi dậy, không nhanh không chậm, "Vào phòng cũng không để cho nha đầu thông báo một tiếng, bất thành lình đứng trước cửa phòng tôi, khiến cho người ta cảm thấy sợ. May mà bây giờ là ban ngày, nếu là buổi tối thắp nến, e là sẽ khiến người ta nghĩ đến quỷ".

A Ba Hợi bước về phía trước, tùy tiện ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh kháng, không nói gì mà chỉ nhìn tôi.

Hơn nửa năm không gặp, cô ta lại càng trở nên xinh đẹp quyến rũ, đầu búi kiểu lưỡng bả đầu, trên đó cài trâm biễn phương bằng ngọc bích điểm vàng, sau đầu búi đuôi yến, lộ ra một mảng gáy lớn trắng ngần.

Đôi mắt cô ta đen nhánh nhìn không thấy đáy, gương mặt không biểu cảm, tôi cũng không đoán ra được ý định của cô ta, chỉ cảm thấy như cô ta muốn nhìn thấy tôi, nhìn thấu tôi... một ý tưởng thật buồn cười xuất hiện trong đầu, thật ra gương mặt cô ta không có biểu cảm gì cả, chỉ là tôi đoán vớ đoán vẩn mà thôi.

"Gia bảo tôi tới thăm cô". Dường như thời gian đã trôi qua được một lúc lâu, đến khi tôi sắp quên mất trong phòng còn có người khác tồn tại, cô ta lại đột nhiên lên tiếng. Cùng với câu nói này, đôi mắt, vẻ mặt, động tác của cô ta đều trở nên thoải mái, cả người cũng trở nên sinh động, lúc trước cô ta chẳng khác nào một con búp bê gỗ hết cả.

Tôi đang không biết nói tiếp thế nào, thì đúng lúc này Cát Đới lại bê mâm hoa quả bước vào, thấy A Ba Hợi ở trong phòng, bị dọa ngây người ra, đứng sững ở cửa một lúc lâu.

"Cát Đới, pha trà cho Phúc tấn".

"A... vâng, đúng rồi... Nô tài tuân mệnh". Cô bé quên đặt mâm trái cây xuống, trong lúc ngỡ ngàng đã bê cả mâm quay người đi.

Tôi thầm nói đáng tiếc, tôi lại đang đói bụng.

"Đông Ca...". A Ba Hợi do dự gọi tôi một tiếng, đôi mắt như ánh sao sáng lấp lánh lộ ra vẻ hoang mang, "Tôi nên gọi cô là cô cô? Tỷ tỷ? Hay là...".

"Không gì cả. Phúc tấn cùng Đông Ca không thân không quen, cô chỉ cần gọi tôi bằng tên là được rồi". Tôi không dám lơ lửng một chút nào, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười đối đáp với cô ta.

Đôi lông mày trên gương mặt thanh tú của cô ta cau lại, đôi mắt to của cô ta tràn đầy vẻ tìm hiểu: "Tôi đến, không phải chỉ vì ông ấy bảo tôi mới đến".

"À há?".

"Tôi... Có một số chuyện nghĩ mãi mà không hiểu, muốn đến hỏi cô".

Tôi hơi nhướng mày: "Hỏi tôi?". Không nhịn được che miệng cười khê đầy giả tạo, "Tôi có năng lực gì mà có thể giải đáp được những điều Phúc tấn không hiểu? E là Phúc tấn tìm nhầm người rồi đi?".

Cô ta nhanh chóng liếc nhìn tôi, sau đó cúi đầu, đến khi ngẩng đầu lên, nụ cười trên gương mặt đã trở nên vô cùng thoải mái: "Đông Ca, cô rất dễ phòng tôi". Cô ấy nói một cách khẳng định, không hề uyển chuyển hay tỏ vẻ nghi ngờ chút nào.

Nghe thấy thế, tôi cũng cười, trực tiếp trả lời: "Ai cũng thế, chỉ là hiểu nhưng không nói ra mà thôi".

Nụ cười của A Ba Hợi lại càng trở nên rục rờ hơn, đúng lúc này Cát Đới lại một lần nữa cầm cốc trà bước vào, A Ba Hợi liếc nhìn thấy, đột nhiên thu lại nụ cười, đoan chính nhận lấy cốc trà trong tay cô bé.

Lúc uống trà cô ta rất ung dung, hoàn toàn là dáng vẻ của một phu nhân, không còn chút nào vẻ trẻ thơ nữa, tôi hơi giật mình, rồi lại cảm thấy tiếc thay cho cô ta. Cho dù cô ta có được cưng chiều như thế nào đi nữa, có bản lĩnh đến đâu đi nữa, thì cô ta cũng mới chỉ là một cô bé mười hai tuổi mà thôi.

Một cô bé bằng tuổi này ở hiện đại, cũng mới chỉ lên đến trung học thôi, đang cùng với một đám lớn bạn cùng học cười đùa vui vẻ. Tôi chuyển sang nhìn Cát Đới đang khom người đứng ở một bên, chợt cảm thấy hoảng hốt, cô bé ấy cũng như vậy nha.

"Cô lui xuống trước đi". Đặt cốc trà xuống, A Ba Hợi lạnh lùng nói với Cát Đới.

Cát Đới ngẩng đầu lên, cố chấp quay mặt nhìn tôi, tôi khẽ gạt đầu với cô bé, cô bé mới cẩn thận bước lùi lại.

"Đông Ca!". A Ba Hợi buông lỏng người, gương mặt lại lộ ra vẻ hoang mang.

Tôi không đáp lời, rất kiên nhẫn chờ cô ta lên tiếng hỏi, cô ta ngẩng đầu lên, chần chờ một lúc, cuối cùng hỏi rất nhỏ: "Vì sao cô không chịu gả cho gia?".

Tôi cười lạnh, hóa ra là tới để làm thuyết khách.

"Không thích".

Cô ta giật mình, đôi mắt nhìn đăm đăm.

"Tôi không muốn gả cho một nam nhân mà mình không yêu, hôn nhân được thành lập dựa trên cơ sở tình yêu của cả hai bên, hôn nhân không tình yêu đối với tôi mà nói, là một bi kịch".

"Tình... yêu... của cả hai bên?". Giọng nói cô ta bắt đầu run rẩy.

Tôi chợt hiểu, trong quan niệm của cô ta, tư tưởng tiến bộ như vậy có thể coi như phản nghịch. Có thể đoán được kế tiếp cô ta nhất định sẽ cho là tôi đang nói năng lung tung, nhưng ai ngờ, chỉ chớp mắt, cô tại ngơ ngác nhìn tôi cười.

Nụ cười đầu tiên là nhàn nhạt, yếu ớt, nhưng dần dần biểu tình trên mặt cô ta thay đổi, hai vai cô ta khẽ run, khóe miệng kéo xuống, mắt dần dần có nước, cuối cùng, nước mắt rơi xuống má, càng lúc càng nhiều.

"A Ba Hợi...".

"Có đáng hay không? Đông Ca, chẳng lẽ cô chưa từng hối hận hay sao? Vì lý do buồn cười này, cô nhìn xem cô bây giờ biến thành như thế nào?". Cô ta kích động đứng dậy khỏi ghế, ngón tay chỉ vào tôi, vừa nói vừa khóc, "Cái gì mà đê nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân? Cô đã bỏ phí mất quãng thời gian tươi đẹp nhất quý giá nhất của một người con gái, bây giờ trong mắt mọi người Bồ Hi Á Mã Lạp, chẳng qua chỉ là một cô gái ế tộc Diệp Hách không gả được cho ai!".

"Xoảng" một tiếng, cô ta cầm chén trà đặt trên bàn ném xuống đất, sau đó nằm bò ra bàn khóc lớn tiếng.

Cát Đới nghe thấy tiếng động, đã lo lắng chạy đến cửa nhìn khắp phòng, tôi lạng lẽ nháy mắt với cô bé, để cô bé tránh đi.

A Ba Hợi khóc một lúc, rồi đột nhiên dùng tay áo lau sạch nước mắt trên mặt. Sau đó cô ta quay người nhìn tôi, đôi mắt đỏ ửng, son phấn trên mặt bị nước mắt tẩy trôi, nhưng cô ta vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu như một con chim công: "Tôi ghen tị với cô! Từ nhỏ tôi đã ghen tị với cô rồi! Từ lúc tôi ba tuổi, A mã đã nói cho tôi biết, tôi có một người Ngạch kỳ khắc bị Bồ Hỷ Lạc Thực lạc của Kiến Châu bắt, vì cô mà bị bắt. Nhưng A mã không vì vậy mà ghét cô, thậm chí là ông còn không chỉ một lần dùng ngôn ngữ tràn đầy cảm tính để khen ngợi cô, nói cô xinh đẹp khiến người ta ngạc nhiên như thế nào, khiến người khác chỉ vừa mới gặp mặt đã sẵn sàng vì cô mà bỏ qua cả tính mạng... Tôi từ tận đáy lòng cảm thấy không phục, những lời nói ngu xuẩn như vậy cũng chỉ có A mã của tôi nói ra được. Nhưng người A mã vẫn luôn chưa từng thực sự quan tâm đến tôi, chỉ biết nói những câu ngu xuẩn ấy với tôi, vào năm tôi bảy tuổi đã bị người cùng tộc giết chết, thúc tổ phụ Hưng Ni Nha vì muốn đoạt vị, không chỉ giết A mã của tôi, mà còn giết ca ca của tôi... Ngạch nương của tôi bị họ cướp đem đi, vì tôi mới có bảy tuổi, quá nhỏ lại không gây chú ý, cho nên mới may mắn thoát được, nhưng suốt ngày tôi hoảng sợ, sống một ngày như một năm, cho đến tận khi Ngạch kỳ khắc Bồ Chiếm Thái trở về Ô Lạp... Ông ấy cũng giống như

A mã tôi, không, thậm chí so với A mã tôi còn đăm đuối hơn, tuy ông ấy đã có rất nhiều thê tử, nhưng mỗi ngày người mà ông ấy nhớ mãi không quên lại chỉ có một, đó là cô: Bối Hi Á Mã Lạp!".

Đối mặt với sự chỉ trích như trút hết nỗi lòng của cô ấy, tôi chỉ có thể im lặng.

Ai cũng có một mặt khác được giấu kín không để ai biết, tính cách A Ba Hợi ngày nay sở dĩ hiếu thắng đến như vậy, phần lớn là có liên quan đến hoàn cảnh của cô ta.

"...sau khi Ngạch kỳ khắc trở về không bao lâu, nói muốn hứa gả tôi cho người ta, ông ấy nói Bối lạc Thục lạc của Kiến Châu có thể coi như một đại anh hùng. Tôi không quan tâm anh hùng hay không phải anh hùng, cho dù tôi có gả cho ai, đều sẽ tốt hơn là sống phụ thuộc ở Ô Lạp, nhìn sắc mặt người ta mà sống. Tôi chịu đủ cái loại sinh sống kém hơn người khác một bậc này rồi, tự bản thân tôi sẽ chiếm được thứ mà tôi muốn, cho dù là phải trả giá bằng tuổi trẻ, mỹ mạo, cơ thể của tôi... Hơn nữa, tôi biết ở trong thành Phí A Lạp có đệ nhất mỹ nữ của tộc Nữ Chân, tôi muốn biết rốt cuộc là cô xinh đẹp đến mức như thế nào!".

Thấy cô ta nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, tôi cười nhạt: "Không phải là cô đã gặp được rồi sao? Cảm thấy thất vọng đi, tôi không sống tốt như cô nghĩ, mỹ mạo không đem đến cho tôi thứ hạnh phúc mà tôi muốn...".

"Vì sao cô lại cự tuyệt hạnh phúc dễ dàng đạt được, mà tình nguyện...".

"Đấy là hạnh phúc của cô, không phải của tôi". Tôi cắt ngang, "Đấy là định nghĩa về hạnh phúc của cô... Nhưng cũng không nhất định đấy là hạnh phúc thật sự. Phụ nữ, không nhất định là phải nhìn đàn ông mà sống, đây là niềm tin đã ăn sâu bén rễ trong lòng tôi, không thể thỏa hiệp, bởi vì tôi không thuộc về nơi này".

"Không thuộc về nơi này? Không thuộc về nơi này?". Mặt cô ta trở nên trắng bệch, lăm bẫm nhắc đi nhắc lại, "Đúng rồi, cô không thích ở lại Phí A Lạp, cô cũng không muốn làm nữ chủ nhân của Phí A Lạp. Vậy rốt cuộc là cô muốn gì?".

"Tôi muốn về nhà". Tôi thở dài rất khẽ, mặc kệ cô ta có thật sự hiểu được ý của tôi hay không, tôi cũng chỉ là tùy ý trút hết phiền muộn vẫn kìm nén trong lòng lâu nay, "Tôi muốn tự do...".

Ngoài cửa sổ trời xanh nắng đẹp đến như vậy, không khí trong lành khiến người ta say mê, nhưng bầu trời rộng lớn đến như vậy, lại không chứa nổi trái tim yếu ớt của tôi.

Căn phòng nhỏ trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dường như không có tiếng động nào phát ra, ngoài cửa sổ ngẫu nhiên có chú chim nhỏ bay ngang qua, tiếng đập cánh khiến tôi nghĩ về tự do mà tôi vẫn mơ ước.

"Đông Ca...".

"Hả?".

"Cô có biết không, hôm qua gia tuyên bố trước mặt mọi người, sau khi ông ấy mất, tất cả thế nghiệp của ông sẽ thuộc về sở hữu của Nhị A ca".

"Rầm" một tiếng, chú chim đang bay lượn ngoài trời không biết sao, lại đâm vào song cửa sổ, rơi xuống đất.

Tôi bỗng quay người, sửng sờ nhìn cô ta.

Gương mặt tái nhợt của A Ba Hối lộ ra gợn sóng, ửng hồng, đôi mắt lóe sáng.

Cơn choáng váng chợt kéo đến.

Trong tập tục kết hôn của người Nữ Chân có tục "chuyển phòng" rất phổ biến, có nghĩa là sau khi cha chết thì mẹ trở thành vợ của con, anh chết thì chị dâu thành vợ của em, chú bác mất cũng như vậy. Cho nên, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chỉ định rõ sau khi chết, thế thiếp được Đại Thiện tiếp nhận cũng không có gì là lạ, chuyện này tôi cũng đã sớm biết trước rồi, có điều... Vì sao A Ba Hối lại có ánh mắt nhu hòa đến như thế?

Kiểu ánh mắt này khiến tôi thấy vô cùng sợ hãi!

"Cô... Cô...". Tôi lẩm bẩm mãi chỉ thốt ra được hai chữ ấy, cảm giác như có thứ gì đó nghẹn lại ở họng, không thể thốt nên lời được.

Trong giây lát, vẻ mặt ấy của cô ta biến mất, cô ta lại trở thành một vị Phúc tấn lộng lẫy xinh đẹp, cười đầy hàm súc với tôi: "Tôi phải về đây. Chuyện gia giao cho, tôi đã làm xong rồi...". Cô ta ngừng lại một chút, rồi nói thêm, "Cô yên tâm, lúc ông ấy hỏi, cái gì nên nói tôi sẽ nói, cái gì không nên nói tôi tuyệt đối sẽ không nhiều lời".

Tôi phì cười: "Xin Phúc tấn yên tâm, Đông Ca cũng thế".

Cô ta mỉm cười gật đầu, quay người đi luôn.

Chờ cô ta đi rồi, Cát Đới nhanh chóng chạy vào phòng. Tôi nhìn cô bé, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, chợt than thở: "Sợ là muốn trở trời...".

"Không đâu". Cô bé hoang mang nói, "Thời tiết hôm nay rất đẹp, không có khả năng sẽ mưa".

"Chỉ e là bây giờ không sao, nhưng sau này khó tránh khỏi...".

"Cách cách đang nói gì vậy? Nô tài nghe không hiểu".

"Nghe không hiểu mới là người có phúc... Em ngây người ra làm gì, đồ ăn của tôi đâu?".

Hai tay cô bé trống không, ngẩn người, rồi mới kêu lên: "A! Em quên trong phòng bếp...".

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Dời Đô

Năm Quý Mão, ngày mùng một tháng giêng năm Vạn Lịch thứ ba mươi một triều Minh.

Tiệc giao thừa tối hôm qua, theo thường lệ tôi từ chối không dự, nhưng không ngờ trời mới tảng sáng, tôi đã bị người đánh thức. Một bóng người khoác áo choàng lông vũ màu đỏ sẫm, vén rèm vải bông dày cộm lên bước vào phòng, lao đến trước mặt tôi:

"Còn nằm ở trên giường làm gì? Mau dậy đi đi theo tôi".

Tôi lười biếng nằm yên, mắt cũng không thèm mở: "Đi chỗ khác chơi đi, tử ngữ tiếp một lát...".

"A". Ông ta cười, "Hóa ra là tưởng tôi là thằng nhóc lão Bát à? Mau dậy xem tôi là ai?".

"Mặc kệ ông là ai". Một luồng khí lạnh từ góc chần của tôi chui vào bên trong, vèo một cái tóm được một chân tôi, tôi hít sâu, liều mạng đạp chân, hét lên, "Làm cái gì...".

Mở to hai mắt, mới nói được nửa câu, hóa ra người đàn ông ngồi ở đầu giường đang cười mỉm, dáng vẻ hiên ngang lại là Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Tôi co chân lại, từ từ ngồi dậy, nhưng vẫn dùng chân bông quấn kín quanh người.

"Sao gia lại đến đây?".

"Mau dậy đi, mang nàng đi xem một thứ rất hay".

"Đi sẵn à? Không thích, tôi không muốn đi".

Hôm nay ông ta có vẻ rất cao hứng, không thèm để ý đến những gì tôi nói, quay đầu lại sai bảo Cát Đới đang đứng bên cạnh: "Nhanh! Hầu hạ chủ tử người mặc quần áo".

Cát Đới không dám không nghe theo, chậm chạp lại gần mặc quần áo cho tôi, tôi vừa ngáp vừa đẩy chân ra, liếc nhìn thấy ông ta vẫn bình thản ngồi ở trong phòng, không khỏi cáu giận: "Phiền gia tránh đi một chút!".

"Càng ngày càng kiêu ngạo". Ông ta đứng lên, nhưng không ra khỏi cửa, mà ngược lại lại tiến tới gần chỗ tôi, "Bằng không để gia mặc cho nàng đi".

Điều này khiến tôi bắt đầu cảnh giác, hôm nay Nỗ Nhĩ Cáp Xích đúng là rất kỳ lạ.

Một lúc sau ăn mặc đã ổn thỏa, tôi để Cát Đới chải đầu cho tôi, ông ta đứng ở phía sau tôi, tay vuốt ve đoạn da lông màu đỏ như lửa trên cổ áo tôi, hỏi: "Da cáo đỏ này đúng là thứ hiếm thấy. Lão Đại tặng hay là lão Nhị tặng? Ừm, nếu là lão Đại tặng nàng sẽ không mặc đâu, tám phần là lão Nhị tặng...".

Tôi lườm ông ta một cái, đập đẩy tay ông ta ra: "Đây là Bát A ca tặng tôi".

Từ lúc Hoàng Thái Cực năm tuổi tặng tôi tấm da lông cáo đỏ đầu tiên, về sau mỗi năm nó đều tặng một tấm, vẫn nói cáo đỏ không lẫn tạp sắc khó tìm, muốn bắt sống mà lại còn không làm hỏng da lông còn khó hơn nữa. Vì thế tôi đặc biệt quý trọng, cất giấu mấy năm nay, gom góp đủ năm tấm da lông hoàn chỉnh, mùa đông năm ngoái thấy Cát Đới biết cắt may, nên tôi bảo cô bé làm cho tôi một cái áo da ngắn, nhưng dáng áo lại làm theo ý của

tôi nên trông rất hiện đại, cũng rất giống kiểu áo khoác ngoài mà đàn ông vẫn mặc khi cưỡi ngựa, may mà chỉ mặc ở nhà, người ngoài muốn nhìn thấy cũng không được, nên cũng tránh được không ít rắc rối.

"Thằng nhóc Hoàng Thái Cực này đúng là có hiếu tâm". Nỗ Nhĩ Cáp Xích đứng ở phía sau tôi, ngạc nhiên nhìn tôi, thuận miệng nói, "Mấy ngày nay Mạnh Cổ Triết Triết bệnh, nó ngày đêm chăm sóc bên cạnh, không ngủ không nghỉ, bưng trà rót nước... Trong đám con của tôi, cũng chỉ có nó là có hiếu tâm nhất, chân thành nhất".

"Cô cô bị bệnh?". Tôi ngạc nhiên quay đầu lại hỏi.

"Không phải bệnh nặng gì, phụ nữ hơi chút là đau đầu đau lưng, thân thể cô ấy lại yếu, những năm trước cứ đến mùa đông là lại nhiễm bệnh". Ông ta không để ý, thuận miệng trả lời, một tay nhắc tôi lên khỏi ghế, "Đi! Đi! Mang nàng đi ra ngoài hít thở không khí!".

Tôi không hề muốn: "Tôi muốn đi thăm cô cô".

"Một lát nữa, đi một lúc rồi về hãy đi...". Không cho tôi nói gì nữa, lôi kéo tôi đi ra ngoài.

Chỉ giản lược mang theo hơn mười tiểu binh thuộc Chính Hoàng kỳ hộ tống, Nỗ Nhĩ Cáp Xích mang theo tôi đi ra ngoài thành Phí A Lạp, phóng ngựa chạy như bay. Tôi cưỡi ngựa không tốt, bình thường rất ít khi cưỡi ngựa, bây giờ cũng chỉ có thể ngồi phía trước Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tóm chặt bờm ngựa nín thở.

Gió lạnh buốt lướt qua mặt tôi, đau như bị dao cắt, thậm chí mắt cũng chỉ có thể híp lại thành khe nhỏ, hoàn toàn không thể cảm nhận được niềm vui cưỡi ngựa, cảm nhận này giống như là mùa đông lạnh giá đi xe máy mà không đội mũ bảo hiểm vậy, đâu phải chỉ một từ "lạnh" thôi là có thể diễn tả được hết cảm nhận lúc này.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích thì lại hưng phấn đến độ không ngừng cười to, còn luôn gầm gừ trong cổ họng.

Cuối cùng tôi đành khom người cúi đầu, hai tay ôm chặt cổ ngựa, mặc kệ con ngựa phi nhanh như bay khiến tôi hoa mày chóng mặt, không hề biết mình đang ở đâu.

Đi khoảng chừng hai tiếng, phía sau lưng tôi vang lên tiếng huýt sáo ghìm cương ngựa, sau đó thân thể tôi bay lên, bị người ta vững vàng ôm xuống khỏi lưng ngựa. Chân dẫm xuống đất được một lúc rồi, tôi vẫn mù mờ tìm không ra đông tây nam bắc.

"Nhìn...". Nỗ Nhĩ Cáp Xích đứng bên cạnh tôi bảo tôi bằng một giọng điệu tràn đầy kiêu ngạo.

Tôi thất tha thất thểu quay người nhìn theo hướng ngón tay ông ta chỉ, sau đó... ngậy người ra vì ngạc nhiên.

Dưới bầu trời xanh như ngọc, một tòa thành cổ sừng sững đứng dưới chân tôi, ngói xám tường trắng, dựa lưng vào núi sát bên sông, phong cảnh đẹp tuyệt. Diện tích khoảng hơn trăm vạn mét vuông, thật khiến người ta lú lờì...

"Tử... Tử Cấm Thành?". Biết rõ không phải, nhưng tôi vẫn run giọng hỏi một câu rất ngu ngốc.

"Ha ha! Nàng từng nhìn thấy Tử Cấm Thành chưa? Đây là cung điện mà Hoàng đế Đại Minh ở, có điều... Nỗ Nhĩ Cáp Xích tôi cũng không ở đây!". Ông ta cúi đầu chỉ vào tòa thành xa xa ở dưới chân núi, nói một cách tỉ mỉ, "Đây là lễ vật tặng nàng, từ sinh nhật năm ngoái của nàng, tôi sai người đặt viên gạch đầu tiên ở đây... Đây là tặng nàng, quà sinh nhật của Diệp Hách Na Lạp Bố Hỉ Á Mã Lạp - thành Hách Đồ A Lạp!".

"Phịch!". Tôi ngã ngời xuống đất, không biết là do vừa rồi cười ngửa bị choáng váng chưa hết, hay là bị những lời nói hào hùng của ông ta dọa, tóm lại, tôi hoàn toàn há hốc mồm.

"Đông Ca! Đông Ca!". Ông ta vội vàng ôm tôi dậy, "Sao vậy?".

"Món quà này...". Tôi run run, cười gượng gạo, "Có phần quá lớn, tôi có thể không nhận được không?".

"Đông Ca!". Ông ta trừng mắt nhìn tôi một cái đầy cảnh cáo.

Vì thế, tôi đành đứng dậy hành lễ: "Cảm ơn gia đã tặng".

Trên danh nghĩa là quà tặng tôi, nhưng cũng không thể thật sự để một mình tôi ở trong toàn thành lớn đến như vậy chứ? Tôi thầm cười khẩy, chẳng qua là của người phúc ta, ông ta thật đúng là biết cách lấy lòng người khác.

"Sang năm mới, tôi sẽ để mọi người chuyển từ Phí A Lạp qua đây...".

Quả nhiên, tôi đoán không sai một chút nào, lúc này đúng là bị ông ta dọa hỏng cả đầu óc.

Tôi quay người đi tìm ngựa.

"Đi đâu?".

"Trở về, thăm cô cô".

"Nàng...".

"Tôi là người không thú vị, đã khiến gia thất vọng rồi". Tôi trả lời thờ ơ, nhưng vẫn hành lễ rất quy củ, "Ngày mai gia có thể mang các vị Phúc tấn đến xem, tôi nghĩ họ sẽ rất thích khi nghe gia nói vậy".

"Nàng...". Ông ta tức giận đến mức mặt xanh mét, sự vui mừng hưng phấn lúc nãy đã hoàn toàn biến mất, "Nàng thật sự không hề thích tôi đối xử tốt với nàng?".

"Gia muốn đối xử tốt với ai, đấy là quyền của gia".

Ông ta giữ lấy cằm tôi, buộc tôi phải ngẩng đầu lên nhìn ông ta, "Đây là nàng nói đấy nhé... Nàng chờ đấy, tôi đúng là muốn nhìn xem, có phải là tình yêu của tôi đáng sợ như hồng thủy mãnh thú(*) hay không. Nàng không thích, nàng không thích...". Ngón tay ông ta khẽ run rẩy, rồi chợt buông ra, bế tôi lên lưng ngựa, sau đó ông ta cũng nhảy lên.

(*) Hồng thủy mãnh thú: dùng để so sánh với tai họa lớn, gần nghĩa với hậu họa vô cùng, họa vô đơn chí, thiên tai nhân họa.

"Trở về!". Ông ta quát to một câu, ghìm cương quay đầu ngựa lại.

Vó ngựa vang lên đều đều, đám tiểu binh phía sau không dám chậm trễ theo sát phía sau.

Thành Hách Đồ A Lạp chia ra làm hai thành trong và ngoài, tường thành được xây bằng đất, đá, gỗ.

Thành trong vuông vức, mỗi chiều đông tây nam bắc dài khoảng hơn năm trăm mét, tổng diện tích khoảng hơn hai mươi vạn mét vuông, thành ngoài cũng hình vuông, chiều dài một mặt khoảng một nghìn ba trăm mét, diện tích khoảng hơn một trăm năm mươi vạn mét vuông.

Theo tập tục sinh hoạt cùng với kiến trúc và phong cách của người Nữ Chân, tài lực của Kiến Châu, sự xa hoa cùng với tinh tế trong từng chi tiết của thành Hách Đồ A Lạp mặc dù không thể so với Tử Cấm Thành, nhưng cũng là hiếm thấy ở ngoài quan ngoại.

Cuối tháng giêng năm Quý Mão, hơn hai vạn người Kiến Châu từ thành Phí A Lạp chuyển sang thành Hách Đồ A Lạp.

Từ đấy, tôi kết thúc quãng thời gian gần mười năm sinh sống ở Phí A Lạp, từ một cái nhà giam buồn tẻ vô vị chuyển sang một cái nhà giam lớn to hơn, mới hơn, nhưng cũng sâu thăm thẳm, nặng nề mà xa hoa.

Chú thích: thành Hách Đồ A Lạp hay Hách Đồ A Lạt, Hắc Đồ A Lạt, nghĩa là "hoành cương" (sườn núi ngang), nay thuộc khu phố cổ của trấn Vĩnh Lăng, huyện Tân Tân, tỉnh Liêu Ninh. Năm 1616, tức năm Vạn Lịch thứ 44 triều Minh, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lập nước Hậu Kim, hưng Hãn và lập đô ở đây. Năm 1636, tức là năm Sùng Đức thứ 1, năm Sùng Trinh thứ 9, Thanh Thái Tông Hoàng Thái Cực ra lệnh đổi tên thành Hách Đồ A Lạp sang tiếng Hán thành Hưng Kinh.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cùng Ngủ

Bệnh của Mạnh Cổ Triết Triết không nhẹ như những gì Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã nói. Qua đầu xuân, bệnh của cô ấy không những không giảm bớt, mà ngược lại còn tăng thêm. Phương thuốc mà các đại phu kê cho chẳng qua chỉ là để đối phó, nhưng lần nào họ cũng nói cái gì mà tâm tình không tốt, bệnh cũ kéo dài... Cuối cùng tổng kết đến tổng kết đi, nói là vì đầu năm chuyển chỗ ở, điều kiện hoàn cảnh không thích hợp, cần yên tâm an dưỡng hơn gấp bội lần.

Lúc chuyển đến Hách Đồ A Lạp, chỗ ở mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích sắp xếp cho tôi, chỉ riêng đám nha đầu bà vú phụ trách quét tước ở ngoài sân thôi đã có đến bốn năm người, nhưng tôi lại cảm thấy căn phòng của tôi quá mức khiến người ta cảm hận, bày biện trang trí trong phòng đúng là không giống như để ở. Đúng lúc Mạnh Cổ Triết Triết bị bệnh, để tránh lây bệnh, không chỉ có Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ không ngủ lại trong phòng cô ấy, mà những người khác bình thường cũng rất ít khi chủ động đến chỗ cô ấy. Tôi suy nghĩ kỹ, quyết định mang theo ít hành lý đơn giản, chuyển qua chỗ cô ấy ở mấy hôm.

Phòng của Mạnh Cổ Triết Triết ở cách phòng của Cỗ Đại cùng A Ba Hối cũng không xa, bố cục cũng giống như phòng của họ đều có bốn gian, cửa chính đặt ở gian thứ hai phía đông, đi vào cửa là đến bếp xây bằng gạch, phía trên bếp có đặt chảo sắt, gian đông noãn các(*) thứ nhất bên phải là phòng ngủ của chủ nhân, hai gian nhà ở giữa là minh gian(**), minh gian có kháng thông từ phía nam đến phía bắc, trên kháng phía bắc có bố trí một cái giường, Hoàng Thái Cực ở tại căn phòng cuối cùng ở phía tây.

(*) Noãn các: phòng có lò sưởi ấm.

(**) Minh gian: gian ngoài (ngoại gian), so với phòng trong (lý gian) rộng và thoáng hơn.

Lúc tôi chuyển qua đây vốn tính là sẽ ngủ ở cái giường trên kháng phía bắc, nhưng Hoàng Thái Cực lại nói tôi thích ngủ dậy trễ, nên nếu ngủ ở nơi tràn đầy ánh sáng như minh gian tôi sẽ không ngủ được. Tôi nghĩ cũng đúng, nên nghe lời nó chuyển sang căn phòng phía tây ở cùng nó, kết quả là sau đó tôi mới phát hiện hóa ra buổi tối Hải Chân không ngủ lại đông noãn các để trực đêm, mà ngủ ở trên giường trong minh gian.

"Sao Hải Chân lại ngủ ở bên ngoài? Đại phu không nói bệnh của cô cô sẽ lây cho người khác, sao buổi tối lại không để người ở trong phòng để hầu hạ?".

Cát Đới đang trải chăn đệm cho tôi ở kháng phía nam, nghe thấy tôi nói thế, liền nói: "Hay là để nô tài buổi tối ngủ lại đông noãn các hầu hạ Phúc tấn đi".

Hoàng Thái Cực từ từ đi đến phía sau Cát Đới, nói xen vào: "Trong phòng ngách nương có nha đầu trực đêm".

Cát Đới không biết Hoàng Thái Cực ở phía sau lưng mình, sợ hãi, mặt chột đỏ ửng.

Tôi ngồi trên giường của Hoàng Thái Cực cắn hạt thông: "Không phải Hải Chân là đại nha đầu(*) sao? Sao lại để cho người khác trực đêm, chuyện này không phải là từ trước đến nay vẫn đều do cô ấy làm sao?".

(*) Đại nha đầu: chỉ tỳ nữ thân phận cao hoặc tuổi tác lớn.

"Hiện tại không để cho cô ấy làm nữa... Ý của ngách nương đệ, cho dù cô ấy chưa khai kiểm(18), thì dù sao cô ấy cũng khác với những nô tài

khác, hơn nữa, ngủ ở bên ngoài cũng tiện hơn".

Rắc! Tôi trượt tay, không cần vỡ vỏ hạt thông, mà lại cần phải ngón tay trở của mình, lập tức cảm giác đau xót truyền đến, tôi đau đến chảy cả nước mắt.

"Sao lại không cẩn thận như vậy chứ". Hoàng Thái Cực chặc lưỡi, "Ngốc muốn chết".

Tôi trừng mắt nhìn nó, nó leo lên giường, vợ lấy một nắm hạt thông trên bàn, cắn một cách từ tốn.

Tôi vung vẩy tay, cuối cùng không nhịn được tò mò lại gần nó, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi đệ nói như vậy nghĩa là sao?".

Nó lườm tôi một cái, chỉ lo cắn hạt thông, không thèm trả lời tôi.

"Ai nha, đệ nói đi". Tôi giơ tay ra chọc vào người nó, cù vào eo nó, nó lập tức cười, cả người uốn éo, nghiêng người ngã xuống giường. Mắt tôi sáng lên, bổ nhào về phía nó, làm ra vẻ muốn cù nó.

"Tỷ dám!". Giọng nó có vẻ đe dọa, nhưng thật ra mặt mũi đã cười đến vắn vẹo cả rồi.

Tiểu tử thôi, xem đệ mạnh miệng được đến bao giờ.

"Có nói hay không?".

Nó mím môi, lùi đến góc giường, sau đấy ngoắc ngoắc ngón tay với tôi, tôi lại gần nó, nó dí sát vào tai tôi nói: "Đúng như những gì tỷ nghĩ".

Tôi ngạc nhiên.

Tuy tôi biết là có nha đầu thông phòng(*), nhưng không ngờ là Mạnh Cổ Triết Triết sẽ đem nha đầu hồi môn của mình... Không lẽ cô ấy không

hề để ý chút nào hay sao? Vậy Hoàng Thái Cực thì sao, cùng ở dưới một mái nhà, nó sẽ nghĩ thế nào về chuyện này?

(*) Nha đầu thông phòng: là đại nha đầu không những hầu hạ bên người lúc vợ chồng chủ tử sinh hoạt vợ chồng, mà còn có thể cùng sinh hoạt vợ chồng lúc chủ tử yêu cầu. Địa vị của nha đầu thông phòng thấp hơn thiếp nhưng cao hơn nha đầu bình thường. Chỉ sau khi làm thủ tục, có danh phận thì nha đầu thông phòng mới được gọi là thiếp.

Nghĩ thế, tôi quay đầu lại nhìn nó, không ngờ là mặt nó vẫn còn ghé sát vào tai tôi, tôi vừa quay đầu, mặt tôi đã lướt qua môi nó.

"A...". Đầu tôi lập tức ngửa ra sau, nó vẫn không nhúc nhích, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn tôi.

"Miệng đệ lau khô chưa đấy?". Tôi lau mặt bằng tay áo, làm ra vẻ chán ghét, "Miệng đầy nước miếng".

Nó bĩu môi, trợn mắt nhìn tôi đầy hung dữ, trèo xuống giường, ngồi xuống ghế ở bên cạnh giường buồn bực cắn hạt thông. Cát Đới che miệng cười trộm, không cẩn thận bị nó nhìn thấy, đột nhiên nó cười đầy tà ác: "Người cười vui như thế, không bằng buổi tối người ngủ ở giường bên ngoài đi".

Cát Đới ngây thơ: "Để nô tài ngủ cùng với Hải Chân cô cô ạ? Nếu Hải Chân cô cô không để ý... Thật ra nô tài ngủ ở kháng bên ngoài cũng được, ngủ cùng với đám tiểu nha đầu cũng không sao".

"Cát Đới, đừng nghe nó nói lung tung! Bát A ca đùa em đấy".

Mặt Cát Đới đỏ lên, bím tóc vung lên, quay lưng lại không nói gì.

Hoàng Thái Cực cười ha ha: "Tức giận nha! Nếu không tôi xin lỗi?".

Cát Đới run run, khóc không ra nước mắt: "Bát A ca người đừng đùa nô tài nữa".

"Không phải đùa người đâu. Trời nóng như thế này, người cùng đám tiểu nha đầu chen chúc trên một cái giường, chủ tử của người chịu được, chứ Gia còn không nữa đâu. Để xin lỗi Gia chỉ cho người một phương pháp, giường Gia đủ rộng, buổi tối mở cửa sổ ra lại thoáng, Gia chia một nửa giường cho chủ tử người ngủ, còn người, ngủ ở kháng phía nam, thế nào?".

Cát Đới trợn tròn mắt, không dám lên tiếng trả lời. Tôi đánh giá giường của nó, đúng là đủ rộng, hai người ngủ không thành vấn đề, tường phía bắc lại có cửa sổ thông khí, sáng sủa sạch sẽ. Suy xét xong, tôi quyết định, tươi cười rạng rỡ nói: "Sao lại không biết xấu hổ như thế được? Vô duyên vô cớ đoạt giường của Bát A Ca...".

"Không cần khách sáo". Nó bày ra dáng vẻ "Gia đây hào phòng".

"Nhưng mà!". Tôi ngừng một chút, nhướn mày, "Ngộ nhờ lúc ngủ đệ đập chặn, hay là đánh rắm, làm phiền tỷ thì sao?".

"Tỷ mới đánh rắm ấy!". Trẻ con không chịu được đả kích, mặt nó đỏ bừng, tức giận đến mức nhảy dựng lên, "Đừng tưởng là đệ không biết rõ thói quen của tỷ, đệ cảnh cáo tỷ, nếu buổi tối tỷ dám cướp chặn của đệ, đệ sẽ đá tỷ xuống dưới giường!".

"Phụt...". Cát Đới không nhịn được, cười ra tiếng, cười xong lập tức ý thức được mình không tuân theo quy củ, nên lấy tay che kín miệng mình lại, đến mức mặt mũi đỏ bừng, đôi mắt đẹp xấu hổ nhìn Hoàng Thái Cực, lại nhìn tôi, cuối cùng cúi đầu chạy ra ngoài cửa trốn.

"Nha đầu này, càng ngày càng không quy củ".

"Không quy củ thì cũng là nha đầu của tỷ, không tới lượt đệ dạy dỗ".

"Nói cứ như là đệ thích nha đầu của tỷ lắm ý". Nó đi tới chỗ tôi, lôi một bàn tay tôi, mở năm ngón tay ra.

"Làm gì vậy?". Tôi không hiểu nên hỏi, kết quả phát hiện ra nó đặt một nắm to nhân hạt thông trong lòng bàn tay tôi. Tôi chợt cười, "Ai nha, ai nha, Bát A Ca của chúng ta đúng là người tốt, đáng yêu muốn chết". Tôi đưa tay ra véo hai má nó, hai má nó phúng phính, véo rất thích.

Nó hừ mạnh một tiếng.

Tôi ngửa đầu, bỏ cả nắm nhân hạt thông to vào miệng một lúc, còn chưa kịp nhai, nó đã thốt lên một câu: "Lúc cắn không cẩn thận liếm phải, dính nước miếng".

"Phụt...".

-- o0o --

Tôi muốn lúc ngủ không buông màn, nhưng Hoàng Thái Cực nói không quen, chia giường với nó lại tốn thêm một lúc lâu nữa, mãi mới tắt được đèn, vừa mới hơi buồn ngủ một chút, cánh tay lại bị tóm một phát rất đau, tôi đang định kêu lên, thì miệng đã bị một bàn tay chặn lại rồi.

Tôi run rẩy, hoàn toàn tỉnh ngủ. Mở mắt định giã dũa, thì nghe thấy có tiếng "suyt" vang lên, Hoàng Thái Cực nhỏ giọng nói sát bên tai tôi: "A mã đến".

Tôi sửng người.

Tôi nghĩ buổi tối Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ không đến chỗ Mạnh Cổ Triết Triết, không ngờ buổi tối đầu tiên sau khi tôi chuyển đến đây, ông ta đã đến.

Tôi định ngồi dậy, nhưng lại bị Hoàng Thái Cực đè lại không động dậy được, trong màn tối om om, tôi mãi mới nhìn ra thân hình của nó.

"Đừng lên tiếng, giả vờ ngủ". Vừa nói xong, quả nhiên tiếng của Nỗ Nhĩ Cáp Xích vang lên trước cửa phòng.

"Đông Ca ngủ rồi?". Giọng nói không to, nhưng cách cánh cửa tôi vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

Tôi nghe thấy tiếng động phát ra ở kháng phía nam trong phòng gần cửa, chắc là Cát Đới cũng bị đánh thức, đang hoang mang lo sợ, không biết nên làm như thế nào.

"Vâng". Là giọng của Hải Chân, rất nhỏ, mang theo sự khiêm nhường, "Hôm nay sắp xếp đồ đạc, Cách cách bận rộn cả ngày, lúc ăn tối có vẻ rất mệt mỏi".

Ngoài cửa không có động tĩnh, tôi rất sợ Nỗ Nhĩ Cáp Xích không thèm để ý gì mà đập cửa vào phòng, nhưng sau một lúc lâu, mới nghe thấy ông ta nói: "... Hôm nay Mạnh Cổ Triết Triết đỡ không? Tôi đi thăm cô ấy một lát...".

Giọng nói xa dần, đến lúc không gian hoàn toàn yên tĩnh, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, nằm tê liệt trên giường. Hoàng Thái Cực buông tay ra, lật mình, nằm xuống bên cạnh tôi. Tôi dùng khuỷu tay huých nó: "Coi như A mã đệ quan tâm tới ngạch nương đệ, nghe nói gần đây ông ấy cưng chiều A Ba Hối, đến nỗi còn không thèm bước qua cửa vào phòng Đại Phúc tấn nữa cơ mà".

Hoàng Thái Cực cười chế giễu: "Đại Phúc tấn bị bỏ quên cũng không phải một hai ngày".

Tôi buồn bực vì tôi nói câu nào nó cũng phải tranh cãi với tôi, nên dùng sức véo đùi nó: "Mấy đại nha đầu trong phòng Đại Phúc tấn dung

mạo cũng không tệ".

Nó lật người, đối mặt với tôi, trong bóng đêm dù không nhìn thấy gương mặt nó, nhưng tôi cũng vẫn cảm nhận được là nó đang nhìn tôi. Tôi biết là mình đã nói sai, nên nhỏ giọng xin lỗi nó: "Tỷ nói sai rồi".

Nó không nói chuyện thật lâu, một lúc lâu sau, lúc tôi nghĩ đến nó đã nhắm mắt ngủ rồi, đột nhiên nó lại mở miệng nói: "Là đệ xin Hải Chân làm nha đầu thông phòng của A mã".

Tôi ngạc nhiên một lúc lâu, trong lòng cảm xúc hỗn loạn, đủ loại cảm giác sinh ra nhưng tôi lại không biết phải nói gì cho phải. Ngủ bên cạnh tôi là một đứa bé mới có mười tuổi đầu, nhưng tư tưởng của nó so với một người lớn đã trải qua hai đời lận đận như tôi còn rõ ràng và rộng lượng hơn.

Mạnh Cổ Triết Triết gả đến Kiến Châu hơn mười năm, là một Cách cách của tộc Diệp Hách, địa vị của gia tộc bên bố không thấp, cô ấy lại là người vô cùng dịu dàng, dung mạo hơn người, so với phần lớn thê thiếp mà nói, cô ấy không thể không được cưng chiều. So với Phúc tấn A Mẫn gả đến đây cùng năm với cô ấy, đến nay vẫn không được yêu thương... Nhưng cho dù cô ấy có thể diện trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến đâu đi nữa, cũng chỉ có một đứa con trai duy nhất là Hoàng Thái Cực, hơn nữa theo thời gian trôi đi, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang lúc tráng niên sự nghiệp lại không ngừng phát triển, thê tử mới cưới người sau còn trẻ hơn người trước. Bây giờ A Ba Hối được cưng chiều nhất không phải là người đầu tiên, sau này cũng không phải là người cuối cùng.

Trong gia đình này, Hoàng Thái Cực ngoại trừ ngạch nương của mình, không còn huynh đệ tỷ muội nào khác để làm chỗ dựa, một khi Mạnh Cổ Triết Triết bị lãng quên, kết cuộc của nó sẽ giống như Thất A Ca A Ba Thái, cho dù đều là con của chính thê, nhưng địa vị của A Ba Thái trong đám A Ca con chính thê giống như người tàng hình vậy, nếu không để ý,

thậm chí còn có thể cho rằng gạch nường của nó Y Nhĩ Căn Giác La thì trong nhà chỉ là một vị thiếp, chứ không phải là thê tử.

"Hoàng Thái Cực...". Tôi cảm thấy chua xót đến phát đau đớn, giơ tay ra ôm lấy nó, "Thật xin lỗi, là tỷ không giúp gì được cho đệ và cô cô".

Phúc tấn Y Nhĩ Căn Giác La nhân dịp chuyển đến Hách Đồ A Lạp, mời một người cháu gái họ hàng xa nhà mẹ đẻ đến ở cùng, mục đích của họ, thật ra nhìn là hiểu ngay được.

Hoàng Thái Cực không nói lời nào, hít sâu một hơi, đầu rúc vào ngực tôi, tôi nghe dường như là nó khóc, vội ôm nó chặt hơn nữa, một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng nó: "Ngủ đi, ngủ đi. Hay là, tỷ hát ru đệ ngủ nhé".

Nó ậm ừ một tiếng, tôi thở dài, nhỏ giọng hát ru:

"Du du trát [1], du du trát, tiểu a ca, ngủ đi.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi.

Gỗ bạch dương, làm nô, ba bố trát [2].

Sói đến đây, hổ đến đây, mã hổ tử [3] đến đây đều không sợ.

Sinh ra trên Bạch sơn, trong Hắc thủy, ba bố trát.

Lớn lên muốn học theo, Ba đồ lỗ A mã, ba bố trát.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi.

Sinh ra trên Bạch sơn, trong Hắc thủy, ba bố trát.

Lớn lên muốn học theo, Ba đồ lỗ A mã, ba bố trát.

Du du trát, du du trát, tiếu a ca, ngủ đi...".

[1] Du du trát: từ tiếng Mãn, một loại khẩu ngữ (cách nói) khi đưa nôi dỗ em bé;

[2] Ba bố trát: từ tiếng Mãn, một cách gọi yêu đối với em bé (như cục cưng);

[3] Mã hồ tử: từ tiếng Mãn, mặt quý, một loại yêu quái trong truyền thuyết chuyên ăn trẻ con, người lớn thường đem ra dọa trẻ con.

(*) Bài hát trên là "du du trát", một bài hát ru của người Mãn, các bạn có thể tìm nghe trên baidu bằng cụm từ 悠悠扎. Mình đã thử tìm nhưng lời được đăng có khác một chút so với lời mà Đông Ca hát, có thể là nên nhạc ấy nhưng có nhiều lời khác nhau, cũng như những bài hát ru của người Việt mình, cùng một giai điệu nhưng do truyền miệng nên phần lời từ người này truyền sang người khác có khác biệt, nhiều khi được sửa đổi theo ý thích của mỗi người, miễn là vẫn vần, vẫn hợp điệu nhạc, vẫn dễ nhớ.

Chú thích:

(18) Khai kiểm: còn gọi là khai diện, giáo diện, giáo kiểm. Đây là một phương pháp làm đẹp cổ truyền của Trung Quốc, là nghi thức cạo sạch lông tơ trên mặt cùng với cắt bằng tóc mái và tóc mai, đây cũng là một trong những tập tục kết hôn của người Hán, trước hôn lễ trang điểm cho tân nương. Phụ nữ cả đời chỉ khai kiểm một lần tỏ vẻ đã kết hôn. Người thực hiện nghi thức phải là người phụ nữ có đầy đủ cha mẹ chồng, trượng phu, con trai con gái. Trước đây thì đây là một trong những tiêu chí để nhận biết người phụ nữ đã lập gia đình. Khai kiểm có thể được thực hiện trước khi lên kiệu về nhà chồng do nhà gái tiến hành, cũng có thể gả đến nhà trai rồi mới tiến hành. Dụng cụ có kẹp (nhíp) mới, tơ năm màu hoặc tiền đồng. Sau khi thực hiện xong khai kiểm cần tặng lì xì cho người thực hiện khai kiểm.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Trưởng Thành

Kẻ vẫn luôn dậy muộn như tôi hôm nay thế nhưng lại bị nóng làm tỉnh giấc, ngoài cửa sổ trời còn chưa có sáng hẳn, bên ngoài màn im lặng, không biết nha đầu Cát Đới kia đã dậy hay chưa. Tôi hơi nghiêng người, thấy Hoàng Thái Cực đang nằm nghiêng mặt hướng vào trong tường, ngủ say. Tối hôm qua tôi hát ru nó ngủ rồi chính mình cũng ngủ lúc nào không hay, nhìn nó nửa người trên mình trần, nửa dưới mặc một cái quần lụa trắng, từ thắt lưng trở xuống bị nguyên cả cái chăn đắp lên. Tôi nhìn lại chính mình, mới ý thức được là lúc ngủ cảm thấy nóng quá, nên đã đạp chăn ra đẩy hết sang người nó.

Nghĩ thế, tôi đưa tay ra chạm vào lưng nó, quả nhiên là thấy lạnh lạnh, tay dính đầy mồ hôi, tôi không tránh khỏi cảm thấy đau lòng, nên vội cầm cây quạt hương bồ(*) đặt ở đầu giường lên, nhẹ nhàng quạt cho nó.

(*) Hương bồ: là một họ thực vật có hoa thuộc bộ Hòa thảo. Các tên gọi của các loài này là hương bồ, cỏ nển, cỏ lác, bồn bồn. Tên khoa học là Typhaceae.

Quạt được khoảng mười phút, tôi mỏi tay, nên quyết định ngồi dậy, đổi tay quạt tiếp. Hết đổi từ tay phải sang tay trái, lại đổi từ tay trái sang tay phải, không nhớ nổi đã đổi mấy lần, chỉ cảm thấy cả hai tay đều mỏi đến mức không nâng lên được nữa. Đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng "xoạch", lưng Hoàng Thái Cực cong lại như con tôm, rồi sau đó bật dậy.

"Sao vậy?". Tôi bị nó dọa sợ.

Nó ôm lấy tấm chăn đã mát lạnh, ngơ ngác ngồi ở trên giường, hai mắt mở to, nhưng ánh mắt lại đờ đẫn nhìn đăm đăm về phía trước, không có tiêu cự. Tim tôi đập mạnh, bị dọa sợ không nhẹ, tóm lấy bả vai nó lay đi lay lại: "Sao vậy? Có phải là mơ thấy ác mộng không?".

Tôi hỏi đến ba bốn lần, nó mới nháy mắt, ánh mắt đờ đẫn từ từ nhìn về phía tôi. Khi ánh mắt nó vừa mới nhìn tới mặt tôi, chợt gương mặt tuấn tú của nó nhanh chóng xấu hổ đỏ lên, nó giữ chặt lấy chăn, đầu cúi gằm xuống trước ngực.

"Này, rốt cuộc là sao vậy? Đệ nói đi chứ!".

"Tỷ đừng quan tâm!". Nó đột nhiên rầu rĩ thốt lên.

Tôi hít một hơi thật sâu, dây thần kinh nào của thằng nhóc này bị nổi nhâm rồi hay sao?

"Tỷ đi ra ngoài!". Giọng điệu càng lúc càng tệ hại.

Tôi tức giận, nổi cáu giật lấy chăn từ trong tay nó ra, quát lên: "Đệ còn chưa tỉnh ngủ hả?".

Nó nhe răng lao đến cướp lại chăn, gương mặt có vẻ vô cùng bối rối.

Lúc lòng bàn tay tôi chạm vào bề mặt chăn, chợt cảm thấy có một chỗ ẩm ướt mà ấm áp, tôi nhú mày, chăn đã bị nó đoạt lại.

"Đệ...". Tôi chợt hiểu, nhìn nó càng lúc càng ngượng ngùng, cuối cùng không nhịn được ôm bụng cười lớn, "Đệ bao nhiêu tuổi rồi, thế mà còn đái dầm!".

Nó hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn tôi đầy căm tức, ánh mắt sắc như dao.

Tôi cười đến mức ngã ra giường, Cát Đới nghe thấy nên lên tiếng hỏi từ ngoài màn: "Chủ tử dậy rồi?".

Đang định vén màn lên để hầu hạ, lại bị Hoàng Thái Cực gài lên đây giận dữ: "Cút đi...". "Vèo" một tiếng, một cái gối bằng sứ đã bị nó ném ra ngoài màn, nếu không có màn cản lại, có lẽ đã đập vào đầu Cát Đới rồi cũng nên. Cát Đới nhỏ giọng kêu lên một tiếng, sau đó trong phòng liền trở nên yên tĩnh.

Tôi dần ngưng cười, xem ra lần này Hoàng Thái Cực là thật sự nổi giận, trước kia tôi chưa từng thấy nó nổi cáu đến mức như vậy.

Tôi ngượng ngùng sờ sờ mũi, vội khụ một tiếng: "Cát Đới, em trước chuẩn bị nước rửa mặt đi đã".

Đuổi Cát Đới ra ngoài xong, tôi sợ Hoàng Thái Cực quá xấu hổ, không dễ xử lý, nên thật cẩn thận nhẹ nhàng an ủi nó: "Thật ra... Chuyện đó cũng không sao hết... Có thể là do trước khi đi ngủ đệ uống quá nhiều trà, cũng có thể là do đệ mơ thấy...".

"Im miệng!". Nó thở dốc, ngực phập phồng.

Tôi phát hiện ra tuy là nó còn nhỏ tuổi, khung xương nhỏ, nhưng thân hình không gầy yếu như tôi nghĩ, cơ bắp phần ngực bụng rắn chắc, đối với một thiếu niên mà nói, thì cơ thể nó rất khả quan đáng nhìn.

"Khụ...". Tôi bị sặc nước miếng, mặt không khỏi đỏ lên.

Đúng là mê trai, sao tôi lại có thể bình phẩm một thằng nhóc như thế được cơ chứ?

"Đông Ca!".

"A? Sao?".

"Đệ đang nói chuyện với tỷ, tỷ nghĩ cái gì mà thất thần thế hả?". Nó gầm lên.

"VẬY... VẬY SAO? VỪA RỒI ĐỆ NÓI CÁI GÌ?".

Ánh mắt nó như muốn ăn thịt người, mặt đỏ như quả cà chua, tôi càng nhìn càng thấy nó đáng yêu.

Thiếu niên nha! Thiếu niên đáng yêu nha...

"Tỷ cố ý đúng không?". Nó nghiêng răng nghiêng lợi, "Đệ bảo tỷ lấy cho đệ cái quần ở trong ngăn tủ bên kia...".

"A, a... Quần! Quần!". Tôi vội vàng gạt đầu, "Đúng rồi, quần của đệ cũng bị tè ướt?".

"Đông Ca...". Nó đột nhiên lao về phía tôi, vẻ mặt hung dữ, tôi kêu lên một tiếng "a" thật to, sau đấy quay người vén màn bỏ chạy, chân vừa mới chạm xuống đất, còn chưa kịp đi giầy, đã bị nó bổ nhào vào người, đè tôi xuống đất.

Tuy nó nhỏ hơn tôi nhiều tuổi, nhưng đã cao đến vai tôi, sức lực lại mạnh hơn tôi nhiều lần, lúc này nó lại đang tức giận lao về phía tôi, nên lúc ngã ngửa ra sau, tôi cảm thấy như trời đất đang nghiêng ngả, cứ tưởng rằng sau đầu sẽ ôm hôn thân thiết với mặt đất, kiểu gì cũng phải sừng u lên một cục, không ngờ là cuối cùng nó vẫn kịp đưa tay vòng ra sau đầu đỡ tôi.

Lúc chạm đất mông với lưng bị đập xuống rất đau, nhưng đầu lại được tay nó đỡ, nên không hề bị đau.

Thằng nhóc này... Tôi nghiêng răng nghĩ, cuối cùng cũng còn chút lương tâm!

"Không phải...".

Nửa người trên để trần của nó nóng hầm hập, tôi mơ mơ hồ hồ nghĩ, sao lại nóng đến thế, không lẽ là sốt?

"Không phải như tử nghĩ...". Nó khàn giọng giải thích.

Tôi ngừng cười, gật đầu: "Vâng, vâng, Bát gia, tử cam đoan là sẽ không nói với ai... Ngay cả ngạch nương của đệ cũng... Ừm!".

Người tôi run lên, đầu óc tôi rối loạn.

Nó... Nó... Nó thế nhưng lại hôn tôi!

Tuy rằng chỉ khẽ chạm vào, nhưng môi tôi còn lưu lại độ ấm của đôi môi nó, ngây ngô, chuyện này... Có thể đơn thuần coi như nó then quá hóa giận, cho nên trong lúc cấp bách muốn mau chóng chặn miệng tôi lại, ngăn tôi đừng tiếp tục nói bậy nữa được không?

"Đệ...". Tôi nhìn nó, khoảng cách giữa tôi với nó quá gần, thậm chí là tôi có thể thấy rõ làn mi dài mà cong cong của nó.

Con người đen láy lấp lánh như sao, đôi mắt nó đang cười, tuy trên gương mặt không biểu hiện gì, nhưng ánh mắt nó lại lộ ra ý cười tinh nghịch.

Nhưng là, nó đang trêu đùa tôi sao? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Trong giây phút này, đầu óc tôi bị nó nhiễu loạn thành ra chẳng nghĩ được gì.

"Đông Ca... Tử rất thơm".

Tôi nhìn nó đầy kinh ngạc.

Sau đấy nó đột nhiên cười với tôi, cúi đầu nhẹ nhàng chạm nhẹ vào môi tôi: "Đúng là rất thơm".

"Đệ...". Tôi dùng sức đẩy mạnh hai tay, đẩy nó tránh ra khỏi người tôi, giậm dừ ngồi dậy, nó cũng từ từ ngồi thẳng dậy, "Gan lớn bằng trời, thế nhưng dám trêu đùa tử! Để xem tử có đem chuyện xấu của đệ tuyên dương khắp nơi hay không...".

"Muốn nói thì cứ việc nói". Nó thoải mái đáp lời, nghiêng người, hai chân thon dài gập lại, khuỷu tay phải chống lên đầu gối chân trái, quay đầu lại nhìn tôi cười đầy khinh thường, "Cả thiên hạ cũng chỉ có đồ ngốc như tử mới đem chuyện này trở thành chuyện cười... Hứ, đái dầm... Trong mắt tử đệ ngây thơ đến thế sao?".

Tôi há to miệng, ngơ ngác nhìn nó.

Không lẽ... Không lẽ... Là chuyện xảy ra khi bé trai đến thời kỳ dậy thì sao?

Ý tưởng này chợt lóe qua đầu tôi, trong tai tôi ong ong, mặt nóng bỏng.

Nó lại bình thản đi ngang qua tôi, đi thẳng đến tủ quần áo trước mặt, lấy ra một cái quần sạch: "Đệ phải thay quần, nếu tử có hứng thú muốn xem kỹ, đệ cũng không để ý...". Nói xong, không hề ngại ngần mà kéo quần xuống ngay trước mặt tôi.

Tôi kêu lên "a" một tiếng, lúng túng đứng dậy, nghiêng ngả chạy vội ra ngoài cửa.

Cát Đới đang nhỏ giọng nói chuyện với Hải Chân ở ngoài cửa, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn tôi: "Cách cách, sao người chưa mặc xong quần áo đã ra đây rồi?".

Tôi cúi đầu nhìn, hiện tại không phải là tôi chỉ đang mặc có mỗi bộ quần áo trong thôi sao?

"Cách cách, mặt người sao lại đỏ như vậy?".

Tôi vội vàng che mặt: "Thế ư? Ừ... Trời nóng quá. Tôi... Tôi ra ngoài hít thở không khí trong lành". Không biết có phải vì lời nói dối này rất hoang đường hay không mà trái tim tôi đập thình thịch thình thịch rất nhanh.

"Vậy cũng phải mặc xong quần áo đã chứ, trời vừa mới sáng, bên ngoài đang rất lạnh". Hải Chân khẽ cười.

Cát Đới hỏi: "Mặt trời lên, trời sẽ ấm hơn. Không mấy khi Cách cách dậy sớm, hay là nô tài trước chải đầu cho người đã, sau đó người ra ngoài hít thở không khí?".

Hải Chân nhìn về phía cửa căn phòng phía tây: "Bát A Ca dậy chưa? Đừng dậy muộn quá, lát nữa còn phải đi luyện cười ngựa bắn cung nữa...".

Nghĩ đến Hoàng Thái Cực còn đang ở trong phòng, tôi lại tức điên, thẳng nhóc này, ngay cả tôi cũng dám trêu chọc... Chờ xem lát nữa tôi có đánh mông nó đến lằn lên hay không. Nhưng đúng là không nghĩ đến nó đã đến lúc dậy thì, lúc trước sao tôi không hề ý thức được chút nào thế nhỉ?

Như vậy có thể coi như nhà mình có người mới trưởng thành không nhỉ! Nhếch miệng, tôi không nhịn được cười vui vẻ.

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tâm Nguyên

Chỉ ngần ngùi có mấy tháng, Mạnh Cổ Triết Triết đã bị bệnh tật hành hạ thành ra người khác không còn nhận ra cô ấy được nữa, mỗi ngày cô ấy ăn rất ít cơm, chủ yếu chỉ uống chút đồ ăn lỏng, nếu lỡ ăn chút thịt hoặc đồ ăn mặn là sẽ nôn.

Cô ấy không ho, cũng không sốt, chỉ là cả người không có sức lực, đến ngay cả nói chuyện cũng phải nói thật chậm, giọng nhỏ nhẹ, cả người cô ấy như không có sức sống.

Thời tiết giữa mùa hè, cơ thể cô ấy gầy yếu nhưng hai bàn tay lại lạnh như nước giếng.

"Uống thuốc chưa?". Tôi hỏi khẽ.

"Vừa mới uống, nhưng lại nôn ra một nửa...". Hải Chân đứng bên cạnh trả lời, trong giọng nói chứa đầy vẻ bất đắc dĩ, "Phương thuốc mà các đại phu khai cũng quá khó uống, hiện giờ mỗi ngày Cách cách uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm".

Mạnh Cổ Triết Triết nằm ở trên giường khẽ mỉm cười, tuy sắc mặt tái nhợt, gò má vì gầy yếu mà nhô cao lên, hốc mắt thì lại hõm sâu xuống, nhưng đôi con ngươi đen thẫm vì vậy mà lại càng trở nên sâu thẫm hơn, cảm giác dịu dàng uyển chuyển đặc trưng chỉ cô ấy mới có cũng nhẹ nhàng tỏa ra từ trên người cô ấy.

"Cô cô, hoa sen đã bắt đầu nở từ mấy hôm nay rồi, cháu sai người hái mấy bông mang đến...". Tôi bảo Cát Đới mang bình hoa sen đến trước

giường, "Đặt ở trong phòng, nhìn trông cũng tươi tắn hơn".

Mạnh Cổ Triết Triết nhìn một lúc, rồi mỉm cười: "Đúng là... đã để Đông Ca phải lo lắng rồi".

"Cô cô nói gì vậy". Nghe giọng nói nhỏ nhẹ hờn hển của cô ấy, tôi cảm thấy đau xót trong lòng.

Trong số người thân của Đông Ca thì Mạnh Cổ Triết Triết là người duy nhất thật tình yêu thương tôi, khiến tôi cảm thấy cô ấy rất giống với viện trưởng viện mồ côi, nhìn cô ấy bệnh tật triền miên như thế, tôi cảm thấy rất khó chịu.

"Hoàng Thái Cực đâu?". Mạnh Cổ Triết Triết khẽ hỏi.

Mặt tôi hơi nóng lên, nhưng không mở miệng trả lời. Cát Đới vẫn đứng bên cạnh nhanh trí lên tiếng trả lời: "Thưa Phúc tấn, Bát gia vừa mới dậy, bây giờ đang ăn sáng...".

Mạnh Cổ Triết Triết mỉm cười nói với tôi: "Nha đầu của cháu quả nhiên là người người đều lanh lợi, nhưng mà... Hoàng Thái Cực còn nhỏ, cô cô sợ nó phúc mỏng, không gánh nổi cái danh "gia" đâu, sau này nhớ kỹ cứ gọi nó là Bát A Ca đi...".

Nhỏ? Không hề nhỏ!

Tôi thầm nói một câu như vậy trong đầu, nhớ lại dáng vẻ xấu hổ vì bị nó trêu chọc lúc nãy, tôi lại cảm thấy không được tự nhiên. Đang muốn phản bác lại, thì nghe thấy ma ma ngoài cửa cao giọng hô: "Bát A Ca đến!".

Sau khi rèm cửa bị vén lên, không hiểu vì sao tôi lại đứng lên.

"Con trai thỉnh an Ngạch nương!". Hoàng Thái Cực có vẻ rất hăng hái khi hành lễ.

Mạnh Cổ Triết Triết vui vẻ, miễn cưỡng nâng tay lên: "Mau đứng lên đi". Liếc thấy tôi vẫn ngây ngốc đứng bên cạnh giường, cảm thấy kỳ lạ nên hỏi, "Có chuyện gì vậy Đông Ca?".

"A... Không, không, không có gì...". Tôi bối rối nhanh chóng ngồi xuống, thì lại nghe thấy có tiếng cười vang lên phía sau lưng tôi.

Hoàng Thái Cực ở phía sau tiến sát lại gần tôi, ghé vào tai tôi nói: "Biểu tỳ, vì sao tỳ không giúp đệ thay quần đã đi mất rồi?".

Tôi trợn mắt, nó dám nói chuyện này ở đây?

Tôi không nhịn được quay đầu lại lườm nó đầy hung dữ!

Nó lại bĩu môi, sau đó tỏ ra vẻ khó chịu không vừa ý đầy ngây thơ: "Đám nha đầu tay chân vụng về...". Nó vòng tay ôm chặt lấy tôi từ sau lưng, "Đệ vẫn thích biểu tỳ mặc quần áo giúp đệ nhất...".

A! A! A!

Suýt chút nữa thì tôi ngã từ trên ghế xuống đất! Nó đúng là biết giả vờ! Ở trước mặt Ngạch nương của nó mà nó cũng dám không kiêng nể gì trêu đùa tôi.

Tôi quay người lại, vươn hai tay ra véo má nó, véo đến độ hai kheo miệng nó bị kéo căng ra hai bên. Nó vung chân múa tay, há miệng kêu rên: "Ngạch nương! Ngạch nương! Biểu tỳ bắt nạt con...".

Hải Chân phì cười, che miệng cúi đầu cười trộm, Cát Đới thì quay mặt đi chỗ khác, bả vai lại khẽ rung rung.

Trên gương mặt tái nhợt của Mạnh Cổ Triết Triết xuất hiện một nụ cười dịu dàng: "Nhìn hai tử đệ thân thiết như thế, ta cũng mừng". Cô ấy vươn tay ra nắm lấy góc áo tôi, bàn tay run run, tôi ngạc nhiên, buông Hoàng Thái Cực ra, cúi người xuống.

"Cô cô?".

"Sau này... Bát A Ca phải nhờ cháu...".

Trái tim tôi đập mạnh, trên gương mặt âm đạm yếu ớt của cô ấy phảng phất như xuất hiện vẻ suy tàn, đôi mắt u ám lộ ra sự kỳ vọng tha thiết.

"Ngạch nương". Hoàng Thái Cực cầm lấy tay phải của cô ấy.

Mạnh Cổ Triết Triết miễn cưỡng giãy dụa, cố hết sức nâng người dậy, vươn bàn tay trái run rẩy về phía tôi, tôi thoáng ngây người, rồi vội giơ tay ra chủ động cầm lấy tay cô ấy.

"Đông Ca! Đông Ca...". Môi cô ấy run run, nước mắt từ khóe mắt lặng lẽ rơi xuống, "Người thân của tôi... Người thân của tôi...". Cô ấy lặp lại hai lần, thân thể run rẩy càng lúc càng nhanh hơn, rồi đột nhiên "khụ" một tiếng, ho ra một ngụm máu tươi.

Có chút máu bắn cả vào mặt tôi, ấm nóng...

Tay của Mạnh Cổ Triết Triết buông lỏng ra, gương mặt trắng bệch của cô ấy cách tôi có khoảng nửa thước, nhưng tôi lại chỉ có thể ngây người ra nhìn cô ấy nhắm chặt đôi mắt lại, cả người cứng đờ ra ngã về phía sau.

"A!". Hoàng Thái Cực kêu lên một tiếng đầy đau đớn, tay phải của nó cầm tay phải của Mạnh Cổ Triết Triết, tay trái thì nhanh chóng luồn xuống sau gáy của cô ấy. Đầu của Mạnh Cổ Triết Triết cuối cùng cũng nằm gọn trong khủy tay nó, nhưng khủy tay nó thì lại đập mạnh xuống mặt gối bằng sứ cứng rắn.

"Cô... Cô cô...". Tôi hét chói tai, nhìn vạt áo trắng như tuyết của cô ấy được điểm xuyết bằng những vết máu đỏ tươi, tim như bị dao cắt, nước mắt rơi lã chã.

"Ngạch nương! Ngạch nương...". Sắc mặt Hoàng Thái Cực trắng bệch, gân xanh trên trán nổi lên, "Gọi đại phu... gọi đại phu...".

Hai chân Hải Chân mềm nhũn ra, ngã nhào xuống đất, ngất đi, nên Cát Đới phải nghiêng nghiêng ngả ngả chạy ra ngoài.

Một lát sau hai người đại phu vội vàng chạy tới, trong phòng lại trở nên hỗn loạn.

Hỏi bệnh, quan sát, châm cứu... Sau một hồi khẩn trương bối rối, Mạnh Cổ Triết Triết ho một tiếng "khụ khụ", hô hấp dần dần trở nên vững vàng.

Lúc này tôi mới nhẹ nhàng thở hắt ra, mới phát hiện tay mình không biết từ khi nào đã nắm chặt lấy tay Hoàng Thái Cực. Mười ngón tay đan xen vào nhau, lòng bàn tay tôi với nó đều ướt sũng mồ hôi.

"Không sao đâu!". Tôi ôm lấy thân thể cứng nhắc của nó, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nó, "Không sao đâu... Cô ấy không sao...". Nói đến đây, không giống như đang an ủi nó, mà như đang an ủi chính mình.

"Ngạch... Ngạch nương... Ngạch nương...". Hai mắt Mạnh Cổ Triết Triết vẫn nhắm chặt, hai hàng lông mi run rẩy, đôi môi trắng bệch run rẩy khê lạp đi lạp lại.

Trong lòng tôi đau đớn vô cùng, tóm lấy đôi tay gầy guộc của cô ấy, quỳ rạp xuống trước giường: "Cô muốn cái gì? Cô muốn cái gì?".

"Ngạch nương... Ngạch nương...". Nước mắt từ khóe mắt cô ấy lặng lẽ chảy xuống, "Tôi muốn... Về nhà... Ngạch nương... Mang tôi... Về nhà...".

Hoàng Thái Cực ghé vào trước người cô ấy, gọi cô ấy, giọng đầy đau đớn: "Ngạch nương! Người tỉnh lại đi! Người mở mắt nhìn con đi!".

Trái tim tôi thắt lại, nghẹn ngào không thốt nên lời, một lúc lâu sau, tôi nghiêng răng, kiên quyết nói: "Cháu mang cô về nhà! Cháu đưa cô đi tìm Ngạch nương!".

Đại phu đứng bên cạnh hoảng sợ: "Cách cách không nên làm thế! Cơ thể Phúc tấn rất yếu, không nên di chuyển, lại càng không thể đi xa được!".

Tôi cắn môi, nhìn Mạnh Cổ Triết Triết đang hôn mê mà vẫn không ngừng nói lung tung, tâm tư rối loạn.

"Được! Để tôi nghĩ biện pháp!". Tôi hạ quyết tâm, đột nhiên dậm chân, quay người bước đi.

Mới bước ra khỏi cửa, phía sau đã có người tóm lấy cánh tay tôi, chợt quay đầu lại, hóa ra là Hoàng Thái Cực.

"Tỷ định đi đâu?".

Tôi bình tĩnh nhìn nó: "Tỷ còn có thể đi đâu?".

"Đừng đi...". Ánh mắt nó hiện lên vẻ đau đớn, như bị thương, vì bất lực.

Tôi đè ép cảm giác đau đớn trong lòng xuống, dang chặt thốt lên: "Ngoại trừ cách này ra, còn có biện pháp nào tốt hơn?".

"Đông Ca...".

"Đây là tâm nguyện của ngạch nương đệ, cũng có có thể... là tâm nguyện cuối cùng của cô ấy".

Bàn tay đang nắm chặt tay tôi run lên, tôi khẽ đẩy tay nó ra, nó gục đầu xuống, buồn bã: "Tỷ cũng biết, vì chuyện này tỷ sẽ phải trả cái giá như thế nào? Tỷ cũng biết... A Mã chờ tỷ mở miệng cầu xin ông ấy đã bao nhiêu năm? Tỷ cũng biết...".

"Tỷ biết". Đau buồn đến cùng cực, tôi lại có thể thản nhiên nở nụ cười, cuối cùng tôi dùng sức ôm chặt lấy thân hình gầy yếu của nó, sau đó buông ra, "Tỷ đều biết... Không sao, tỷ không quan tâm, vì cô cô, tỷ không quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa cả".

Mạnh Cổ Triết Triết đối xử với tôi như người nhà, tôi không thể không quan tâm, không thể nhìn cô ấy ôm nỗi hận mà chết.

Cô ấy rất nhớ nhà! Cô ấy là một cô gái đáng thương, xa nhà mười lăm năm, từng ấy năm chưa từng gặp lại người nhà, cô ấy nhớ Ngạch nương của cô ấy đến như thế! Người nhà của cô ấy!

Tôi hiểu nỗi nhớ nhà của cô ấy! Nỗi nhớ quê hương khắc sâu vào trong tâm khảm, không phải là tôi cũng có hay sao?

Có lẽ tâm nguyện của tôi không thể trở thành sự thật, nhưng ít ra... Ít ra tôi có thể giúp được cô ấy!

Tôi có thể giúp được cô ấy!

Cho dù, cái giá phải trả đắt đến nỗi sẽ khiến cho tôi cả đời phải khổ sở!

Nhưng tôi sẽ không hối tiếc!

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Qua Đồi

Sấm nổ âm âm, những giọt mưa rơi lộp độp trên mặt hồ.

Lá sen bị gió thổi rạp sang hẳn một bên, run rẩy thân mình giữa cơn mưa to.

Đã là cuối hè...

Đã là một ao sen tàn...

Tôi vẫn còn nhớ rõ những chiếc lá sen mới non mềm xanh biếc, những nụ hoa yêu kiều rực rỡ, những bông hoa xinh tươi long lanh nở rộ giữa hồ.

Nhưng lúc này, những bông hoa nở rộ giữa hè đã tàn lụi, những chiếc lá sen tàn nhuốm màu mực vẫn đang khốn khổ chống đỡ cơn mưa lớn.

Cảnh này, khiến cho người ta nhìn mà đau lòng, cũng như... Mạnh Cổ Triết Triết đang chịu đủ mọi dày vò ở trước quý môn quan(*)).

(*) Quý môn quan: trong truyền thuyết đây là một trạm kiểm soát buộc phải vượt qua nếu muốn vào quý quốc, cho dù là ai đến đây cũng đều bị kiểm tra xem có giấy thông hành vào quý quốc hay không.

Cô ấy đang chống đỡ!

Chống đỡ để chờ đợi khoảnh khắc người từ Diệp Hách đến...

Đã bao lâu rồi?

Ba mươi ngày? Bốn mươi ngày? Hay là năm mươi ngày?

Nỗ Nhĩ Cáp Xích sai người đến Diệp Hách thông báo bệnh tình của Mạnh Cổ Triết Triết rất nguy kịch, mời Ngạch nương của cô ấy đến Hách Đồ A Lạp gặp mặt con gái lần cuối, cách bây giờ đã bao lâu?

"Nàng có biết bản thân mình đang nói cái gì hay không?".

Ngày hôm ấy, những lời lẽ lạnh như băng, biểu tình lạnh nhạt của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến nay vẫn như hiện rõ trước mắt tôi.

"Biết".

"Nàng đang van xin tôi?". Ông ta khẽ nhếch khóe môi buông lời châm biếm, tôi nhìn thấy trong ánh mắt ông ta hiện lên ý cười tàn nhẫn.

Phía đằng sau cách đó không xa, A Ba Hợi đang ngồi trang điểm trước kính, thực tế thì, tôi vội tới, vượt qua sự ngăn trở của ma ma Tinh Kỳ, xông thẳng vào phòng ngủ. Lúc ấy tôi chỉ muốn tìm Nỗ Nhĩ Cáp Xích, mà quên mất đây là phòng của A Ba Hợi.

Một đôi vợ chồng đang mơ giấc mộng uyên ương đẹp đẽ, lại bị tôi cắt ngang.

Lúc Nỗ Nhĩ Cáp Xích mình trần, chỉ quấn một cái chăn mỏng ở thắt lưng, xuống giường từ từ đi đến trước mặt tôi, tôi có thể cảm nhận được hứng thú tìm tòi nghiên cứu sắc bén của ông ta, cùng với ánh mắt căm thù đến tận xương tuỷ của A Ba Hợi từ trong màn vọng ra.

Nhưng tôi không quan tâm đến những điều đó, vì Mạnh Cổ Triết Triết, tôi không để ý đến những điều cần tránh né hay kiêng kỵ.

"Tôi van ông...". Giọng nói của tôi nhỏ nhẹ và run run, đồng thời thân thể từ từ cúi thấp xuống, khi quỳ rạp xuống dưới chân ông ta tôi chỉ cảm

thấy vô cùng khuất nhục và bất đắc dĩ.

Tôi cứ tưởng rằng hành động đó của tôi sẽ khiến ông ta cười to vì đắc ý, hoặc là ông ta sẽ lập tức quăng tôi lên giường. Nhưng, khi tôi lo sợ bất an đến mức đổ mồ hôi lạnh khắp người, thì ông ta lại không làm gì hết cả. Tôi nhìn theo mu bàn chân trơn bóng của ông ta, nhưng trong lòng chỉ cảm thấy trống rỗng cùng mờ mịt.

Một lúc lâu sau, bỗng nhiên ông ta khẽ thở dài, ngồi xổm xuống thân nhìn thẳng vào mắt tôi: "Nàng có biết là quan hệ của Diệp Hách với Kiến Châu bây giờ đang rất căng thẳng hay không?".

Tôi lắc đầu đầy ngỡ ngàng.

"Từ sau lúc Bồ Dương Cổ hủy hôn, hứa gả nàng cho Mạnh Cách Bồ Lộc, quan hệ giữa Kiến Châu với Diệp Hách trở nên rất xấu, mấy năm nay quanh khu vực giáp ranh giữa hai bộ tộc không ngừng xảy ra xung đột, bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào cũng có thể xảy ra xung đột lớn. Với tình hình như vậy, nàng thử nghĩ xem có thể thỏa mãn được tâm nguyện của Mạnh Cổ Triết Triết hay không?".

Nước mắt của tôi không nghe lời, cứ thế tuôn rơi.

"Ngoan, đừng khóc...". Ông ta dịu dàng dỗ tôi.

"Nhưng mà... Cho dù thế nào đi nữa, cô ấy cũng là thê tử của ông... Cô ấy gả cho ông mười lăm năm, hết lòng chăm sóc hầu hạ ông, sinh con trai cho ông, chưa từng buông nửa câu oán hận, cô ấy chỉ... chỉ nhớ những người thân ở Diệp Hách mà thôi, muốn gặp Ngạch nương của cô ấy mà thôi. Chẳng lẽ đến ngay cả tâm nguyện duy nhất của cô ấy cũng không thể nào được thỏa mãn hay sao? Cô ấy, cô ấy có thể sẽ chết đấy!". Tôi không nhìn được nước mắt chảy ròng ròng, giữ chặt vai ông ta, mười ngón tay run rẩy, tôi thật muốn bóp chết gã đàn ông vô tình này. "Cô ấy sẽ chết! Cô ấy sẽ chết - chẳng lẽ ngay cả tâm nguyện cuối cùng của cô ấy ông cũng không

muốn thực hiện sao? Ông là người đàn ông của cô ấy, là trượng phu của cô ấy, sao ông có thể đối xử với cô ấy như thế, sao có thể như thế...". Tôi khàn giọng, tay thì đấm ông ta, dùng hết sức lực cả người liều mạng đánh ông ta, "Đám đàn ông các người cần gì mà cứ tranh đến tranh đi, đánh tới đánh lui! Cô ấy sai cái gì? Cô ấy sai cái gì? Cô ấy sai cái gì... Chuyện này thì liên quan gì đến cô ấy? Vì sao lại đối xử với cô ấy như vậy? Vì sao? Cô ấy sai cái gì...".

Tôi điên cuồng khóc lóc thảm thiết, ngực khó chịu, hít thở không thông, suýt chút nữa ngất đi. Nước mắt che mờ hai mắt, tôi chỉ mơ hồ nhìn thấy ông ta dùng sức kéo mạnh tôi, sau đó tôi ngã nhào vào trong ngực ông ta, ông ta vỗ nhẹ lưng tôi, giúp tôi hít thở dễ dàng, rồi dịu dàng nói: "Cô ấy không sai! Là lỗi của tôi! Tất cả đều là lỗi của tôi... Nàng đừng khóc! Cho dù nàng muốn làm gì tôi cũng đồng ý...".

Đây là lần đầu tiên tôi yếu đuối, không chút khí phách nào, khóc lóc thảm thiết đến thế ở trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"Cách cách! Cách cách...". Ở phía xa, có bóng dáng bé nhỏ cầm ô đang vượt qua màn mưa dày đặc chạy lại chỗ tôi.

Tôi lấy lại tinh thần, thở một hơi thật dài.

"Cách cách!". Cát Đới thở hổn hển chạy đến trước mặt tôi, quần áo đã bị mưa làm ướt sũng, có mấy sợi tóc không vào nếp dính nước mưa dán sát vào mặt cô bé, cô bé nhìn tôi đầy lo lắng, "Cách cách! Trời mưa lớn như vậy, người chạy đến đây làm gì? Hơn nữa còn không mang theo ai bên người, ngộ nhỡ...".

"Tôi chỉ muốn ngắm hoa sen thôi...". Tôi cười buồn, "Tiếc là, hình như tôi đã đến không đúng lúc, hoa đều đã tàn, đến cả lá cũng...".

"Cách cách!". Cát Đới không để ý những lời than phiền của tôi, cắt ngang, "Người của Diệp Hách tới rồi!".

Tôi chột hoảng sợ. Người của Diệp Hách tới? Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Đúng là người của Diệp Hách tới rồi?

"Là Ngạch nương của Phúc tấn đến?". Tôi hưng phấn đến mức suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, toàn thân không kiểm soát được mà run rẩy.

Đến! Cuối cùng cũng chờ được đến lúc họ đến!

"Chuyện này thì nô tài không biết, nghe nói Bối lạc gia từ đại nha môn sai người truyền lời gọi Bát A Ca đi. Bây giờ chắc đã dẫn người từ Diệp Hách tới đến phòng Phúc tấn rồi!".

Tôi hưng phấn đến mức quên hết mọi chuyện, ngay cả ô cũng không cầm, lấy tay che đầu lao vào trong màn mưa.

Mưa tầm tã, những giọt nước mưa rơi xuống mặt, khiến tôi thấy đau, nhưng trong lòng tôi lại tràn đầy sung sướng.

Đến! Cuối cùng cũng đến! Tâm nguyện của Mạnh Cổ Triết Triết... Cuối cùng cũng được thỏa mãn một phần.

Ngồi xe ngựa tới trước cửa hàng rào, tôi lập tức nhảy xuống khỏi xe, hỏi: "Người đâu? Người từ Diệp Hách tới đã đến hay chưa?".

Nô tài trông cửa thấy dáng vẻ nhếch nhác, đầu ướt sũng, nước từ tóc nhỏ tí tách rơi xuống của tôi thì sợ hãi vội gạt đầu, tôi thở phào nhẹ nhàng, sự vui mừng lộ rõ trên gương mặt, chạy vội về phía phòng của Mạnh Cổ Triết Triết.

Cát Đới từ trên xe đi xuống, cầm ô chạy đuổi theo phía sau tôi: "Cách cách! Đội mưa ướt người, ngộ nhờ bị bệnh thì sao?".

Tôi không để ý đến mấy câu làm nhảm của cô bé, bước vào cửa, minh gian trống rỗng không có ai, tôi lại chạy về phía đông noãn các.

Trong noãn các có đốt huân hương, nhưng cũng không át được mùi thuốc đông y nồng nặc, bốn đại phu đang đi đi lại lại trong phòng, họ có vẻ đang rất hoảng sợ. Hải Chân đang ở trước giường, khóc lóc nước mắt, vô cùng thương tâm.

Không thấy một người nào của Diệp Hách hết cả, lại càng không thấy Ngạch nương của Mạnh Cổ Triết Triết!

Sắc mặt Mạnh Cổ Triết Triết tái xám nằm ở trên giường, hấp hối, bên gối có vết máu - cô ấy lại ho ra máu! Trái tim tôi trùng xuống.

"Người từ Diệp Hách tới đâu rồi? Không phải là tới rồi hay sao?". Tôi quay người bắt được một ma ma già đang bê chậu nước ấm liền hỏi, "Hoàng Thái Cực đâu? Nó đang ở đâu?".

Có lẽ là vẻ mặt tôi quá đáng sợ, bà ấy bị tôi làm sợ hãi, run rẩy ngập ngừng một lúc lâu mới nói rõ được thành câu: "Thưa... thưa Cách cách, Bối lạc gia cùng Bát A Ca ở... ở phòng phía tây, người từ Diệp Hách tới cũng ở...".

Tôi lập tức bỏ qua bà ấy, chạy về phòng phía tây.

Chưa tới cửa, đã nghe thấy tiếng loảng xoảng vang lên trong phòng, dường như có thứ gì đó bằng sứ bị ném xuống đất. Tiếp theo, giọng nói trầm thấp của Nỗ Nhĩ Cáp Xích từ từ vang lên: "Hoàng Thái Cực, bình tĩnh một chút đừng nổi nóng!".

Một tiếng "két" vang lên, tôi đẩy cửa ra, ngơ ngác đứng trước cửa.

Diện tích căn phòng phía tây không lớn, chỉ cần nhìn qua là thấy rõ hết mọi thứ trong phòng, ngoại trừ hai cha con Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng Hoàng Thái Cực, phía đối diện còn có một người đàn ông dáng vẻ thấp bé thô tục đang đứng.

Hít một hơi không khí mát, tôi cảm giác những giọt nước mưa dính trên người dường như mang theo luồng khí lạnh đến vô cùng, chúng nhanh chóng ngấm vào trong cơ thể tôi, khiến cả người tôi lạnh như băng.

"Đông Ca!". Thấy cửa bị mở ra, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lập tức vội vã đi tới chỗ tôi, cau mày kéo tôi vào phòng, "Sao cả người lại ướt sũng thế này? Đám nô tài làm việc thế nào thế?".

"Diệp Hách...". Tôi dờ dẫm giơ tay chỉ vào người đàn ông đang run rẩy ở đằng kia, "Người từ Diệp Hách tới chính là ông ta?". Tôi chợt quay đầu, nhìn ông ta đầy căm ghét, hét chói tai, "Ông lừa tôi! Ông vốn không cho người thông báo với Diệp Hách! Hại cô cô uống phí thời gian chờ lâu như vậy... Ông vốn cố ý muốn lừa gạt chúng tôi!".

"Đông Ca...". Nỗ Nhĩ Cáp Xích quát, "Vì sao tôi phải lừa nàng? Nạp Lâm Bố Lộc không chịu để cho Ngạch nương của hắn đến Kiến Châu thăm con gái, hắn lo lắng tôi lấy cớ Mạnh Cổ Triết Triết bệnh, định giữ Ngạch nương hắn ở lại làm con tin! Nếu nàng không tin, nàng hỏi anh ta xem...", ông ta trừng mắt ngón tay chỉ về phía người đàn ông kia, "Anh lại đây! Anh lại đây nói cho nàng, anh là ai!".

Người đàn ông kia đã sớm bị ông ta dọa sợ vỡ mật, hét lên một tiếng, mặt không còn chút máu ngã phịch xuống đất.

Hoàng Thái Cực đứng bên cạnh vô cùng oán hận, giơ chân đá trúng ngực ông ta, dẫm lên người ông ta: "Nạp Lâm Bố Lộc! Nạp Lâm Bố Lộc...". Nó nghiêng răng, ánh mắt hung ác, vẻ mặt sát khí đằng đằng, một Hoàng Thái Cực như vậy thật khiến người ta sợ hãi, "Tôi thề đời này tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ông ta...".

"Cách cách cứu mạng! Cách cách Bồ Hi Á Mã Lạp cứu mạng!". Người đàn ông kia liên tục kêu rên thảm thiết, vừa kêu gào vừa bò về phía tôi, "Nô tài là Nam Thái! Nô tài... Nô tài là trượng phu của nhũ mẫu của

Cách cách Mạnh Cổ Triết Triết... Bối lạc gia bảo nô tài tới, nô tài không biết gì hết cả! Cách cách người cứu nô tài đi... Chúng ta là người cùng một bộ tộc, xin người cầu Bối lạc Thục lạc tha nô tài! A... nếu không nô tài sẽ chết trong tay cha con họ... Ô... Cách cách... Tôi, người tha nô tài đi...".

Hoàng Thái Cực không chịu buông tha mà đuổi theo đánh Nam Thái, vừa đánh vừa mắng Nạp Lâm Bố Lộc, hai mắt vẫn đỏ, gương mặt vắn vẹo như người điên.

"Hoàng Thái Cực!". Tôi sợ hãi, trong lòng thầm run rẩy, lao đến ôm chặt lấy nó, "Đừng đánh... Tỉnh táo lại! Hoàng Thái Cực... Đệ đừng như thế! Xin đệ, đừng như thế!".

Hai tay tôi ôm chặt lấy nó, cho dù nó gào thét tức giận đến thế nào đi nữa, tôi cũng không buông. Sau khi Hoàng Thái Cực vùng vẫy mà không thoát ra được, cuối cùng nó cũng từ từ bình tĩnh lại, tôi nhìn nó, mới phát hiện ra hai mắt nó hồng hồng, hóa ra là nó đã khóc vì vô cùng đau lòng.

Những giọt nước mắt của nó thấm vào trái tim tôi, khiến tôi vừa sợ lại vừa đau.

Hoàng Thái Cực... Hoàng Thái Cực đáng thương!

"Rầm" một tiếng, đột nhiên Cát Đới mặt cắt không còn chút máu va vào cửa, thân mình cô bé dựa vào cánh cửa từ từ trượt xuống: "Không... Không tốt... Phúc tấn... Cô ấy...".

Thân thể trong lòng tôi đột nhiên cứng lại, không đợi tôi phản ứng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã lao ra khỏi cửa, ngay sau đó Hoàng Thái Cực tránh thoát khỏi tôi, cũng nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

Chỉ còn tôi cả người lạnh run, không thể nhắc chân lên bước dù chỉ một bước.

Tôi ngỡ ngàng nhìn Cát Đới, Cát Đới cũng nhìn tôi, cô bé nước mắt giàn giụa, mũi đỏ bừng, tôi nghĩ trông tôi cũng không khá hơn là bao.

Mạnh Cổ Triết Triết... Mạnh Cổ Triết Triết... Chẳng lẽ cô thật sự nhẫn tâm bỏ lại đứa con trai còn nhỏ tuổi không có ai để dựa dẫm của cô, buông tay mà đi hay sao?

Tôi mệt mỏi ngồi phịch xuống đất, chỉ trong giây lát, ngực tôi như bị người ta đào ra móc hết sạch, trống trơn không còn gì.

"Cách cách cứu mạng... Cách cách cứu mạng...". Nam Thái lăn đến nằm rạp xuống dưới chân tôi, vẻ mặt sợ hãi vô cùng, "Cách cách nhất định phải cứu nô tài, chờ cha con họ trở lại... Nô tài nhất định sẽ chết...".

"Nạp Lâm Bồ Lộc bảo ông đến làm gì?" Tôi ngỡ ngác nhìn ông ta, lòng tràn đầy đau đớn, "Ông ta bảo ông đến làm gì? Ông có đến hay không cũng có tác dụng gì?".

"Không phải lỗi của nô tài! Lúc Bồ Lộc gia bảo nô tài đến cũng chỉ nói một câu, cho đến bây giờ nô tài còn chưa hiểu nữa là. Gia chỉ nói: "Ông đi xem xem, Mạnh Cổ Triết Triết đã chết chưa?"...".

Ầm...

Một tia chớp đánh xuống nóc nhà, khiến Nam Thái sợ tới mức nhảy dựng lên.

Tiếng sấm vừa ngừng, bỗng nhiên có tiếng kêu đầy đau đớn từ đông noãn các vang lên, ngay sau đó là tiếng khóc vang khắp cả phòng.

Trước mắt tôi tối sầm lại, trong lúc nửa tỉnh nửa mê dường như tôi nghe thấy tiếng Cát Đới gào khóc bên cạnh mình.

Miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, tôi nhấc hai chân đang không ngừng run rẩy lên, lão đảo đứng dậy, cười khẩy: "Ông... Có thể trở về nói cho Nạp Lâm Bố Lộc... Mạnh Cổ Triết Triết đã chết! Sau này ông ta có thể không cần phải lo lắng nữa, sẽ không có ai lợi dụng mũi mũi của ông ta đi hại ông ta nữa!".

Tôi đau lòng đến sắp không thể hô hấp được nữa!

Mạnh Cổ Triết Triết thật đáng thương, thật đáng buồn!

Đây là người nhà mà cô luôn nhớ, luôn muốn gặp, là người nhà mà cô luôn lo lắng suốt mười lăm năm qua...

"Cách cách!".

"Đờ tôi đến chỗ cô cô... Tôi muốn tiễn cô ấy...".

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tang Lễ

Tháng chín năm Quý Mão, năm ấy Diệp Hách Na Lạp Mạnh Cổ Triết Triết hai mươi tám tuổi, đã sống một cuộc đời bấp bênh tràn đầy tiếc nuối cùng không cam lòng, đã đi hết một kiếp sống ngắn ngủi.

Đêm đó lúc túc trực bên linh cữu, Nỗ Nhĩ Cáp Xích vốn muốn tôi quay về căn phòng ban đầu của tôi để nghỉ ngơi, nhưng vì lo lắng cho Hoàng Thái Cực, nên tất nhiên là tôi không muốn. Ông ta sai người tới giục tôi hai ba lần không được, đến giờ Dần hai khắc, ông ta lại dẫn theo hai người phụ nữ tự mình đến đây.

Phía sau linh đường u ám, Mạnh Cổ Triết Triết ăn mặc đẹp đẽ nằm lặng im ở trên sạp gỗ, đầu hướng về phía tây, chân hướng về phía đông, trước đầu có đặt một cái đèn dầu, đấy cũng là nguồn sáng duy nhất trong phòng. Hải Chân quỳ gối trước linh cữu, khóc lóc thảm thiết, Hoàng Thái Cực mặc đồ trắng, quỳ ở một bên, gương mặt ngây dại.

Tiếng bước chân của Nỗ Nhĩ Cáp Xích tới gần: "Quay về với tôi".

Tôi quỳ trên mặt đất lắc đầu, liếc nhìn Hoàng Thái Cực một cái đầy thương tiếc, từ ban ngày tới giờ nó vẫn chưa nói một câu nào.

"Chỗ này âm khí quá nặng, thân thể nàng vốn không khỏe, không nên gác đêm, quay về với tôi, sáng sớm ngày mai tôi sẽ sai người đưa nàng tới đây".

Tôi vẫn lắc đầu.

"Không nên cố chấp...". Nói được một nửa, thấy tôi không nói gì, ông ta quay đầu lại nói với hai người phụ nữ phía sau: "Hai người các người chỉ biết đứng ngây người ra đấy thôi à?".

Hai người phụ nữ đứng sau khom người bước lên phía trước, quỳ xuống dập đầu trước linh cữu, rồi sau đó một người nói với tôi: "Đông Ca nghe lời Bối lạc gia đi, quay về nghỉ ngơi, nơi này có chúng tôi rồi".

Tôi đến lúc này mới đỡ dẫn quay người lại, nhận ra hai người bọn họ.

Ở Kiến Châu, con gái tộc Diệp Hách được gả đến nơi này cũng không ít, nhưng không thể tìm được ai có quan hệ huyết thống gần với tôi hơn hai người bọn họ.

Người nói chuyện với tôi tuổi tác cũng xấp xỉ bằng tôi, cô ấy tên là Diệp Hách Na Lạp Cáp Nghi Hô, là muội muội của A mã Bố Trại của tôi, cũng là cô cô của tôi. Quan hệ giữa Mạnh Cổ Triết Triết với tôi là cô cháu họ, nhưng Cáp Nghi Hô với tôi là cô cháu ruột, về mặt huyết thống thì còn gần hơn nữa. Người quỳ gối bên cạnh cô ấy là Diệp Hách Na Lạp Tế Lan, là con gái của Bố Trại, cũng tức là muội muội của tôi.

Năm ngoái Nỗ Nhĩ Cáp Xích với Bồ Dương Cổ quyết định kết thông gia, đem Cáp Nghi Hô đang ở goá ở nhà gả cho Trử Anh, sau đó để cho Tế Lan vừa tròn mười hai tuổi gả cho Đại Thiện. Tôi không có ấn tượng gì mấy với Cáp Nghi Hô, lúc tôi quay về Diệp Hách vào năm Nhâm Thìn, thì Cáp Nghi Hô vừa mới xuất giá, sau khi cô ấy gả lại đây thì tôi mới chỉ gặp qua một lần vào dịp mừng năm mới. Nhưng Tế Lan năm ấy mới hai tuổi, trắng nõn mập mạp, còn ham ăn ham chơi, thật không ngờ chỉ chớp mắt, cô bé con còn nằm trong lòng vú nuôi gọi tôi tỷ tỷ bằng cái giọng non nớt, bây giờ đã duyên dáng yêu kiều đến nhường kia, hơn nữa...

Cảm giác chua xót khẽ lướt qua trái tim, nước mắt bất chợt rơi xuống.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích thấy tôi khóc, lại càng cau mày chặt hơn, vừa đưa tay gạt nước mắt của tôi, vừa thở dài, tự giễu nói, "Cần thận khóc nhiều không tốt cho thân thể... Bỏ đi, nàng vốn cứng đầu, tôi làm sao có thể bảo nàng đừng cố chấp được nữa chứ". Có tiếng quần áo cọ sát trên đầu nghe sần sạt, lúc tôi ngẩng đầu lên, áo choàng của ông ta đã được choàng vào người tôi, "Ban đêm lạnh, nàng phải cần thận". Ông ta quay đầu sai Cát Đới, "Chăm sóc chủ tử của người cần thận, nếu xảy ra chuyện gì, sẽ chỉ hỏi tội người!".

Cát Đới nhỏ giọng đáp lời.

Tôi thấy ông ta đứng dậy muốn đi, trong lòng đau xót, không nhận được giơ tay tóm lấy góc áo ông ta.

Ông ta ngạc nhiên, quay đầu lại: "Sao vậy?".

"Ông có thể ở lại được không?". Tôi hỏi bằng giọng đặng chất, ánh mắt chua xót, nước mắt không nhận được càng rơi xuống nhiều hơn.

"Đông Ca...". Ánh mắt ông ta lóe sáng.

"Cô ấy là thê tử của ông, nếu ông có nghĩ đến tình cảm vợ chồng giữa hai người, dù chỉ chút ít, thì cũng nên ở lại tiễn cô ấy một đoạn đường cuối cùng".

Thân mình đang chậm rãi ngồi xuống ấy bỗng cứng đờ, rồi lại đứng thẳng dậy một lần nữa, cuối cùng hờ hững giật góc áo trong tay tôi ra: "Bọn nhỏ gác đêm là được rồi". Nói xong, quay người rời đi.

"Cách cách". Cát Đới nhẹ giọng gọi tôi.

Tôi lau nước mắt trên mặt đi, chua xót nói: "Không sao. Đã biết trước kết quả sẽ là như thế rồi, tôi chẳng qua chỉ là mở miệng thử cầu xin xem sao thôi".

Vừa mới nói xong, thì thấy Hoàng Thái Cực ở phía đối diện với tôi nghiêng nghiêng ngả ngả, nó từ từ cúi người, quỳ sát mặt đất.

Tôi thấy vai nó rung rung, tuy không nghe thấy tiếng khóc, nhưng tôi biết lúc này nhất định là nó đang khóc, tôi lão đảo lết đến bên cạnh nó, ôm lấy nó: "Muốn khóc thì cứ khóc lớn tiếng lên!".

Toàn thân nó run rẩy dữ dội, thỉnh thoảng có tiếng nghẹn ngào thốt lên, nhưng nó vẫn kìm nén không gào khóc thành tiếng. Tôi lại lo lắng nó tích tụ trong lòng, sẽ càng thêm thương thân, nên không ngừng khuyên nhủ: "Đệ khóc ra đi! Đệ khóc ra đi! Tỷ biết trong lòng đệ đau đớn, tỷ van đệ hãy khóc ra đi...".

Không biết nó có nghe thấy những gì tôi nói hay không, còn tôi thì cuối cùng không nhịn được lại lớn tiếng khóc lóc.

Khóc đến mức yết hầu khàn hết cả lại, hai mắt đẫm lệ, trong lúc hốt hoảng bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh như băng đầy phần hận nói: "Tôi muốn tiêu diệt bọn họ! Tôi muốn bọn họ sống không bằng chết...". Tôi chợt thấy sợ hãi, rùng mình một cái. Cáp Nghi Hô với Tế Lan đang quỳ ở phía đối diện sắc mặt bỗng trắng bệch, tất nhiên là bị những lời này làm sợ hãi. Nhưng lưng người thiếu niên trong lòng tôi lại thẳng tắp, trên gương mặt lạnh lùng tái nhợt tràn đầy sự hận thù, "Tôi muốn bọn họ... trả lại tất cả những gì họ thiếu nợ tôi!".

"Hoàng... Thái Cực...".

"Đông Ca! Đông Ca! Đông Ca...". Đột nhiên nó ôm lấy tôi, gục đầu xuống vai tôi, thân hình cứng đờ, gầy yếu mà lạnh như băng ấy khẽ run lên, "Đừng bỏ lại đệ! Đừng rời khỏi đệ... Đệ đã không có Ngạch nương rồi, đệ không thể không có tỷ...".

Tôi ôm chặt nó, tim như bị dao cứa, tôi chỉ muốn ôm chặt lấy nó, dùng nhiệt độ cơ thể của tôi sưởi ấm trái tim bị tổn thương của nó.

"Đừng rời khỏi đệ! Đừng...".

"Tỷ không rời khỏi đệ! Cả đời này tỷ sẽ không rời khỏi đệ! Tỷ sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh đệ, tuyệt đối không rời khỏi đệ!".

"A... Đông Ca!". Nó giơ tay ôm lấy tôi, cuối cùng cũng khóc nức lên thành tiếng, nước mắt rơi xuống người tôi, từ từ làm ướt vai tôi.

Ngày thứ hai chuẩn bị nhập liệm.

Một đêm chưa từng chợp mắt, Hoàng Thái Cực rõ ràng trông tiêu tụy hơn nhiều, Hải Chân với Cát Đới cũng vậy, tôi nghĩ là trông tôi cũng không khá hơn chút nào, nhưng dù thế nào đi nữa chúng tôi cũng phải tiếp tục cố gắng. Tôi với Hoàng Thái Cực không còn chút tinh thần nào để xử lý mọi việc, cho nên mọi chuyện trong phòng đều do Cáp Nghi Hô chủ trì, Tế Lan vốn cũng ở đây giúp đỡ Cáp Nghi Hô, nhưng sau một đêm thức trắng, buổi sáng lúc đánh răng súc miệng lại nôn, sau khi nôn ra không ít nước mới đỡ được một chút, thì đến lúc ăn sáng lại tiếp tục nôn đến mức cả người mềm nhũn. Cứ như vậy thì còn giúp đỡ được gì nữa, chỉ thêm phiền phức, sau khi Cáp Nghi Hô báo với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đã sai người đưa cô bé trở về.

Đến giờ, thi thể của Mạnh Cổ Triết Triết được từ từ nâng qua cửa sổ(*) đi ra ngoài, Hải Chân đuổi theo phía sau gào khóc thảm thiết, đến khàn cả giọng, khiến người ta cũng muốn khóc theo.

(*) Theo phong tục của người Mãn, thi thể người đã mất phải được đưa ra ngoài qua cửa sổ vì cửa chính chỉ dành cho người sống đi.

Quan tài của người Nữ Chân khác với người Hán, quan tài của người Hán có nắp bằng, quan tài của người Nữ Chân có hình chóp núi, trên nhọn dưới rộng, giống với căn phòng vẫn ở khi còn sống. Quan tài màu đỏ nâu, hai bên sườn có chạm trổ hoa văn sơn thủy, mây lành, đầu quan tài chạm trổ hình những đám mây cùng một đôi tiên hạc, cuối quan tài chạm trổ hình hoa sen.

Nhìn sự phô trương này mới thấy, đúng là không tiếc tiền, chỗ nào cần chi tiền đều chi, mặc dù không thể gọi là xa hoa lãng phí, nhưng cũng đủ long trọng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cuối cùng cũng vẫn nhớ đến tình cảm vợ chồng mười mấy năm với Mạnh Cổ Triết Triết.

Mạnh Cổ Triết Triết cuối cùng cũng được đặt vào quan tài, lúc đập nắp quan tài, chợt Hải Chân lớn tiếng khóc gào, vùng thoát khỏi hai ma ma dìu cô ấy, lao đầu vào quan tài.

Sau đó một tiếng "rầm" nặng nề vang lên, thân thể cô ấy trở nên mềm nhũn rồi từ từ trượt xuống, máu đỏ tươi ào ạt chảy ra từ trán cô ấy.

Tôi ngây người ra nhìn, rồi mới phát hiện ra là bản thân mình không thể kêu lên một tiếng nào cả, đầu váng vất, trước mắt cứ hiện lên gương mặt trắng bệch như tuyết cùng màu máu đỏ tươi của Hải Chân.

Cuối cùng, đầu óc hỗn độn, rốt cục tôi cũng ngã quy, bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, thấy xung quanh âm u, bầu trời ngoài cửa sổ mây dày đặc. Tôi kêu lên một tiếng, cử động thân thể.

"Cách cách, người làm nô tài sợ muốn chết".

Cát Đới đứng canh bên giường, trên gương mặt trắng bệch của cô bé còn lưu lại hai hàng nước mắt.

"Thật xin lỗi, đã làm em phải lo lắng". Tôi nhắc người dậy, "Tôi hôn mê bao lâu? Bây giờ là giờ gì rồi? Hoàng Thái Cực đâu?".

"Cách cách, người hôn mê một ngày, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, bên kia đang chuẩn bị đưa tang".

Tôi ngẩn người, sau đó vội vàng nhảy xuống giường tìm giày.

"Cách cách!".

Không buồn trang điểm, tôi vẫn mặc bộ quần áo trắng của ngày hôm qua, nên vội vàng chạy ra khỏi cửa, chỉ nghe thấy tiếng nước nổ, tiếng nhạc từ trước cửa phòng Mạnh Cổ Triết Triết không ngừng truyền đến.

Tôi chạy thẳng một đường, có lẽ là dùng hết toàn lực để chạy, nên mới chạy được mấy bước, trái tim có cảm giác như bị bóp nghẹt, khiến tôi không thở nổi. Nhưng nghĩ đến Hoàng Thái Cực giờ phút này cô độc không có ai để dựa vào, tôi cắn răng, đè cảm giác choáng váng hoa mắt xuống, vừa lắc lắc đầu vừa chạy đi.

Trước mắt dần hiện lên mái nhà quen thuộc, trên đầu tường cao có treo một lá cờ màu đỏ rộng một thước(*) dài một trượng(**), đang tung bay trong làn gió mát mùa thu.

(*) 1 thước = 1/3 m.

(**) 1 trượng = 10 thước.

Trước khi đến phòng, tôi chợt thấy có một đám người đang lôi lôi kéo kéo nhau đi ra từ một góc rẽ.

Tôi còn chưa kịp nhìn rõ, thì đã nghe thấy tiếng khóc lóc đến khàn cả giọng truyền lên: "Cách cách Bồ Hi Á Mã Lạp! Cách cách... Cách cách cứu nô tài...".

Nhìn kỹ, hóa ra là bốn tiểu nha đầu trong phòng Mạnh Cổ Triết Triết, đang bị một đám thị vệ cường ép lôi đi.

Tôi vội kêu to: "Đứng lại!".

Đám thị vệ ấy dường như nhận ra tôi là ai, nên đồng thời dừng lại, quay về phía tôi cúi chào hành lễ.

"Bọn họ làm sai cái gì? Các người đang định làm gì?".

"Thưa Cách cách, chúng nô tài đang làm việc theo lệnh, bắt bốn nha đầu này đem về".

"Theo lệnh? Lệnh của ai?".

Đúng lúc này Cát Đới từ phía sau chạy tới, chỉ nhìn lướt qua bốn tiểu nha đầu, lập tức mặt trắng bệch, vừa kéo tôi đi vừa vội nói: "Cách cách, việc này dù sao người cũng đừng dính vào".

Tôi ngăn người, đám thị vệ đã quay người lại kéo theo bốn tiểu nha đầu đang khóc lóc sụt sùi đi rồi, tôi muốn cản lại cũng không kịp, nên không tránh khỏi tức giận: "Cát Đới!".

Cát Đới vội quỳ xuống, khóc lóc nói: "Cách cách! Chuyện này quả thật là người không làm gì được".

"Rốt cuộc là có chuyện gì?". Tôi chỉ cần nhìn cảnh này là hiểu ngay nhất định cô bé biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là cô bé không nói cho tôi biết mà thôi.

"Cách cách...".

"Nói!".

"Hôm qua Bối lạc gia tự mình ra lệnh, nói muốn toàn bộ nô tài bình thường vẫn ở trong phòng hầu hạ Phúc tấn tuần táng theo chủ...".

Trên đỉnh đầu tôi như có gió lốc thổi qua: "Tuần táng?".

"Vâng. Lát nữa đưa tang, bốn tiểu nha đầu ấy được chọn lựa ra từ trong đám nô tài, chờ pháp sư Tát Mãn tế thiên địa xong, sẽ thiêu sống bọn họ...".

Đấy là tuần táng?

Một tập tục thật dã man, thô kệch - tuân táng?

Vậy mà lại muốn thiêu sống bọn họ!

"Không...". Tôi chỉ thốt lên được một chữ, rồi lao đảo chạy về phía phòng của Mạnh Cổ Triết Triết.

"Cách cách!". Cát Đới ôm lấy chân tôi từ phía sau, "Người không thể can thiệp... Đây là chỉ thị của pháp sư Tát Mãn, đây là lời truyền dặn của thần, người không thể làm trái ý thần... Nếu người xúc phạm đến pháp sư cùng với thần, thì ngay cả Bối lạc gia cũng không thể cứu người được...".

Một đám người ngu muội!

Vẫn nói người ở thời cổ đại thông minh, thật không thể tin được đồng thời bọn họ cũng lại ngu muội thiếu hiểu biết đến hết thuốc chữa như thế!

Pháp sư cái gì! Thần cái gì! Đừng có đùa!

Mạng người mới lớn nhất! Đây mới là điều quan trọng nhất!

Tôi dùng sức tránh khỏi sự níu kéo của Cát Đới, không ngờ dùng lực quá lớn thành ra lại đá cô bé ngã xuống đất, tôi hơi do dự, nhưng rồi vẫn hạ quyết tâm bỏ cô bé lại, chạy về phía đám người.

Có rất nhiều người đang đứng trước cửa phòng Mạnh Cổ Triết Triết, ở giữa có một khoảng trống, quan tài của Mạnh Cổ Triết Triết được đặt ở đó, bên cạnh dựng một cọc gỗ Tác Luân(*) cao chọc trời.

(*) Cọc gỗ Tác Luân (Tác Luân can): hay còn gọi là Ma Can, theo tiếng Hán có nghĩa là "Thần Can" (cọc thần), được sử dụng trong lễ tế thiên của người Mãn. Đầu dưới của cọc được chôn trong đá cẩm thạch trắng, đầu trên có một cái đầu thiếc hình cái bát. Cọc Tác Luân được dựng ở góc đông bắc trong sân.

Ba gã pháp sư Tát Mãn đeo mặt nạ, dùng mặt nạ thần linh để che giấu gương mặt thật cùng biểu cảm trên mặt của mình, mặc trang phục Tát Mãn, đeo chuông ở thắt lưng, tay trái cầm trống, tay phải cầm dây trống, dưới sự phối hợp của tiếng trống và các nhạc cụ khác, vừa gõ trống, vừa hát bài ca của thần, vừa nhảy vòng quanh một đồng củi.

Giữa đồng củi là bốn tiểu nha đầu mặt mũi xám ngoét, sợ tới mất hồn mất vía.

"Dừng lại!". Tôi không kịp nghĩ gì cả, lao về phía đó, "Dừng lại! Dừng lại...".

Điệu múa Tát Mãn bị tôi cắt ngang, mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn tôi, khi ánh mắt tôi chạm đến mấy cái mặt nạ quý được vẽ đủ mọi màu sắc lên đấy, không hiểu sao tim đập mạnh một cái, chân mềm nhũn, lão đảo ngã về phía trước.

Bỗng nhiên có người từ bên cạnh lao ra, trước khi tôi ngã xuống đất đã kịp thời đỡ được tôi.

"Không thể... thiêu sống bọn họ được!". Tôi run rẩy nói, "Làm như vậy thật sự... rất tàn nhẫn! Không thể...".

Hoàng Thái Cực cau mày: "Đây là chỉ thị từ trên trời ban xuống...".

"Chỉ thị cái quỷ gì!". Nhận thấy không thể nói lý với nó được, tôi không tránh khỏi nóng vội, không thềm để ý xung quanh, trách cứ, "Các người đây là coi mạng người như cỏ rác!".

Tôi nói rất lớn tiếng, đám đông trở nên xôn xao, sau đó trước mắt tôi nhoáng lên một cái, một Đại Tát Mãn đột nhiên xông ra trước mặt tôi, trống trong tay ông ta gõ vang lên ngay trước chóp mũi tôi, sau đó ông ta nhảy lùi về phía sau hai bước, hai tay dang rộng ra, bắt chước tư thế chim ưng bay trên bầu trời, nhảy thành thịch trên mặt đất.

Tiếng bàn luận xung quanh bỗng chốc tắt hẳn, ai cũng nín thở nhìn xem.

Đại Tát Mãn nhảy điệu nhảy của thần quanh người tôi, hai gã pháp sư Tát Mãn khác thì gõ thần khí ở hai bên trái phải, gõ trống, lắc chuông, niệm chú, khiến đầu tôi muốn phình to ra, tôi không nén được cơn tức nên quát một tiếng: "Đủ rồi!".

Bầu trời đột ngột trở nên tối tăm u ám, đám người vây xem thốt lên tiếng ôi rất nhỏ. Ngẩng đầu nhìn trời, những tầng mây rất dày như sắp sà xuống mặt đất, đông tố sẽ buông xuống trong giây lát, tôi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá! Trời sắp mưa, để xem các người thiêu kiêu gì!

Đúng lúc này Đại Tát Mãn gõ mạnh trống, hai gã Tát Mãn ở phía sau lập tức đốt cây đuốc đã được chuẩn bị từ trước, tâm tôi vừa mới buông lỏng lại bắt đầu thắt chặt lại.

"Các người...". Tôi giãy dụa, nhưng Hoàng Thái Cực lại ôm tôi quá chặt.

"Thình Hò thần Kim Hoa...". Đại Tát Mãn nhỏ giọng nói, sau đó nhảy dựng lên, hai gã pháp sư ở phía sau ném cây đuốc vào giữa đồng củi.

Ầm một tiếng, củi đã được rưới dầu từ trước nên lập tức bén lửa, bốn cô gái thét lên đầy bi thương giữa vòng lửa cháy rừng rực.

Tôi vội muốn diên lên rồi, kêu to: "Dừng tay! Dừng tay...", nhưng không có tác dụng gì, tầng tầng lớp lớp mây dày đặc làm bầu trời trở nên tối đen, giống như ban đêm, nhưng vẫn chưa có mưa, nhận thấy chờ không được nữa, quần áo của bốn tiểu nha đầu đã bắt đầu bén lửa, tiếng kêu gào thê thảm của họ cũng càng lúc càng nhỏ...

Tôi chán nản, nếu Hoàng Thái Cực không ôm chặt lấy tôi, tôi nghĩ tôi cũng chẳng còn chút sức lực nào để mà đứng thẳng được nữa.

Ngay sau đó, tôi nhìn thấy Tát Mãn vẫn đang vừa lăm bắm vừa nhảy múa quanh đống lửa, lửa giận trong lòng chọt bùng lên, tôi phần nộ chỉ vào bọn họ: "Các người... giả thần giả quỷ, không chết tử tế được!".

Oành... ngay sau tiếng quát của tôi, một tia chớp trắng xóa từ từ giữa các tầng mây đánh xuống, đánh trúng cọc gỗ Tác Luân chuyên dùng cho việc truyền đạt thông điệp đến Thiên giới trong việc hiến tế.

Cọc Tác Luân bị sấm sét đánh dập nát, hai gã Tát Mãn đứng quá gần, một gã bị một mảnh gỗ vụn dài nhỏ đâm xuyên qua ngực, giật giật hai cái rồi sau đó ngã xuống đất không đứng dậy được nữa, gã còn lại bị tia lửa từ sét bắn ra đốt cháy sợ lông chim trĩ gắn trên dải lụa trang trí trên mặt nạ thần linh.

"Ngạch nương...". Hoàng Thái Cực hét lên, buông tôi ra rồi lao về phía linh cữu với tâm trạng đầy kích động.

Tia lửa từ tia sét lúc này đánh xuống cũng đốt cả quan tài đặt ở bên cạnh đấy, lúc Hoàng Thái Cực lao đến, đã bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích chặn ngang, nó cố hết sức giãy dựa gào thét, nhưng Nỗ Nhĩ Cáp Xích không buông nó ra.

"Ngạch nương... Ngạch nương...".

"Chỉ dẫn của thần...". Đại Tát Mãn run rẩy quỳ lạy trời.

Oành..., ánh chớp trắng lóa từ giữa tầng mây lại đánh xuống, tia sau nối tiếp tia trước đánh xuống bốn phía xung quanh, ở đây không có cột thu lôi, nên thứ gì càng cao thì càng bị sét đánh sớm hơn, chỉ trong giây lát đám đông đã tán loạn, mọi người ôm đầu thét chói tai chạy trốn chết.

Tôi thất thần nhìn quan tài của Mạnh Cổ Triết Triết từ từ bùng cháy, rồi biến thành một ngọn lửa lớn cháy hùng hực.

Hoàng Thái Cực còn đang điên cuồng gào khóc, Nỗ Nhĩ Cáp Xích vùn tay tát nó một cái: "Hoàng Thái Cực! Con bình tĩnh lại đi! Ngạch nương của con mắc bệnh mà chết, vốn nên làm nghi lễ hoả táng, bây giờ thần ban chỉ dẫn, đúng là hợp ý trời! Đây là phúc của Ngạch nương con! Con vốn nên mừng cho cô ấy mới đúng".

Hoàng Thái Cực lập tức không giẫy dựa nữa, ngơ ngác ngừng khóc.

Ngẩng đầu nhìn trời, mây đen che lấp mặt trời. Trên bầu trời tiếng sét đánh, ánh chớp giạt không ngừng, tôi ngỡ ngàng thì thầm: "Vì sao vẫn chưa mưa?".

Còn chưa dứt lời, tiếng rào rào đã vang lên, một giọt nước mưa to bằng cái chén rơi xuống mi mắt tôi, tôi rên lên vì đau, rồi vội cúi đầu dụi mắt. Tuy không thấy rõ ràng lắm tình cảnh xung quanh, nhưng tai tôi có thể nghe thấy rõ ràng tiếng những giọt nước mưa không ngừng rơi xuống mặt đất.

"Trời mưa!". Đại Tát Mãn quỳ trên mặt đất, tuy vì ông ta đội mặt nạ nên tôi không thấy rõ biểu tình trên gương mặt ông ta, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự hoảng hốt cùng sợ hãi trong giọng nói của ông ta.

Bỗng dưng, ông ta cứng đờ người nhìn tôi, tấm mặt nạ quỷ quái trên mặt ông ta khiến tôi cảm thấy hơi sợ hãi, cảm giác hồi hộp khiến trái tim tôi đập nhanh đến đáng kinh ngạc.

"Cô là... Cô là...". Đại Tát Mãn bỗng nhiên hú lên, rồi liên tục lùi về phía sau, ngón tay ông ta chỉ vào tôi không ngừng run rẩy, "Cô là...".

Tôi không hiểu, mưa to xối xả, làm quần áo trên người tôi ướt hết.

"Cạch!". Mặt nạ của Đại Tát Mãn rơi xuống mặt đất lầy lội đầy bùn, dưới lớp mặt nạ là gương mặt tràn đầy hoảng sợ, ngũ quan vụn vẹo, ông ta quay người, dùng cả tay cả chân bò đến dưới chân Nỗ Nhĩ Cáp Xích, gào lên: "Bối lạc gia! Là cô ấy! Chính là cô ấy... Cô ấy không phải người nơi này(*), nghe theo mệnh trời, có thể khiến thiên hạ hưng thịnh! Có thể khiến thiên hạ diệt vong!".

(*). Câu này thật ra là dùng chữ "phàm nhân", có thể hiểu là người thường, cũng có thể hiểu là "phàm nhân" để phân biệt với tiên nhân.

Có thể khiến thiên hạ hưng thịnh! Có thể khiến thiên hạ diệt vong!

Khi ông ta thốt lên mấy câu này, trong đầu tôi như có tiếng sấm ầm ầm nổ vang, trái tim như bị sấm sét không ngừng đánh trúng.

Vì sao lại quen thuộc đến vậy? Tôi từng nghe thấy những câu này ở đâu?

Ở đâu...

Mấy câu ấy có nghĩa gì?

Trong lúc tôi ngây người, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cả người ướt sũng nước mưa đã đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt sáng ngời, tôi không biết ông ta đang nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy ánh mắt ông ta như ánh chớp đang tỏa sáng trên bầu trời, quất thẳng vào người tôi.

"Ha ha!". Đột nhiên ông ta ngạo nghễ cười lớn tiếng, hai tay giữ chặt eo tôi, bế bổng tôi lên quay một vòng, cao giọng kêu lên, "Đông Ca! Nàng là của tôi... Thiên hạ cũng của tôi...".

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Dịu Dàng

Vì có lửa từ tia sấm sét trên trời giáng xuống hỏa táng Mạnh Cổ Triết Triết, nên cuối cùng Tát Mẫn cũng quyết định, trước đem tro cốt cùng đàn tế đặt ở trong phòng Mạnh Cổ Triết Triết ở lúc cô ấy còn sống, ba năm sau mới chuyển đến nơi khác chôn cất.

Từ đó căn phòng nơi Mạnh Cổ Triết Triết ở lúc còn sống bị niêm phong, tôi chuyển về ở căn phòng lớn ban đầu, đồng thời mang theo Hoàng Thái Cực cùng về đó ở. Từ đó trở đi hai tỷ đệ tôi với Hoàng Thái Cực cùng ăn cùng ngủ. So với trước kia, tôi càng chăm sóc Hoàng Thái Cực cẩn thận hơn, hy vọng nó có thể sớm bước ra khỏi bóng ma của việc mất mẹ, tiếp tục đối mặt với cuộc sống mới.

Thình thoảng Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng sẽ đến, nhưng đều bị tôi đối xử lạnh nhạt, hai người chúng tôi khó được có thể nói chuyện được đến mười câu. Cho đến cuối năm, số lần ông ta đến thăm tôi dần tăng lên, tôi mới cảm thấy kỳ quái, mở miệng hỏi, ông ta nhìn tôi khoảng chừng ba phút, cuối cùng nói: "Tôi đang chuẩn bị hôn lễ".

Tôi không hiểu.

"Tôi muốn lấy nàng làm Đại Phúc tấn của tôi!".

Bàn tay đang cầm cành hoa mai vào bình hoa của tôi chợt run lên, rồi sau đó, tôi cười lạnh: "Bối lạc gia vôi vàng muốn lấy tôi như vậy, là vì sao?".

Ông ta lại gần tôi, vây lấy tôi từ phía sau, lấy đi cành hoa mai trong tay tôi, nắm ngón tay ông ta bao bọc lấy tay tôi. Bàn tay ông ta rất lớn, lòng bàn tay cũng rất thô ráp, tôi muốn rút tay lại, lại bị ông ta giữ chặt lấy.

"Vội sao? Tôi chờ nàng bao nhiêu năm rồi? Mười năm! Như vậy cũng gọi là vội được sao?". Ông ta cười nhạt.

"Nếu không có lời tiên đoán của Tát Mãn, có lẽ ngài sẽ tình nguyện đợi thêm mười năm nữa".

Đột nhiên ông ta dùng sức kéo tôi về phía sau, làm cho lưng tôi đập mạnh vào ngực ông ta: "Lời tiên đoán của Tát Mãn? Chẳng lẽ nàng không nhớ thật sao? Từ lúc mới sinh ra, Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp đã được pháp sư Tát Mãn quyền uy nhất trong tộc đưa ra châm ngôn ấy rồi!". Tay trái ông ta nhẹ nhàng vuốt ve hai má tôi, những vết chai trên tay ông ta làm tôi thấy đau, "Tôi thừa nhận lúc đầu muốn lấy nàng, là bởi vì danh tiếng của nàng, vẻ đẹp của nàng, thậm chí là vì lời tiên đoán kia, tôi cũng không ngại dùng nàng làm quân cờ... Nhưng mà...".

"Gia! Một khi đã như vậy, vì sao không tiếp tục làm theo suy nghĩ ban đầu của ngài?". Tôi cắt ngang lời ông ta, tôi sợ nghe được câu tiếp theo muốn bày tỏ tâm ý của ông ta, "Bối lặc gia! Giang sơn... Ngài không muốn hay sao?".

Đột nhiên ông ta lật người tôi lại, để tôi đối diện với ông ta.

Sắc mặt ông ta tái mét, ánh mắt tràn ngập sự tức giận như muốn phun ra lửa, một lúc lâu sau, khóe miệng ông ta giật giật, cố nở một nụ cười lạnh đầy kỳ quái: "Đây là sự lựa chọn của nàng? Nhiều năm như vậy, nàng vẫn không chịu gả cho tôi?". Ông ta nghiêng răng, "Nàng còn chờ đợi cái gì? Chờ Đại Thiện? Mọi muội Tế Lan của nàng mang thai, đừng nói là nàng không biết đấy nhé?".

Tôi quay đầu sang một bên, cố bỏ qua cảm giác ghen tuông đang trào dâng trong lòng, thờ ơ nhìn đám hoa mai đỏ rực rỡ cắm trong bình, những đóa hoa đang kỳ nở rộ, hương thơm lan tỏa ra khắp xung quanh, nhưng sẽ có ai nghĩ tới, lúc hoa tàn lá tạ, hồng nhan già đi, cảnh tượng sẽ trở nên thế lương đến mức nào đâu?

"Chuyện cũ đã qua rồi...". Tôi khẽ thở dài, tách từng ngón tay tôi đang bị bàn tay ông ta giữ lấy ra, "Đông Ca đã không còn trẻ, tất nhiên là không bằng muội muội Tế Lan sôi nổi trẻ trung, mong là Bối lạc gia cũng học Nhị A Ca, sớm buông chấp niệm mới tốt. Gia đã có Phúc tấn A Ba Hợi, nếu A Ba Hợi không hợp ý ngài, ngài cũng có thể lại cầu cưới một vị Phúc tấn nữa từ Diệp Hách".

Tay tách ra, buông thõng... Thân hình cứng ngắc của ông ta đứng trước mặt tôi, trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng quay người.

Cánh cửa được đóng lại rất khẽ, từ xa có tiếng Cát Đới nhỏ giọng vang lên: "Cung tiễn gia!".

Đầu năm Giáp Thìn, năm Vạn Lịch thứ ba mươi hai triều Minh, nữ chủ nhân tối cao của Hách Đồ A Lạp đổi người.

Tát Tế Phú Sát Cỗn Đại bị hạ bệ, không chỉ có giao ra vị trí Đại Phúc tấn, còn bị trục xuất tới sống ở phủ đệ của Ngũ A Ca Mãng Cổ Nhĩ Thái, nữ chủ nhân đương gia trong hàng rào đối thành Ô Lạp Na Lạp A Ba Hợi.

Năm đó, A Ba Hợi mười bốn tuổi.

Toàn tộc khiếp sợ!

Tháng thứ hai sau khi A Ba Hợi trở thành Đại Phúc tấn, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại cưới cháu gái cùng tộc của Y Nhĩ Căn Giác La thị làm tiểu phúc tấn, không tránh khỏi hoan ái triền miên, lạnh nhạt vị Đại Phúc tấn mới lập. Điều này khiến cho những người ngoài cuộc, lại càng không hiểu được tâm

tư của Bối lạc gia Thục Lạc, rốt cuộc là A Ba Hợi được cưng chiều hay là đã bị lãng quên?

Nhưng chỉ chớp mắt, mối nghi hoặc của mọi người đã được loại trừ.

Năm thứ hai, A Ba Hợi sinh ra một đứa bé trai - là Thập Nhị A Ca A Tế Cách.

Năm Bính Ngọ, năm Vạn Lịch thứ ba mươi tư triều Minh, người của bộ tộc Hồ Luân Huy Phát bị tộc Diệp Hách vừa ép buộc vừa dụ dỗ, dân cư giám sát một cách nghiêm trọng. Bối lạc Bái Âm Đạt Lễ của tộc Huy Phát đưa con trai đến Kiến Châu làm con tin, để đổi lấy sự tín nhiệm của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hỗ trợ xuất binh tấn công Diệp Hách.

Hoàng Thái Cực vô cùng hận Diệp Hách, nên chuyện này rất hợp ý nó, nó muốn xuất binh, nhưng nó còn nhỏ, không thể một mình đứng trong diện của đại nha môn, thì làm sao để người khác tiếp nhận đề nghị của nó được cơ chứ. Vì thế việc này do Kỳ chủ của bốn kỳ cùng bàn luận, Thư Nhĩ Cáp Tề đa mưu túc trí, không phát biểu ý kiến ngay, Trử Anh tuổi trẻ quyết đoán, chỉ mong có nơi để xuất binh, đạt được nhiều công trạng, nên chủ trương xuất binh.

Đại Thiện dường như luôn thích đối đầu với Trử Anh, hễ Trử Anh chọn lựa cái gì, chàng nhất định sẽ ung dung thốt ra một đồng lý do để bác bỏ, điều này khiến cho Trử Anh vô cùng tức giận.

Bốn kì bàn luận nhất thời không có kết quả, tranh luận không ngừng...

Còn tôi mỗi khi nhìn thấy gương mặt Hoàng Thái Cực càng ngày càng trở nên u ám, biểu tình lạnh lùng không một chút vui vẻ, tôi không tránh khỏi cảm thấy như sắp có chuyện xấu xảy ra.

Cuối tháng chín, hết ba năm, Mạnh Cổ Triết Triết được dời tới chôn cất tại núi Ni Nhã Mãn, khuôn viên khu mộ do gia đình bao y nô tài Giác

Nhĩ Sát thị trông coi. Tôi đã quá chán việc tiếp tục ở lại trong thành Hách Đồ A Lạp, nên tôi xin đi trông mộ ba tháng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích miễn cưỡng đồng ý.

Vì thế, đầu tháng mười, tôi mang theo Cát Đới cùng một đám nô tài, được Hoàng Thái Cực hộ tống, đi đến núi Ni Nhã Mãn.

Ban đêm, Cát Đới chuẩn bị chăm đệm cho tôi, tôi đang gỡ búi tóc, định đi nằm nghỉ, thì nghe có tiếng gõ cửa rất khẽ, Cát Đới mở cửa ra nhìn, hóa ra là Hoàng Thái Cực, nên ngạc nhiên hỏi: "Gia, người vẫn chưa đi nghỉ...".

"Người ra ngoài!". Không để cho cô bé nói hết câu, Hoàng Thái Cực đã trầm giọng ra lệnh.

Cát Đới hơi sững sốt, rồi lập tức cúi đầu yên lặng làm lễ quy an, lui ra ngoài.

"Sao vậy? Vẫn còn không vui vì chuyện kia?". Tôi biết Diệp Hách là nỗi đau của nó, nhưng tôi cảm thấy với năng lực của nó bây giờ thì nó có vẻ đã quá vội vàng rồi.

Thấy dáng vẻ nó đầy lo lắng đứng ở cửa không nói câu nào, tôi không khỏi mềm lòng, đi đến chỗ nó, ôm nhẹ nó: "Ngoan, đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc thật ngon... Đệ ở lại đây với tỷ mấy ngày, xem xem tài cưỡi ngựa của tỷ dưới sự dạy dỗ của đệ có tiến bộ không...".

Bây giờ Hoàng Thái Cực đã cao hơn tôi nửa cái đầu, nhưng tôi không tránh khỏi vẫn coi nó như đứa bé mà yêu thương cưng chiều, đặc biệt là sau khi Mạnh Cổ Triết Triết qua đời, tôi phát hiện ra người thiếu niên vốn trầm lặng không nói quá nhiều lại càng trở nên lạnh lùng hơn, giống như một ngọn núi băng ngàn năm không tan.

Nó đê mặc tôi ôm, một lúc lâu sau mới thở dài: "Đêm nay đê muốn ngủ ở đây".

Tôi trừng mắt nhìn nó, cười khê: "Được rồi! Tỷ bảo Cát Đới chuẩn bị chăn đệm cho đê...".

"Không! Đê ngủ cùng giường với tỷ".

"Ôi, đúng là đứa bé con chưa lớn". Tôi vuốt ve gương mặt góc cạnh của nó, đã sớm không còn thấy chút nào vẻ trẻ con trên gương mặt ấy nữa, "Nghe nói Bối lạc gia đang định để đê chuyển ra trong thành, ban cho phủ đê khác, đê có phải hay không cũng nên tính đến chuyện cưới lấy một người vợ?".

Ánh mắt nó chợt đông cứng, hất tay gạt tay tôi ra, nói đầy vẻ chán ghét: "Không cần tỷ quan tâm đến chuyện này". Tự cởi áo khoác ngoài, nhanh chân nhảy lên giường, nó đem một cái gối thêu khác nằm ở góc giường đặt bên cạnh gối của tôi, sau đó vỗ vào ván giường, "Lại đây!".

Tôi cười hì hì, da mặt của thiếu niên đúng là mỏng, không thể nói... Sau đó tôi lập tức cảm khái, dù thế nào tôi cũng không thay thế được vị trí của Mạnh Cổ Triết Triết, không thể can thiệp quá nhiều vào cuộc sống cá nhân của nó.

Từ từ đi đến mép giường, chậm rãi buông màn, chợt cảm thấy thắt lưng bị ôm chặt, là nó vươn tay ôm ngang thắt lưng tôi, kéo tôi một cái, làm tôi ngã lăn xuống giường.

Tôi kêu lên một tiếng, đến khi cảm giác choáng qua đi, mới phát hiện ra mình đang nằm ngửa ở trong giường, Hoàng Thái Cực thì đang cầm một lọn tóc của tôi ngắm nghía.

"Tỷ ngủ ở bên ngoài". Tôi muốn đứng lên bước qua nó, lại bị nó đè xuống.

"Tỷ ngủ bên trong!".

Tôi lờm nó: "Trẻ con ngủ ở bên trong...".

"Đệ đã trưởng thành rồi!". Nó nguy biện với tôi.

"Trưởng thành rồi sẽ không ngủ cùng với tỷ nữa, ra ngoài!". Tôi không khách khí nhắc chân đá nó, không ngờ là bị nó nhanh tay bắt lấy.

Tay nó rất lớn, thế nhưng lại có thể nắm gọn lấy một chân của tôi.

Lúc này, mặt mũi của tôi coi như mất hết, mặt tôi bắt đầu đỏ lên, đến tai cũng trở nên nóng rát: "Thằng nhóc này! Không biết lớn nhỏ, mau buông ra!".

Nó chặc chặc, buông tay thả chân tôi ra, tôi giơ tay búng vào trán nó, sau đó bước ra mép giường bên ngoài: "Ngủ!".

Thân mình chợt nhẹ bẫng, lại bị nó ôm ngang người ném vào bên trong giường như ném cái bao tải.

"Đệ...".

"Đệ ngủ ở bên ngoài, từ nay về sau sẽ ngủ như vậy!". Giọng điệu không bàn cãi gì nữa, ánh mắt sâu thẳm trầm lắng, khiến tôi ngẩn ngơ trong giây lát.

Sau đó nó nằm xuống, kéo tay tôi để tôi cũng nằm xuống. Tiếng thở khi thì dồn dập, khi thì khẽ khàng của nó vang lên rõ mồn một bên tai.

"Sau này không được như vậy nữa!". Tôi nhắm mắt lại, khẽ thở dài, "Đệ lớn rồi, sau này...".

Tôi chợt cảm thấy có gì đó ấm áp mềm mại chạm lên môi, nên tôi mở mắt ra, thấy gương mặt tuấn tú của Hoàng Thái Cực đang gần sát mặt tôi.

Ánh mắt nó đầy vẻ bí hiểm, tôi không đoán được cảm xúc ẩn giấu trong đó, tôi đột nhiên phát hiện ra mình hoàn toàn không biết nó, không hiểu gì về nó.

Nụ hôn của nó như chuồn chuồn lướt nước, dường như không mang theo ý nghĩa sâu xa gì, sau đó nó nâng người dậy, tung chăn gấm được gấp gọn gàng chỉnh tề đặt ở sát tường ra, che lấy hai người chúng tôi.

Chăn còn mang theo hơi lạnh, tôi rút người lại, tay nó ôm lấy thắt lưng tôi dưới lớp chăn, nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

"Hoàng... Hoàng Thái Cực...".

"Ngủ". Nó nhẹ giọng thốt ra, "Sau này cứ ngủ như vậy đi".

Trong giây lát, bởi vì câu nói của nó, mà trong lòng tôi chợt cảm thấy ấm áp, êm ái, cảm xúc của tôi lúc này hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của chính mình, nước mắt tràn mi mà ra.

"Xấu xí! Càng khóc lại càng xấu!". Nó nằm bên cạnh tôi nói như thế đấy.

"Tỷ không... xấu xí".

"Đệ biết". Đột nhiên nó cười, một nụ cười nặng nề, đây là lần đầu tiên tôi thấy nó cười trong 3 năm nay, nên tôi không khỏi ngây người, gần như đã quên mất mình đang khóc trước mặt nó, "Nhưng đệ không quan tâm, tỷ đẹp cũng thế, xấu cũng thế, với đệ điều đó không có gì khác nhau hết cả". Nó vỗ vỗ tay của tôi, giọng nói trầm thấp, "Ngủ, buồn ngủ lắm rồi".

Nói xong nó nhắm mắt lại, quay người, quay lưng về phía tôi, ngủ ngon lành.

Tôi lại mở to mắt, nước mắt nước mũi chảy ràn rụa, không còn chút hình tượng nào.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên kể từ khi tôi đến cổ đại, có người nói với tôi không quan tâm đến chuyện tôi xấu hay đẹp, không quan tâm đến thân thể của tôi, không cần vẻ ngoài của "đệ nhất mỹ nhân" Đông Ca... Có lẽ Hoàng Thái Cực cũng không biết một câu nói mà nó vô ý nói ra lúc này, lại làm cho linh hồn cô độc của tôi cảm động vô cùng.

"Ô...". Tôi nén khóc, quay người, mặt quay vào bên trong để khóc cho thoải mái.

Tôi cũng không biết mình đã khóc bao lâu, rồi ngủ từ lúc nào, chỉ nhớ sau đó tôi đã mơ một giấc mơ thật kỳ lạ, trong giấc mơ tôi dường như nghe thấy có ai đó nói với tôi bằng ngữ điệu vô cùng dịu dàng nhỏ nhẹ bên tai: "... Đời này, nàng là duy nhất của tôi...".

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bắt Cóc

Hai tháng sau đó, mỗi ngày Hoàng Thái Cực đều cùng tôi cưỡi ngựa ra ngoài dạo chơi, chỉ là nó không hề nhắc tới chuyện quay về thành Hách Đồ A Lạp. Tuy rằng ở trước mặt tôi nó vẫn luôn tỏ ra đã quên chuyện tấn công tộc Diệp Hách, nhưng tôi biết rõ nó vẫn luôn ngầm để ý đến mọi chuyện xảy ra trong đại nha môn của thành Hách Đồ A Lạp.

Tháng mười hai, lúc tuyết rơi đầy trời, che phủ cả ngọn núi Ni Nhã Mãn, cuối cùng thì Hoàng Thái Cực cũng nói với tôi nó phải quay về thành Hách Đồ A Lạp.

Tôi chăm chú nhìn nó, không nói gì cả, chỉ quay người lại dặn Cát Đới chuẩn bị hành lý cho nó.

Nó ở cạnh tôi hai tháng bình yên, cuối cùng rồi cũng vẫn phải quay về trong vòng xoáy tranh chấp không ngừng.

"Cuối năm đệ tới đón tỷ quay về". Nó nhìn tôi, nhẹ giọng nói.

Tôi cười âm đạm: "Thật ra nơi này yên tĩnh, ở lại cũng không có gì không tốt".

"Đúng là không có gì là không tốt...". Đôi mắt nó chất chứa đầy sự u ám, "Nhưng đệ hy vọng tỷ có mặt ở thành Hách Đồ A Lạp... Có tỷ ở đó, đệ sẽ cảm thấy an tâm hơn".

Tay tôi đang thắt áo choàng cho nó cũng không nhận được khẽ run lên, trái tim như bị ai bóp nghẹn, vội hít sâu một hơi: "Ừ, tỷ chờ đệ cuối năm

đến đón tỳ".

Trước khi nhắc chân ra khỏi cửa, nó đột nhiên quay người lại, ôm chặt lấy tôi một cái, rồi sau đó không nói một lời, buông tôi ra bước thẳng ra cửa.

Mắt tôi cay cay, không biết vì sao gần đây tôi càng lúc càng đa sầu đa cảm. Tôi vội vàng muốn quên đi tâm trạng ưu thương, nên định tìm việc gì đó làm để lấp cho đầy trái tim đang phiền muộn của mình.

Đúng lúc này Cát Đới chậm chạp bước lại gần tôi, tôi vừa nhìn thấy cô bé, vội nói: "Nhanh, lấy hũ thịt hươu khô năm ngoái chúng ta ướp ra đây, hôm nay trời lạnh quá, chúng ta uống chút rượu cho ấm người".

"Cách cách!". Cô bé có vẻ khó xử nói, "Đây đâu phải là thành Hách Đồ A Lạp, lấy đâu ra thịt hươu khô? Hươu thì thật ra có sẵn một con, hôm qua Bát gia mới săn được, vẫn còn để ở phòng bếp, còn chưa có làm thịt đâu".

"A...". Tôi cười ngây ngô, "VẬY sao? Tôi quên mất".

Thấy cô bé vẫn không vui, như có tâm sự, mặt mày ủ dột, tôi không khỏi cảm thấy lạ bèn hỏi: "Em sao vậy?".

Cô bé ngẩng đầu nhìn tôi một cái, rồi lại cúi đầu, đột nhiên lại ngẩng đầu lên: "Thị vệ tối qua truyền tin cho Gia, nô tài nhận ra...".

Cô bé nói không đầu không đuôi, khiến tôi cảm thấy khó hiểu.

"Cách cách, người thị vệ ấy nói Bối lạc Ân Cách Đức Nhĩ của bộ lạc Ba Ước Đặc thuộc tộc Khách Nhĩ Khách ở Mông Cổ cùng với Bối lạc của bốn bộ lạc khác cùng nhau đến thành Hách Đồ A Lạp".

"Khoan... Chờ chút đã, cái gì với cái gì?". Một hàng dài những từ lạ khiến tôi nghe mà muốn ngất, tôi từ từ tiếp thu, nhưng cũng chỉ nghe rõ năm chữ: "Khách Nhĩ Khách Mông Cổ...".

"Cách cách, người vẫn chưa hiểu sao?".

Tất nhiên là tôi không hiểu rồi! Tôi vốn không phải là người thời đại này! Qua chừng ấy năm, nghe qua một đồng kỳ quái danh từ, khó khăn lắm tôi mới hiểu được quan hệ phức tạp rắc rối giữa Hồ Luân Nữ Chân, Dã Nhân, với Kiến Châu, bây giờ lại xuất hiện thêm bộ lạc Mông Cổ kỳ quái? Đúng là muốn mạng của tôi nha!

Tình hình Mông Cổ bây giờ thế nào? Cho đến bây giờ tôi mới chỉ nghe nói ở đó có một thằng nhóc tuổi khoảng bằng Hoàng Thái Cực, tên là Lâm Đan, hai năm trước đã đăng vị làm Đại Hãn của Đế quốc Đại Nguyên Mông Cổ.

Các bộ lạc Mông Cổ bây giờ hẳn là đang thuộc sự thống trị của Đại Hãn Lâm Đan chứ? Mặc dù các bộ lạc đều có Bối lặc thủ lĩnh riêng của mình, nhưng quan hệ giữa họ cũng giống như quân chủ cùng với chư hầu.

Thôi, nhức đầu quá đi mất, nội bộ của Mông Cổ so với Nữ Chân còn khó hiểu hơn nhiều.

"Cách cách...". Tiếng gọi lớn của Cát Đới kéo tâm hồn đang bay xa của tôi trở về, vẻ mặt cô bé đầy lo lắng nắm chặt lấy tay tôi, lay lay tay tôi, "Cách cách! Chẳng lẽ người không lo lắng một chút nào hay sao? Người thật không quan tâm Bát gia một chút nào sao? Cách cách...".

"Có chuyện gì...".

Gương mặt Cát Đới dần trở nên trắng bệch, thất vọng buông tay tôi ra, bổ nhào quỳ xuống: "Nô tài tội đáng chết!".

"Cát Đới, em đang nói gì vậy? Đừng mở miệng ra là nói chết với sống, em biết rõ tôi không thích nghe mấy câu ấy...".

"Cách cách đúng là không có tâm... Cách cách...". Bả vai cô bé rung rung, rồi chợt òa lên khóc đầy thương tâm, "Bát gia đối xử với Cách cách tốt như vậy, thế nhưng Cách cách lại thờ ơ, không đem Gia để ở trong lòng... Nô tài thương tâm thay Bát gia...".

"Cát Đới...". Tôi líu lười không nói nên lời, cảm thấy thật khó hiểu.

"Lúc này Bát gia được mời về thành, nhất định sẽ bị Bối lạc gia chỉ hôn với một vị Cách cách Mông Cổ, chẳng lẽ như vậy người cũng không để ý hay sao? Tâm của Bát gia...".

Cách cách Mông Cổ? Hoàng Thái cực?

Muốn Hoàng Thái cực cưới một cô gái Mông Cổ?

Tôi chợt bối rối! Vì sao tôi lại chưa từng nghĩ đến chuyện này, trong lịch sử, thê tử của Thanh Thái Tông không phải là người Mông Cổ hay sao? Chính là Thái Hoàng Thái Hậu Hiếu Trang tiếng tăm lừng lẫy vang khắp cả triều đại Khang Hi...

Trái tim như bị ai đó bóp nghẹn! Hóa ra... Nhanh như vậy! Hai tháng trước tôi còn thân nhiên lấy hôn nhân đại sự ra đùa Hoàng Thái Cực, nhưng đến khi phát hiện ra chuyện đùa sắp trở thành sự thật, tôi lại không khỏi cảm thấy khó chịu, giống như có tảng đá lớn đang đè lên ngực vậy.

Cát Đới vẫn còn đang khóc kể gì đó, nhưng tôi lại không nghe được vào tai một chữ nào, nên đành tìm cái ghế ngồi xuống, ngơ ngác nhìn sang chiếc giường nhỏ đầy vẻ cổ xưa.

Hoàng Thái Cực... Sắp thành hôn!

Nó sắp thành hôn!

Nó... Đúng là đã trưởng thành thật rồi!

Sau này... Đúng là không thể nào cùng ngủ được nữa rồi...

Núi Ni Nhã Mãn hoang vắng, tôi lại không giống như Hoàng Thái Cực có con đường để nghe ngóng tin tức, ngày thứ ba sau khi nó rời đi, không chịu nổi Cát Đới khóc lóc cầu xin, nên tôi để cô bé quay trở về thành Hách Đồ A Lạp nghe ngóng tin tức.

Tôi lại đợi thêm ba ngày nữa, nhưng vẫn không có một chút tin tức nào, điều này khiến tôi không thể không trở nên lo lắng cho Cát Đới, lúc trước tôi không nên để cho cô bé một mình trở về thành, nếu có chuyện gì xảy ra trên đường, thì phải làm sao chứ.

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, vì vậy lăn qua lăn lại trên giường, cả đêm không ngủ được, chỉ chờ ngoài cửa sổ hiện lên mờ mờ ánh sáng, tôi lập tức ngồi dậy, gọi lớn tiếng: "Âm Cát Nhã! Tắc Nhạc!".

Gọi mấy lần, nhưng lại không thấy hai nha đầu kia xuất hiện, vội vã mặc quần áo xuống giường, mới vừa mở cửa ra thành một khe hẹp, thì đột nhiên cửa bị một lực đẩy mạnh vào trong, tôi bất ngờ không kịp đề phòng nên bị đẩy ngã xuống đất, đang định oán thán mấy câu, chợt trước mắt trở nên tối om.

Một cái túi vải lớn chụp xuống đầu tôi, trói chặt tôi lại.

"Ai? Làm...". Miệng tôi bị một bàn tay che lấp, tôi ngửi thấy một mùi tanh hôi rất nồng.

Sau đó cách một tầng túi vải, một miếng vải vừa to lại vừa dày quấn quanh đầu che miệng tôi lại, tôi chỉ có thể phát ra mấy tiếng ư ư, chứ không

thể kêu to lên được nữa. Sau đó tay chân tôi cũng nhanh chóng bị trói chặt, tôi bị trói chặt giống như một khúc chân giò, không thể cựa quậy.

Tôi sợ hãi giãy giụa, không ngừng kêu gào nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô thảm thiết trong cổ họng.

Ai? Ai to gan như vậy?

Ta bị vác ra khỏi cửa, vòng vo mấy vòng, nghiêng nghiêng ngả ngả đi một lúc lâu, chợt nghe có giọng nói the thé của ai đó hỏi: "Thành công?".

Người vác tôi không trả lời, có lẽ có gật đầu, sau đó kẻ kia cười ha ha rồi lại hỏi: "Đây là đệ nhất mỹ nhân sao?".

Cách một lớp túi vải, tôi cảm giác như có bàn tay của ai đó sờ lên mặt mình.

"Ô ô...".

"Đừng có sờ lung tung! Cô ấy không phải là người mà chúng ta có thể chạm vào được... Không muốn sống nữa hay sao?".

"Chặc chặc... Thật đáng tiếc".

"Mọi người đâu?".

"Đã xuống núi hết rồi...".

"Nếu thế thì chúng ta cũng đi mau, Bối lạc gia cũng đang sốt ruột".

"Được rồi!".

Nhanh chóng bỏ trốn, có thể thấy được đám người bắt cóc tôi đang rất vội vã, tôi bị lăn qua lăn lại, nhưng vẫn nhớ kỹ bọn chúng vừa mới nhắc tới "Bối lạc gia".

Bối lạc gia?

Bối lạc gia nào?

Thế giới này cái gì cũng thiếu, nhưng duy nhất Bối lạc gia là không thiếu! Trong đám người mà tôi quen biết, hình như người người đều là Bối lạc gia!

Rốt cuộc là ai?

Suốt quãng đường đi tôi lo lắng sợ hãi, cuối cùng tôi biết mình bị chúng quăng vào trong một chiếc xe ngựa, tôi dứt khoát đè nén nỗi sợ hãi trong lòng mình lại.

Mặc kệ! Cho dù là vị Bối lạc gia nào sai người tới bắt cóc tôi, mục đích cuối cùng cũng chỉ có thể là cướp mỹ cướp sắc, cộng thêm cướp danh cướp lợi, chứ không phải là muốn giết tôi - nếu muốn giết tôi, đám tay sai của anh ta sớm đã cho một đao từ lúc còn ở trên núi rồi.

Yên tĩnh...

Tôi biết có người ở trong phòng.

Nhưng người đó không nói lời nào, đến cả hô hấp cũng dường như cố ý che giấu, im hơi lặng tiếng.

Cách lớp túi vải dày, trong một khoảng thời gian dài không có đầy đủ không khí để thở, tôi bắt đầu cảm thấy huyết Thái dương đập mạnh, mắt nhìn không rõ ràng, tay chân bị trói quá lâu, máu không lưu thông được khiến cho cơ bắp trở nên cứng nhắc nặng nề.

Nhưng... người đó rõ ràng có mặt ở trong phòng, lại không có bất cứ hành động nào.

Người đó định trói tôi đến khi nào?

Tôi thầm cảm thấy tức giận, nếu như có thể, tôi thật muốn tóm lấy người đó tát cho mấy cái!

Đáng tiếc, điều này chỉ là mơ mộng viễn vông! Bởi vì giờ khắc này người bị dao kề bên cổ chờ làm thịt, là tôi! Mà cầm dao, là người đó!

Trận so đấu sức nhẫn nại này, đúng là không thể so với những thủ đoạn hành hạ người thông thường được.

Cho dù thế nào, tôi ở ngoài sáng, người đó ở trong bóng tối, người chịu thiệt thòi luôn là tôi.

Một ý tưởng chợt lóe sáng trong đầu, cả người tôi bỗng nhiên mềm đi, rầm một tiếng ngã từ trên ghế xuống đất.

Ngất xỉu là giả, nhưng ngã là thật, không để bản thân lộ ra một chút sơ hở - nửa người tôi đập xuống nền đất lạnh như băng, đau đến mức tôi phải cắn răng chịu đựng, suýt chút nữa là đã bật khóc rồi.

Quả nhiên không lâu sau, có tiếng bước chân vội vã lại gần, sau đó có đôi tay ôm lấy tôi, nâng tôi dậy.

"Bố Hi Á Mã Lạp!". Một giọng đàn ông hơi khàn khàn vang lên bên tai tôi, giọng nói này tôi không quen.

Anh ta gọi tên tôi đến ba bốn lần, cuối cùng cũng tin là tôi đã hôn mê, sau đó mới bắt đầu cởi dây thừng trói tay chân tôi ra.

Soạt... Túi vải bị lật ra, ánh sáng chói lòa chiếu vào gương mặt tôi, khiến tôi hồi hộp đến nỗi tim đập nhanh, tay nắm chặt mà trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

"Bố Hi Á Mã Lạp...". Người đó khẽ kêu lên một tiếng đầy vui vẻ, ôm tôi vào lòng thật chặt, bộ râu cứng như thép trên cằm anh ta cọ qua cọ lại

vào trán làm tôi vừa ngứa vừa đau.

Ai vậy? Rốt cuộc ông ta là ai?

Tiếng hô hấp phía trên đầu tôi càng lúc càng nặng nề, bóng anh ta dần che phủ lên người tôi... Tôi chợt mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau!

Anh ta không đề phòng bị hành động của tôi làm giật mình, vẻ hốt hoảng trên mặt xen lẫn với sự bối rối và lúng túng, chợt thoáng hiện lên trên gương mặt đen thui của anh ta.

"A...". Sau đó, anh ta cười thành tiếng, "Đúng là một cô gái thông minh".

So với ông ta, sự ngạc nhiên trong tôi còn nhiều hơn nữa. Tôi hít vào một luồng khí lạnh, rồi hoảng sợ kêu lên: "Bái Âm Đạt Lễ!".

Người đàn ông trước mắt tôi, hóa ra lại là Bối lạc Bái Âm Đạt Lễ của bộ tộc Huy Phát trong liên minh Hồ Luân.

"Nhiều năm không gặp như vậy, nàng thật đúng là càng lớn càng đẹp...". Ánh mắt anh ta nhìn tôi khiến tôi cảm thấy không thoải mái, tôi đề phòng lùi lại phía sau, giữ một khoảng cách nhất định với anh ta.

"Anh có biết tôi là người của Nỗ Nhĩ Cáp Xích hay không hả?". Tôi lạnh lùng lên tiếng hỏi anh ta.

"Ha ha!". Anh ta cười lạnh một tiếng, "Chuyện này, sợ là không có mấy người ở Liêu Đông này không biết. Chẳng qua là... Như vậy thì sao?". Anh ta dùng hai ngón tay nâng cằm của tôi lên, ánh mắt u ám, "Không nói đến chuyện ông ta chưa cho nàng một danh phận, cho dù đã thu nàng vào trong phòng thì sao? Bây giờ nàng đang ở trong tay tôi, là người của tôi!".

Tôi rùng mình, nhìn tướng mạo thì Bái Âm Đạt Lễ có vẻ như là người trung hậu, nhưng thực ra lại là kẻ hung ác nham hiểm từ trong xương, đến cả cách nói chuyện cũng quái gở, khiến người khác không đoán ra được anh ta đang vui hay đang buồn.

Tôi không dám mạo hiểm đoán tâm tư anh ta, đành phải lập lờ nước đôi, giả vờ vô cùng hoảng sợ hét lên: "Sao anh dám làm như vậy? Anh đừng quên, tộc Huy Phát của anh bây giờ đang cần cầu cạnh Kiến Châu, thế nhưng anh lại dám bắt cóc tôi đến đây, anh muốn gì hả?".

"Hừ". Anh ta khê cười một tiếng, "Trước khác nay khác, đúng là tôi từng xin Nỗ Nhĩ Cáp Xích viện trợ, muốn ông ta giúp tôi tấn công Diệp Hách, giúp tôi giành lại nô lệ cùng tài sản, thậm chí không tiếc đem con trai gửi sang đó làm con tin, nhưng vậy thì sao? Hiện giờ tôi không cần phải tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn ấy nữa...". Anh ta giơ tay lên muốn chạm vào má tôi, bị tôi né tránh, anh ta cũng không để ý, vẫn cười tùm tùm nhìn tôi, sâu trong đáy mắt anh ta dường như có một ngọn lửa tối tăm đang bùng cháy.

"Anh muốn dùng tôi làm con tin uy hiếp Nỗ Nhĩ Cáp Xích? Anh đừng có mà mơ! Nỗ Nhĩ Cáp Xích sao có thể vì một người phụ nữ mà...".

"Ông ta có làm hay không là chuyện của ông ta". Bái Âm Đạt Lễ tiến lại gần tôi, nụ cười của anh ta mờ ám lại có phần kỳ quái, "Nàng có biết là, Bồ Dương Cổ anh nàng sợ tôi sẽ liên hợp với Kiến Châu tấn công Diệp Hách, nên đã hứa hẹn chỉ cần tôi chịu lui binh, thì sẽ không chỉ đem đám nô lệ phản bội trả lại nguyên vẹn cho Huy Phát, mà còn tình nguyện đem nàng - Bồ Hỉ Á Mã Lạp gả làm vợ tôi!".

Thịch! Tim tôi như lỡ mất một nhịp đập!

Bồ Dương Cổ! Lại là Bồ Dương Cổ! Rốt cuộc thì anh ta coi tôi là cái gì? Một con át chủ bài mà anh ta nắm trong lòng bàn tay, lúc nào cũng có

thế coi như mỗi câu mà ném ra?

Tôi cười lạnh: "Bố Dương Cổ dựa vào cái gì để thay tôi quyết định? Anh ta quăng tôi ở Kiến Châu bao nhiêu năm không thèm ngó ngang tới? Bây giờ anh ta dựa vào cái lại dám khoa tay múa chân với tôi?".

Bái Âm Đạt Lễ ngạc nhiên nhìn tôi như tôi là kẻ bệnh thần kinh: "Anh ta dựa vào cái gì? Dựa vào việc anh ta là anh trai nàng, dựa vào việc Nỗ Nhĩ Cáp Xích không tuân thủ hứa hẹn chưa từng cưới nàng, bây giờ lại lập Ô Lạp Na Lạp thị làm Đại Phúc tấn, nâng cao địa vị của Ô Lạp, hạ thấp danh dự của Diệp Hách. Chẳng lẽ nàng đã quên, chỉ cần nàng chưa gả, nàng vẫn phải nghe lời Bố Dương Cổ...".

Tôi ngạc nhiên đến ngẩn người, rồi sau đó chợt hiểu. Đúng rồi, sao tôi lại có thể quên được cơ chứ, ở thời đại này địa vị của người phụ nữ rất thấp, từ khi sinh ra đã không có tự do, mà chỉ được coi như một thứ tài sản thuộc sở hữu riêng của đàn ông, không phải thuộc về người này, thì nhất định sẽ thuộc về một người khác, dù sao quyền tự chủ tuyệt đối sẽ không thuộc về bản thân họ.

Cũng giống như tôi bây giờ, khi nào còn chưa dẫn nhãn thuộc quyền sở hữu của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thì người sở hữu tôi tất nhiên vẫn là anh trai Bố Dương Cổ của tôi.

Tôi cười xót xa, không chỉ vì bản thân mình, mà còn vì cảm thấy đáng buồn thay cho tất cả những người phụ nữ ở thời cổ đại này!

"Bố Hỉ Á Mã Lạp, tôi nghĩ mãi mà không ra, dựa vào khuôn mặt xinh đẹp cùng với trí thông minh của nàng, thế nào cũng có thể khiến Nỗ Nhĩ Cáp Xích đối xử với nàng như với châu báu, nhưng vì sao lại để cho một con nhóc Ô Lạp đến sau nhảy lên đầu, cướp đi địa vị và danh phận của nàng? Chẳng lẽ nàng không hận Nỗ Nhĩ Cáp Xích một chút nào sao? Ông

ta coi thường nàng như vậy, coi thường cả Diệp Hách, chẳng lẽ nàng lại không hận ông ta một chút nào sao?".

"Tôi có cách nào, bây giờ tôi đã là gái già của tộc Diệp Hách rồi, Ô Lạp Na Lạp thị tuổi còn trẻ lại xinh đẹp, cô ấy được chiều chuộng hơn tôi là đương nhiên! Với lại, quan hệ giữa Diệp Hách với Kiến Châu mấy năm nay, cô cô tôi hầu hạ ông ấy nhiều năm đến thế mà còn bị bỏ mặc, cuối cùng phải ôm hận mà chết, thì tôi còn có thể làm gì? Ô Lạp với Kiến Châu không ngừng kết hôn biểu thị quan hệ liên minh, quan hệ giữa hai tộc không thể so với những tộc khác được, Ô Lạp Na Lạp thị có thể đến sau mà địa vị lại cao hơn tất cả mọi người, ai dám nói chuyện này không phải là chuyện tất nhiên do tình hình chính trị bây giờ tạo ra?".

Tôi vừa bịa chuyện đối phó, vừa không ngừng suy nghĩ, Bồ Dương Cổ hứa gả tôi cho Bái Âm Đạt Lễ, rốt cuộc là anh ta định làm gì? Diệp Hách chưa chắc là thật sự sợ Huy Phát, nếu như sợ, ban đầu cũng sẽ không cướp dân chúng với nô lệ của họ, nhưng vì sao lại quay ngược 1800 nhanh chóng như vậy chứ?

Chẳng lẽ...

"Ha ha...". Bái Âm Đạt Lễ đột nhiên cười to, "Lão già Nỗ Nhĩ Cáp Xích kia, thật sự cho rằng Bồ Chiếm Thái là kẻ cam tâm tình nguyện bị ông ta khống chế thao túng cả đời hay sao? Bồ Chiếm Thái giả vờ ngây ngốc nhiều năm như vậy, tìm mọi cách nịnh nọt Kiến Châu, là vì cái gì? Không phải là chờ đợi thời cơ hay sao, chờ cơ hội chín muồi để Ô Lạp lớn mạnh... Ha ha, bây giờ Ô Lạp đã đủ vây đủ cánh, e là Nỗ Nhĩ Cáp Xích khó có thể tiếp tục khống chế con sói Bồ Chiếm Thái trong tay được nữa. Thời điểm Ô Lạp phản kháng đã sắp đến rồi, nếu Nỗ Nhĩ Cáp Xích không phát hiện ra điểm này, như vậy ngày ông ta bị diệt tộc cũng không còn xa nữa".

Tôi ngây người!

Tình hình quá là phức tạp!

Không ngờ được trong thành Hách Đồ A Lạp bình yên phồn thịnh là thế, mà bên ngoài mưa gió đã sắp tới gần.

Tôi chợt hiểu được mưu đồ của Bồ Dương Cổ.

Đúng rồi! Anh ta muốn thừa dịp thời thế hỗn loạn, quăng tôi vào trong đầm nước đục này, khuấy tung tình thế vốn hết sức căng thẳng khiến nó trở nên càng nhạy cảm mà phức tạp hơn, anh ta thì lại có thể thừa dịp này mà đục nước béo cò.

Nếu Kiến Châu vì tôi mà mâu thuẫn với Huy Phát, có thể phát động chiến tranh là tốt nhất, bằng không, đằng sau còn có một Ô Lạp đang chờ như hổ rình mồi. Cho dù không thành công, Bồ Dương Cổ cũng có thể đi lại con đường cũ, đưa tôi cho Bồ Chiếm Thái, khiến cho ba bộ tộc vốn có mâu thuẫn với nhau, lấy cớ tranh giành tôi, sau đó cả ba bên đấu với nhau đến mức một mất một còn...

Kết quả tệ nhất, Kiến Châu, Huy Phát, Ô Lạp đều vì vậy mà tổn thất nặng nề, còn Diệp Hách vốn ở ngoài cuộc có thể một lần nữa trở thành bộ tộc mạnh nhất tộc Nữ Chân, sau thời chiến loạn, phát triển hưng thịnh.

Mà tôi - người mang danh hiệu "Nữ Chân đệ nhất mỹ nữ" chính là lá bài chủ chốt, mang lại tác dụng lớn nhất trong thời điểm loạn lạc này.

Sau khi suy đoán khung khiếp này dần dần hình thành ở trong đầu, tôi cảm thấy sờn hết cả gai ốc.

"Bồ Hi Á Mã Lạp, trở về thành Hồ Nhĩ Kỳ đi...". Bái Âm Đạt Lễ nhỏ giọng mềm mỏng dụ dỗ tôi.

Tôi lùi về phía sau một bước, lưng dán vào tường.

Thành Hồ Nhĩ Kỳ? Nếu thật sự tới nơi đó, e là khó có thể giữ mình được, nhất định tôi sẽ bị Bái Âm Đạt Lễ ăn sạch sành sanh.

Trong lúc sợ hãi lo lắng, dường như những câu nói dịu dàng của Hoàng Thái Cực lại vang đâu đó bên tai tôi:

"...Cuối năm... đệ tới đón tỷ quay về..."

"Ừ, cuối năm... tỷ chờ đệ đến đón tỷ..."

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Quân Cứu Viện

Đàm phán với Ô Lạp không thành, trong lúc nguy cấp, Bối lạc Sách Mục Đặc Hách không thể không hạ quyết tâm, gửi công hàm cầu cứu viện tới Kiến Châu cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hứa hẹn cả bộ tộc Ngõa Nhĩ Khách tình nguyện chuyển đến Kiến Châu, phục tùng Thục Lạc Côn Đô Luân Hãn, chỉ xin Kiến Châu đưa binh đến tiếp viện, đón tiếp người nhà.

Nói tới Côn Đô Luân Hãn, vẫn là sau khi nghe Ô Khắc Á vô tình đàm luận về cuộc đời của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi mới biết hóa ra cuối năm ngoái, lấy Bối lạc Ân Cách Đức Nhĩ của bộ lạc Ba Ước Đặc dẫn đầu các Bối lạc của năm bộ lạc Mông Cổ Khách Nhĩ Khách gặp Nỗ Nhĩ Cáp Xích, sau đó cùng tôn Nỗ Nhĩ Cáp Xích làm Côn Đô Luân Hãn.

Hãn là tước vị, là cách gọi địa vị cao nhất đối với người Mông Cổ, không nghĩ tới danh vọng của Nỗ Nhĩ Cáp Xích ở Mông Cổ lại cao đến như vậy.

Sau khi phát công hàm ba ngày, đại quân của Ô Lạp đã chiếm được các bộ lạc thuộc Hồ Diệp Lộ. Nhất thời, phía trong biên giới Triều Tiên xung quanh sáu trấn Hội Ninh, Ôn Thành, Chung Thành, Khánh Nguyên, Khánh Hưng cùng Mậu Sơn, Giá Đông cùng với các bộ lạc Nữ Chân ở vùng đông bắc không khỏi nghe theo hiệu lệnh của thủ lĩnh bộ tộc Ô Lạp là Bối lạc Bồ Chiếm Thái.

Sau đó, do Bối lạc Bác Khắc Đa của Ô Lạp dẫn đầu kỵ binh của Ô Lạp bắt đầu không ngừng gây rối bộ tộc Ngõa Nhĩ Khách, cổ động cướp

đoạt người, gia súc, lương thực, công cụ bằng sắt, thậm chí có lần đại quân còn tới sát phạm vi ngoài thành Phỉ Ưu một dặm.

Tháng hai, đại quân của Ô Lạp từng bước ép sát, thành Phỉ Ưu dưới sự chỉ huy của Ô Khắc Á, tuy về mặt tinh thần bộ tộc Ngõa Nhĩ Khách chưa từng bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng tình thế địch nhiều ta ít, thế lực hai bên cách nhau quá lớn, đây là sự thật không thể chối cãi, cứ tiếp tục dây dưa như vậy, thành Phỉ Ưu sớm muộn gì cũng thất thủ.

Nhìn thấy Ô Khắc Á vất vả sớm khuya, càng ngày càng gầy gò, ban đầu tôi còn đối với cầu cứu Kiến Châu mà cảm thấy lo lắng bất an, cho tới bây giờ cũng đã vô cùng mong đợi viện binh tới mau một chút, bằng không toàn bộ già trẻ lớn bé trong thành đều không thể may mắn thoát khỏi.

"A Bộ!". Sau khi Ô Khắc Á nhảy lên tầng cao trên tường thành liền hỏi, "Có gì khác lạ không?".

Tôi mỉm cười lắc đầu.

Vì ở trong thời kỳ đặc biệt, Ô Khắc Á quy định nam nữ già trẻ trong thành, chỉ cần cầm được đao kiếm gậy gộc đều phải sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu. Tôi tất nhiên là không thể không quan tâm, vì vậy quyết định mặc quần áo của nam nhân, đeo một thanh đoản kiếm ở ngang hông, khiến bản thân trông giống như một nam nhi mà đứng ra bảo vệ thành Phỉ Ưu.

Tiếc là tôi chưa từng học bắn cung, cũng chưa từng luyện tập đao thương, cho nên tôi chỉ có thể đứng ở chòi gác trên tường thành làm lính canh.

Ô Khắc Á trông rất tiêu tụy, nhưng gương mặt vẫn luôn nở nụ cười như trước, khiến người nhìn cảm thấy phấn chấn tinh thần - anh ta là một quan chỉ huy tốt, có anh ta ở một ngày, chí khí của binh lính sẽ không biến mất.

"A Bộ, mệt không? Nếu mệt tôi để A Đan Châu thay nàg...".

"Không cần!". Chút vất vả này có đáng gì đâu, ít nhất là tôi cảm thấy mỗi ngày trải qua đều rất thú vị, mặc dù chỗ nào cũng nguy hiểm, nhưng giờ phút này mỗi một chuyện tôi làm đều xuất phát từ sự chân thành trong trái tim của Bộ Du Nhiên tôi.

Ô Khắc Á nhìn tôi nở nụ cười đến ngấn người, nhiều ngày nay anh ta không được nghỉ ngơi, khiến tôi cảm thấy anh ta có thể ngã xuống bất cứ chỗ nào vào bất cứ lúc nào, cũng như bây giờ, mặc dù mắt anh ta mở, nhưng tôi lại thấy, dường như tâm trí anh ta đã ngủ gục rồi.

Tôi đưa tay ra trước mặt anh ta vẫy một cái, anh ta giật mình, bất chợt hỏi: "Sao vậy?".

Tôi cười hì hì: "Không có gì...". Sau đó vỗ vỗ vai anh ta, nhẹ giọng nói, "Nếu mệt, ở đây chợp mắt một lúc đi, tôi trông cho, có chuyện gì tôi lập tức gọi anh".

Anh ta ngấn người, rồi chợt nắm chặt tay tôi, gương mặt có phần kích động: "Cám... cám ơn nàg, A Bộ".

"Không cần cám ơn, đây là chuyện tôi cần phải làm".

Ô Khắc Á quả thật rất mệt mỏi, trên người mặc áo giáp vừa dày vừa nặng, chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống dựa vào tường, còn không dám cởi xuống túi đựng tên cùng đao đeo bên người, cứ như thế nghiêng đầu nhắm mắt lại ngủ.

Tôi vô cùng chăm chú nhìn ra ngoài thành, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên chòi gác phía cửa nam của thành có khói(*) lượn lờ, trong lòng tôi sợ hãi, lập tức nhìn về phía bên trái, chỉ thấy thấp thoáng một đám kỵ binh lao vào trại đóng quân ở bên ngoài cửa nam của thành.

(*) Khói: nguyên văn là lang yên, là một loại khói tín hiệu được lính canh đốt lên lúc phát hiện quân địch. Gọi là "lang yên" vì cổ đại các dân tộc thiểu số như Hung Nô, Đột Quyết, Thổ Phiên đều tôn trọng chó sói (lang) đồ đảng. Quân lính của họ bị người Trung Quốc gọi là "lang binh", quân chủ là "Lang chủ", vì vậy nên người Trung Quốc cổ mới gọi khói lửa dấy lên lúc những dân tộc này xâm phạm Trung Nguyên là "lang yên".

"Ô Khắc Á! Ô Khắc Á!". Tôi vội vàng đánh thức anh ta.

Ô Khắc Á hoảng sợ từ dưới đất nhảy vọt lên: "Xảy ra chuyện gì?".

" Binh lính Ô Lạp! Là kỵ binh của Ô Lạp!".

"Có bao nhiêu người?".

"Không rõ, ước chừng ít nhất phải hơn nghìn người".

Ngay sau đó, các căn phòng trong trại đóng quân đã bị người nổi lửa đốt cháy, tiếng khóc lóc kêu gào của cả người lớn lẫn trẻ con theo gió truyền đến tai tôi, khiến tim tôi đau nhói. Chủ yếu binh lính của Ngõa Nhĩ Khách tập trung ở xung quanh ngoài trại đóng quân, trong thành chỉ còn lại một ít người cao tuổi hay bệnh nhân, cùng với người nhà và họ hàng của thủ lĩnh Bối lạc gia.

"Nhanh đưa binh lính ở cửa đông và cửa bắc tới tiếp viện cửa nam!".

Tôi vội vàng đưa tù và bằng sừng trâu lên sát miệng, lấy hơi phồng miệng thổi lên thành tiếng u u. Thổi tù và rất tốn sức lực, tôi mới chỉ thổi một phút đã cảm thấy hết hơi, nằm nhoài người lên lan can thở hỗn hển.

"Tôi ra khỏi thành!". Ô Khắc Á quay người bước đi.

Tôi tóm lấy anh ta: "Không được! Anh là tướng chỉ huy, anh không thể tùy tiện đặt mình vào nguy hiểm!".

Ô Khắc Á đau lòng ôm đầu liếc nhìn tôi, tôi khẽ run, đồng thời không tự chủ được buông lỏng tay.

Nhìn bóng lưng quật cường mà kiên định của anh ta từ từ biến mất khỏi hành lang, tôi chán nản, lồng ngực bức bối như muốn hét lớn lên một tiếng.

Tôi chỉ có thể lặng lẽ đứng canh trong chòi gác, nhìn về phía xa bên trong trại đóng quân lửa cháy hừng hực đỏ rực một mảnh trời, cùng màu đỏ như vỏ quýt của ánh chiều tà giao nhau, màu sắc chói lọi rực rỡ khiến mắt tôi đau nhói.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Sự nghiêm khắc cùng khắc nghiệt của chiến tranh lại một lần nữa hiện ra trước mắt tôi một cách trắng trợn mà chân thật.

Tôi không có cách nào chạy trốn!

Tiếng chém giết theo gió truyền tới, tôi biết Ô Khắc Á nhất định đưa số binh lính còn sót lại không nhiều lắm của tộc Ngõa Nhĩ Khách chạy tới tiếp viện, nhưng đó cũng chỉ như muối bỏ biển, liệu có thể cứu được bao nhiêu người?

"Bộ tử tử! Bộ tử tử...". Tiếng kêu hoảng hốt đầy sợ hãi của A Đan Châu từ dưới chòi canh không ngừng truyền tới, cô bé vội vã leo lên, "Tử có thấy ca ca của muội không?".

Tôi liếc nhìn cô bé, từ từ quay đầu nhìn về phía ánh lửa.

"Ca ca... Quả nhiên là ca ca qua đó". A Đan Châu chán nản ngã xuống, "Ca ca sao có thể ngu như vậy...". Cô bé bỗng nhiên che mặt khóc hu hu.

"Anh ấy sẽ quay về! Nhất định!". Tôi nói như chém đinh chặt sắt, an ủi cô bé đồng thời cũng động viên chính bản thân mình.

A Đan Châu bò dậy, nằm nhoài người lên lan can nhìn về phía xa, một lúc lâu sau, bỗng nhiên gào lên đầy sợ hãi: "Đó là... Thường Trụ cùng Hồ Lí Bố...". Cô bé nắm chặt cánh tay tôi, liều mạng nhảy lên, "Là Thường Trụ cùng Hồ Lí Bố...".

"Là ai?".

Cô bé vội đến mức chảy cả nước mắt: "Là Đại tướng của Ô Lạp! Bọn họ rất lợi hại... Ca ca... Ca ca...". Cô bé thút thít, bả vai run run.

Bên trong trại đóng quân khói đen bốc lên cuồn cuộn, xông thẳng lên trời, tiếng chém giết thì lại càng lúc càng nhỏ... Hai tay tôi bám ở lan can run càng lúc càng mạnh hơn, gần như sắp không đỡ nổi chính bản thân mình.

Ô Khắc Á! Ô Khắc Á... Anh nhất định không thể xảy ra chuyện gì!

Nước mắt dần dần tràn đầy hốc mắt, chợt tôi như bị hoa mắt, một đoàn ánh sáng chói mắt màu đỏ tươi xông vào tầm mắt tôi. Tôi dụi mắt, cho rằng bản thân mình bị hoa mắt, A Đan Châu lại kêu lên: "Đó là cái gì?".

Cờ màu đỏ! Màu đỏ... Trong chớp mắt ấy, đầu óc tôi lại hiện ra cảnh trong kháng chiến lá cờ đỏ năm sao sừng sững không ngã tung bay trên bầu trời đầy khói thuốc súng một cách hoang đường, cái cảm giác mừng như điên khi đột nhiên được cứu khiến tôi hưng phấn như máu muốn chảy ngược.

"Đó là cờ hiệu của Hồng Kỳ! Là Chính Hồng Kỳ của Kiến Châu...". Tôi kích động đến mức gào to tiếng, quay người ôm lấy A Đan Châu đang khóc nước mắt đầy mặt, "Bọn họ tới! Viện binh của Kiến Châu tới! Chúng

ta được cứu rồi! Ngõa Nhĩ Khách được cứu rồi! Thành Phi Ưu được cứu rồi! Ô Khắc Á... Ô Khắc Á...".

"Chính Hồng Kỳ... Thật là viện binh của Kiến Châu tới sao?". A Đan Châu không dám tin nhìn tôi, mừng đến rơi nước mắt, "Thật sao? Chúng ta được cứu rồi?".

"Là thật! Là thật! Là thật!". Tôi quay người lao xuống lầu, đi vội vàng, ở mấy bậc thang cuối lại bước hụt, lăn một phát xuống dưới chòi canh gác.

"Bộ tở tở!".

Đầu choáng váng, tôi nhin đau cố gắng bò dậy: "Không sao! Không sao! Không vấn đề gì! A Đan Châu, muội nhanh đi nói cho A Mã của muội, để ông ấy triệu tập toàn bộ người trong thành, đánh ra ngoài thành! Nhanh lên...".

A Đan Châu vừa vâng vâng dạ dạ vừa chạy đi, tôi xoa xoa đầu gối phải chỗ bị vấp ngã, khập khiễng đi mấy bước. Bỗng dưng, một ý niệm nảy sinh trong đầu, tôi khựng lại.

Chính Hồng Kỳ! Đó không phải là... Trái tim đập thành thịnh, tôi há miệng hít thở, lòng rối loạn.

Là người đó sao? Là người đó tới sao? Tôi nên làm gì bây giờ?

Đầu óc hỗn độn, cũng không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy tiếng bước chân xung quanh hỗn loạn không ngừng, sau đó tiếng hoan hô vang lên từng đợt. Tôi đột nhiên lấy lại tinh thần, phát hiện cửa thành lúc này đã mở rộng, người dân trong thành Phi Ưu đứng thành hàng ở hai bên đường chào đón, tướng sĩ của Kiến Châu đang hiên ngang tiến vào trong thành.

Một lá cờ trắng đang tung bay trong gió, khiến trái tim tôi lại lần nữa run rẩy!

Tại sao lại có cả Chính Bạch Kỳ nữa?

Ánh mắt lướt qua, sau đó tôi thấy được một hình dáng quen thuộc ở giữa đoàn kỵ binh.

Mắt to mày rậm, nụ cười thật thà, ngồi trên lưng ngựa vẫy tay chào hỏi người dân của tộc Ngõa Nhĩ Khách quanh đó - hốc mắt tôi liền ngập đầy nước mắt, Hồ Nhĩ Hán ngốc nghếch, cái kiểu cười ngây ngốc đặc trưng quanh năm suốt tháng không đổi đó, rõ ràng tuổi đã không nhỏ, nhưng sao dáng vẻ vẫn còn ngốc nghếch thế kia?

Nhìn sang bên cạnh anh ta, tôi nhìn thấy Phí Anh Đông, lúc này không nhận được nữa, nước mắt ào ào rơi xuống. May mà mọi người xung quanh đều đang kích động la hét, có người còn vui mừng đến chảy nước mắt, nên biểu cảm của tôi lẫn trong đám đông cũng không khiến người cảm thấy kỳ lạ.

Tôi cúi đầu, lặng lẽ chạy về phòng mình, cảm thấy trong lòng căng thẳng, lo lắng, đúng là mừng mừng tủi tủi, trăm cảm xúc ngổn ngang.

Buổi tối, quả nhiên là A Đan Châu tới tìm tôi, người còn chưa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng: "Bộ tử tử! Bộ tử tử! Buổi tối A Mã mở tiệc chào đón các dũng sĩ của Kiến Châu, muốn tổ chức ăn mừng, ca ca bảo mọi người đi cùng".

Tôi vội vàng lau nước mắt: "Tiệc ăn mừng? A... Ca ca của mọi người không sao chứ?".

"Không sao! Ca ca nói, may mà Hồng Ba Đồ Lỗ của Kiến Châu xuất hiện kịp thời, đỡ cho ca ca một đao đánh lén sau lưng, nếu không ca ca đã sớm mất mạng". A Đan Châu hưng phấn, hai mắt sáng lên, "Bộ tử tử, tử nghe nói đến Hồng Ba Đồ Lỗ bao giờ chưa? Mọi người vừa rồi trên đường tới đây mới nhìn thấy anh ấy nói chuyện với ca ca ở trong vườn. Oa! Anh ấy thật trẻ, thật oai hùng...".

Tôi choáng váng, hô hấp dồn dập.

Hồng Ba Đồ Lỗ... Tôi sao lại không biết cơ chứ?

"Ca ca đoán quả nhiên không sai, Thục Lặc Bối lặc của Kiến Châu là người độ lượng, biết trọng dụng người tài, tỳ có biết lần này ông ấy phái ai tới đón chúng ta không?".

Tôi lắc đầu, thật ra thì trong lòng đã đoán ra rồi, chỉ là không dám gọi ra miệng những cái tên đã quá quen thuộc ấy.

"Thục Lặc Bối lặc phái người em trai đặc lực nhất của mình là Bối lặc Thư Nhĩ Cáp Tề, còn có hai người con trai của ông ấy nữa! A... Hồng Ba Đồ Lỗ chính là con trai trưởng của ông ấy". Gương mặt A Đan Châu bỗng nhiên trở nên đỏ ửng, ngại ngùng nhỏ giọng nói, "Tỷ tỷ, tỳ nói nếu như trong bữa tiệc ăn mừng muội hiến vũ rót rượu cho Hồng Ba Đồ Lỗ, anh ấy có thể chú ý tới muội không?".

Tôi đột nhiên quay đầu lại, chăm chú nhìn cô bé, ánh mắt quái dị: "Muội nói cái gì?".

"Đáng ghét!". Cô bé thẹn thùng giậm chân, "Tỷ biết rõ muội nói cái gì mà".

"Muội...".

"Được rồi! Được rồi!". A Đan Châu thẳng lưng ưỡn ngực, thẳng thắn bày tỏ, "Muội có chút thích anh ấy! Anh ấy trẻ tuổi đẹp trai, lại anh dũng giỏi giang, bất cứ cô gái nào cũng sẽ thích anh ấy. Muội thích anh ấy thì có gì kỳ quái cơ chứ?".

Cô bé tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng, khiến tôi phải trợn mắt nhìn, A Đan Châu quả nhiên không phải một Cách Cách bình thường! Tôi

xoa ấn đường, đẩy phiền não thốt lên: "Không phải tở nói muội... Ôi, anh ta... Anh ta đã có vợ ở thành Hách Đồ A Lạp rồi..."

"Muội biết! Một dũng sĩ như anh ấy, sao có thể đến giờ vẫn chưa có vợ được chứ?". Cô bé cười hì hì vỗ một cái vào vai tôi, "Chuyện này muội đã biết từ trước rồi! Muội cũng không hy vọng có thể làm Đại Phúc tấn của anh ấy. Muội cũng đã tìm hiểu rồi, Đại Phúc tấn của anh ấy hiện giờ là Cách Cách của Diệp Hách, nguyên thê Quách Lạc La thị của anh ấy có mười năm tình cảm vợ chồng với anh ấy. Về thân phận muội có lẽ không tôn quý bằng Diệp Hách Na Lạp thị, về thời gian muội không ở bên anh ấy lâu dài bằng Quách Lạc La thị. Nhưng ít nhất... về tình cảm muội tự tin sẽ không thua bọn họ! Muội thích anh ấy, cho nên nếu như anh ấy cũng thích muội... Sau này muội muốn trở thành người mà anh ấy thích nhất!"

Logic kiểu gì vậy? Tôi cạn lời! A Đan Châu cô gái cởi mở nhất mà tôi đã từng gặp! Nhưng mà... dù sao đi nữa cô bé vẫn là một người ở thời cổ đại! Cô bé không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt, dám yêu dám hận, nhưng cũng không có khả năng thoát khỏi chế độ nam tôn nữ ti, khuôn mẫu một chồng nhiều vợ.

Thực sự thích một người, sao lại có thể không ngại ngần khi chia sẻ người mình yêu với người khác? Sao có thể rộng lượng, lòng không có chút khúc mắc nào?

"Bộ tở tở, tở đang nghĩ gì vậy? Đúng rồi! Ca ca bảo tở chuẩn bị nhanh lên, muội để nha đầu của muội ở lại chải đầu cho tở, tở vẫn không biết búi kiểu bả tử đầu của người Nữ Chân". Cô bé cười khanh khách, "Không biết cũng không sao, sau này tở... A a, nếu tở chịu làm chị dâu của muội, tất nhiên là có nô tài hầu hạ, không cần tở phải động tay làm cái gì".

"Nha đầu xấu xa!". Tôi vừa sợ vừa giận, đứng lên giả vờ muốn đánh cô bé, "Lại lấy tở ra làm trò đùa, cẩn thận ca ca của muội biết, đánh muội đó".

"Vâng vâng vâng...". Cô bé chạy trốn ra ngoài, đứng ở trước cửa phòng cười to, "Ai chẳng biết bây giờ ca ca thương tử nhiều hơn thương muội chứ?".

"Còn nói vớ vẩn? Tỷ đánh muội trước!". Tôi vừa mới bước một bước, cô bé đã chạy không thấy bóng dáng đâu cả rồi.

Tiểu nha đầu mà cô bé để lại sợ hãi đi vào, hành lễ: "Nô tài hầu cô nương thay quần áo trang điểm".

Tôi thu lại nụ cười, mê mang quay người, để mặc cho tiểu nha đầu muốn làm gì thì làm. Cởi ra bộ quần áo nam nhân, thay áo dài, áo ngoài không tay, sau đó bị đẩy tới ngồi trước kính trang điểm, nhìn người trong kính mặc trang phục quen thuộc, tóc búi cao, hai tay giấu trong tay áo của tôi từ từ nắm chặt lại.

Rốt cuộc... Vẫn là trốn không thoát!

Có một số việc cho dù cố hết sức tránh đi nó, cuối cùng vẫn không thể thực sự tránh được. Nếu làm thế nào cũng không tránh được, vậy thì trực tiếp đối mặt thôi! Ít nhất lần này theo một góc độ nào đó mà nói, đúng là Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã làm chuyện tốt.

Tôi thờ dãi, từ trong hộp đồ trang sức cầm lấy một cây trâm biển phương bằng đồng khắc hoa bình thường nhất, nói: "Dùng cái này để búi tóc đi, còn lại trừ bông tai, không cần mang bất kỳ một thứ đồ trang sức nào nữa".

ĐỘC BỘ THIÊN HẠ

Lý Hâm

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Gặp Lại

Lo lắng bất an quanh quẩn trước hàng rào, tôi đi đi lại lại tại chỗ phải đến nửa tiếng, nhưng vẫn không biết nên đi vào bằng cách nào mới hợp lý.

Sau lưng có tiếng bước chân, đúng lúc tôi quay người, chợt đụng vào một người, đôi giày hoa bồn cao gót dẫm lên mu bàn chân của người kia.

"Ồi giờ ời!". Một tiếng kêu đau vang lên, tôi bị dọa sợ đến mức vội nhảy về phía sau một bước, miệng xin lỗi không ngừng: "Ngại quá! Xin lỗi... Xin lỗi...". Tôi vừa nói vừa lùi về phía sau, xấu hổ đến nỗi mặt nóng như bị lửa đốt.

"Chờ một chút!". Bỗng nhiên có tiếng gọi tôi lại, "Ngài là...".

Tôi ngẩng đầu, ngạc nhiên khi thấy người đứng trước mặt tôi, đang trách mắng tôi lại là Hồ Nhĩ Hán, mà người vừa mới lên tiếng gọi tôi lại, là người đứng ở sau lưng anh ta khoảng một thước - tướng lĩnh của Kiến Châu Dương Cổ Lợi.

Dương Cổ Lợi, tôi không quá quen biết anh ta, ở Kiến Châu hơn mười năm, chỉ gặp lác đác có vài lần. Nhưng tôi vẫn có ấn tượng sâu sắc với anh ta, bởi vì năm đó lúc tấn công bộ tộc Cáp Đạt, người này đã tự tay bắt lấy Mạnh Cách Bố Lộc, kẻ cuối cùng bỏ lại tôi rồi vội vàng chạy trốn.

Nghe nói Dương Cổ Lợi là con trai của Bối lạc Lang Trụ, thủ lĩnh bộ tộc Dã Nhân Nữ Chân Hồn Xuân Khố Nhĩ Khách, từ sau khi về dưới trướng Nỗ Nhĩ Cáp Xích, liên tục lập công, anh ta cũng được coi như một

hồ tướng của Kiến Châu, dũng mãnh thiện chiến, được Nỗ Nhĩ Cáp Xích vô cùng coi trọng.

Lúc tôi ngây người, Hồ Nhĩ Hán chớp chớp mắt, dường như cũng nhận ra tôi, chỉ tay vào tôi: "A... A...". Lặp ba lặp bập "A" một lúc lâu, cuối cùng lại không nói ra được một câu gì.

Tôi cười hì hì, nghiêng đầu nhìn anh ta: "A cái gì? Tôi nhớ A Tế Na đầu năm thì sinh, là bé trai hay là bé gái?".

"Là... Là bé gái...". Anh ta cười một cách ngốc nghếch, giơ tay lên gãi gãi phía sau đầu, gương mặt tỏ vẻ xấu hổ.

"Bố Hỉ Á Mã Lạp Cách cách!". Dương Cổ Lợi vẫn còn tỉnh táo, bước lên phía trước, cúi người chào tôi rồi nói, "Quả nhiên là Cách cách! Cách cách sao lại ở đây? Ngài có biết Bối lạc gia biết Cách cách bị người bắt cóc rồi mất tích, lòng như lửa đốt, gần như lo lắng thành bệnh rồi không?".

Khoa trương quá đi! Tôi nhìn anh ta, gương mặt nghiêm túc, nhưng sao có thể nói ra những lời nói quá đến mức buồn cười như thế được chứ nhỉ? Trung thành với chủ tử cũng không cần làm bộ làm tịch đến mức như vậy chứ?

"Hôm nay thấy Cách cách bình an, thật là may mắn...". Dương Cổ Lợi dừng lại, nở nụ cười.

"Ha ha, nhờ ngài, chúng ta lại có trận lớn để đánh". Hồ Nhĩ Hán cười vô cùng sung sướng, "Ngài có biết lão ca Diệp Hách của ngài lại đem ngài hứa gả cho Bái Âm Đạt Lễ của Huy Phát không? Ngài nhất định là không biết! Tóm lại, lần này Bái Âm Đạt Lễ nhất định gặp xui xẻo, dám cướp thê tử của Bối lạc gia của chúng ta...".

Có lẽ là Dương Cổ Lợi không thích anh ta lái nhái, nên kéo anh ta một cái lùi về phía sau, truy vấn tôi: "Lần này Cách cách sẽ cùng chúng tôi quay

về thành Hách Đồ A Lạp chứ?".

"Tôi không muốn quay về". Tôi nửa thật nửa giả nói đùa, "Nhưng mà... Không quay về còn có thể đi đâu? Không lẽ đi theo quân đội Ô Lạp đến thành Ô Lạp gặp Bồ Chiếm Thái? Bối lặc gia đối đầu với Huy Phát, chú trọng "Xa thân gần đánh", trong thời gian ngắn sợ là không thể tới thành Ô Lạp đón tôi. Tôi không quay về, không phải là tự làm khổ mình hay sao?".

"Tại sao phải đi theo quân đội Ô Lạp đến thành Ô Lạp? Bồ Chiếm Thái tính cái gì? Đi đi đi! Không nói đến anh ta, đi vệ sinh xong bụng tôi lại trống không rồi, quay lại uống mấy cân nữa cũng không thành vấn đề...". Nói xong, giục Dương Cổ Lợi đi nhanh lên.

"Cách cách đi dự tiệc phải không?". Ánh mắt Dương Cổ Lợi lóe sáng, như muốn thăm dò chuyện gì, biểu tình có chút kỳ quái. Anh ta không giống Hồ Nhĩ Hán không có đầu óc, lời nói đùa của tôi vừa rồi khiến ấn tượng của anh ta với tôi có chút thay đổi - thật ra tôi cũng biết, trong mắt rất nhiều tướng lĩnh Kiến Châu, phần lớn coi tôi như hồ ly tinh, chuyên môn mê hoặc chủ tử của bọn họ.

"Phải đi dự tiệc? Vậy cùng đi! Cùng đi!". Hồ Nhĩ Hán vô cùng vui vẻ, một tay kéo Dương Cổ Lợi, một tay kéo cánh tay tôi, "Nhanh lên một chút! Con sâu thềm ăn trong bụng tôi đang kêu gào rồi đây này, không uống rượu, tôi sẽ chết mất".

Tôi cười vui vẻ, không hề rụt rè nói: "Hồ Nhĩ Hán, hôm nay tôi uống một ly với anh được không?".

Cách một cánh cửa, đã có thể cảm nhận được hơi nóng hầm hập ở trong nhà, tôi vỗ vỗ gò má lạnh muốn đóng băng, hăng giọng, đang định bước vào cửa bằng một dáng vẻ tao nhã nhất có thể, nhưng không ngờ Hồ Nhĩ Hán ở sau lưng lại đẩy tôi một cái, khiến tôi lảo đảo bước qua cửa.

"Ê! Đại A Ca! Nhị A Ca! Mau tới nhìn xem tôi tìm thấy ai này!". Giọng nói oang oang của anh ta lập tức khiến cả phòng đang đầy tiếng nói cười trở nên im bật.

Tôi lóng ngóng đứng tại chỗ cười ngượng nghịu, cả căn phòng yên tĩnh, biểu tình trên mặt mỗi người cũng không giống nhau, tôi có chút buồn cười, nhưng trong lòng lại thấy chan chát, làm thế nào cũng không cười nổi.

"A Bộ...". Ô Khắc Á ngạc nhiên, từ chỗ ngồi từ từ đứng lên. Lưng anh ta còn chưa kịp thẳng, có hai bóng người từ hai bên trái phải anh ta đã thoát một cái vọt ra, nhanh chóng lao về phía tôi.

"Đông Ca!".

"Đông Ca!".

Hai người, hai bàn tay, đồng thời bắt được cánh tay của tôi.

Nụ cười trên môi tôi cuối cùng cũng biến mất, Trử Anh không chút ngần ngại giơ tay còn lại lên đánh vào cổ tay Đại Thiện, vang lên một tiếng 'bộp', khiến tôi cũng giật mình theo.

Đại Thiện không lên tiếng, thậm chí lông mày cũng không cau lại, chỉ chăm chú nhìn tôi, đôi mắt trong veo mà lạnh lùng như nước của chàng lộ ra vẻ mừng rỡ, đau khổ cùng với thật nhiều thương xót... Tay chàng vẫn cố chấp nắm chặt lấy tay tôi.

"A Bộ!". Trong lúc hai anh em họ đang giằng co, Ô Khắc Á rời khỏi chỗ ngồi đi tới chỗ tôi, ánh mắt kinh ngạc nhìn ba người chúng tôi, "Chuyện gì xảy ra vậy?".

"A... Không có gì!". Tôi cười ha ha, âm thầm dùng sức hất tay, định thoát khỏi sự trói buộc của hai người bọn họ, nhưng dù tôi dùng sức vẫn

chẳng ăn thua gì với hai người bọn họ.

Tôi tức giận, định mắng bọn họ, chợt cánh tay nắm tay phải của tôi hơi buông lỏng, cuối cùng Đại Thiện bình tĩnh bỏ tay ra. Tôi vội vàng liếc nhìn chàng một cái, không dám nhìn ánh mắt chàng nữa, đầu hơi nghiêng một chút về bên trái, đối diện với đôi mắt u ám của Trử Anh.

"Buông tay!". Tôi nhỏ giọng mắng, bày tỏ thái độ nếu nó không buông tay tôi ra tôi sẽ cắn nó.

Ánh mắt nó tối sầm, không cam tâm nhưng vẫn phải rút tay về.

Sau đó, tôi lại quay đầu lại, đổi sang gương mặt vô cùng vui vẻ tươi cười tiến lên đón Ô Khắc Á: "Không sao! Hai vị Gia đang đùa với tôi ấy mà. Ô Khắc Á, chúng ta uống rượu đi".

Tôi đang định tiến lên khoác tay anh ta, bỗng có bóng người bước đến gần, Trử Anh không biết vô tình hay cố ý lại chen vào giữa hai người chúng tôi, theo chúng tôi đi về chỗ ngồi.

Tôi đành phải giả vờ không biết ý của nó, ở trong tiệc rượu cũng cố gắng tránh không tiếp xúc với ánh mắt đáng sợ của anh em họ, chỉ nói chuyện vui vẻ với Ô Khắc Á. Nhưng đằng sau tiếng cười là quá nhiều phiền não, tôi không chịu nổi nên bắt đầu uống rượu, vị cay nồng của rượu qua cổ xuống đến dạ dày, thấm vào ruột gan, như muốn thiêu cháy cả người của tôi vậy.

Một ly rồi lại một ly, tôi theo bản năng muốn chuốc say chính mình, say rồi sẽ không phải đối mặt với tình cảnh vừa xấu hổ vừa không tự nhiên như vậy nữa.

Tôi chưa từng uống nhiều rượu như vậy, gò má nóng lên như có lửa đang đốt cháy, mọi thứ trước mắt như đang lơ lửng giữa không trung, tim đập lúc nhanh lúc chậm, bụng đầy hơi, khó chịu muốn nôn, nhưng tôi vẫn

chưa say - tôi cười lớn tiếng, nói những lời mà đến tôi cũng cảm thấy ngả ngớn, thỉnh thoảng bám lấy Ô Khắc Á bắt anh ta phải kể một hai câu truyện cười thú vị. Hành động của tôi điên cuồng, nhưng lý trí của tôi nói cho tôi biết, đầu óc tôi vẫn thanh tỉnh, tôi biết rõ từng việc tôi đang làm, mỗi câu tôi đang nói, kể cả việc Trử Anh ngồi phía đối diện đang dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn tôi, và Đại Thiện nhìn tôi với ánh mắt lo âu.

"A Bộ, nàng say...". Cuối cùng, Ô Khắc Á không nhịn được nữa, giật lấy cốc rượu trong tay tôi.

Tôi cười hì hì, lắc đầu: "Tôi không say".

"Từ trước tới nay không có kẻ nào say rượu lại thừa nhận mình say hết cả". Trử Anh nghiêng răng, lườm tôi một cái.

"Hứ!". Tất nhiên là tôi không vui vẻ hòa nhã với nó. Tôi uống là việc của tôi, cần gì nó phải nhúng tay vào? Bỏ qua ánh mắt cảnh cáo của nó, tôi nghiêng đầu, nhưng trong lúc vô tình lại chạm phải ánh mắt dịu dàng của Đại Thiện.

Tim đập thoảng chốc ngừng lại.

"Đủ rồi, Đông Ca... Đừng tự hành hạ mình nữa...". Giọng nói của chàng rõ ràng là rất nhỏ, miệng chàng chỉ khẽ cử động, nhưng kỳ lạ là tôi lại nghe thấy rất rõ ràng.

Vết sẹo trong lòng cuối cùng cũng bị xé rách, tôi có thể nghe thấy được tiếng vết thương của mình rỉ máu, tôi không nhịn được rơi nước mắt. Ngay sau đó tôi vội gục xuống bàn, đầu dè lên cánh tay, lạng lẽ lau nước mắt, buồn bã thốt lên: "Tôi say...".

"Tôi bảo A Đan Châu đưa nàng về nghỉ, được không?". Ô Khắc Á khẽ hỏi.

Tôi gật đầu, toàn thân mỏi nhừ không muốn động đậy.

Ô Khắc Á sai người gọi A Đan Châu tới, tôi bị hai tiểu nha đầu đỡ, bước thấp bước cao đang định rời khỏi bữa tiệc, bỗng nhiên sau lưng bị người võ mạnh một cái, đầu đến mức suýt nữa tôi đã hét lên.

"Cách cách Đông Ca! Người còn nợ tôi một chén rượu!".

Tôi quay đầu lại, Hồ Nhĩ Hán đang toét miệng cười với tôi, tay cầm một bát tô sứ men xanh đang giơ lên cao.

"Hồ Nhĩ Hán!". Trử Anh nổi giận.

"Cái gì?". Hồ Nhĩ Hán không chịu thua trừng mắt trở về, gương mặt ửng đỏ vì say toát ra vẻ quật cường vô cùng.

Phí Anh Đông cùng Dương Cổ Lợi không biết từ đâu chui ra, kéo Hồ Nhĩ Hán đã say bả phần trở lại.

"Làm cái gì? Làm cái gì... Tôi say hồi nào? Chẳng qua tôi chỉ muốn cùng Cách cách Đông Ca uống cạn một chén thôi... Cô ấy đồng ý rồi...".

Đầu tôi đau nhức, liếc nhìn thấy trên bàn có chén rượu, tiện tay cầm lấy: "Hồ Nhĩ Hán! Tôi đồng ý với anh rồi, tất nhiên là nói được thì làm được!". Cầm chén rượu mời anh ta, sau đó ngửa đầu uống cạn trong tiếng hô kinh ngạc của mọi người.

Nước rượu lạnh như băng từ cằm tôi rơi xuống chảy vào bên trong quần áo, tôi cảm thấy cơ thể mình như muốn nổ tung. Thở ra một hơi, tôi giơ chén không lên, mắt Hồ Nhĩ Hán trợn trừng, giơ ngón tay cái lên hét to: "Giỏi!". Sau đó cũng đưa chén rượu to trong tay lên miệng, ngửa đầu uống cạn.

Giữa một rừng tiếng khen ngợi, chân tôi mềm nhũn, nếu không phải hai nha đầu cạnh tôi nhanh tay, tôi đã ngã xuống gằm bàn mất rồi.

"Đông Ca...".

"Đông Ca...".

"A Bộ...".

Ánh mắt tôi dần trở nên mơ hồ, nhìn không rõ gương mặt ai đang lắc lư trước mặt tôi, tôi giơ tay sờ một cái, cảm thấy không tồirâu cạo sạch sẽ, không có cảm giác bị râu đâm vào tay.

Là ai? Tôi khẽ cười. Ai quan tâm anh ta là ai!

Trước khi mất đi ý thức, tôi nghe thấy A Đan Châu hỏi, giọng tràn đầy nghi hoặc: "Các người... Gọi ai là Đông Ca? Đông Ca là ai... Chị ấy? Chị ấy là Bộ tử tử mà.... Bộ tử tử chính là Bộ tử tử! Còn có Bộ tử tử nào nữa? Bộ Du Nhiên tử tử ấy...".

Tôi gượng cười, ai thèm quan tâm Bộ Du Nhiên có tồn tại hay không? Bọn họ ai cũng chỉ muốn tranh đoạt Đông Ca mà thôi!

Table of Contents

Mục lục

Văn Án

Quyển 1 : Bồ Hi Á Mã Lạp

Chương 1: Mộ Cổ

Chương 2: Đường Như Đang Mơ

Chương 3: Không Phải Mơ

Chương 4: Lịch Sử

Chương 5: Yến Hội

Chương 6: Sinh Nở

Chương 7: Diệp Hách

Chương 8: Chuyện Cũ

Chương 9: Thảm Bại

Chương 10: Hôn Lễ

Chương 11: Giăng Co

Chương 12: Thăm Bệnh

Chương 13: Ngăn Cấm

Chương 14: Gặp Lại

Chương 15: Cố Hết Sức Đánh Cuộc Một Lần

Chương 16: Chủ Tố

Chương 17: Cầu Hôn

Chương 18: Đính Hôn

Chương 19: Thông Báo

Chương 20: Sai Lầm

Chương 21: Tập Viết

Chương 22: Thăm Viếng

Chương 23: Huỷ Hôn

Chương 24: Cứu Giúp

Chương 25: Phá Huỷ

Chương 26: Hợp Đồng

[Chương 27: Mới Gặp](#)
[Chương 28: Khóc Kê](#)
[Chương 29: Điều Tra Trong Đêm](#)
[Chương 30: Song Mĩ](#)
[Chương 31: Uống Rượu Thay](#)
[Chương 32: Làm Nhục](#)
[Chương 33: Tôn Thương](#)
[Chương 34: Đả Kích](#)
[Chương 35: Sinh Nhật](#)
[Chương 36: Đàm Luận](#)
[Chương 37: Dời Đô](#)
[Chương 38: Cùng Ngủ](#)
[Chương 39: Trưởng Thành](#)
[Chương 40: Tâm Nguyên](#)
[Chương 41: Qua Đồi](#)
[Chương 42: Tang Lễ](#)
[Chương 43: Dị Dàng](#)
[Chương 44: Bắt Cóc](#)
[Chương 47: Quân Cứu Viện](#)
[Chương 48: Gặp Lại](#)